

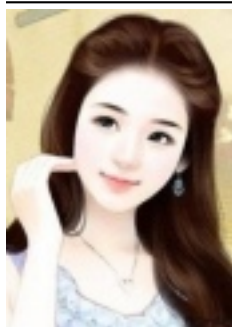
Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu

Contents

Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu	2
1. Chương 1: Người Đàn Ông Cuối Cùng Mở Miệng : “chúng Ta Từng Gặp Nhau?”	2
2. Chương 2: Du Tùng Ở Cách Xa Nói: ”mang Tiền Đến Cho Cô, Cô Không	7
3. Chương 3: Bờ Vai Cô Run Lên: “nhớ Kỹ Lấy, Còn Nợ Tôi Một Điều Thuốc.”	12
4. Chương 4: “con Bé 7 Tuổi...được Người Ta Nhật Được, Rất Ngoan.”	16
5. Chương 5: “sườn Phơi Khô Không Tệ”	21
6. Chương 6	25
7. Chương 7: Du Tùng Dùng Ngón Tay Cái Lau Lau Khóe Môi: “vậy Cô Còn Nhìn.”	31
8. Chương 8: Please Take Me Home My Long To Leave	35
9. Chương 9	40
10. Chương 10	45
11. Chương 11	51
12. Chương 12	56
13. Chương 13	62
14. Chương 14	67
15. Chương 15	73
16. Chương 16	77
17. Chương 17	82
18. Chương 18	86
19. Chương 19	91
20. Chương 20	95
21. Chương 21	102
22. Chương 22	108
23. Chương 23	115
24. Chương 24	119
25. Chương 25	124
26. Chương 26	127
27. Chương 27	131
28. Chương 28	135
29. Chương 29	138
30. Chương 30	142
31. Chương 31	146
32. Chương 32	149
33. Chương 33	155
34. Chương 34	158
35. Chương 35	163
36. Chương 36	167
37. Chương 37	172
38. Chương 38	178
39. Chương 39	183
40. Chương 40	187
41. Chương 41	192

42. Chương 42	200
43. Chương 43	208
44. Chương 44	217
45. Chương 45	227
46. Chương 46	233
47. Chương 47	241
48. Chương 48	249
49. Chương 49	261
50. Chương 50	268

Trò Chơi Tìm Kiếm Tình Yêu

Giới thiệu

Dịch: Qiu Xian Nam chính: Du Tùng Nữ chính: Dư Nam Nhân duyên giữa hai người bắt đầu từ lần đầu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-choi-tim-kiem-tinh-yeu>

1. Chương 1: Người Đàn Ông Cuối Cùng Mở Miệng : “chúng Ta Từng Gặp Nhau?”

Dịch: Qiu Xian

Vân Nam Đại Lý

Đứng trước quảng trường biển người như dật (người đông), người địa phương, tiểu thương, du khách ba lô (khách du lịch chỉ có hành lý gọn nhẹ là một chiếc ba lô) khắp nơi.

Cũng bao gồm những người giống Dư Nam.

Cô ngồi trên lan can đối diện nhà ga, hai cái chân nâng lên không trung, nhai kẹo cao su, môi chậm rãi nhấp nhé, hút thành tiếng “tạch tạch” (âm thanh khi nhai và thổi sừng-gôm).

Thời tiết hôm nay không tồi, rõ ràng rực rỡ dưới ánh mặt trời, gió mát thổi qua nhiều lần, bầu trời xanh thẳm, ẩn sâu, không có mây, thỉnh thoảng có máy bay từ phía trên vút qua.

Dư Nam nheo mắt lại nhìn trời, xích cái móng lại, lan can quá nhỏ, làm móng cô bị đau.

Cô điều chỉnh tư thế, tiếp tục nhìn đám người qua lại, lại một dòng người ủa ra từ cổng, rất nhiều gương mặt tràn ngập nụ cười, hoặc phấn khởi, hoặc thoải mái.

Một đôi tình nhân đứng yên cách đó không xa, lưng dựa vào nhà ga Đại Lý, giờ điện thoại lên, tìm kiếm góc chụp để selfie.

Hai người chụp được một lát, gom lại từ đầu rồi nhìn sơ qua kết quả chụp trước đó, cô gái hình như không hài lòng, bĩu môi lên tay chỉ vào nhà ga sau lưng rồi nói gì đó với chàng trai, chàng trai khó xử, nhìn qua hai bên, tầm mắt tập trung vào Dư Nam.

Chàng trai cúi đầu dõ dành bạn gái hai câu, đi tới chỗ Dư Nam, thân thiện hỏi: “Chào chị, có thể giúp tụi em chụp tấm hình được không?”

Dư Nam nhảy xuống: “Được.”

Cô nhận điện thoại, chàng trai chạy lại bên cạnh cô gái đứng thẳng. Thân mật ôm vai đối phương.

Dư Nam điều chỉnh góc độ, dưới ánh mặt trời nhìn không rõ màn hình, cô nghiêng đầu, nhìn thẳng về phía hai người. “Một, hai...”

Cô hô.

“Ba” Lúc gần thốt ra, đột nhiên chàng trai quay đầu hôn lên bên tóc của cô gái.

Ban ngày trời sáng, cô gái cười tươi như hoa, chàng trai thu mắt lại thâm tình, hình ảnh ngưng lại tại thời khắc này.

Dư Nam hoàn toàn sững sờ, cô gái rõ ràng cũng không ngờ tới, ngạc nhiên cùng thẹn thùng, đôi mắt nai nhỏ như tròng lên nhìn chàng trai.

Chàng trai gãi đầu, chạy về phía Dư Nam.

“Cảm ơn.” Đôi má chàng trai lại ửng đỏ, cúi đầu xuống, không dám nhìn cô.

“Không có gì.”

Dư Nam mím môi lại, đưa tay chỉ về phía cái bảng bên cạnh hàng rào: “Có cần gì nữa sao?”

Chàng trai rút cuộc ngẩng đầu, nhìn một chút, lại trở nên quẫn bách: “Xin lỗi, tụi em là du lịch nghèo.”

Dư Nam cười cười: “Không sao.”

Đưa mắt nhìn hai người đi khỏi, Dư Nam trở lại chỗ ban đầu.

Sự việc vừa rồi giống như chưa từng xuất hiện, khôi phục lại trạng thái lúc này.

Lần này cô đã ngồi rất lâu, không có ai chú ý tới cô.

Khí hậu cao nguyên là như vậy, mùa hè thì nhiệt độ khô hanh rất nóng, không khí loãng, người lần đầu tiên tới sẽ không thích ứng được. Ngược lại, ở lâu rồi, sẽ yêu cái khí hậu khô lạnh ở nơi này.

Mặt trời rực rỡ trên không, thiêu cháy người Dư Nam, nóng rát.

Tia sáng in xuống mặt đất một bóng hình nho nhỏ, hình dáng rõ ràng, càng lộ rõ vẻ gầy gò. Dư Nam động một chút, lấy một tờ khăn giấy từ trong túi ra, đưa lên bên miệng, nhả kẹo cao su ra, vo tròn lại, lại nhét trở vào túi.

Có vài người đi ngang qua trước mặt, chưa tới hai bước thì dừng lại, có một người đàn ông quay lùi lại, đứng yên trước mặt cô, nhìn kĩ từ trên xuống dưới.

Đỉnh mặt trời đột nhiên bị che khuất, cô bị bao phủ ở giữa bóng râm.

Vóc dáng người đàn ông mười phần cường tráng, vai nở nang, tay dài chân dài, cắm vào túi, cứ như vậy mà nhìn cô chăm chăm không nháy mắt.

Phía sau có mấy người đang đợi, hoảng hoảng sợ sợ, bộ dạng bảo sao nghe vậy.

Ánh mắt Dư Nam rạng rỡ, ngẩng đầu lên đối mặt với anh ta, đối phương thật sự quá cao, cổ cô hơi mỏi.

Người đàn ông cuối cùng mở miệng: “Chúng ta từng gặp nhau?”

Là câu hỏi.

Có lẽ là ánh nắng chói mắt, cô có hơi chóng mặt, đột nhiên lại ở chỗ mát, tuyến lệ kích thích, mắt rốt cuộc có chút nở ra.

Dư Nam dời ánh mắt, cười nói: “Bắt chuyện cũng cần phải theo kịp thời đại.”

Người đàn ông sững sờ, cười một cái rồi đi.

Dư Nam ngồi lại dưới trời nắng. Cô nhũn mày, thầm nói: Cái thời tiết quỷ quái, khó chịu muốn chết.

Người đàn ông đi chưa được hai bước thì quay trở lại, lần này không giúp cô che nắng mà đứng ở bên cạnh, bĩu môi: “Giá bao nhiêu?”

Bên cạnh cô có một tấm bảng hiệu, bên trên có viết, “Thành cổ Lệ Giang - Núi tuyết Ngọc Long - Hồ Lô Cô, chỉ đi chơi 5 ngày, không vào cửa hàng và không mua sắm”*, hai hàng chữ lớn viết xiêu xiêu vẹo vẹo, giống như không để tâm vào cách viết.

*Vì du lịch giá rẻ nên các công ty du lịch thường hay bắt ép khách du lịch vào các cửa hàng mua sắm để họ có hoa hồng.

Lộ trình đi du lịch thông thường nhất, lại là du ngoạn Vân Nam kinh điển, người tới lần đầu mà không đi những chỗ này cũng được xem như một loại nuôi tiếc.

“Ba ngàn.” Cô nói.

Người đàn ông rờ rờ trán, nâng khoeo mắt, không chấp nhận: “Cái giá này đáng sao?”

“Đáng.”

Người đàn ông muốn cười lại thôi: “Đáng giá thế nào?”

Dư Nam chỉ chỉ cái bảng: “Chỉ chơi không mua sắm.”

“Nhà khác cũng làm được.”

Dư Nam chắc chắn: “Làm không được.”

Người đàn ông không nói gì, lại cúi đầu nhìn thẳng vào Dư Nam mà không hề cảm thấy mạo phạm, lỗ mãng.

Nhận công việc hạn chế, nước da màu mật ong nhạt của cô lộ ra ngoài, không phải kiểu da đen nhánh bóng loáng như người địa phương. Làn da của Dư Nam nhẵn mịn, đều màu mật ong, giống một loại biểu tượng cho sức khỏe đỉnh cao.

Vàng trán đầy đặn, tóc đuôi ngựa được buộc cao lên, đuôi tóc không dài, không gọn lại với nhau.

Càng lộ vẻ xinh đẹp, tỏa nắng.

Người đàn ông lại nhìn một lúc, hỏi: “Hướng dẫn viên chui?”

Dư Nam vô thức sờ vào tờ chứng nhận hướng dẫn viên du lịch, mới nhớ là mấy ngày trước có xung đột với khách du lịch, vì quá kích động nên đã ra tay đánh đối phương, bị công ty du lịch cho nghỉ dài ngày, bây giờ đang đợi biện pháp xử lý cuối cùng.

Dư Nam gật đầu: “Đúng.”

Đối phương giống như là rảnh rỗi không có chuyện làm nên đến đùa giỡn cô, dường như cũng không có gì thích thú, tùy tiện nói đôi ba câu rồi hết chuyện để nói, quay người một cái mà đã sớm dừng ở bên con đường buôn bán, nghênh ngang rời đi.

Dư Tùng ngồi vào chỗ, nhin không được mà liếc nhìn người con gái ngoài cửa sổ vẫn đang ngồi ở chỗ cũ, khom lưng cúi đầu không biết là đang nghĩ cái gì.

Ánh nắng đang chuyển đi, miêng đệm lót lan can dưới cẳng chân và đùi có chút lấm. Ở góc độ của anh có thể nhìn thấy bờ mông của đối phương, chiếc quần hot pants bao chặt lấy, lộ ra vẻ mượt mà, căng tròn.

Áo rất ngắn, eo rất nhỏ. Tua áo ở vạt dưới lura thưa, lơ lơ lộ ra đai quần short đen mỏng.

Dư Tùng thần nhiên thu ánh mắt lại. Chiếc xe tăng tốc, thân ảnh mỏng manh đẹp để dần dần bị bỏ lại phía sau.

Xe thương vụ chạy trên đường cao tốc, còn một chiếc theo sau, là xe của Lữ Xương Dân.

Anh nhắm mắt nghỉ ngơi, không lâu sau thì chuông điện thoại vang lên.

Du Tùng nhìn cuộc gọi tới, nhận điện thoại: “Alo?”

Đối phương nói: “Du ca, đến chưa?”

“Rồi.”

“Lữ Xương Dân cho người đến đón sao?”

“Ừ.” Anh đáp, rồi lại hỏi: “Chuyện bên kia cậu làm xong rồi?”

“Vâng, em đang ở sân bay, tối là đến Đại Lý được rồi.”

Du Tùng “Ừ” một tiếng, định kết thúc cuộc gọi.

Đối phương ngay lúc đó cao hứng, lại hỏi: “Nhiều năm không ngồi xe lửa, cảm giác thế nào?”

Du Tùng và Lữ Xương Dân từng có hai lần hợp tác nho nhỏ trước đó.

Lần này anh vì công trình lớn mà đến, Lữ Xương Dân và anh gặp mặt khá gấp, làm anh phải vội đi từ tối hôm qua, Dư Tùng và vài nhân viên đang ở Thành Đô, lúc chạy vội đến sân bay, vô tình gặp được quản lý hàng không, biết được tất cả chuyến bay sau đó đều bị hoãn, cân nhắc một chút liền gọi cho Trương Thạc đặt mấy ghế giường nằm.

Như vậy là đã trễ hẹn 1 ngày với Lữ Xương Dân.

Toa giường nằm ở một nhà ba người, đứa trẻ nhỏ vừa mới đầy tháng, nửa đêm la khóc không ngừng, xe lửa chạy từ từ chậm rãi, rung rung không ngừng, Du Tùng gần như cả đêm không ngủ.

Anh xoa xoa cái cổ, nhin không được cười mắng: “Mẹ nó đừng nhấc nữa, đến giờ đâu vẫn còn đau đây, eo cũng không được linh hoạt.”

Trương Thạc trêu chọc: “Anh bây giờ trẻ tuổi đẹp trai, mới thể đã ”không được” rồi?” Cậu ta nhấn mạnh câu chữ, lại cười trên nỗi đau của người khác: “Tình trạng của anh bây giờ, đừng để Lữ Xương Dân cho vào trông đi.”

Du Tùng hừ lạnh, phun ra ba chữ: “Không thể nào.”

Đầu dây bên kia tiếp tục cười, Du Tùng không muốn để ý đến cậu ra, trực tiếp cúp điện thoại.

Đi thêm nửa tiếng nữa thì dừng lại ở khách sạn Đông Lai tại thị trấn Hải Đông, có người ra mở cửa xe, xách hành lý. Chỗ này không phải là lần đầu anh tới, như xe đã quen đường, cùng với nhân viên tiếp ứng đã cầm thẻ phòng đi thẳng lên phòng trên lầu.

Vào phòng rồi, việc đầu tiên là đi tắm. [Tác giả nhắc tới là tắm vòi sen]

Nửa khắc* sau, Du Tùng ở trên bước ra, bên hông quần một chiếc khăn tắm màu trắng, thấy được xương hông ghồ ghề, chật cứng, dưới rốn là một hàng lông tơ màu đen rậm rạp, còn vương vài giọt nước, ánh sáng bên trong lúc mờ mờ ảo ảo.

*1 khắc là 15 phút đồng hồ

Anh giơ tay lên gãi tóc ướt, ngọn tóc ngắn và cứng chuyển động tung tăng trên những ngón tay, giọt nước vẽ ra đường vòng cung nhỏ trên không trung, rơi lên trán anh, ngực anh và rồi rơi xuống thảm.

Anh mở hộp thuốc lá lấy ra một điếu thuốc đưa lên miệng, đứng yên trước cửa sổ.

Cảnh sắc hồ Nhĩ Hải ngoài cửa sổ vừa nhìn đã thấu*, nước hồ như màu mực xanh lam, một màu xanh vô biên vô hạn, có một cơn gió nhẹ thổi lên sóng nước, làm hiện ra gợn sóng màu bạc. Thương Sơn ở nơi xa kia hình dáng mông lung, giống như là khoác lên một lớp sương mỏng, thật thật ảo ảo.

*Nhìn một cái là đã quan sát được hết tất cả. Câu thành ngữ ở trên mình chế có vẻ không đúng lắm.

Nghiêng đầu một chút là có thể nhìn thấy một góc đất lớn bằng phẳng, cốt thép, cát, phế liệu, những tầng lầu cao trong công trình vững chắc mọc lên, nhưng trái lại lại có vẻ hoang vu, tiêu điều.

Du Tùng nhìn một hồi, hút xong điếu thuốc thì quay người trở lại.

Anh nằm ngửa trên ghế salon, tiện tay mở TV, TV cứ phát cái này rồi cái nọ, mắt anh dần khép lại, ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Anh bị tiếng chuông liên hồi ngoài cửa đánh thức.

Mở mắt ra thì thấy màn đêm bủa vây.

Lòng Du Tùng hồi hộp, phản ứng đầu tiên là sờ lấy điện thoại, không hề có cuộc gọi nhỡ. Anh lấy tay vuốt mặt, đứng dậy đi mở cửa.

Trương Thạc miệng thầm ai oán, vui buồn thất thường liếc vào phòng: “Làm cái gì đây? Lâu muốn chết.”

Du Tùng không để ý đến cậu ta, ngồi lại xem điện thoại, tay di chuyển nhấn số, gọi đi.

Đối phương vẫn tắt máy.

Trương Thạc hỏi: “Gọi cho ai vậy?”

Du Tùng nói: “Lữ Xương Dân.”

“Hẹn lúc mấy giờ?”

“Vẫn chưa liên lạc được.”

Du Tùng trước đó từng nói với Lữ Xương Dân là sẽ đến trễ 1 ngày, đối phương tỏ vẻ là đã hiểu, cũng hỏi số hiệu tàu để phái người đi đón. Nhưng từ sáng sớm hôm nay trở đi, điện thoại đầu bên kia cứ luôn trong tình trạng tắt máy.

Trương Thạc: “Làm cái trò gì vậy?”

Du Tùng không lên tiếng, ánh mắt vẫn đặt trên điện thoại, dăm chiêu.

Mãi đến tám giờ tối, Lữ Xương Dân rút cuộc đã gọi tới, liên tục xin lỗi: “Du lão đệ, xin lỗi nhé, công ty đột nhiên có một dự án, rất cấp bách, không thoát thân ra được. Tôi đã đi nơi khác rồi, một tuần sau mới về, cậu xem...”

Du Tùng vội nói: “Chuyện của Lữ tổng quan trọng, khi nào xong chúng ta hẹn lại sau.”

Trương Thạc vênh tai lên nghe.

Âm thanh bên kia đình tai nhức óc, lơ mơ có tiếng phụ nữ truyền tới: “Ra đây chơi đi, đừng có nghe điện thoại nữa mà...”

Giọng nói nũng nịu, lả lơ.

Trương Thạc giờ ngón giữa về phía Du Tùng.

Đầu bên kia cười lớn: “Chú em nói chuyện sảng khoái, anh thích. Như vậy, trở về anh sẽ làm chủ, chiều đãi chú em đến nơi đến chốn.”

Du Tùng nghiêng răng nhưng lại cười: “Lữ tổng anh khách sáo rồi.”

Hai người lại nói thêm vài câu rồi cúp điện thoại.

Trương Thạc tức giận: “Đứa cháu trai này đang chơi trò gì vậy, đùa ông sao?”

Ánh mắt đen của Du Tùng nghiêm lại: “Cứ để cho hắn gây khó dễ trước đi.”

Trương Thạc hỏi: “Anh nói xem có phải là hắn ta nhìn ra được cái gì không?”

Du Tùng cười lạnh: “Mẹ nó chuyện xấu làm nhiều thì khó tránh khỏi lúc nào cũng phải đề phòng cẩn thận. Có điều chúng ta là người kinh doanh, bàn chuyện làm ăn đúng đắn với hắn, không phải chuyện to tát gì.”

Trương Thạc nhú mày: “Anh nói xem có phải hắn ta thật sự biết được tin tức của Tân Tả?”

Du Tùng trầm ngâm: “Lưu Đại Ba nói người quản lý ở Vân Nam này là Lữ Xương Dân, đã 17 năm rồi, Tương Tân Tả cô ấy...”

Trương Thạc đánh bạo nói: “Lỡ cô ấy đã chết rồi thì sao?”

Du Tùng nghiêng qua nhìn Trương Thạc một cái, Trương Thạc run lên.

Mười lăm phút sau, Trương Thạc nghe thấy một câu nói: “Tóm lại là, không thể quay đầu.”

Trương Thạc không nói gì. Cậu ta đặt hai tay sau gáy tựa đầu vào salon: “Tiếp theo làm gì đây?... Một tuần rảnh rỗi, về Tế Nam hay huyện Nghi?”

Du Tùng đáp lại một câu thế này “Đây là một kế hoạch rất dài, không vội được.”

Hai khuỷu tay Du Tùng chống lên đầu gối, nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Cư dân xung quanh đây không nhiều, người ở thưa thớt, hồ nước ở phía xa ngọn núi như đang ngủ say, ánh trăng ở trên cao, không chiếu sáng được toàn bộ màn đêm, chỉ thấy một dải ánh sáng phản chiếu trên mặt hồ.

Đột nhiên trước mắt anh hiện lên một bóng dáng.

Du Tùng không trả lời cậu ra là đi Tế Nam hay là huyện Nghi, chỉ cười một cái, nói “Đi ăn cơm trước.”

2. Chương 2: Du Tùng Ở Cách Xa Nói: ”mang Tiền Đến Cho Cô, Cô Không

Dịch: Qiu Xian

Ngày hôm sau, Du Tùng và Trương Thạc đi chạy bộ.

Ánh nắng buổi sáng ấm áp, chiếu rọi khắp nơi.

Bọn họ chạy bộ xung quanh bờ hồ, Du Tùng đột nhiên hỏi: “Bạn bị mấy năm nay rồi có mệt không?”

Trương Thạc sững sờ hai giây, vô thức nói: “...Mệt” lại vội bổ sung thêm một câu: “Tìm được Lưu Đại Ba, cũng xem như buông được hòn đá trong lòng.”

Du Tùng nói: “Vừa vừa hay, ở lại đây chơi vài ngày.”

Bước chân Trương Thạc chậm lại, trở mắt nhìn chằm chằm bóng lưng anh, một hồi sau mới phản ứng, chạy theo xác nhận lại: “Anh nói là đi du lịch sao?”

“Không muốn đi?”

“Đi đi.” Trương Thạc cười rạng rỡ, sau đó vội gật đầu, nhảy dựng lên: “Vội đợi em tìm hướng dẫn viên du lịch.”

“...Không cần.”

Ăn xong bữa sáng, Du Động bảo những người đi theo lần này quay về huyện Nghi trước. Trương Thạc lại xe đi về hướng nhà ga Đại Lý.

Lữ Xương Dân biết được bọn họ muốn ở lại Đại Lý đi chơi, đặc biệt đưa cho bọn họ chiếc xe Buick.

Du Tùng không tiện từ chối, chỉ có thể nghe theo “ý tốt” này.

Thời tiết hôm nay vẫn đẹp, chỉ nhiều hơn hôm qua có vài đám mây, từng đám từng đám treo lơ lửng trên bầu trời, lại khá thấp, tựa hồ như có thể chạm tay tới.

Trên đường đi có cây cối bao quanh, thẳng cho tới đường lộ thì giống như là bắt ngang giữa núi Thương Sơn và hồ Nhĩ Hải. Xanh biếc, xanh da trời, trắng như tuyết, xám nhạt, các màu sắc này đập vào thị giác một cách mãnh liệt, giống như là ông trời chấp bút vẽ nên một bức tranh to lớn, tất cả sự vật đều đang dạo chơi trong bức tranh.

Tâm trạng Trương Thạc vô cùng tốt, không nhớ rõ lần trước có cảm giác tốt như vậy là vào khi nào.

Cậu ngâm nga hát, ngón tay nhịp nhẹ trên tay lái, thỉnh thoảng nhìn lên kính trên đầu xe liếc trộm Du Tùng ngồi phía sau.

Du Tùng đang nhắm mắt tựa vào ghế ngồi, vẻ mặt thả lỏng trước nay chưa từng thấy.

Vừa mới nãy Du Tùng có nhắc đến là muốn ra nhà ga, vốn là Trương Thạc cũng không hiểu tại sao, nhưng sau khi quá đổi kinh ngạc thì cũng không hỏi thêm nhiều.

Đường không kẹt xe, đi một mạch đến nơi, chiếc xe Buick dừng lại trước làn xe phía trước nhà ga.

Xa xa Du Tùng đã nhìn thấy người con gái ngày đó, vẫn là ở chỗ hôm qua.

Chỉ là lần này không phải đang ngồi, cô quay lưng về phía bọn họ, đang nói chuyện với một nam một nữ trước mặt.

Du Tùng mở kính xe, bóng dáng màu xám ấy trở nên chân thực.

Cô vẫn mặc bộ đồ hôm qua, vạt áo là những sợi tua màu trắng chữ T, chiếc quần hot pants, một đôi giày thể thao.

Dáng người Dư Nam nóng bỏng, cổ thì mảnh dẻ như bánh quai chèo, áo ôm eo lúc ẩn lúc hiện. Cô có được một đôi chân đẹp và dài, thẳng tắp, đường cong rõ ràng. Bên đùi là một khe hở nhỏ nhỏ, có thể nảy sinh vô số suy nghĩ sâu xa.

Tổng thể khiến cho người ta có cảm giác....rất mềm.

Chỉ là...

Bím tóc ở sau gáy, gió thổi không lung lay, dường như mang đến cho người ta một cảm giác là nó rất dẻo dai.

Du Tùng quan sát từ trên xuống dưới, ánh mắt lại trở về lại mông cô. Hai người cách nhau khoảng 10m, cô đứng dưới ánh sáng ban ngày, làn da lộ ra bên ngoài hứng phải quá nhiều tia sáng, tỏa ra hương vị của mặt trời.

Anh dùng mắt đánh giá độ rộng của xương hông, mông và thân trên đều rất cân đối.

Quần quá ngắn, khó khăn lắm mới có thể che khuất phần đùi dưới mông. Dưới đùi có một vết đỏ 5cm là do vừa rồi ngồi lâu để lại, màu sắc chói mắt. Còn ở các chỗ khác trên người, càng kiêng kị hơn, dễ kích thích người khác.

Háo sắc là bản tính trời sinh của đàn ông, đập vào giác quan đầu tiên là vóc dáng của phụ nữ, rồi khuôn mặt, cuối cùng mới là tâm hồn.

Những lời thề hẹn sắc son kia, đến chết vẫn không rời đều là đồ bỏ.

Trong mắt đàn ông chỉ có nửa người dưới của phụ nữ.

Mà thân hình đó của Dư Nam có thể làm thỏa mãn tất cả tính (dục) tưởng tượng về phụ nữ của đàn ông.

Trương Thạc đưa mắt qua: “Nhìn gì đó?”

Ngoài kia, người đàn ông trong đôi nam nữ đó đã móc bóp ra, lấy ra một ít, đếm một chút rồi đưa cho Dư Nam.

Ngón tay Dư Nam thoăn thoắt, sau đó gật gật đầu, đem tiền nhét vào túi trái dưới mông.

Cô quay người, cầm bảng hiệu, một nam một nữ lần lượt đuổi theo.

Du Tùng vẫn đang nhìn.

Cách 10m, 9m, 8m, 7m, 6...

Từng bước từng bước, càng ngày càng gần.

Dư Nam nghiêng đầu, ánh mắt như dừng lại ở bên này, thoáng một cái, lại giống như không thấy.

Mấy người định vượt qua chiếc Buick.

Du Tùng mở cửa xe, bàn tay vịn lên trần xe đứng đó.

“Này...”

Anh cất giọng nói lười biếng, là một giọng khàn khàn rất đặc biệt, không muốn người ta chú ý cũng không được.

Hai cô gái đi trên đường bị giọng nói này thu hút, quay đầu lại, thì thấy một người đàn ông cao lớn dựa bên cạnh xe, lười nhác mà ngạo mạn, cười mà như không cười.

Ở khu vực Đại Lý, người cao to mạnh khỏe như Du Tùng thực sự rất hiếm thấy, hơn nữa anh ta nhìn cũng hơi lưu manh, chính là cái kiểu đẹp trai mà cộc cần.

Cô gái cứ quay đầu nhìn mãi, hai người thì thăm to nhỏ, xấu hổ, e dè nhìn tới, thậm chí là còn lấy điện thoại ra chụp lên.

Du Tùng hoàn toàn không hay biết gì, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn đặt trên người đang đứng phía trước chiếc xe.

Dư Nam dừng lại, quay đầu nhìn anh.

Du Tùng ngoắc ngoắc ngón tay: “Qua đây.”

Dư Nam đứng im, nghiêng người, rồi nghiêng đầu, giống đang suy tư.

Du Tùng đành phải ở cách xa mà nói: “Mang tiền đến cho cô, cô không cần?”

Dư Nam nhấp môi, nói với đôi nam nữ kia một câu, đi về phía này.

Ánh mắt Du Tùng dõi theo cô, bỗng có một tia sáng màu lam hiện lên trước mắt, anh nhắm mắt 1 cái, rồi lại nhìn tới.

Phía dưới vạt áo tua tua của cô, có một cái chấm sáng màu xanh, nhấp nháy theo sự chuyển động của eo cô.

Là khuyên rốn.

Dư Nam đứng lại trước mặt anh: “Chuyện gì?”

Du Tùng thu lại tầm mắt: “Biết rồi còn hỏi.”

Dư Nam nhú mày, định quay người.

Du Tùng nói: “Sao, có tiền mà không kiếm?”

Ánh mắt Dư Nam nghiêng ngả: “Hôm nào?”

“Hôm nay.”

“Hôm nay đã có kế hoạch, phải đợi 5 ngày sau.” Dư Nam hất hất cằm lên, ý chỉ về đôi tình nhân đứng ở phía trước đó.

Không biết Trương Thạc ra từ lúc nào, dáng người cao cao, khuỷu tay dựa vào trần xe, chống lên má, có chút hứng thú nhìn hai người họ nói chuyện với nhau.

Nhìn như thể hiển nhiên đây không phải là lần đầu tiên gặp nhau, trong lòng chắc chắn, nếu không thì sao lại vội tới đây chứ.

Trương Thạc vui muốn chết, môi còn đắc ý giương lên, đột nhiên Du Tùng nhìn về phía cậu ta, hất hất cái cằm.

Trương Thạc giật mình, may mắn thay khả năng hiểu ý hơn người, hơn nữa lại làm việc chung nhiều năm, anh ấy chỉ một cái, cậu liền biết phải làm gì ngay.

Trương Thạc đi tới chỗ đôi tình nhân.

Du Tùng quay đầu lại tiếp tục nhìn chăm chăm cô.

Dư Nam không biết anh ta đang nhìn cái gì. Du Tùng hỏi: “Làm ăn tốt nhỉ?”

Dư Nam cười cười: “Kiếm cơm thôi.”

Du Tùng hỏi: “Bao lâu rồi?”

“Là sao?”

“Đứng ở đây bao lâu rồi?”

Dư Nam không nói gì, ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh, cô đang ngửa đầu, cảm giác được phần cơ bắp ở cổ đều căng cứng cả rồi.

Hai người cứ thế đứng ở ven đường, phía sau là một dải vỉa hè bán hàng rong, quầy đồ nướng, bánh nhĩ khối, mai thái bính, đủ loại hương vị trộn lẫn vào nhau, không khí xung quanh không được xem là trong lành, nhưng cũng là hương vị khói lửa nhân gian.

Đang sau có xe khoai lang đi qua, Dư Nam vẫn đang quay lưng lại, cô đang suy nghĩ lời nói vừa rồi của anh.

Tầm mắt Du Tùng vẫn không rời đi, bỗng nhiên lại vươn cánh tay ra. Ngay lập tức, Dư Nam cảm thấy sau eo bị siết chặt, bàn tay khác hẳn với nhiệt độ bình thường vòng qua mấy sợi tua ngay eo, đặt trên da thịt.

Động tác của Du Tùng có hơi mạnh, kéo cô lại gần trước người, mấy giây sau, lại ngoan ngoãn buông ra, chần chu lại chẳng khác gì người đàn ông lịch thiệp.

Du Tùng nắm tay dứt vào túi, hình như đầu cúi thấp xuống, nửa cười nửa không nói: “Ồ, kiếm cơm ăn.”

Tay của anh đang ở nơi không ai thấy được xoa xoa, cái cảm giác trắng mịn đó vẫn còn lưu lại trên tay, chính là làn da mà lúc nãy anh đã nhẹ miết một chút.

Giống như anh tưởng tượng, thật sự...rất mềm.

Dư Nam mặt lạnh nói: “Anh có thể kéo cánh tay tôi.”

Du Tùng cười: “Tôi cũng có thể không kéo cô.” Để cô bị xem đám luôn.

Trương Thạc đã dẫn đầu hai người đi tới.

Trương Thạc nói: “Chúng tôi có thể đi chung, cùng nhau du lịch, trên đường đi nhiều người thì náo nhiệt, gặp phải phiền phức thì có thể phối hợp với nhau, Du ca, anh nói xem?”

Du Tùng gậy đầu: “Chủ ý hay.”

Dư Nam cự tuyệt một tiếng: “Không được. Tôi đã đồng ý...”

“Chị Dư ơi, không sao đâu, anh đẹp trai này nói đúng đó, càng đông càng vui mà.” Cô gái đang nói chuyện tên là Chương Khải Huệ.

Dư Nam: “...”

Cô gái này vừa rồi còn yêu cầu phục vụ “một đối một”. Vừa rồi còn giống như kiếm được món hời, sao bây giờ lại...

Thạch Minh chọc chọc bạn gái mình, có chút ghen tuông đây mà, không bằng lòng mà thấp giọng nói: “Huệ Huệ.”

Thạch Minh là người phương Nam điển hình, da trắng thân gầy, mặt mũi không tệ, đeo một cặp kính, giống thư sinh, nhưng đứng trước hai người đàn ông phương Bắc, quả thực là không thể không “yếu đuối”.

Chương Khải Huệ quay người, nắm lấy cánh tay cậu ta, giọng nói nũng nịu có chút ngáy: “Chuyến đi lần này, chúng ta 2 nữ 1 nam dù sao vẫn không an toàn, nơi đây dân tộc thiểu số thì nhiều, ngôn ngữ lại không rành, lại lạ nước lạ cái, ở bên ngoài gặp phải người xấu thì sao đây, có 2 anh này cũng an toàn hơn một chút, anh nói xem?”

Dư Nam cạn lời, hai bọn họ nhìn giống người tốt à?

Mấy người bọn họ đứng dưới trời nắng đã lâu, Du Tùng sợ nóng, trán đã đổ đầy mồ hôi, áo thun màu đen đã thấm đẫm mồ hôi, màu sắc đậm thêm, hiện ra đường cong cơ ngực, cả người càng thêm vẻ cường tráng khỏe mạnh.

Du Tùng lấy hộp thuốc lá ra, đưa một điếu cho Thạch Minh trước, đối phương sững sờ, rõ ràng là không ngờ tới.

Mời thuốc là biểu hiện cho mối quan hệ tốt giữa mọi người với nhau.

Thạch Minh máy móc xua tay một cách khó khăn: “Cám ơn, tôi không biết hút.”

Du Tùng cười cười, lấy một điếu lên ngậm, còn lại vứt tắt cho Trương Thạc.

Anh cúi đầu châm thuốc: “Trương Thạc là quán quân đánh tay không cấp thành phố, mạnh hơn trâu, 1 chọi 10.”

Trương Thạc hút một hơi, sững sờ một chút, vội vàng phối hợp: “Đúng đúng...”

Chương Khải Huệ nhìn cậu ta với vẻ sùng bái, ánh mắt dõi theo Du Tùng từ này giờ, chớp lấy cánh tay người bạn trai lắc lên lắc xuống: “Có được không, có được không?”

Thạch Minh lấy đầu ra ý tốt mà nói không nữa, chỉ có thể gật đầu.

Mấy người bọn họ đồng loạt nhìn Dư Nam, Dư Nam liếc nhìn Du Tùng một cái, ánh mắt khiêu khích, nhún nhún vai, có tiền mà không kiếm là kẻ ngu.

Du Tùng lúc này mới hài lòng, cong môi lên: “Lên xe.”

Chương Khải Huệ xông pha đi đầu, vừa định mở cửa xe thì Dư Nam nói: “Đợi đã.”

“Làm sao?”

“Trả tiền trước.”

Du Tùng căn điếu thuốc nhìn cô. Đưa tay lấy bóp tiền trong túi sau hông, rút ra 12 tờ, đếm sơ rồi đưa cho Dư Nam.

Dư Nam nhận lấy, không thềm đếm: “Không đủ.”

Du Tùng hơi lơ là, sau đó cười: “Bao nhiêu mới đủ?”

“Sáu ngàn.”

“Lên giá tại chỗ sao?”

Dư Nam giải thích: “Tính theo đầu người, 1 người ba ngàn, 2 người phải sáu ngàn.”

Chương Khải Huệ bên cạnh che miệng cười khúc khích, lén lút nhéo tay Thạch Minh, một ánh mắt nhìn qua, cảm thấy chuyến đi lần này càng đáng giá.

Du Tùng cong môi, ngón tay kẹp lấy điếu thuốc rồi nhả ra một ngụm khói, thì thấy cô lại nói với Trương Thạc: “Người đầu kia tự đưa.”

Trương Thạc: “...”

Cuối cùng Dư Nam đem tiền cất đi, tính cả số tiền của bọn Thạch Minh, xếp lại được một xấp, nhét vào túi sau hông, căng phồng lên.

Trương Thạc hỏi: “Bây giờ có thể lên xe rồi chứ?”

“Vẫn chưa được.” Dư Nam lấy điện thoại ra: “Tôi gọi điện thoại sắp xếp xe.”

Trương Thạc hỏi: “Không ngồi xe của bọn tôi sao?”

“Không ngồi, tôi sẽ liên hệ xe.”

Trương Thạc nhìn sang Du Tùng, cả hai tay phía sau đang chồng lên nhau đặt trên cửa xe, liếc nhìn Dư Nam một cái, cuối cùng gật đầu.

Cậu ta hỏi: “Xe này thì phải làm sao?”

Du Tùng nói: “Tìm một bãi giữ xe bỏ vào đó, quay về lấy sau.”

3. Chương 3: Bờ Vai Cô Run Lên: “nhớ Kỹ Lấy, Còn Nợ Tôi Một Điều Thuốc.”

Dịch: Qiu Xian

Trương Thạc đi đậu xe.

Những người khác đứng chờ ở ven đường.

Không lâu sau, một chiếc xe bánh mì cũ nát dừng lại trước mặt mọi người, là xe kim bôi, 8 người ngồi lên xe, là người dân tộc thiểu số Người Bạch*, mặc một cái áo cân vạt ngắn, chiếc quần đen rộng, trên đầu có quấn một chiếc khăn bịt đầu màu trắng.

*Người Bạch là một trong 56 dân tộc ở TQ, ở phía Tây Nam TQ, sống chủ yếu ở Vân Nam (Đại Lý), Quý Châu và Hồ Nam.

Ông ấy nhìn mọi người mỉm cười, Dư Nam tiến lên nói chuyện với ông, hai người nói tiếng địa phương, huyền thuyên một hồi, những người khác đưa mắt nhìn nhau, căn bản là nghe không hiểu gì hết.

Khuôn mặt Dư Nam mang nét cười, giọng nói nhẹ nhàng, không ngờ rằng cái miệng nhỏ đó còn có thể nói ra được lời nói mềm mại như vậy.

Du Tùng nhìn chằm chằm vào môi cô, rồi vô thức sờ vào hộp thuốc, mới nhớ ra, lúc này đã đưa cả hộp cho Trương Thạc rồi.

Dư Nam giới thiệu với mọi người: “Đây là lão Hồ, người Người Bạch, chỉ biết một vài câu tiếng Hán đơn giản, có điều con người ông ấy rất tốt, tay nghề khá ổn, đã lái xe lâu năm nên tay lái rất vững.”

Lão Hồ dùng tiếng Hán chào hỏi: “Chào mọi người.”

Hiển nhiên là Chương Khải Huệ không quá hài lòng, nhỏ giọng phàn nàn: “Chị Dư à, không có chiếc xe nào tốt hơn tí sao? Chiếc xe này vừa dơ vừa cũ...”

Dư Nam không tiếp lời.

Chương Khải Huệ nhỏ giọng phàn nàn, hơn nữa ngôn ngữ không thành thạo nên lão Hồ không nghe được cái lý do.

Những người khác thì không có ý kiến gì.

Lão Hồ bước lên muốn giúp bọn Thạch Minh xách hành lý, Thạch Minh tâm địa tốt không đành lòng, vội vàng xua tay, tự mình xách hành lý bỏ vào cốp sau.

Du Tùng đứng im cạnh xe, trên tay anh xách một cái túi du lịch không lớn lắm, màu đen, làm bằng da, có vẻ là không ít tiền.

Mấy người bọn họ đứng đấy được tầm 2 phút thì thấy Trương Thạc từ đằng xa chạy đến.

Du Tùng dập điều thuốc dẫn đầu lên xe, ngồi ở hàng ghế trong, Chương Khải Huệ và Thạch Minh cũng đi theo lên, một đôi tình nhân trẻ ngồi ở hàng ghế cuối.

Dư Nam đứng im tại chỗ đợi, cho tới khi Trương Thạc đặt xong hành lý rồi lên xe thì cô mới lên ngồi vào ghế phụ lái.

Trương Thạc dưng mạnh vào phía sau người Du Tùng, lúc ngồi xuống, theo quán tính dưng vào vai Du Tùng.

Hàng ghế này chỗ ngồi ít, còn hai người đàn ông thì cao to khỏe mạnh, ở giữa lại còn để một cái túi màu đen, vốn dĩ là đã chật rồi nay còn chật hơn.

Du Tùng đá cậu ta một cái: “Lăn ra phía sau đi.”

Trương Thạc kêu một tiếng, nói thầm: “Kì lạ.”

Chiếc Kim Bôi đã hòa vào dòng xe cộ, dần tăng tốc.

Trương Thạc khom lưng chuyển xuống phía sau, nhìn hai người ngồi dưới cười cười: “Tôi chen xuống ngồi một chút, nói chuyện cho thuận tiện.”

Thạc Minh và Chương Khải Huệ đều có dáng người nhỏ gầy, ba người ngồi hàng ghế sau vẫn khá vừa vặn.

Đây là lần đầu tiên Chương Khải Huệ ra ngoài du lịch, rất là hào hứng, bắt đầu cùng Trương Thạc giới thiệu lẫn nhau, không có chút lạ lẫm nào.

Mấy người họ nói một hồi, cô ấy nhìn về phía Du Tùng, hai tay tựa vào lưng ghế của ghế phía trước, thấp mặt xuống hỏi: “Anh trai này, anh tên là gì vậy?”

Du Tùng nghiêng đầu: “Họ Du.” mà không nói tên.

Chương Khải Huệ “à” một tiếng, ngọt ngào gọi: “Anh trai Du.”

Da đầu Du Tùng ngứa ngáy: “Gọi Du ca là được rồi.”

Chương Khải Huệ lễ lễ, nhỏ giọng: “Ồ.”

Xe cộ ít dần, đường cái rộng rãi hơn, bốn bề yên tĩnh.

Rất nhanh xe đã cách xa nhà ga Đại Lý, đám người hồ hởi và các tiểu thương từ từ nhỏ dần, cuối cùng biến mất không thấy nữa.

Bên ngoài ồn ào náo nhiệt đã biến thành một nơi yên tĩnh, chỉ có gió lạnh từ núi thổi vào cửa xe đang mở.

Gió từ núi làm mái tóc Dư Nam bay lộn xộn, tóc mai bên phải bay vào mặt như đang ôn như vuốt ve.

Nó làm cô rất ngứa, cô nhăn mũi, rồi vén sợi tóc ngay khóe miệng ra sau tai.

Qua một lúc lâu, khi tất cả mọi người đều ổn định được niềm hứng thú của mình thì Dư Nam chuẩn bị nói.

Cô ngẩng đầu, trong lúc lơ đãng nhìn qua kính chiếu hậu.

Du Tùng đang nhìn cô.

Một đôi mắt chim ưng, mang theo sự sắc bén, còn mang theo chút dò la hứng thú, mũi cao mắt sâu, con ngươi đen nhánh.

Anh ta đang nhìn cô qua kính chiếu hậu.

Mặt Dư Nam không có biểu cảm gì, nhếch môi, nhìn chằm chằm vào đôi mắt ấy, ánh mắt lạnh lùng giống như gió ở khe núi.

Cô nghiêng người qua, hắng giọng một cái.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào cô.

Cô nói: “Chính thức giới thiệu một chút, tôi tên là Dư Nam, Dư trong dư thừa, Nam trong nam nữ, mọi người có thể gọi tôi là hướng dẫn Dư hoặc tiểu Dư. Rất vui khi được phục vụ cho mọi người, Trung Quốc lớn như vậy, có thể gặp gỡ ở Đại Lý này cũng xem như là một loại duyên phận, hi vọng 5 ngày tiếp theo, chúng ta có thể ở chung vui vẻ. Trước đây tôi là hướng dẫn viên của Thanh Lữ, làm việc đã lâu, đoạn đường này cũng đi lại nhiều lần, vì vậy xin mọi người yên tâm, tôi sẽ dùng kinh nghiệm phong phú và kiến thức chuyên môn của mình mang đến cho mọi người một Vân Nam muôn màu muôn vẻ. Lộ trình của chúng ta không nhiều, cho nên không cần gấp gáp, mọi người chỉ cần thả lỏng thân tâm (thể xác và tâm hồn), đi theo tiết tấu của tôi, nhìn theo, nghe theo, cảm nhận theo, cuối cùng thì hi vọng mọi người có thể có được một trải nghiệm thật khác biệt.”

Phần giới thiệu rất chính thống, giọng nói trầm bổng chuyên nghiệp.

Cô dừng một chút rồi lại nói: “Mọi người phía dưới trao đổi số điện thoại với nhau đi, lạc nhau còn có thể liên lạc.”

Đoàn người cúi đầu sột soạt tìm điện thoại, ngoại trừ Du Tùng.

Dư Nam liếc nhìn anh ta một cái, không để ý tới.

Cô nói số điện thoại của mình trước.

Trương Thạc cất cao giọng: “Ồ kìa, hướng dẫn Dư cô chậm chút, 13836 rồi bao nhiêu nữa?”

Cô nói chậm lại một lần, mọi người đều ghi trong đầu.

Dư Nam nhìn Du Tùng: “Anh không ghi?”

Khổ người anh rất lớn, chiếm một hàng ghế, ở vị trí đầu tiên của hàng ghế, thực sự là không thể khiến cho người ta không chú ý là không được.

Góc phía sau Thạch Minh dường như bị anh che hết.

Anh khoanh hai tay trước ngực, cánh tay nổi lên cơ bắp. Hai chân chuyển hướng, đầu gối chĩa về ghế phía trước.

...Dáng vẻ rất bá đạo.

“Nhớ kỹ rồi.”

Dư Nam: “...”

Trương Thạc nói chen vào: “Đầu óc anh ấy nhanh nhạy, vào đầu rồi là sẽ không quên, anh ấy dùng cái đó để của gái, lấy thông minh làm ưu thế thu hút ánh mắt của mỹ nữ.”

Ngữ điệu của cậu ta có vẻ chua, Du Tùng nghiêng đầu: “Cậu hâm mộ?”

Trương Thạc “hừ” một tiếng, bị chọc đúng chỗ đau, tự động im miệng. Chương Khải Huệ vui thích tiếp lời: “Thật à, Du ca, IQ của anh là bao nhiêu?”

Dư Nam không quan tâm bọn họ nói chuyện phiếm, nhân lúc đó quay cổ qua Du Tùng, từ bên cạnh nhìn tới Thạch Minh: “Thạch Minh, nhớ kỹ chưa?”

Thạch Minh cười: “Nhớ kỹ rồi.”

“Tốt.” Cô lại nói: “Mọi người cho tôi số điện thoại.”

Chương Khải Huệ nằm sấp vào thành ghế phía trước, giơ tay: “Em nói trước, em nói trước cho.”

Xe đi được nửa giờ nữa thì đột nhiên đổi hướng đi, từ đường lộ rẽ sang, hai bên đường là những ngôi nhà tường trắng ngói xám của người dân tộc Người Bạch, từng ngôi nhà đan xen nhau tinh tế, trước cửa có một bà bác Người Bạch ngồi hóng mát làm đồ thủ công, còn có vài ba đứa trẻ con vui cười đùa giỡn.

Một con đường hẹp quanh co tĩnh mịch, tiếp tục rẽ, bỗng nhiên lại rộng mở sáng sủa, phía trước hiện lên một góc hồ Nhị Hải, nước hồ xanh thẳm tĩnh lặng chảy.

Có thuyền đánh qua đi qua phía trước, ngư dân đứng ở đầu thuyền, đội một chiếc mũ rộng vành, đang chống cây sào, gào lên hai tiếng.

Ở phía xa Thương Sơn như đại*, nhấp nhô kéo dài, đỉnh núi sương mù lác đác, giống như ảo ảnh.

*Thương Sơn như đại, Nhị Hải như kính: đại ở đây có nghĩa là xanh đen, còn kính là trong như kính, có thể làm gương soi.

Cảnh tượng trước mắt hài hòa mà yên tĩnh.

Xe tấp vào lề dừng lại, trước khi Dư Nam xuống xe đã dặn dò là tự do hoạt động 10 phút, có thể chụp ảnh hoặc đi vệ sinh, đừng đi xa.

Chỗ này là khách sạn Lâm Hồ nổi tiếng nhất Đại Lý, hình dáng khách sạn này khá đặc sắc, hoặc là màu sắc cổ xưa thanh nhã, hoặc là kiểu dáng hiện đại, từng tầng lầu nhỏ dựa vào hồ mà xây lên, Lâm Hồ có hành lang dài và bàn ghế, cung cấp chỗ cho du khách nghỉ ngơi và chụp ảnh.

Chương Khải Huệ nhảy xuống xe đầu tiên, thích thú kêu to “a a”, kéo Thạch Minh đi chụp ảnh.

Du Tùng xuống xe sau cùng, không khí trong lành, không nhìn được mà vẩn vẩn cổ, thả lỏng gân cốt.

Trương Thạc dang cánh tay ra than thở: “Đến đi vội vã không có cảm giác gì, cảnh sắc lần này quả là đẹp.”

Du Tùng nói: “Tâm trạng không giống nhau.”

Trương Thạc nháy nháy mắt: “Tâm trạng tốt hay là người tốt?”

Du Tùng nhếch môi, ý vị không rõ ràng: “Cả hai.”

Trương Thạc đến gần anh ngửi ngửi: “Em ngửi thấy mùi khai.” Nói xong cười haha, “Anh như lang hổ chỉ niên*, em hiểu mà.”

*Độ tuổi có ham muốn tình dục mạnh mẽ.

Anh giơ chân đá cậu ta: “Xéo đi.”

Cậu ta phui phui dấu giày trên móng: “Đi thôi, đi chụp ảnh.”

Du Tùng cúi đầu châm thuốc, khoát tay về hướng cậu ta.

Trương Thạc cũng không rủ thêm nữa, chạy về hướng hai người đang ở phía xa.

Du Tùng đi về phía trước một đoạn, tựa nửa người vào chỗ lan can bên cạnh yên lặng hút thuốc, ánh mắt nhìn về phía đường nhỏ bên phải.

Là hướng Dư Nam vừa đi mất.

Điều thuốc cháy hết, tàn thuốc rơi xuống phía ngoài lan can, nhìn khắp 4 phía, đem đầu thuốc lá bọc lại vào trong túi quần.

P phía xa, Chương Khải Huệ cùng Thạch Minh chụp hình xong, lại kéo Trương Thạc đến chụp, bày mọi kiểu dáng tư thế, hoàn toàn xem anh như cảnh nền, động tác Trương Thạc thì cứng nhắc còn Thạch Minh thì không biết làm thế nào nhưng lại chiều theo ý cô ấy.

Du Tùng cười cười, lại châm một điều thuốc khác.

Vừa hút được hai ngụm thì thấy có người trở lại ở phía bên phải con đường nhỏ.

Trên vai Dư Nam có thêm một cái túi nhỏ xinh, trong tay thì đang xách một cái túi du lịch lớn, có vẻ khá nặng, dáng người nhỏ nhắn, xách có chút vất vả.

Du Tùng nhìn chăm chăm cô, hơi khom lưng, đứng im.

Hình như Dư Nam liếc sang hướng bên này, dừng lại rồi đi về phía anh.

Người kia tựa móng vào lan can, bả vai nở nang, đang ở trong tư thế thả lỏng dễ chịu nhất. Một chân hơi cong, một chân đứng thẳng, đôi chân thon dài nhưng vạm vỡ.

Ánh mắt anh bằng phẳng, đi theo bước chân cô.

Sau lưng là nước hồ sóng sánh, anh thì ung dung bình thản, chỉ có khói thuốc lượn lờ trên chóp mũi, cảnh tượng lúc động lúc tĩnh, tùy tiện chụp một tấm là có thể chụp được một tấm ảnh rất có cảm xúc.

Dư Nam đứng lại trước mặt anh.

Anh quá cao, cho dù là tựa nửa người vào lan can nhưng cô vẫn phải hơi ngẩng đầu.

Du Tùng nâng một cánh tay lên, một cánh tay khác thì cầm điều thuốc.

Cánh tay anh rất cường tráng, lông trên người dày rậm, làn da thô ráp, bàn tay dày rộng, giống như...“thú” chưa tiến hóa hoàn chỉnh. Nhưng đường cong cơ thể thì xem như vừa vặn, mạch trên mu bàn tay tiếp nối rõ ràng, từng đường một, giãn ra xen kẽ, nở rang mạnh mẽ.

Dư Nam quan sát một hồi, không tránh không né đối đầu với cặp mắt sâu kia, ánh mắt an tĩnh mà lạnh lùng.

Du Tùng động động ngón tay, khói còn chưa đến bên miệng thì cô bỗng nhiên đi cà nhắc đến đoạt lấy điều thuốc của anh.

Ngón tay đang dựng thẳng của anh vẫn còn ở bên môi, không suy nghĩ gì hỏi: “Không chó phép hút thuốc?”

Dư Nam khom người nhặt mẫu đuôi thuốc trên mặt đất lên, tính cả nửa cái vừa đoạt lúc nãy, cùng lúc cất vào túi ở hông trái.

“Chỗ nào cũng tùy tiện vứt được thì đừng có hút.”

Du Tùng không giải thích.

Anh nhìn cô, khóe mắt mang ý cười. Có cơn gió thổi đến giữa hai người, những sợi tua tua trên áo cô nhẹ bay.

Du Tùng nói: “Cục du lịch quy định?”

Dư Nam cười: “Đạo đức cơ bản, mấy đứa nhỏ cũng biết.”

Du Tùng biết, Dư Nam đang trả thù anh vì trước đó đã sờ soạn eo cô, vừa rồi ngón tay kẹp điều thuốc đã chống trên trán, không nói chuyện.

Trương Thạc hô to về phía bọn họ: “Làm cái gì đó? Có đi hay không?”

Ba bọn họ chơi đủ rồi, cười nói vui vẻ quay lại.

Dư Nam nói: “Lên xe.”

Cô xoay người, đi tới chỗ chiếc xe đang dừng.

Đi được vài bước, cảm thấy người phía sau đi theo, bước chân vội vã có lực, giày tiếp theo, xách cái túi trong tay lên.

Dường như lồng ngực anh dán sát vào cô, bờ vai cô run lên, bên tai truyền đến một nhiệt độ xa lạ: “Nhớ kỹ lấy, còn nợ tôi một điều thuốc.”

Sau gáy Dư Nam ngứa ran, mùi khói mỏng nhẹ xộc vào chóp mũi, bên tai là giọng nói trầm thấp khàn khàn.

Chóp mắt một cái Du Tùng đã đứng thẳng.

Anh bước một bước dài đi vượt qua cô, đi mấy bước là tới cạnh xe.

Kéo cửa xe ở ghế phụ, ném balo lên, đóng cửa lại.

Quay đầu nói: “Ngồi đằng sau.”

4. Chương 4: “con Bé 7 Tuổi...được Người Ta Nhặt Được, Rất Ngoan.”

Dịch: Qiu Xian

Du Tùng bước một bước dài đi đầu lên xe, thân xe theo động tác của anh lắc lư một cái.

Dư Nam đứng yên tại chỗ trong chốc lát, mới bước chân lên theo.

Cô lãnh đạm ngồi yên phía sau, ngồi một lúc mới phát hiện ra cái túi da màu đen đặt giữa ghế trước kia đã bị anh ném lên ghế phụ.

Hai cái túi đen, cái túi của anh đang đè cái túi của cô, méo mó dính vào nhau.

Dư Nam thu hồi tầm mắt lại, nghiêng đầu qua, anh cũng đang nhìn cô, một bên chân mày xếch lên, trong mắt hiện lên ý trêu ghẹo.

Xe khởi động, Trương Thạc nhóm người lên: “Người gầy ôm thật là tốt, đổi lại là tôi, hai người chen chúc nhất định không thoải mái.”

Chương Khải Huệ lại tiếp lời: “Chị Dư ơi, chị bao nhiêu cân? Nhìn thật là gầy.”

*1 cân = 0,5kg

Dư Nam cười: “Chắc chắn là nặng hơn em.”

Chương Khải Huệ cúi đầu, néo néo đùi mình, bĩu môi: “Em cũng phải hơn 90 đó.”

Thạch Minh bên cạnh nói chen vào: “Đã rất gầy rồi, bảo em đừng giảm cân nữa.”

“Cái gì chứ...” Cô phản bác lại: “Hiện tại đang thịnh hành vẻ đẹp người gầy đó.”

Du Tùng khẽ cười một tiếng, Chương Khải Huệ thò đầu lên: “Dư ca, anh cười cái gì?”

Du Tùng không trả lời, Trương Thạc nói thay anh: “Dư ca của em có khẩu vị khá đặc biệt, anh ấy thích mấy cô gái đẹp có da có thịt.”

Chương Khải Huệ khoa trương “a” một tiếng.

Trương Thạc vẻ mặt phong phú, bĩu môi: “Là cái loại ”thịt thà” đầy đủ.”

*Mọi người hiểu thịt thà ở đây là chỉ những cô gái có da có thịt, 3 vòng đầy đủ và gợi tình.

Cả người Du Tùng trượt xuống dưới, bá đạo duỗi người ra, dựa vào thành ghế, nghiêng đầu hỏi: “Hơn 100 chứ?”

Dư Nam không hiểu rõ: “Cái gì?”

“Cân nặng.”

Dư Nam thờ ơ, che lại: “Anh đoán xem.”

Ánh mắt Du Tùng trượt xuống dưới, híp mắt lại, quả thật đang cẩn thận ước lượng.

Anh vuốt ve cái cằm, cố ý nói: “100 đến 120?”

Cô nhếch miệng “hừ” một cái.

Du Tùng nói: “Đoán trúng rồi?”

Dư Nam: “...”

Trương Thạc đã nghe thấy: “Hướng dẫn viên Dư, vậy cô là kiểu Dư ca thích rồi.”

Dư Nam hỏi: “Kiểu gì?”

“Thịt thà đầy đủ đó.”

Dư Nam cúi đầu lấy nước: “Giống như heo vậy.”

Trương Thạc: “Phốc.”

Du Tùng cắn điều thuốc, nhấc mí mắt lên, im lặng cười một cái.

Vừa rời nhân lúc chờ xe tới thì đi mua nước, cô dùng móng tay mở mấy cái bao bì ra, lấy ra mấy chai đưa cho 3 người phía sau và Du Tùng, rồi lại đưa một chai cho lão Hồ.

Lão Hồ đang lái xe không thể không chú tâm, không quay đầu lại mà trực tiếp đưa tay về phía sau, Dư Nam đặt chai nước lên tay ông, ông ấy nói một câu tiếng địa phương.

Dư Nam cũng trả lời lại một câu.

Du Tùng không châm điều thuốc mà kẹp nó ở sau tai, vặn nắp chai nước ra uống: “Chỗ vừa rồi là nhà cô?”

Dư Nam nói: “Phải.”

Ánh mắt Du Tùng mang vẻ thăm dò: “Nhìn không ra cô còn có nhiều tiền thế, vị trí đó rất đắt nhỉ?”

Dư Nam nói: “Bây giờ đắt, trước kia rẻ.”

Du Tùng thuận miệng hỏi: “Cô ở một mình?”

Dư Nam nhìn anh một cái, mập mờ đôi câu đáp: “Anh nói xem.”

Du Tùng cười một tiếng, chẳng ừ hử gì cả.

Trên đường ít xe, nên tốc độ xe tăng dần, từ từ đi xa hồ nước lóng lánh kia. Càng đi càng cao, đường lên núi vòng quanh, phía ngoài cửa sổ là những dãy núi cao ngất và những cây cổ thụ che trời, cảnh sắc nơi này không so được với cảnh sắc vừa rồi, những người khách du lịch này dần dần mất đi những khung cảnh khiến họ hứng thú.

Chương Khải Huệ cảm thấy buồn chán, muốn nói lão Hồ mở vài bài hát đang thịnh hành, nhưng lão Hồ nào hiểu được thịnh hành là cái gì, ngoại trừ chương trình phát thanh thì là bài hát của dân tộc Người Bạch.

Chương Khải Huệ bái phục, bất đắc dĩ lấy điện thoại mình ra để mở nhạc.

Trên xe yên ắng, Trương Thạc nghiêng đầu sang một bên ngủ thiếp đi.

Còn đôi tình nhân trẻ dựa sát vào nhau an tĩnh ngắm nhìn những vách núi vĩnh hằng bất biến ngoài cửa sổ.

Âm nhạc lẳng lặng vang lên, linh hoạt kỳ ảo kèm theo đó là giọng nữ đau khổ, mang theo mấy phần dè dặt tình cảm.

Mặt trời giữa trưa hừng hực, nhiệt độ cũng tăng theo, Dư Nam rõ ràng cảm thấy nhiệt độ bên cạnh đùi ngoài càng ngày càng nóng, làn da lộ ra bên ngoài nhiễm phải mấy phần nóng ẩm.

Bên cạnh anh là cửa sổ đang mở, nhưng không khí không thông, trong xe ngột ngạt, anh giống như một cái lò lửa khổng lồ, toàn thân phát ra nhiệt lượng.

Bỗng nhiên, chớp mũi cô ngửi thấy mùi mồ hôi, xen lẫn vào là hơi thở riêng biệt của đàn ông và mùi sữa tắm nhàn nhạt. Lạ lắm, rồi lại quen thuộc khiến cô hoảng hốt một trận.

Dư Nam mượn việc mở cửa sổ để dịch chuyển xích ra phía ngoài.

Cửa sổ mở ra, không khí lưu thông, một cơn gió mát lạnh thổi vào, thấm vào ruột gan.

Những mùi hương quanh quẩn trên chớp mũi cũng theo cơn gió mà bay xa.

Ngoài cửa sổ, Lâm Vũ rậm rạp tươi tốt, giữa những lá cây xum xuê là những sợi nắng, ở trong khe núi mặc sức tỏa sáng.

Bởi vì cao tốc Đại Lệ vẫn chưa sửa chữa xong, nên bọn họ phải đi đường cũ, đường cũ quanh co, khó đi, mất hơn 4 5 tiếng.

Hai tiếng sau, cuối cùng đã đi ra khỏi đường đèo.

Rẽ lên một con đường đất, ngoài xe bụi đường bay tứ tung.

Du Tùng đóng cửa sổ bên cạnh, nhìn về phía Dư Nam, thấy cô vẫn ngồi yên, anh trực tiếp nhào người qua bên đó.

Vốn dĩ là cô đang ngồi ở bên phải anh, nhưng anh lại vươn tay trái ra đóng cửa sổ bên cạnh cô, mặt hai người đối diện nhau, toàn bộ cơ thể to lớn áp chế trên người cô, cơ ngực của anh gần như chạm vào chớp mũi cô.

Dư Nam nghiêng đầu sang một bên, Du Tùng vẫn duy trì tư thế này, cúi đầu là có thể nhìn thấy cái xoáy trên đầu cô, sóng mũi cao thẳng, tiếp đến chính là đôi gò bồng cao ngất. Cong cong đầy đặn mịn màng,

phập phồng lên xuống theo hô hấp. Anh dựa lại vào lưng ghế, yết hầu khẽ động, cầm lấy chai nước suối bên cạnh tu hết nửa chai.

Đây là một thôn xóm, lác đác xuất hiện vài hộ gia đình, ven đường có gian hàng bán trái cây và nhà vệ sinh công cộng có thu phí.

Lại đi mấy phút nữa, phía trước xuất hiện hai tấm bảng hiệu quán cơm gia đình, là một căn nhà nhỏ 3 tầng, quy mô không nhỏ. Khoảng đất trống phía trước quán ăn có đỗ mấy chiếc xe bus du lịch, thân xe có dán dòng chữ Thanh Lữ hoặc Quốc Lữ.

Lão Hồ tìm nơi đậu xe, mấy người trên xe xuống theo, đều động động mấy cái để cho gân cốt giãn nở, hít thở không khí trong lành.

Bọn họ đi lại quán ăn, Du Tùng đi phía trước, những người khác theo sát phía sau. Bây giờ là thời điểm dùng cơm trưa, quán ăn có vẻ khá đông, bọn họ chọn bàn trống ngồi vào.

Gọi phục vụ lên chọn món, 6 người lấy 6 đĩa thức ăn.

Những nơi như thế này thì đừng nhắc đến hai chữ đẳng cấp, mấy người họ cũng không xoi mói bắt bẻ, đi mãi đến giữa trưa ai nấy cũng đều đói lả, từng người bọn họ mệt đến nỗi muốn cùng gió cuốn mây tan.

Dư Nam ăn được hai miếng thì nói gì đó với lão Hồ, lão Hồ buông đũa xuống, lấy chìa khóa xe trong túi quần đưa cho cô.

Dư Nam không nói gì mà quay người đi luôn.

Du Tùng xới cơm, nhìn chằm chằm bóng lưng Dư Nam, cho đến khi bóng dáng cô biến mất thì mới thu hồi tầm mắt lại.

Anh ăn rất nhanh, xong một chén lại để cho phục vụ lấy chén tiếp theo, không lâu sau bát cơm đã thấy được đáy.

Anh đặt chén đũa xuống, lấy nửa chai nước còn lại lúc nãy uống nốt, nghiêng đầu chậm điều thuốc rồi hít một hơi thật sâu sau đó từ từ nhả khói ra.

Du Tùng nghiêng người dựa vào ghế, xung quanh khói thuốc ngập tràn không lộ rõ thần sắc.

Anh nhìn sang lão Hồ đang cúi đầu ăn cơm.

Gọi một tiếng: “Lão Hồ.”

Lão Hồ phồng mồm: “Hả?”

Du Tùng hỏi: “Dư Nam đâu?”

Phản ứng mất hai giây rồi nói vấp: “Có việc, về nhà một chuyến.”

“Nhà cô ấy ở đây?”

Lão Hồ cau mày lên, đầu óc không linh hoạt: “...Bà.”

Du Tùng nghĩ một chút: “Ông nói là bà ngoại?”

Lão Hồ cao hứng “a” một tiếng, sau đó gật đầu, chỉ chỉ về mình: “Nhà tôi và nhà tiểu Dư ở đây.”

Du Tùng nói: “Ông và Dư Nam đều là người ở đây, là hàng xóm?”

Lão Hồ gơ ngón tay cái lên, cười cười: “Tôi nhìn con bé lớn lên.”

Du Tùng nhìn động tác của ông ấy rồi gật gật đầu, hít một hơi thuốc, con mắt không tự chủ híp lại, sau một lúc lại hỏi: “Cô ấy là người Người Bạch?”

Lão Hồ gấp một đũa đồ ăn trong chén, không để ý nói: “Con bé 7 tuổi...được người ta nhặt được, rất ngoan.”

Du Tùng nhất thời ngưng đọng, gơ thuốc lên miệng mà quên cả hút.

“Cô ấy không phải là người địa phương?”

Lão Hồ phản xạ có điều kiện nhìn nhìn xung quanh, những người khác đang cúi đầu ăn cơm, cũng không nghe được bên này nói chuyện.

Ông cúi đầu xuống gầy gầy chén cơm, nhận ra bản thân mình nói quá nhiều nên không đáp lại nữa.

Ông không trả lời, anh cũng không hỏi nữa.

Hút xong điều thuốc, anh đứng dậy đi ra ngoài.

Trương Thạc phòng lên một miệng đầy cơm, “này này” hai tiếng: “Anh đi đâu vậy?”

Anh không quay đầu lại: “Hít thở không khí.”

Trương Thạc hô lên: “Vậy anh đừng có đi xa, một hồi lại khó tìm.”

Du Tùng đi ra bên ngoài, mặt trời lúc này còn gắt hơn lúc nãy, xung quanh đều là khách du lịch, đều mặc áo khoác, đeo kính râm, đội mũ rộng vành, đàn ông cũng mang theo kính râm.

Anh đi đến chỗ bóng râm ngồi xuống, mới ngồi một chút mà sau lưng đã ướt đầm mồ hôi.

Anh giẫm một chân lên phiến đá bên cạnh, lấy điện thoại ra, mở bản đồ định vị lên, cái mũi tên nhỏ màu xanh động hai lần, cuối cùng dừng lại.

Phía trên hiện lên địa danh, ba chữ: thôn Bản Kiều

Quán ăn cách nhà bà của Dư Nam không xa, đi bộ thì 15 phút còn đi xe chỉ cần 5 phút là tới.

Cô lái xe của lão Hồ quay về. Nhà của bà và nhà của lão Hồ là hàng xóm, bình thường thì ông ở Đại Lý kiếm sống, cuối tuần mới có thể về nhà một chuyến.

Dư Nam dừng xe ở ven đường, vòng sang ghé phụ lái xách xuống một cái túi màu đen, vào sân phía trước, cô lấy xấp tiền ở túi trái sau mông, rút ra hơn nửa bỏ vào cái túi màu đen.

Cô nhẹ nhàng gọi: “Bà ơi.”

Bà cô ở trong nhà đóng đế giày, tóc bà búi cao trên đỉnh đầu, bên ngoài quấn một chiếc khăn in hoa, mặc một cái áo cân vạt màu lam, trên cổ áo có tô điểm những hoa văn màu trắng, quần màu xanh, giày vải màu đen.

Bà nghe thấy tiếng gọi thì ngẩng đầu, vừa thấy là Dư Nam thì vui vẻ đứng dậy ra đón: “Nam Nam nhà chúng ta về rồi à, dẫn khách du lịch đi sao?”

Dư Nam bỏ đồ trên tay xuống, đỡ bà ngồi xuống: “Đúng vậy, cháu trở về xem một chút, tiện thể mang cho bà chút đồ.”

Bà che miệng ho hai tiếng, quả mãng: “Lại tiêu xài hoang phí, tự mình tích cóp một chút, còn làm của hồi môn.”

“Cháu muốn ở cạnh bà thêm vài năm nữa.” Dư Nam cười nói, cô vỗ nhẹ vào lưng bà, dỗ bà: “Bà bị cảm rồi?”

Bà không nhin được mà ho: “Không sao, có thể là do trời lạnh thôi.”

Dư Nam đứng dậy rót cho ba ly nước, bà nói: “Bưng chậu nhôm trong phòng ra đây.”

Trong chậu đựng đầy quả sơn trà, bà nhặt lên một quả, bà lột vỏ, bên trong là thịt quả vàng cam.

Bà đem quả sơn trà đã lột vỏ đút vào miệng Dư Nam, cắn một miếng đã cảm nhận được vị ngọt thanh mát.

Dư Nam nói: “Bà ơi, dọn đến Đại Lý ở cùng cháu có được không, để cho cháu chăm sóc bà?”

Cô đã nói qua với bà không chỉ một lần.

Lần này bà vẫn lắc đầu: “Ở đây đã quen rồi không rời đi được, cháu thường xuyên trở về thăm bà là được.”

Dư Nam nắm chặt bàn tay già nua của bà, mím chặt môi.

Thời gian không nhiều, cô cũng không ở lại lâu được, bà tiễn cô ra ngoài, đứng ngoài cửa có lời muốn nói lại thôi.

Dư Nam cấn cấn môi: “Anh Chấn Dương gần đây rất bận, cháu quay về anh ấy đã nhờ cháu chuyển lời, bảo bà chú ý sức khỏe, một khi anh ấy có thời gian sẽ trở về thăm bà, bà đừng nhớ anh ấy quá.”

Dường như bà vẫn luôn đợi một câu nói này, nhưng lại ngang bướng nói: “Bà không có nhớ đến nó, mấy đứa bình bình an an là được rồi.”

Dư Nam cúi đầu, không nói gì.

Bà sờ lên gò má cô: “Là A Dương của chúng ta không có phúc khí, bà cũng không có phúc phận để có được một đứa cháu dâu ngoại tốt.”

“Làm cháu ngoại ruột của bà không phải tốt hơn sao?”

Bà luyên thuyên không ngừng: “Được được...đợi chút.” Bà chợt nhớ ra cái gì đó thế là quay người trở vào nhà, tìm một cái túi trong nhà rồi đổ chậu nhôm đựng đầy quả sơn trà vào, xách ra cho Dư Nam: “Cầm lấy, trên đường ăn.”

Dư Nam nhìn thấy một túi đầy quả sơn trà, trách một câu: “Làm sao mà ăn hết được?”

Bà nhéo mặt cô: “Nam Nam của chúng ta từ nhỏ đã thích ăn, ăn không hết thì chia cho du khách ăn.”

5. Chương 5: “sườn Phơi Khô Không Tệ”

Dịch: Qiu Xian

Dư Nam trở lại quán ăn, từ xa đã nhìn thấy Du Tùng ngồi ngay bóng râm mắt nhìn điện thoại.

Mấy chiếc xe bus du lịch đã được lái đi, không có người nào, xung quanh yên tĩnh hơn trước.

Cô đi qua, anh cảm giác được gì đó ngắc đầu lên, nhìn chăm chăm theo hướng cô đang tới.

Dư Nam hỏi: “Bọ họ đâu?”

Du Tùng hất cằm về phía bên phải.

Bên kia có một cái chợ.

Dư Nam xoay người định đi, nghĩ một chút rồi quay đầu lại hỏi: “Đi tìm bọn họ, anh đi không?”

Du Tùng vẫn ngồi im, khuỷu tay chống trên đầu gối, bàn tay rũ xuống cầm điện thoại.

Làn da lộ ở bên ngoài bị ánh nắng chiếu lên, lộ ra làn da màu đồng khỏe mạnh. Không biết trên người có giống vậy hay không nữa.

Du Tùng không nói là đi hay không đi mà lại hỏi: “Trước kia làm cho Thanh Lữ sao?”

“Sao?” Cô nhíu mày.

Ngón trỏ Du Tùng chạm chạm vào cái trán, lại chỉ chỉ cô: “Không tận tâm.” Anh nói về chuyện cô đã rời đi trong bữa ăn.

Dư Nam bước hai bước đến chỗ bóng râm, nói đùa: “Ăn cơm còn cần người khác đút sao?”

Du Tùng rất hài lòng: “Lần tới có thể thử xem sao.”

“Vậy phải thu thêm phụ phí.”

“Còn có loại phục vụ này?” Quét mắt đến đùi cô: “Vậy còn những loại phục vụ nào?”

Dư Nam lạnh mặt đi: “Nhàm chán.”

Thực ra cũng không được tính là cái chợ, chỉ là hai bên đường đất bày mấy gian hàng bán hoa quả, hoa quả khô và đồ tạp hóa.

Hoa quả nơi đây đều do người dân tự trồng tự bán, đa số là bán cho khách du lịch, giá không hề rẻ. Nhưng mà khách du lịch thì ham thích thứ mới lạ, ít nhiều cũng mua một chút nên không quá so đo về giá cả.

Lúc hai người đi qua, Chương Khải Huệ đang kéo Thạch Minh đến mua hoa quả khô, nào là đỏ là xanh, từng quả nhỏ lớn nhỏ, gần như trong suốt, ném thử một trái, vị chua ngọt khiến người ta thèm chảy nước miếng.

Chỉ là giá không hề rẻ, 30 tệ một cân, Chương Khải Huệ đã mua rất nhiều, Thạch Minh đang lấy 100 tệ ra định trả tiền.

*1 CNY = 3382 D

Dư Nam đi qua, căn tay anh ta lại, cười với chủ gian hàng rồi chào hỏi.

Chủ gian hàng đối diện cười đứng dậy: “Là Dư Nam à, đang dẫn khách du lịch sao?”

“Đúng vậy. A Đà.” Cô nói: “A Lan ở nhà sao?”

A Lan là con gái của chủ gian hàng, hai người họ trước kia học cùng trường trung học.

A Đà nói: “Không có nhà đâu, nó đến nhà chị họ rồi, mấy ngày trước còn nhắc đến cháu đấy, khi nào trở về thì đến nhà chơi nhé.”

Dư Nam đáp một tiếng “Được”.

A Đà đưa bịch hoa quả khô đến tay Thạch Minh: “Bạn của Nam Nam, lấy 20 tệ là được rồi.”

Thạch Minh sững sờ, vội lấy tiền lẻ trong túi quần ra, Dư Nam cười: “Cảm ơn A Đà, lần sau mang tới đồ ăn ngon cho chú.”

Mấy người bọn họ trở về chỗ cũ, Trương Thạc đến gần bên Dư Nam, lấy lòng nói: “Hướng dẫn Dư, cũng nói giúp tôi đi chứ, lúc này đã tiêu hết mấy trăm cơ đấy.”

Dư Nam cúi đầu, mới thấy trong tay cậu ta xách một đồng túi to túi nhỏ hoa quả.

Dư Nam liếc cậu ta một cái, rồi lại đi tiếp: “Thật đúng là người có tiền.”

Trương Thạc nhìn theo bóng lưng cô: “Ây, cô không thể phân biệt đối xử với tôi như vậy nha.” Quay sang tức giận với Du Tùng: “Tôi muốn khiếu nại cô ấy.”

Du Tùng liếc cái túi của cậu ta, cười nói: “Tự mình ăn hết.”

Trương Thạc đứng lại, nhìn cái này rồi lại nhìn cái kia, đây là đứng về phía ai chứ?

Nhóm người lần lượt lên xe, lão Hồ cũng từ nhà vệ sinh đi ra.

Lái xe, lên đường.

Dư Nam đã ngồi lại vị trí ghế phụ xe, bên cạnh Du Tùng ngoại trừ cái túi màu đen còn có thêm một túi quả sơn trà.

Chương Khải Huệ mở túi hoa quả khô ra mời mọi người, đưa lên phía trước: “Du ca, ném thử đi.”

Du Tùng nhặt đại một trái bỏ vào miệng, là màu xanh, có vị chưa.

Chương Khải Huệ lại hướng về phía trước gọi: “Chị Dư ơi, có muốn thử một trái không? Vừa này cảm ơn chị, nếu không có chị thì bọn em sợ là bị mua đắt rồi.”

Dư Nam xoay người, lắc lắc tay tỏ ý không ăn, lại nói: “Ở chỗ đó có quả sơn trà, đều là do nhà tự trồng, không có phun thuốc, mọi người có thể ăn.”

“A!” Chương Khải Huệ vui mừng, đưa tay cầm lấy một quả: “Hướng dẫn viên du lịch đều giống chị sao? Đơn giản, chuyên nghiệp mà lại có tâm, trên mạng đều âm ỉ chửi bới việc ép buộc khách du lịch mua sắm,

xem ra vẫn có ngoại lệ, người tốt vẫn còn nhiều.” Cô ấy bóc vỏ rồi cắn một cái, lại hỏi: “Như vậy chị sẽ không có hoa hồng sao?”

Dư Nam không nhận mấy vụ đó, chỉ dặn dò: “Trước khi mọi người mua đồ có thể hỏi tôi trước.”

Trương Thạc tranh thủ nhích lại gần: “Hướng dẫn Dư, vậy còn chúng tôi thì sao?”

Dư Nam quay đầu, đối diện với đôi mắt đen như mực của Du Tùng, lại nhìn Trương Thạc: “Hai người cũng cần?”

Trương Thạc gật đầu: “Đương nhiên rồi, chúng tôi là người nghèo mà.”

Trương Thạc nói chuyện phô trương, chọc cho Chương Khải Huệ cười khanh khách, làm cho người ít cười như Thạch Minh cũng phải giương khóe môi.

Du Tùng im lặng nửa ngày, Chương Khải Huệ úp người vào ghế trên hỏi: “Du ca, bọn anh làm nghề gì?”

Du Tùng lười nhác nói: “Công nhân đó.”

Chương Khải Huệ không tin.

Trương Thạc nói thêm: “Công nhân thật đó, mặt hướng mặt đất lưng hướng lên trời, là cái loại làm lưng vất vả đó.”

Chương Khải Huệ bĩu môi, định chọc cô đây mà, không nói thật thì không hỏi nữa.

Đến chiều thì đã mệt rã rời, không nói chuyện một lúc, trên xe đã rơi vào trầm lặng, mọi người đều đang ngủ bù, Du Tùng cũng dựa vào thành ghế, đang chớp mắt.

Dư Nam không ngủ, cô cùng lão Hồ nhỏ tiếng trò chuyện, giúp ông có thể tỉnh táo.

Con đường này Dư Nam chạy gần bảy năm nay, từng núi từng cây, từng đường hầm cao bao nhiêu đều nhớ rất rõ ràng.

Cô làm hướng dẫn viên ở ga Đại Lý này sớm nhất, khi đó tuổi còn nhỏ không thích nói chuyện, kiếm được ít tiền. Về sau có cơ hội vào Thanh Lữ, không cần kiếm khách, chỉ cần dẫn khách đi dạo mấy cửa hàng mua sắm, một chuyến đi chẳng gặt hái được gì. Dần dần thu nhập tăng lên, cuộc sống tốt hơn. Nhưng thật không ngờ quanh đi quẩn lại nhiều năm như vậy lại vẫn trở về nơi bắt đầu.

Lão Hồ hỏi: “Sao gần đây lão không thấy A Dương? Không ở Đại Lý hả?” Ông cảm thán nói: “Bọn nó làm nghệ thuật quanh năm suốt tháng chạy đây chạy đó, lần trước gặp nó là nửa năm trước rồi.”

Dư Nam đáp qua loa: “Chắc anh ấy bận lắm.”

Lão Hồ nghe ra gì đó: “Hai đứa cũng không gặp nhau?”

Xe đi vào đường hầm, tầm nhìn tối lại, đèn chiếu sáng ở hai bên lớn dần lên, uốn lượn quanh co không nhìn thấy điểm cuối.

Lão Hồ giảm tốc độ, giữ một khoảng cách với xe phía trước.

Dư Nam tâm tình bình thản: “Bọn cháu đã chia tay lâu rồi.”

Lão Hồ sững sờ, quay đầu nhanh nhìn cô một cái, nghĩ rồi nói: “Không hợp chỗ nào chứ? Đã tốt đẹp lâu như vậy mà?”

“Tính cách không hợp.”

Cô trông như không muốn nhiều lời, lão Hồ muốn nói lại thôi, cuối cùng hít một hơi, không nói nữa.

Đi được nửa đường thì dừng xe ở trạm nghỉ, mọi người trên xe đều tỉnh dậy đi vệ sinh, không dừng lại lâu mà lên đường luôn.

Nơi này cách Lệ Giang cổ thành không quá một giờ chạy xe.

Lại đi thêm được một đoạn, nhìn qua cửa sổ cơ hồ có thể thấy được đỉnh núi Ngọc Long.

Trời xanh, tuyết trắng, núi non trùng điệp.

Phía xa xa còn có một đường ánh sáng đỏ ở đỉnh núi, hắt ra màu trắng đỏ.

Lão Hồ đưa bọn họ đến cửa Nam của cổ thành, sau đó liền lái xe rời đi, xe bao không được nán lại, nhưng lại có chỗ đậu xe cố định.

Bên trong cổ thành không được chạy xe, lão Hồ có thể nghỉ ngơi.

Vào trong cổ thành, Dư Nam dẫn bọn họ đến chỗ nghỉ ngơi trước, khách sạn này là mới lâu năm, cô thường xuyên tới, cũng có quen biết với ông chủ, dựa theo giá cả nội bộ của công ty du lịch, mười phần có lời.

Không khí trong cổ thành vẫn rộn ràng náo nhiệt như cũ.

Dư Nam đi phía trước dẫn đường, mấy người phía sau đi theo.

Có người còn chào hỏi Dư Nam, nói lâu rồi mới đến, bảo cô dành chút thời gian qua đó ngồi chơi.

Dư Nam vẫn bước đi không ngừng, quay đầu lại nói vài câu khách sáo.

“Mối quan hệ của cô tốt nhỉ.” Xung quanh rối loạn, tiếng nói của anh lọt vào tai cô một cách rõ ràng.

Người kia chẳng biết đã đi bên cạnh cô từ khi nào.

Dư Nam đáp qua loa: “Cũng tạm.”

Du Tùng hỏi: “Trước kia thế nào mà lại rời khỏi công ty du lịch vậy?”

Dư Nam nghiêng người né mấy người khác: “Đánh khách du lịch.”

Du Tùng cũng không kinh ngạc, chỉ mỉm cười: “Cái thân người bé nhỏ này của cô, là đánh người hay là bị người đánh?”

Dư Nam không trả lời mà hỏi cái khác: “Buổi tối muốn ăn cái gì?”

“Có gì đặc biệt?”

“Gà hấp nồi, cá hồi, sườn phơi khô.”

Du Tùng ngâm điếu thuốc, lấy bật lửa trong túi quần ra: “Vậy thì sườn phơi khô đi.”

Dư Nam nhìn anh: “Được.” Quay đầu lại liếc anh một cái, mang theo ánh mắt cảnh cáo.

Du Tùng đánh đòn phủ đầu: “Cô còn nợ tôi một điếu thuốc.”

Cô sửa lại: “Là nửa điếu.”

Ngọn lửa phát ra chút ánh sáng yếu ớt, Du Tùng híp mắt, châm lửa xong mới nói: “Được, nghĩ xem trả thế nào nhé.”

Hai người đi hơi nhanh nên đứng lại ở chỗ vắng chờ những người còn lại.

Ngõ nhỏ lại hẹp, hai bên là bức tường cũ kỹ đã lâu đời, trên mặt đất là con đường nhỏ bằng những phiến đá xanh.

Du Tùng đứng tựa vào tường hút thuốc, cong cong chân, tùy tiện có vẻ lười nhác.

Trái ngược với vẻ tĩnh lặng nơi đây thì tiếng người, tiếng hát, tiếng reo hò bán hàng từ bên ngoài ồn ào, náo nhiệt.

Dư Nam nghe thấy tiếng rít từ đầu mẫu thuốc.

Du Tùng hút xong điếu thuốc thì ba người kia cũng xem đủ náo nhiệt mà đi tới.

Tiếp tục đi lên con đường dốc.

Năm phút sau, mọi người tiến vào một gian tứ phương đại viện*.

*Như tứ hợp viện

Khách sạn vắng vẻ, nhưng điều kiện không tệ.

Đình đài biệt viện, cổ hương cổ sắc.

[Tả cảnh dài quá bỏ qua =))]

Quầy lễ tân ở tầng lầu 1, Dư Nam đi làm thủ tục nhận phòng.

Phòng của bọn họ ở tầng 2, có cầu thang gỗ phía bên ngoài có thể trực tiếp đi lên. Hành lang ở bên trong, gồm từng dãy phòng, trước cửa mỗi phòng đều có một chiếc lồng đèn treo trên cao. Phát ra ánh sáng dịu nhẹ.

Trương Thạc xách đồ đi lên, miệng lầm bầm than tiếc: “Nơi phong cảnh hữu tình như vậy, đi với anh thật là tiếc quá.”

“Hay là mai cậu về đi.”

Trương Thạc cứng họng: “Không, em trả tiền rồi.”

Du Tùng mặc kệ cậu ta, trực tiếp mở cửa vào phòng.

Dư Nam đã đặt cho Thạch Minh và Chương Khải Huệ một gian phòng có chiếc giường lớn ấm áp, gian phòng không lớn nhưng lãng mạn.

Hai người họ ở trong phòng chán chê nửa ngày mới nở đi ra.

Cơm tối giải quyết ở cổ thành, không phải là nhà hàng nổi tiếng, nằm ở con hẻm nhỏ yên tĩnh, rất ít người, sườn phôi khô rất chính tông mà giá cả lại phải chăng.

Trong lúc chờ đồ ăn lên, Dư Nam giới thiệu trước hành trình ngày mai cho mọi người.

Muốn đi núi tuyết Ngọc Long, phải lên đường sớm.

Đồ ăn lên, vẫn là sáu món, sườn phôi khô, chân gà ướp ngũ vị hương, gan thối phỏng, thịt tì bà, canh chua măng và đậu hũ.

Dư Nam lại gọi thêm món cà tím ngư hương (cá ướp gia vị đấy).

Món chính là cơm đậu đặc biệt.

Mọi người vẫn cặm cụi ăn như lúc trưa, người luôn miệng nói phải giảm cân như Chương Khải Huệ cũng không cưỡng lại được.

Du Tùng vẫn là người ăn xong đầu tiên, hai bát cơm như cũ.

Anh ngồi trên ghế hút thuốc, nghiêng người sang: “Sườn phôi khô không tệ.”

Là nói với Dư Nam.

Dư Nam gắp một miếng cà tím trước mặt, “ừ” một tiếng, không ngẩng đầu.

6. Chương 6

Dịch: Qiu Xian

Từ nhà hàng ra ngoài, cổ thành bị màn đêm bao trùm, xung quanh là những bóng đèn neon nhiều màu sắc, so với cảnh sắc ban ngày còn hữu tình hơn.

Từ con hẻm nhỏ đi ra, những quán bar san sát nhau, mở nhạc xập xình.

Chương Khải Huệ đề nghị mọi người vào quán bar ngồi một chút, hỏi Du Tùng thấy ý kiến hai người họ thế nào.

Du Tùng thì không có ý kiến gì, ngược lại là Trương Thạc nhao nhao đòi đi.

Dư Nam nhìn mấy người họ đi vào nhưng không vào theo, báo một tiếng rồi đi trước.

Trong cổ thành này có vài người bạn nói chuyện khá hợp ý, mỗi lần đến đây sẽ ghé qua nói chuyện một lúc.

Dư Nam đi qua giữa một đám người lạ, xung quanh hào nhoáng hư vô.

Nơi đây không có đêm, những quán bar trên đường thờ ơ lười biếng, không khí nhộn nhịp, làm mê say mọi người khách qua đường.

Khách du lịch quên mất mệt mỏi, cởi bỏ phòng bị, không phải nghĩ về sự khốn khổ của cuộc sống, đời người gian nan vất vả, có thể sống một cách chân thật nhất, tự tại nhất.

Giờ phút này, đêm cũng như ngày, thậm chí còn còn rõ hơn, chiếm lấy tất cả.

Ra khỏi quán nhỏ của một người bạn đã là hai tiếng sau, cổ trần vẫn ồn ào như cũ, biển người xa hoa trụy lạc.

Dư Nam chọn đi vào một con hẻm nhỏ, cửa tiệm ở phía xa có tiếng trống vang lên “xuan xuan”, nghe vào tai lại thấy lạnh lạnh véo von, làn điệu trôi chảy.

Càng đi càng yên tĩnh. Đến cuối cùng, bên tai chỉ còn tiếng nước chảy róc rách, chảy một cách yên ả, từ tốn.

Khúc cua phía trước vừa mở một tiệm bánh Tây, lần trước Dư Nam đến đây vẫn chưa có.

Trong tủ kính bày biện các loại bánh kem và bánh ngọt, kiểu dáng độc đáo lại đáng yêu.

Dư Nam đứng bên cửa sổ nhìn một lúc, bước chân chần chừ nhưng cuối cùng vẫn đẩy cửa bước vào.

Lục lục treo trên cửa reo vang, nhân viên bên trong nghe thấy liền ngẩng đầu cười nói: “Xin chào quý khách.”

Dư Nam nhìn đối phương mỉm cười, đứng ở quầy hàng bên cạnh cúi đầu xem.

Nhân viên cửa hàng hỏi: “Chị muốn chọn cái gì?”

Dư Nam rũ tầm mắt: “Để xem nào.”

“Có bánh tart trứng trái cây nóng hổi mới ra lò, chị muốn thử một chút không?”

“Không cần, cảm ơn.”

Nhân viên bán hàng đi theo cô: “Mua cho bạn bè hay là mua cho chị ăn?”

Dư Nam không đáp, ánh mắt dừng lại một chỗ.

Cô chỉ chỉ trên mặt kính.

Nhân viên cửa hàng lập tức hiểu ý, giới thiệu: “Bánh này gọi là Bối Lợi Tháp La, là một loại bánh kem, ở giữa là lớp bánh pudding và hoa quả, ở bên trên là lớp sô cô la và đường bột, có loại 8 tác, 10 tác, và...”

“Có thể viết chữ không?” Dư Nam cúi đầu nhìn chằm chằm chiếc bánh kem.

Nhân viên cửa hàng bị ngắt lời, sau mới phản ứng nói: “Có thể ạ, chị muốn viết chữ gì vậy?”

Ngón tay Dư Nam chỉ chỉ trên mặt kính: “...Cứ viết là sinh nhật vui vẻ đi.”

“Vâng ạ, vậy chị muốn lấy loại mấy tác?”

“Cái này mấy tác?”

“8 tác.”

Dư Nam gật đầu: “Vây lấy cái này đi.”

Chủ tiệm bánh phục vụ tận tình, nói đó là hàng mẫu trưng bày, xin Dư Nam đợi một lát, để thợ làm bánh làm lại cái mới.

Lúc này tiệm không có người, bánh kem làm xong rất nhanh, hộp đựng bánh là hoa văn màu tím phấn, phía trên là dây lụa thắt hình con bướm rất xinh, xách trong tay không lớn lắm, là vừa tầm.

Ra khỏi tiệm bánh, Dư Nam chậm chậm quay trở về, nơi này cách khách sạn rất gần, chỉ cần đi qua con hẻm nhỏ và một chiếc cầu nhỏ là đến.

Vào trong sân thì thấy mấy người bọn họ đã trở về, Chương Khải Huệ đang dựa vào vai Thạch Minh nói chuyện phiếm với Trương Thạc ở phía đối diện, không thấy Du Tùng.

Mấy người họ nghe thấy tiếng bước chân, cùng quay đầu lại.

Chương Khải Huệ lên tiếng trước: “Chị Dư chị quay lại rồi!”

Trương Thạc cũng nói: “Bọn tôi còn cho rằng cô đang ở trong phòng.”

Dư Nam từ trong bóng tối đi tới, bóng người in hằn xuống phía ánh sáng, Chương Khải Huệ sáng mắt lên kêu: “A! Chị Dư, chị mua bánh kem?”

Cô nàng nhảy dựng lên vui sướng, chạy đến ôm bả vai Dư Nam: “Hôm nay là sinh nhật Thạch Minh, em quên mua bánh cho anh ấy, chị Dư, chị thật tốt.”

Dư Nam động tác dừng lại, nghĩ nghĩ rồi nói: “Vừa hay ở ven đường có một tiệm bánh, chị thuận tiện mua một cái.”

Chương Khải Huệ nhận lấy chiếc bánh, chạy tới bên cạnh bàn tháo dây lụa ra: “Bao nhiêu tiền? Em đưa chị.”

Thạch Minh ở bên cạnh vội đề tay cô nàng lại, nhỏ tiếng nói: “Huệ Huệ, đừng tùy tiện mở đồ của người khác.”

Chương Khải Huệ bĩu môi, Dư Nam ngồi xuống bên cạnh: “Không sao, mua cho cậu đấy.”

Chương Khải Huệ đắc ý nhướn mày, tiếp tục mở hộp bánh.

Thạch Minh da mặt mỏng, hai má ửng hồng, thấp giọng nói: “Cám ơn chị Dư.”

Chương Khải Huệ cầm con dao nhựa, cắt hai đường trên bánh kem, nghĩ đến Du Tùng lại nói: “Hay là gọi Du ca xuống cùng ăn?”

Trương Thạc đang xoay xoay điện thoại, ngón tay đang hí hoáy không biết gửi tin nhắn cho ai, thờ ơ hướng về phía lầu 1 gọi một tiếng: “Du ca.”

Không có động tĩnh.

Lại gọi một tiếng, âm thanh vang dội hơn: “Du ca.”

Mấy giây sau.

Trên hành lang lầu hai xuất hiện một bóng người, tay đút trong túi, miệng ngậm điều thuốc nghiêng nghiêng, không vịn tay, hút một ngụm khói.

Ánh sáng đỏ chập chờn sáng, cùng với khói thuốc chiếu sáng hình bóng của người đó, chỉ vờn vờn một giây, sau đó mọi thứ lại trở về bóng đêm.

“Xuống đây ăn bánh kem.”

Anh dựa trên lan can một lúc rồi chậm chậm đi xuống.

Du Tùng đã tắm rửa và thay quần áo.

Phía trên là áo ba lỗ, phía dưới là quần đùi màu đen mặc ở nhà, đi dép lê.

Người kia là đi từ xa đến gần, dáng người nhìn không sót thứ gì, tay dài, vai rộng, eo rắn chắc, đường cong vừa mắt.

Xung quanh cái bàn có đặt mấy cái ghế, Chương Khải Huệ và Thạch Minh ngồi cùng một chỗ, Trương Thạc và Dư Nam ngồi đối diện hai người họ, Du Tùng đã tìm một cái ghế khác, bên cạnh chính là Dư Nam.

Anh cao to cường tráng, ngồi trên chiếc ghế dường như không giống những người khác.

Ánh mắt Chương Khải Huệ rơi trên người anh, nhìn một chút, cúi đầu xuống rồi lại nhìn anh, ngọt ngào nói: “Du ca, cùng ăn bánh kem đi.”

“Sinh nhật ai?”

“Sinh nhật Thạch Minh.” Cô đáp lời, rồi cắt bánh kem thành 6 phần, chia cho mọi người: “Chi Dư mua đó, em cũng quên mất.”

Nói xong còn không quên lè lưỡi.

Dư Tùng cầm cái nĩa nhựa lên, cái nĩa trong tay anh nhìn như que diêm lớn nhỏ.

“Cái này cũng xem là ngoài dịch vụ sao?”

Mấy người kia không hiểu nhưng Dư Nam lại hiểu được.

Cô không trả lời, ngẩng đầu nhìn anh một cái, đúng lúc đối mặt với cặp mắt sáng sắc bên kia, lóe lên vẻ khô hài, giống như con quắt vật ẩn nấp trong bóng tối chờ đợi thờ cơ.

Trương Thạc ở một bên nhao nhao: “Sinh nhật của tôi sớm hơn một tháng đấy.”

Chương Khải Huệ bới một miếng kem, mắt híp lại hưởng thụ: “Thì làm sao?”

“Tháng trước là sinh nhật của tôi đấy.”

Chương Khải Huệ cười khanh khách.

Dư Nam cầm miếng bánh kem lên nhìn nhìn, chiếc bánh 8 tác, chia thành 6 phần, một phần cũng lớn chừng một bàn tay. Bên cạnh bánh lộ ra miếng pudding và miếng đào màu vàng, còn có một ít sữa đặc. Mấy chữ “Sinh nhật vui vẻ” bị tách rời ra, trên mặt bánh của cô là nửa bên phải của chữ “vui”. Sô cô la và đường bột ở bên phần của Chương Khải Huệ, đã bị cô nàng dẫm nát.

Cô múc một thìa bỏ vào trong miệng, kem tan trong miệng, ngọt đến phát ngấy.

Dư Nam lùi ra sau, tiện thể thu chân lại. Vừa rồi mắt ngoài của bắp chân chạm vào, có cảm giác thật mãnh liệt, chân kề sát chân, lông tơ phía trên bắp chân cọ vào cô, vừa dẫm vào chân cô lại vừa ngứa.

Cô hỏi Thạch Minh: “Cậu năm nay bao nhiêu tuổi?”

Thạch Minh ở đối diện yên lặng ăn bánh kem: “Qua sinh nhật là 24.”

Chương Khải Huệ đưa tay ra: “Em năm nay 20 tuổi rồi.”

Dư Nam nhìn cô nàng một cái, gật gật đầu rồi lại hỏi Thạch Minh: “Sinh lúc mấy giờ?”

Cậu ta đẩy đẩy cái kính: “Lúc 8 giờ tối.”

Dư Nam lại gật đầu, rũ mắt xuống, vô thức chọc chọc vào bánh kem trước mặt, thật lâu sau mới nói thầm một câu: “Thật đáng tiếc, nhỏ một chút rồi.”

“Sao cơ?”

Dư Tùng hỏi cô, hai người ngồi gần nhau, câu nói đó, chỉ có anh nghe được thôi.

“Không có gì.” Cô nói.

Chương Khải Huệ đưa nửa phần bánh còn lại của mình cho Thạch Minh: “Mùi vị ngon quá đi mất, nhưng buổi tối thì không thể ăn quá nhiều, em muốn giảm cân.” Cô duỗi thẳng lưng, thoải mái hít một hơi: “Lần này đến Lệ Giang là đúng rồi, không khí trong lành, cảnh đẹp, tiết tấu sinh hoạt lại chậm rãi...”

Cô còn cười tummy, liếc trộm Dư Tùng: “Còn gặp hai anh nữa.”

Dư Tùng không đáp lời cô ta, Trương Thạc thì còn đang gửi tin nhắn, tranh thủ ngẩng đầu cười một cái.

Chương Khải Huệ đảo mắt một vòng, nhìn về phía Dư Nam, tranh thủ bổ sung thêm: “Chuyện tốt nhất chính là gặp được chị Dư, em hỏi chị sinh nhật thì có ưu đãi không, chị trực tiếp giảm cho tụi em 7%, lần sau đến em còn...”

“Huệ Huệ.” Thạch Minh ở bên cạnh kéo cánh tay cô.

Xung quanh bỗng nhiên yên lặng không một tiếng động, Trương Thạc cũng ngẩng đầu lên, Chương Khải Huệ mở mắt to chớp chớp, vội che miệng: “Á, nói ra mất rồi...”

Trương Thạc để lộ hàm răng trắng, khó tin nói: “Cái gì? 7%?”

Dư Nam vẫn bình tĩnh nói: “Cậu không trả giá.”

“Có thể trả giá?”

“Đương nhiên.”

“Bây giờ trả giá được không?”

“Cậu thấy qua cái máy rút tiền nào mà trả lại tiền cho cậu sau khi cậu gửi vào chưa?”

Trương Thạc: “...”

Sương đêm đông lại, tiếng gió thổi lá cây rì rào, tới gần nửa đêm thì tất cả lồng đèn ở lầu hai đều tắt, giữa sân chỉ có một chiếc đèn chiếu sáng.

Du Tùng ăn hai miếng bánh kem, khẽ cười một tiếng: “Cậu về sớm một chút, làm tôi thức giấc thì lăn ra sân mà ngủ.”

Lời này là nói với Trương Thạc.

Du Tùng đứng dậy đi về phía sân.

Phía bên kia là nhà vệ sinh công cộng, đối diện là nhà ở tập thể của nhân viên.

Trương Thạc có chút hậm hực, mặt kìm nén đến nổi đỏ bừng, Chương Khải Huệ bên cạnh đang cúi đầu.

Dư Nam ăn xong miếng bánh cuối cùng thì đem đĩa giấy vo lại: “Mọi người cũng ngủ sớm một chút, sáng sớm mai 6 giờ tập hợp, đừng có ngủ quá giờ...À, còn nữa, nhớ là mặc áo khoác vào.”

Cô cũng cầm đĩa giấy của Du Tùng lên, cùng vứt vào thùng rác, đi về phía sân sau.

Cô ngủ ở nhà ở tập thể cho nhân viên.

Giữa sân trước và sân sau có một lối đi nhỏ, ở lối đi nhỏ bên trái có ngã rẽ, là nhà vệ sinh công cộng. Đi thẳng rẽ phải mới tới sân sau, là nhà ở tập thể của nhân viên.

Nhà ở tập thể không thể nào so được với phòng cho thuê, một phòng lớn bốn năm chiếc giường cao thấp, bà chủ có nơi ở riêng, nơi này chỉ để cho nhân viên của khách sạn ngủ, thỉnh thoảng còn có hướng dẫn viên du lịch ở lại.

Lối đi nhỏ không có đèn, sân sau không trang trí gì, chỉ có một chiếc bóng đèn vàng óng, lại không chiếu được tới nơi này.

Dư Nam đi sát vào tường, trên mặt đất là gạch đỏ, giày thể thao dẫm lên không hề phát ra tí âm thanh nào.

Cô cúi đầu, đưa tay sờ lên sau gáy, mồ hôi đã bị gió thổi khô, nhưng bên trên vẫn còn mùi mồ hôi khó chịu.

Định cầm đồ ngủ đi tắm, đang nghĩ ngợi thì đột nhiên cánh tay cô bị một bàn tay rắn chắc nắm lấy, một lực lớn đẩy cô vào lối rẽ kín đáo.

Cô sợ hãi kêu lên, một giây sau miệng mũi bị một bàn tay khác bịt lại, đồng thời sau lưng cô đụng mạnh vào vách tường.

Cô kêu lên, đầu ong ong đau nhức.

Sau hai giây phản ứng thì cô giật tay anh xuống.

Khẽ rửa: “Anh điên rồi.”

Hai tay của anh chuyển thành chống trên vách tường, hai tay thẳng tắp, khoảng cách giữa hai người không tính là gần nhưng lại rất mờ ám.

“Đúng là điên rồi, không điên thì cũng xem như là người tiêu tiền như nước.” Du từng nói như vậy, nhưng giọng điệu lại khô hời, cũng không vì mấy ngàn kia mà canh cánh trong lòng.

Dư Nam bị người anh che lại, ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh tự nhiên: “Đây là mua bán công bằng, hai bên đều bằng lòng.”

Tay trên của Du Từng dựa vào vách tường trượt xuống, bên tai có tiếng ma sát nho nhỏ.

“Công bằng sao?” Bàn tay gác lên vai cô, dây dưa một chút rồi tiếp tục trượt, cuối cùng rơi trên vạt áo trước chữ T của cô: “Công bằng ở đâu rồi?”

Du Từng nói ra từng câu từng chữ, giọng nói trong bóng đêm ồm ồm, giống như có u hồn lảng vảng trên đầu cô.

Dư Nam nhếch môi, cúi đầu xuống, ánh mắt theo đó rơi trên tay anh, tia sáng lờ mờ, nhưng vẫn có thể phân biệt được, bàn tay anh rất to, dường như có thể bao lấy toàn bộ, cô mặc áo màu trắng, anh lại có làn da màu đồng cổ, đập vào mắt thật nổi bật.

Dư Nam mặt không biểu lộ cảm xúc ngẩng đầu, ánh mắt dọc theo cánh tay anh nhìn lên, cuối cùng dừng trên bả vai anh, áo ba lỗ màu trắng, cơ bắp phản quang, như một bức tường dày.

Dư Nam đứng im, cùng anh đo sức: “Lần này công bằng rồi.”

Du Từng bật cười.

Trong tay dùng sức: “Chỉ một chút như vậy thôi?” Bàn tay lại nắm lại: “Thế thì đắt quá rồi.”

Dư Nam vung tay anh ra: “Mẹ nó, có bệnh.”

Cô xoay người bước đi, anh không ngăn cô lại.

Nửa tiếng sau, Du Từng vào phòng.

Trương Thạc đã nằm trong đồng chăn, len lén liếc anh một cái: “Thế mà còn bảo em về trước đây.” Cậu ta cầm cái điều khiển chuyển kênh, nhìn anh một cái, sau đó thì tinh thần lại phấn chấn.

Trương Thạc hiếu kỳ: “Đi làm cái gì vậy?”

Du Từng cởi áo ba lỗ ra.

“Đi hái ổi.”

Trương Thạc: “...”

Anh đang để trần thân trên, lại đi cởi cái quần.

Chỉ để lại một chiếc quần chữ nhật*, đùi rắn chắc, cảnh tượng phía trước “hùng vĩ”.

*Quần chữ nhật: Quần dài xuống chân một tí, giống quần đùi, nhưng lại ôm khít, tựa như quần sịp.

Qua một lúc, Trương Thạc lại hỏi: “Anh và hướng dẫn Dư không đúng lắm? Anh nghĩ gì vậy?”

Du Từng nhảy lên giường.

Bình tĩnh nói...

“Muốn ngủ với cô ấy.”

7. Chương 7: Du Tùng Dùng Ngón Tay Cái Lau Lau Khỏe Môi: “vậy Cô Còn Nhìn.”

Dịch: Qiu Xian

Vân Nam ngày dài đêm ngắn, mặt trời lên muộn.

Năm giờ rưỡi là Dư Nam rời giường, bóng đêm nhàn nhạt đang đè lên những áng mây dày dặn.

Trời chưa sáng tỏ, cổ trần còn đang say giấc nồng.

Cô đứng dậy ra bên ngoài lấy quần áo, là tối hôm qua giặt, một đêm gió thổi, đã khô hết.

Cô cầm quần áo vào trong thay đồ.

Lúc mặc áo ngực, vô ý đụng phải chỗ nào cảm thấy có chút đau, là tối hôm qua người kia lưu lại.

Trong đầu cô vô thức lại hiện lên cảnh tượng hai người giằng co hôm qua, đôi mắt sáng ấy giống như là in sâu vào trong đầu, như hình với bóng.

Hơi thở của anh, giọng nói của anh, cái đụng chạm của anh, cho tới bây giờ mọi thứ vẫn rõ ràng như cũ, khắc sâu vào đầu cô.

Cô nhanh chóng thay xong áo rồi lại đi lấy quần, trong lúc vô tình tay chạm vào túi quần, nơi đó gập ghềnh, cô dừng lại một chút, hai mẫu đuôi thuốc lá lung lay chực rớt xuống đất, bên trong túi quần đầy vụn và tàn thuốc.

Là thuốc lá của Du Tùng.

Dư Nam nhìn một hồi, dùng tay phất xuống, không có ý định là mặc quần vào.

Hôm nay nhiều hơn hôm qua vì có thêm một chiếc áo chống nắng và tất dài.

Nhẹ nhàng linh hoạt, cơ hồ là 10 năm như 1 ngày.

*10 năm như 1 ngày: chỉ về sự kiên trì bền bỉ đối với cùng một công việc trong khoảng thời gian dài, làm đi làm lại một cái điều tương tự nhau ngày qua ngày.

Dư Nam đánh răng rửa mặt xong, đeo túi lên lưng, đi về phía trước.

Sân trước yên ắng, cửa của mấy phòng dành cho khách trên lầu vẫn còn đóng, nhưng đèn trong phòng Thạch Minh đã mở.

Dư Nam kiên nhẫn đứng tại chỗ đợi bọn họ, dậy sớm nên vẫn khá lạnh, cô cầm cái ly giữ nhiệt uống từng hớp nước.

6 giờ đúng, người trong hai gian phòng lần lượt đi ra, Chương Khải Huệ hà hơi: “Chị Dư, chào buổi sáng.”

Dư Nam mỉm cười: “Chào.”

Cô thấy Trương Thạc một mình đi xuống, mắt ngái ngủ lơ mơ, hỏi: “Chỉ có mình cậu?”

Trương Thạc tóc tai rối bời, nhìn có vẻ ngờ nghệch: “Hở, anh ấy một lúc nữa mới về.”

Cây cỏ thụ ở giữa đã lấp ló ánh sáng đỏ của mặt trời, bầu trời mở ra một khe hở, gà trống nghênh cổ cất tiếng gáy, ngoài sân dần dần có tiếng người.

Dư Nam nâng cô cổ nhìn đồng hồ, nhíu mày hỏi: “Anh ta còn khi nào thì về?”

Trương Thạc túm lấy thân cây làm chỗ dựa, nhón lên: “Khi nào thì phải xem tâm tình anh ấy thôi.” Cậu ta nắm chặt tay, hít thở: “Buổi sáng anh ấy có thể chạy bộ hai tiếng, tối anh ấy có thể ngủ cho tới trưa.”

“...Anh ta vẫn chưa dậy?”

Trương Thạc hít thở: “Oh.”

“Sao cậu không gọi anh ta?”

Trương Thạc nhảy xuống, bĩu môi: “Gọi rồi, nhưng anh ấy không dậy.”

Dư Nam khoanh tay, cúi đầu suy nghĩ, quay đầu nói với Chương Khải Huệ và Thạch Minh: “Hay là hai người đi ăn sáng, trên núi không có gì ăn đâu, từ cổng ra ngoài rẽ phải, bên cạnh có một quán bán đồ ăn sáng.”

Chương Khải Huệ chờ nên chán, kéo tay Thạch Minh đi, hai người vừa đi vừa nói chuyện, hình như là nói về mấy bài tập cơ bắp gì đấy.

Dư Nam quay đầu nói: “Cậu gọi anh ta thêm lần nữa đi.”

Thạch Minh hoảng sợ mở to mắt: “Đừng đừng, nếu đi thì cô đi đi.”

Dư Nam không nói nữa, yên tĩnh đứng trong sân, Trương Thạc nhàn nhã đi xung quanh sân, nghiên cứu lá cây hoa cỏ.

Cổ thành cách Tuyết Sơn không xa, nhưng lại hay bị kẹt xe, bây giờ đã 6 giờ 30, xe của lão Hồ vẫn đang chờ ở ngoài cửa Nam.

Dư Nam không nói hai lời, nhấc chân đi lên lầu.

Trương Thạc trông theo bóng lưng cô, không hiểu sao thở dài.

Bên trong căn phòng không bật đèn, màn cửa thì mở, có ánh sáng bên ngoài chiếu vào, rơi trên chiếc giường.

Giường màu trắng, chăn mềm và cả gối đầu cũng vậy.

Du Tùng nằm ở trên giường, chăn kẹp dưới đùi, ôm gối đầu, mặt hướng về bên ngoài, đang nhắm mắt.

Dư Nam đi đến bên giường, ánh mắt rơi trên mặt anh, anh ngủ rất yên tĩnh, hơi thở ít mà đều đặn, khuôn mặt lại đáng yêu vô hại, không càn rỡ ngang ngược như lúc tỉnh táo. Phần lưng của anh cong cong mà mượt mà, hốc eo rất sâu. Chỉ mặc độc chiếc quần chữ nhật, hoa văn trên đai quần phức tạp, viền rộng màu đỏ tía, phía trên in chữ Calvin Klein.

Nhìn xuống dưới, bờ mông căng đầy, đùi hơi thô nhưng vạm vỡ...Trên đùi nhiều lông tơ, điểm này thì hôm qua cô biết rồi. [Hai người ngồi gần cọ chân vào nhau ấy.]

Dư Nam thu tầm mắt lại, dùng cái ly giữ nhiệt trong tay đập vào bả vai anh.

Du Tùng động một cái, không mở mắt: “Cút.”

Dư Nam cắn môi dưới, lại tiếp tục cầm cái ly giữ nhiệt đập vào anh, lần này lực đạo rất mạnh.

Du Tùng nhíu mày, vẫn không mở mắt, gối đầu trong tay đập tới: “Tôi bảo cậu cút.”

Viền gối lướt qua trán Dư Nam, da cô mỏng, ngay lập tức hiện một vết đỏ.

Cô cắn răng, vén mấy sợi tóc rối ra sau tai.

Như không có gì cất giọng: “Du tiên sinh.”

Lông mi Du Tùng đã động.

Cô tiếp tục nói: “Mọi người đều đang đợi anh, hôm nay nếu muốn đi Tuyết Sơn, có khả năng sẽ bị kẹt xe, đây là một tập thể, tất cả mọi người đều đã bỏ tiền ra, không chỉ có riêng mình anh, đừng quá ích kỷ.”

Du Tùng rớt cuộc cũng mở mắt ra, nhưng chỉ là mở mắt chứ anh vẫn còn nằm sấp đấy.

Lọt vào trong tầm mắt đầu tiên là đôi chân thon dài, có tia sáng giữa khe hẹp mơ hồ xuyên qua.

Anh mắt lim dim, phản ứng 2 giây sau mới hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“6 giờ 40.”

Anh từ từ ngồi dậy, chống một chân, lấy tay vuốt mặt.

Dư Nam lên tiếng trước: “Mấy ngày tiếp theo, hi vọng Du tiên sinh phối hợp với tôi, tập hợp đúng giờ, như vậy mới không bỏ lỡ cảnh đẹp.”

Rốt cuộc Du Tùng cũng ngẩng đầu lên, lại chuyển thành ánh mắt khiến người ta thấy ghét, cười như không cười nhìn cô.

Dư Nam ở trên cao nhìn xuống, anh gần như là trần - trụi, cơ bắp căng tràn hiện đầy gân xanh, dưới rốn có đám lông mờ mờ dựng lên.

Hai người căng thẳng một hồi thì cuối cùng Du Tùng cũng mở miệng: “Nhìn đẹp không?”

Dư Nam mím môi: “Cũng được thôi.”

“Chỉ là cũng được?”

“Đừng có tự luyến quá.”

*Tự luyến: tính tự yêu mình (tính quá chú ý chăm sóc đến vẻ đẹp của mình)

Du Tùng dùng ngón tay cái lau lau khóe môi: “VẬY cô còn nhìn.”

Dư Nam bình tĩnh tự nhiên nói: “Người trần truồng cũng không phải tôi.”

Du Tùng thấy vui vẻ, dứt khoát banh chân ra to hơn. Quần lót màu tím bao bọc phía dưới, nơi nào đó đã “dựng lên” to ngay ngắn.

Dư Nam xoay người đi ra ngoài: “Hạ - lưu.”

“Cái gì?”

“Tôi nói anh, nhanh chóng xuống lầu.”

Xuất phát trễ hơn một giờ so với giờ đã định, trên núi tuyết còn có hai điểm du lịch nhỏ, hồ Hắc Long và thôn Ngọc Thủy, đều nằm ở chân núi tuyết.

Dư Nam ở trên xe giới thiệu cho mọi người, sau khi xe dừng thì cô dẫn mọi người đi vào.

Du Tùng không nhúc nhích, ngồi lại trên xe để ngủ bù.

Chỗ đi tham quan không lớn, một tiếng đồng hồ là có thể dạo quanh hết.

Mấy người trở lại xe, Du Tùng đã tỉnh, đang nói chuyện với lão Hồ, không biết nói cái gì mà lão Hồ ngây ngô cười.

Đường lên núi tuyết vẫn kẹt xe, hôm nay là cuối tuần, một con đường dài lên núi, kẹt đầy các loại xe nào là xe ô tô cá nhân, xe du lịch giống như bọn họ.

Xe đi chậm chậm, như là dịch chuyển từng bước một.

Lão Hồ xuống xe hút thuốc, đứng ở ven đường nói chuyện với lái xe ở phía trước.

Đi thêm nửa giờ đồng hồ, phía đông chân núi tuyết xuất hiện một bãi cỏ bao la, là một điểm đến nhỏ “Cam Hải Tử”.

Vào tháng 7, thảm thực vật tươi tốt, cảnh sắc xinh đẹp, hồ nước ở trung tâm chảy róc rách.

Có đàn trâu vẫy đuôi gặm cỏ, người chăn trâu ngồi dưới bóng cây hóng mát.

Lão Hồ xuống xe đi lên phía trước xem tình hình kẹt xe thế nào rồi.

Dư Nam nói: “Đây là nơi đẹp nhất để nhìn lên được toàn bộ khung cảnh phía trên Tuyết Sơn, có thể nhìn thấy 13 đỉnh núi từ hướng Bắc tới Nam, đúng lúc này lại đang kẹt xe, mọi người có thể đi xuống chụp ảnh.”

Chương Khải Huệ luôn là người hào hứng nhất, cô ấy nhảy xuống xe trước tiên, Thạch Minh theo sau.

Trương Thạc gửi tin nhắn một lúc rồi cũng xuống xe.

Dư Nam quay đầu lại, Du Tùng đang ngồi ăn quả sơn trà, là trái sơn trà hôm qua mang từ nhà bà đến.

“Anh không xuống?”

Du Tùng không ngẩng đầu, quả sơn trà nhỏ bé bị anh lột vỏ vô cùng thê thảm, anh không kiên nhẫn gì nữa, nhú lông mày hỏi: “Có đồ ăn không?”

Sáng nay anh dậy trễ, chưa ăn sáng.

Dư Nam lấy một thanh kẹo trong balo ra, đưa cho anh, thuận tiện nói: “Bóc vỏ như vậy không được.”

Du Tùng vẫn cúi đầu, nửa ngày, anh mới “Hử?” một tiếng, khoe môi cong lên: ” “Bóc vỏ” như vậy thì được?”

Quả sơn trà cuối cùng cũng được lột vỏ xong, anh bỏ vào trong miệng, nhai một chút rồi nhả hạt ra ném về cái túi phía trước.

Dư Nam phản ứng một lúc mới nghe ra ẩn ý khác trong câu nói của anh, “hử” cười: “Anh nghĩ là còn được?”

Du Tùng nói: “Cái này thật ra vẫn còn chưa biết được, tôi nào có phiền não như vậy.”

Dư Nam: “...”

Cô ném thanh kẹo lên người anh, không nói lời nào quay đầu đi.

Qua một lúc, phía sau hỏi: “Đó là hoa gì?”

Dư Nam nhìn qua, bãi cỏ xanh tươi phía trên, hoa dại tô điểm ở giữa, có từng mảng lớn, cũng có lẻ tẻ vài bông hoa, màu trắng, màu phấn nhạt, màu phấn đậm còn có màu đỏ rực.

Loại cây thân rễ nhỏ dài, gió thổi qua là sẽ nghiêng về một bên đung đưa nhẹ.

Dư Nam nói: “Hoa thu anh.”

Du Tùng không nói gì, cô cúi thấp đầu, tiếng nhỏ dần: “Còn gọi là hoa cách tang.”

Cách tang, trong tiếng Tạng có nghĩa là “Thời gian tươi đẹp”.

Bọn họ gần buổi trưa mới tới chân núi, mua vé, bên trong đi bằng xe điện.

Ở cái mùa này, dù cho đỉnh núi có tuyết rơi thì cũng sẽ không lạnh lắm, nhưng khí oxi thì chắc chắn phải có, trên núi cao hơn nhiều so với mặt biển, người lần đầu tới rất dễ bị thiếu oxi.

Du Tùng nói: “Tôi không cần.”

Dư Nam không để ý tới, nói với ông chủ: “Bốn cái.”

Du Tùng nói: “Ba cái.”

Dư Nam trực tiếp trả tiền mua bốn cái, tất nhiên là ông chủ muốn bán được càng nhiều càng tốt, lấy bốn cái đưa cho cô.

“Tôi nói tôi không cần.”

Dư Nam nghiêng mắt nhìn anh, hướng về phía ông chủ xin cái túi: “Đừng khoe sức, tổ chất thân thể càng tốt thì càng dễ sinh ra phản ứng cao nguyên...nhất là đàn ông.”

Giọng cô nói rất nhỏ, khó có thể nghe rõ hết.

Du Tùng “xi” một cái: “Tùy cô.”

Rất nhiều người đến Tuyết Sơn, đường cáp treo chia ra thành một sợi dây thừng lớn và dây thừng nhỏ, dây thừng nhỏ chỉ tới bãi Vân Sam, so với mặt nước biển không cao, không có tuyết, quang cảnh nhìn thấy có hạn. Bọn họ đi đường dây thừng lớn lên núi, độ cao so với mực nước biển là 4506m.

Trên đường đi thấy cảnh sắc thật kinh ngạc, giữa sườn núi là một màu xanh lục trải chồng lên nhau, giống như chiếc thảm nhung dệt, đi lên phía trên, những dãy núi nhỏ nhấp nhô trập trùng, lộ ra vách núi nguy nga hùng tráng, đến phía trước thì đã thấy thấp thoáng Tuyết Sơn, lọt vào trong tầm mắt một màu trắng xóa.

Sau khi đi lên, mọi người đã thấy rõ không khí cao nguyên, khiến cho quá trình hít thở khó khăn.

Dư Nam điều chỉnh tiết tấu, đường lên núi đi chậm lại.

Hôm nay tầng mây dày, mặt trời có lúc lộ ra từ khe hở, qua một lúc lại nấp trở lại.

Càng lên cao, phong cảnh càng đẹp.

Trời quang mây tạnh, giống như có sương mù vây quanh sườn núi. Nhìn lên phía trên, tuyết trắng đọng lại đầy trên đỉnh núi, nhìn xuống dưới, như đang đứng giữa tầng mây.

Như rơi vào tiên cảnh.

Giữa đường, mọi người chọn nơi bằng phẳng ngồi lại nghỉ ngơi, mọi người cầm bình oxi ra hít thở.

Dù Tùng ngồi cách bọn họ hơi xa, đang nói chuyện với Trương Thạc.

Anh không mặc áo khoác, vẫn là chiếc áo thun màu đen, sắc mặt bình thường, nhưng đôi môi hơi khô.

Dư Nam đi qua, đem bình oxi đưa cho anh.

Dù Tùng không nhận: “Không cần.”

Dư Nam không khuyên bảo gì, xoay người bỏ đi.

Trương Thạc nhìn tới bóng lưng Dư Nam, chép miệng nói: “Người phụ nữ này không đơn giản.”

Dù Tùng muốn hút thuốc, thuận miệng hỏi: “Sao nói thế?”

“Nhìn thì có vẻ yếu đuối, hiền lành. Nhưng thật ra bên trong lại mạnh mẽ cứng rắn.” Cậu ta lại chép miệng: “Không trêu chọc được.”

Dù Tùng sờ vào túi, nhìn sang cái bằng bên cạnh cầm hút thuốc, lại thu tay về.

Trương Thạc tiếp tục đánh giá: “Khuôn mặt không tệ, đôi mắt đó, đủ ma mị. Nhất là dáng người, chỗ lồi nên lồi, chân thì dài, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Ăn mặc hở hang, không giống con gái nhà lành.”

Dù Tùng nâng mắt lên nhìn bóng lưng cô, tựa hồ như nghĩ gì đó, khẽ cười: “Là rất không ”lành.“ (đang hoảng)

Bọn họ ở trên núi hai tiếng, Chương Khải Huệ đã chụp được rất nhiều ảnh, rất thỏa mãn lần đi Tuyết Sơn này, còn nhao nhao với Thạch Minh, nói lần sau lại đến.

Thạch Minh vỗ vỗ đầu cô ấy, cưng chiều nói “được”.

Dư Nam nghe hai người nói chuyện mới nói: “Có cơ hội có thể đi tới núi tuyết Mai Lý.” [Mai Lý Tuyết Sơn]

Chương Khải Huệ nói: “Chị Dư, chị đi rồi sao?”

Dư Nam nói: “Đi rồi, núi tuyết ở Mai Lý lớn hơn ở đây...có thể thấy mặt trời chiếu vàng núi.”

Chương Khải Huệ chớp mắt: “Đẹp không?”

Dư Nam cười: “Rất đẹp.”

8. Chương 8: Please Take Me Home My Long To Leave

Dịch: Qiu Xian

Lúc lên núi còn xem như có hàng có lối, trật tự đi, nhưng lúc xuống núi, du khách dần tách khỏi hàng lối, mệt đến nỗi chỉ muốn nhanh nhanh đi xuống.

Ở đường cáp treo du khách đang chen lấn, có người chen ngang về phía trước, âm ỉ không ngớt, không chịu nhường bộ.

Nhiều người quá, không cách nào tập hợp lại chỗ đã hẹn, Dư Nam và mọi người đã lạc nhau rồi

Đã sớm đoán được tình huống thế này trước đó, cho nên cô không khẩn trương đi tìm mọi người, trước đó đã hẹn sẵn, nếu như có đi lạc thì sẽ hẹn gặp ở thung lũng Lam Nguyệt dưới núi. Xuống phía dưới cáp treo có xe điện đi thẳng tới đó, đường đi đơn giản, sẽ không bị lạc đường.

Trước sau toàn là người, Dư Nam theo đám người dịch chuyển về phía trước, thỉnh thoảng lại có người đụng vào cô, cô liền nhường đường cho đối phương, một hồi lâu sau mới đi tới chỗ cáp treo.

Mỗi chiếc cáp treo đều có số người giới hạn, chiếc này đi, chiếc tiếp theo lại đến.

Cáp treo di chuyển khá nhanh, lúc gần đến trạm thì từ từ đáp xuống, nhưng không dừng hẳn, mọi người được yêu cầu đi theo tốc độ của cáp treo mà tiến về phía trước, sau đó nhanh chóng đi lên.

Theo sau Dư Nam là một tên mập, gã này bước đi gấp gáp, cuối cùng vượt qua cô luôn, lúc bước vào không nặng không nhẹ đụng cô một cái.

Cáp treo từ từ đi lên, Dư Nam chưa chuẩn bị, không tìm được cái gì để nắm lấy, cô lùi ngược về sau, nghĩ là sẽ lập tức bị ném xuống dưới. Thì lúc này, phía trong bỗng nhiên xuất hiện đôi bàn tay to lớn, nắm chặt lấy cổ áo cô kéo vào trong.

Dư Nam thấy trời đất quay cuồng, trọng tâm không vững, sau lưng đập vào trên góc kính, giày tiếp theo, trước mặt đè vào một lồng ngực, đang mặc áo thun chữ T màu đen, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt của Du Tùng.

Anh thấp giọng cười nhạo: “Vô dụng.”

Dư Nam đứng thẳng người lên, vuốt vuốt tóc, yên lặng nói: “Cảm ơn.”

Nhiệt độ không khí lên cao, cuối cùng ông mặt trời cũng lộ dạng, tia sáng soi khắp cả sườn núi. Cáp treo là một không gian kín, cửa sổ rất lớn, giống như một cái lồng hấp ngọt ngọt.

Không gian bây giờ so với ngày thường thì đông hơn, hai người mập đứng đối diện, cũng bao gồm người vừa rồi đã đụng Dư Nam.

Dư Nam bị ép vào trong góc, Du Tùng đứng ngang trước mặt cô, hai tay chống vào lan can. Cáp treo lắc lư, chóp mũi cô cọ vào ngực anh, đùi anh không biết cố ý hay là vô tình đụng vào eo cô.

Cái tư thế này...so với tối hôm qua thì mập mờ hơn nhiều.

Dư Nam nói: “Anh đổ mồ hôi rồi.”

Anh cúi người, đối diện lỗ tai cô, thấp giọng nói: “Tôi dễ bị ra mồ hôi, bác sĩ nói gan tôi quá nóng*, cần hạ hỏa.”

*Nếu theo nghĩa khác thì ý bác sĩ nói anh là người quá nóng tính, dễ cáu giận.

Cô ngẩng đầu lên, trên đầu Du Tùng có mồ hôi. Bờ môi hơi tím, nhưng vẫn cong lên.

Hai người cách nhau rất gần, đối mặt trong phút chốc.

Dư Nam nhắm mắt lại, lạnh lùng nói: “Khám phải lang băm rồi, có khi thận hư nên mới hay ra mồ hôi.”

Du Tùng nhìn cô chằm chằm, trong mắt lóe lên tia sáng như muốn xuyên qua người khác, cáp treo lại lắc lư, anh nhân cơ hội này húc về phía trước một cái, Dư Nam thâm kêu lên.

Anh nói: “Cô còn giỏi hơn bác sĩ, cái này cũng nhìn ra được.”

Dư Nam mím môi không đáp, một lát sau, cô lấy khăn tay trong túi ra, nhón chân lên, đè xuống mũi anh.

Anh chảy máu mũi rồi...

Dư Nam cười thành tiếng, lấy bình dưỡng khí ra cưỡng ép mà đặt lên mũi anh.

Du Tùng nghiêng đầu né tránh, Dư Nam không nặng không nhẹ đặt lên.

Lúc này anh không né tránh.

Dư Nam mĩa mai nói: “Đã như vậy rồi thì đừng nói mấy lời hèn hạ quá.”

Chảy máu mũi luôn rồi, thì đừng nói mấy lời hèn hạ quá...

Chảy máu mũi luôn rồi, còn không phải thận hư...

Cáp treo này không có góc chết, 4 cạnh đều là thủy tinh trong suốt, người lơ lửng trên không trung, tầm nhìn mênh mông bao la, đâu đâu cũng là màu xanh lá.

Ánh nắng ngoài cửa sổ sáng tỏ, xuyên qua tấm kính thì ánh nắng khúc xạ không còn gay gắt, chiếu vào từng tia nắng nhẹ nhàng.

Hai tay anh đang chống vào lan can, cô giúp anh giữ bình dưỡng khí. Anh khom lưng, cô uốn eo. Anh cúi đầu, cô ngẩng đầu. Cáp treo lay động, hai thân thể chạm nhẹ vào nhau, bộ họ đứng chen trong một góc nhỏ, trên người nhiễm đầy ánh nắng.

Trong khoảnh khắc nào đó, Du Tùng chăm chú nhìn đôi mắt ướt của cô, không hiểu sao mà ánh mắt đang nhìn lên ấy có chút quen thuộc.

Từ cáp treo xuống đất, mặt Du Tùng có chút thối (đáng ghét), hai người một trước một sau, anh đi trước, cô đi sau.

Ngồi xe điện vẫn phải xếp hàng, lần này bọn họ không ngồi cùng một chỗ.

Đến Lam Nguyệt cốc, Dư Nam lấy điện thoại ra gọi cho Chương Khải Huệ, Chương Khải Huệ đã trông thấy bọn họ, liền nhảy lên vẫy tay từ phía xa.

Gọi cho Trương Thạc thì cậu ta nói vẫn còn kẹt ở phía trên chưa xuống được.

Du Tùng tìm nhà vệ sinh để hút thuốc, Chương Khải Huệ nhỏ tiếng hỏi cô: “Du ca làm sao vậy? Trông không được vui lắm nhỉ?”

Dư Nam quay đầu nhìn bóng lưng anh ta, cười một cái, muốn nói “anh ta thận hư”, nhưng nhin lại, nói là: “Anh ta có chút phản ứng cao nguyên.”

Chương Khải Huệ “à” một tiếng, chỉ vào Lam Nguyệt cốc phía sau: “Vừa rồi nghe hướng dẫn viên du lịch khác nói, muốn đi Thủy Lí rửa tay một chút, rửa một lần là quan vận (đường làm quan), hai lần là tài vận, ba lần là đào hoa gì gì đó, là thật sao?”

Dư Nam cười cười: “Em rửa rồi?”

Chương Khải Huệ cười ngây thơ: “Rửa rồi.”

Dư Nam nói: “Tin, thì nó chính là thật.”

Bình thường cô sẽ không nói với du khách những lời này, mấy cái điều đó đều là do công ty du lịch bịa đặt cả.

Người rửa tay nhiều thì nước sông sẽ lại càng ô nhiễm.

Dư Nam nhìn về phía Lam Nguyệt cốc.

Ánh nắng buổi ban trưa chói chang, nhìn từ xa nước hồ xanh lam, nhìn gần thì nước hồ trong suốt.

Dư Nam nói: “Chuyện xưa kể rằng, sau khi Hằng Nga đến cung trăng, thì thương nhớ Hậu Nghệ đến sinh bệnh, lén xuống nhân gian tìm kiếm chồng mình. Hằng Nga tìm thấy núi tuyết Ngọc Long ở Lệ Giang, bị cảnh vật tuyệt vời nơi đây hấp dẫn, thầm nghĩ mình cô đơn đau khổ không nơi nương tựa, trượng phu thì lại không biết đi đâu. Nàng cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, nước mắt càng ngày tích tụ càng nhiều, kết thành hồ nước xanh thẳm, cho nên mới gọi là Lam Nguyệt cốc.”

Chương Khải Huệ hỏi: “Vậy cuối cùng có gặp nhau được không?”

Dư Nam bật cười: “Hậu Nghệ đã chết từ lâu rồi, nàng ấy không biết mà thôi.”

Cô gái nhỏ cắn môi, tâm tình hình như bị ảnh hưởng, Dư Nam không muốn lừa gạt cô ấy, đành phải nói: “Thật ra là vì trong nước có ion canxi và ion đồng, mới hiện ra màu xanh lam, lại trông giống như mặt trăng, mới gọi là Lam Nguyệt cốc đấy.”

Hai người đang nói chuyện, Trương Thạc rút cuộc cũng đuổi kịp mọi người, cả người cậu ta đầy mồ hôi, mang theo áo khoác và bình dưỡng khí, nghe răng phàn nàn: “Mẹ nó người đông thật, sắp chèn chết lão tử* rồi...Du ca đâu?”

*Mọi người muốn để là lão tử hay là bố mày? =))

Dư Nam nhìn về phía nhà vệ sinh, Du Tùng đang đi về hướng này, trên trán lấm tấm nước, anh vừa dùng nước lạnh rửa mặt.

Lão Hồ đưa bọn họ đến cổ thành thì đã 4 giờ chiều, mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi trước rồi sau đó ra ăn sau.

Cho tới lúc xuống xe thì Du Tùng không hề nói chuyện với Dư Nam.

Dư Nam lườm anh một cái. Bụng dạ hẹp hòi.

Du Tùng cao lớn khỏe mạnh, phản ứng cao nguyên không nghiêm trọng lắm, sau khi trở về ngủ một giấc thì tinh thần sáng khoái, chỉ là bờ môi hơi sẫm màu.

Lúc bọn họ đi ăn cơm, trời đã hoàn toàn tối đen.

Vẫn ăn cơm tối ở nhà hàng ngày hôm qua, chỉ có điều gọi 6 món không giống hôm qua.

Đây là đêm cuối tại Lệ Giang, sáng mai phải lên đường đi tới hồ Lô Cô, Chương Khải Huệ ăn xong rất nhanh, kéo Thạch Minh đi mua quà lưu niệm.

Trương Thạc cũng đứng dậy phỉu mông: “Tôi đi tản bộ.”

Dư Nam vẫn chưa ăn xong: “Đi đâu?”

Trương Thạc nói: “Hôm qua đi đường thấy một quán pub, từ bên ngoài nhìn vào không tệ, tôi đi ngồi một chút.”

Dư Nam nhanh chóng ăn thêm hai miếng: “Cùng đi đi.” Cô đứng dậy: “Anh có đi không?”

Du Tùng hút thuốc, không trả lời.

Dư Nam phỉu tay: “Anh ta không đi thì chúng ta đi.”

Trương Thạc thấy sau gáy tê rần, sau đó là tim đập thành thịch, vội cúi xuống nhìn Du Tùng.

Du Tùng không có hành động gì.

Trương Thạc bị Dư Nam kéo ra ngoài: “Đi thôi.”

Hai người đi tới cửa.

“Đợi một chút.” Người kia nói.

Dư Nam thâm bĩu môi, Du Tùng tắt khói thuốc, vượt qua hai người bọn họ bước ra ngoài.

Quán pub mà Trương Thạc nói nằm cùng đường với quán bar, bề ngoài không lớn, cảnh ồn người tĩnh*, nó có cái tên mê hoặc lòng người, gọi là “Khoái Hoạt” (vui vẻ).

*Ý câu này là trong môi trường ồn ào nhưng tâm trí con người lại an tĩnh, 4 câu trên mình chế cho hợp câu văn của tác giả thôi.

Bọn họ ngồi phía trước quầy bar, ông chủ hơn 30 tuổi, đi qua chào hỏi Dư Nam nhiệt tình. Cô nhích người lại phía trước, hai người giao đầu thì thầm, cử chỉ ỉm ọ.

Du Tùng liếc mắt.

Anh nhớ lại lời Trương Thạc nói trước đây, người phụ nữ này không đơn giản.

Cô có thể rất thân mật với người khác, nhưng lại khiến cho đối phương cảm thấy có khoảng cách. Rõ ràng là đang cười, nhưng trong mắt lại sắp đóng thành khối băng trong suốt.

Cô có thể rất nam tính nói cười ríu rít, một giây sau liền trở mặt vô tình. Cặp mắt kia biết mê hoặc người, còn bản thân mình thì luôn rất tỉnh táo.

Anh cảm thấy cô giống như cỏ, giẫm không nát nhưng sờ vào lại bị đâm.

Du Tùng khẽ cười, có chút thú vị.

Dư Nam cười đùa với ông chủ vài câu rồi ngồi xuống.

Ngồi ở bên cạnh Du Tùng, cô nói: “Muốn uống cái gì, hôm nay tôi mời.” Cô không quên, anh vẫn là du khách của cô.

Du Tùng lấy điều thuốc ra châm, hút vài hơi mới nói: “Rất quen?”

Dư Nam giải thích đơn giản: “Trước kia dẫn du khách đến nơi này.”

“Hoa hồng rất nhiều?”

Dư Nam suy nghĩ một lúc: “Cũng được.”

Du Tùng lại hỏi: “Hôm nay cũng tính.”

Anh không nghe được đáp án của cô, nói luôn: “Lấy bia đi.”

Dư Nam giật giật khóe miệng: “Chỉ muốn bia?”

Du Tùng đẩy tóc phía sau, cười nói: “Hay là lấy rượu trắng?”

Dư Nam lười đáp, trực tiếp hỏi Trương Thạc bên cạnh anh: “Trương Thạc, uống gì?”

Trương Thạc để lộ hàm răng trắng, gật gù thỏa mãn: “Vây tôi cũng không cần khách sáo làm gì, lấy bia đi.”

Dư Nam vẫy bartender: “12 chai Budweiser, BlackLabel chỉ thêm đá.”

*Mình để bartender nghe cho hay hơn nhe.

Nghĩ tới điều gì đó, hỏi Du Tùng: “Bình thường hay lạnh?”

“Lạnh đi.”

Dư Nam nhìn bartender, nhắc lại: “Lấy lạnh đi.”

Rượu bọn họ gọi rất nhanh đã mang lên, phục vụ bưng theo một mâm trái cây nói lại ông chủ tặng.

Dư Nam cười nói: “Giúp tôi cảm ơn Khâu ca.”

“Được ạ.” Phục vụ cười hihi: “Dư tỷ, chị chơi đi, có chuyện gì thì gọi em.”

Dư Nam khoát tay, cầm miếng dưa hấu trên mâm trái cây lên ăn, đã được ướp lạnh, ăn rất ngon miệng.

Quán pub rất yên tĩnh, đôi nam nữ bàn bên có ý tứ nói thì thầm, trong quán vang lên bài hát cũ.

Knocking on the triad

A boat that makes for rain

A briar grows in twain with roses

Come to rid...

Âm thanh réo rất thảm thiết, tiếng nước chảy róc rách.

Trước mặt Dư Nam có thêm một bình rượu.

Cô ăn dưa hấu, khóe môi còn đọng nước, đọng lại góc trong miệng không rơi xuống.

Cô rũ mắt xuống, Du Tùng nhìn chăm chăm khóe môi cô, cũng cầm một miếng dưa hấu lên ăn, nói: “Mở đi.”

“Anh không biết mở?”

“Không có đồ mở.”

Dư Nam giẫm lên bậc ghế để chân, nửa nằm sắp lên quầy bar, với lấy đồ mở bên trong tủ.

Eo lõm đi, hơi hẹp, lộ ra một mảng trắng lớn, tua áo rũ xuống hai bên. Lúc này Du Tùng mới thấy rõ, chiếc khuyên trên rốn cô màu cá xanh, theo động tác của cô mà không ngừng lắc lư.

Anh lại quét mắt đến chiếc móng đang vẩy lên của cô, nhận lấy đồ mở rồi tự mình mở.

Du Tùng uống rượu như uống nước, uống cạn một bình, lại cầm thêm trong xô đá, uống đã miệng rồi mới chậm dần tiết tấu.

Du Tùng đột nhiên hỏi: “Quê quán của cô ở đâu?”

Dư Nam chuyển cái ly trên tay, ánh mắt rơi trên mặt bàn: “Vân Nam.”

“Nơi nào Vân Nam?”

“Thôn Bản Kiều.”

Thôn Bản Kiều. Hôm đó anh cầm điện thoại có tìm qua.

“Biết huyện Nghi không?”

Dư Nam hỏi: “Chưa nghe qua. Quê của anh sao?”

“Công ty của tôi ở đó, quê ở Tế Nam.”

“À.”

Du Tùng quay đầu nhìn cô một lúc: “Tùng đi qua Tế Nam chưa?”

Xung quanh rất yên tĩnh, bên tai là giọng nữ với âm lượng lớn.

Please take me home my long to leave

Forever at your feet

Dư Nam nhìn chăm chăm vào cái ly, chất lỏng màu hổ phách, có bọt khí bốc lên không ngừng. Cô dừng một chút rồi quay đầu nhìn anh.

“Chưa từng đi qua.”

“Chúng ta có phải là...”

Du Tùng còn muốn hỏi, nhưng bị tiếng chuông điện thoại ngắt lời.

Là điện thoại của Dư Nam.

Cô nhận máy, là Chương Khải Huệ.

9. Chương 9

Mốc dịch

Fei Yang beta

Khi giải quyết xong một kết bia, Chương Khải Tuệ và Thạch Minh mới đến.

Trong tay Thạch Minh xách một đồng đặc sản mua ở thành cổ.

Bên cạnh họ không còn ghế trống, quầy bar hình vòng cung, hai người ngồi xuống đối diện.

Dư Nam gọi thêm hai két bia, đưa cho bên kia hai chai, còn đặc biệt gọi cho Chương Khải Tuệ một ly cocktail nồng độ thấp.

Trong pub đổi nhạc, lần này là dân ca Nạp Tây.

Từ đầu tới cuối đều là ca từ kỳ lạ khó hiểu, nhưng phong cách âm nhạc độc đáo, âm vực trong trẻo, khiến người nghe muốn nhắm mắt lại để cảm nhận.

Du Tùng nhớ tới câu hỏi lúc nãy bị ngắt quãng.

Anh quay đầu, Dư Nam đang ngẩng đầu nhìn miếng gỗ cầu phúc treo phía trên.

Không biết nhìn thấy gì, cô nhếch miệng cười một cái.

Du Tùng: “Dư Nam.”

Dư Nam hơi ngẩn người, cô quay đầu, hỏi trước một câu: “Anh muốn viết một cái không?” Cô chỉ lên miếng gỗ phía trên, cỡ bằng bàn tay, một mặt viết chữ Đông Ba, một mặt viết lời cầu chúc của du khách. “Anh xem, bên trên còn có người viết ”Đánh đâu thắng đấy“.” (Đánh ở đây là đánh bạc)

Nét mặt Du Tùng rất nghiêm túc: “Có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu không?”

Trong pub, ánh sáng vàng mê hoặc, sóng mắt dao động.

Dư Nam nâng cốc hờ hững uống một hớp, cười nói: “Tôi nhớ lần đầu tiên anh cũng dùng câu này để bắt chuyện.”

“Đã từng gặp chưa?”

“Chưa.”

Dư Nam cười cười, nhìn phía sau anh, giả hoạt nói: “Người giống anh đến rồi kìa.”

Du Tùng ngạc nhiên quay đầu lại, một người phụ nữ đứng giữa anh và Trương Thạc, bầu ngực cao ngất, trên người mang theo mùi hương khiến người khác say mê.

Du Tùng liếc ngực cô nàng, rồi quay đầu nhìn Dư Nam.

Dư Nam một tay chống cằm, một tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, mang nét mặt của người ngoài cuộc xem trò vui.

Ngón trỏ Du Tùng vuốt khóe môi, nhìn chòng chọc cô ta, cười hừ một tiếng, cuối cùng, sự nghiêm túc trong mắt anh biến mất, thay vào đó vẻ ngả ngớn như trước đây.

“Anh?” Cô gái dựa lưng vào quầy bar, quyến rũ nói: “Anh chỉ có một mình sao?”

Du Tùng nhìn Dư Nam một lúc lâu mới dời đầu đi.

“Đúng vậy.” Giọng nói lười biếng, kéo dài âm cuối, không chờ cô ta tiếp lời, anh đã nói: “Sao, muốn mời anh uống rượu à?”

Người phụ nữ ngẩn người, không hề ngờ tới, nhưng cũng lạnh lệ nói: “Đương nhiên, anh muốn uống gì?”

Du Tùng nói: “Tùy.”

Người phụ nữ vẫy tay với bartender, gọi một ly cocktail giống ly mình cầm trong tay.

Du Tùng không nhúc nhích, cô nàng gợi chuyện: “Anh trai tới Lệ Giang chơi à?”

Du Tùng chống trán nhìn cô ta: “Đúng vậy, đến chơi.”

“Một mình sao?”

“Với bạn bè.”

Người phụ nữ dựa người gần về phía anh, dùng ngón trỏ cọ cọ vào lòng bàn tay anh: “Đàn ông hay phụ nữ thế?”

Du Tùng nhìn tay mình, đáp: “Đàn ông.”

Cô ta gần như dính sát vào bả vai Du Tùng: “Anh làm gì? Đến từ đâu vậy?”

Du Tùng ngả người về phía sau, dặng rộng hai chân, cánh tay dài kéo eo người phụ nữ đến.

Cô ả nũng nịu kêu lên, đắm nhẹ vào vai Du Tùng một cái.

Du Tùng trả lời câu hỏi vừa nẩy của cô ta: “Làm thuê cho người khác.”

Người phụ nữ lại sững sốt, đúng là Du Tùng ăn mặc rất bình thường, anh không nói mình đi làm thuê thì cũng không ai nghĩ anh là ông chủ.

Ánh mắt cô ả lưu luyến trên người anh, cơ bắp cuộn cuộn như người nguyên thủy ăn hang ở hốc, khiến người khác không rời ra được.

Cô ta lập tức nở nụ cười, ngón tay di chuyển trên vai Du Tùng, rồi vờ vờ thùy tai anh: “Ở đây nhiều người, nóng quá, chỉ bằng em mời anh, chúng ta đổi nơi khác nhé?”

Du Tùng mặc kệ cô ả, bàn tay bóp mông cô ta một cái, nhếch môi, nói bằng giọng điệu lười biếng: “Ra ngoài với cô?”

“Đúng vậy.”

“Để làm gì?”

Người phụ nữ ghé bên tai anh: “Làm chuyện nên làm đó.”

“À?” Giọng nói Du Tùng thấp dần: “VẬY hai người chúng ta ai chịu thiệt.”

Cô ta không hiểu: “Hả?”

Bàn tay trên mông cô ả bỗng nhiên thêm lực, anh đẩy mạnh cô nàng ra, lạnh lùng nói: “Tránh ra, buồn nôn.”

Người phụ nữ đứng phải bartender đi ngang qua, suýt nữa té nhào.

Một giây trước anh và cô ả còn ve vãn mờ ám, một giây sau trong mắt anh bắt gặp đống băng.

Bartender đỡ người phụ nữ ấy dậy, gương mặt xinh đẹp có phần thất thố, cô ta chỉ tay vào anh mà rít: “Anh...”

Đầu ngón tay anh búng vào ly cocktail bên cạnh: “Nhớ mang đi.”

Dáng vẻ Du Tùng hung tợn, vóc người lại cao to, ánh mắt nghiêm nghị bức người.

Cô ả giận dữ cắn môi, nhưng chần chừ không dám đi lên, cuối cùng giậm chân một cái, xoay người bỏ chạy.

Ồn ào bên này không nhỏ, pub lại yên tĩnh, mọi người đều quay ra nhìn, Chương Khải Tuệ và Thạch Minh ngồi đối diện cũng lén lút quan sát.

Trương Thạc thâm trầm buồn cười, nhẹ nhàng nói: “Đối với phụ nữ nên ga lăng một chút.”

Du Tùng thô lỗ gắt gỏng: “Ga lăng cái beep.”

Trương Thạc nhún vai, tiếp tục uống rượu.

Du Tùng kéo cổ áo, không hiểu sao lại tức giận, anh lấy hộp thuốc lá trong túi quần sau mông ra, châm thuốc rít hai hơi, quay đầu lại: “Xem đủ kịch vui chưa?”

Gương mặt Dư Nam vô tội: “Gì cơ?”

Du Tùng nói: “Đừng giả bộ.”

Dư Nam cười nhẹ: “Thật đáng tiếc.”

Du Tùng nhìn cô, nói nửa thật nửa đùa: “Đã tiếc vậy, thì cô tới đi.”

... Đã tiếc vậy, thì cô tới đi.

Câu nói đầy khiêu khích và ngạo mạn.

Anh nhìn cô chăm chăm.

...Cô dám không?

* * * * *

Mọi người ra khỏi pub.

Cuối cùng là Du Tùng thanh toán, uống hết bốn két bia, hai cốc Black Label và một ly cocktail.

Bầu trời đêm hơi ngọt ngào, cảm giác mát mẻ lan dần.

Con đường quán bar vẫn náo nhiệt, du khách lưu luyến bên ngoài, có em gái tiếp thị bia đứng ở cửa mời chào: “Anh đẹp trai, vào đây đi, trong này nhiều em xinh tươi lắm.”

Trong nháy mắt không khí phong trần bao trùm lên thành cổ trăm năm.

Tửu lượng của Chương Khải Tuệ không cao, uống hết một ly cocktail lại ra gió, bước đi lảo đảo, Thạch Minh ôm vai cô ấy, hai người đi đầu tiên.

Trương Thạc đi cách họ, không biết đang gọi điện thoại cho ai, tiếng âm ỉ át tiếng nói của anh ta, chỉ thấy anh ta nhe hàm răng trắng bóc ra cười.

Du Tùng châm thêm điều thuốc nữa, nhìn đám người qua lại: “Nơi này được gọi là ”thành phố của những cuộc gặp gỡ tuyệt đẹp” (1) ư?”

Dư Nam nói: “Cái có thôi, muốn tìm kích thích, thì chỗ nào cũng có thể ”gặp gỡ tuyệt đẹp“.”

Du Tùng không tán thành: “Cái cô nói là tình một đêm.”

Dư Nam hỏi: “Có gì khác à?”

“Ý trên mặt chữ khác nhau, ”Tình một đêm” mang tính mục đích, chỉ dùng để giải quyết nhu cầu sinh lý, giải phóng cơn đói khát của một bên. Còn “Gặp gỡ tuyệt đẹp”, cần phải dựa vào tính cách của người A hơn, thông qua cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên may mắn nào đó, sau khi tìm hiểu thì có tiếng nói chung, tiếp đó sẽ làm cái chuyện “nước chảy thành sông”. Anh búng tàn thuốc, “Nói thế nào nhỉ, càng tình cảm hóa, người B càng phải phức tạp hơn người A.”

Dư Nam quay đầu nhìn anh chăm chăm, có phần ngạc nhiên không ngờ anh sẽ nói những lời như vậy.

Du Tùng đút tay vào túi quần, nghiêng mắt nhìn cô: “Cô nhìn gì?”

Dư Nam bật cười, thuận miệng hỏi: “Anh thích ”Gặp gỡ tuyệt đẹp” hay “Tình một đêm”?”

Du Tùng không trả lời vào trọng tâm, anh cúi đầu, làn khói xám lướt nhẹ qua gương mặt cô: “Cái có tính thách thức.” Anh dán bên tai cô: “Tôi thích hái ổi.”

Dư Nam không né, nghênh đón ánh mắt của anh trong đêm tối, lạnh lùng hỏi: “Cái đó có tính thách thức?”

Trong đám đông đối diện, có vài người trẻ tuổi đang vui đùa chạy tới, xông về phía bọn họ.

Cánh tay dài của Du Tùng thu lại, siết lấy eo Dư Nam nhấc cô sang cạnh mình, động tác anh thô lỗ, không biết thương hoa tiếc ngọc, cả người cô nhanh chóng bị anh nhấc bổng lên.

Dư Nam đau đến nhe răng.

Mấy cô cậu trẻ tuổi gào rú đi ngang qua.

Du Tùng không thả tay, nói tiếp lời vừa nãy của cô: “Mỗi người đều có dục vọng, chỉ là ẩn giấu nhiều hay ít, còn tôi, thích khiêu chiến với người tiềm tàng nhiều dục vọng hơn.”

Anh cách cô rất gần, trên người có mùi thuốc lá thoang thoảng trộn lẫn với mùi bia.

Dư Nam dùng mũi chân cố gắng chịu đựng, cũng không giãy dụa, hơi cụp mắt xuống, trong mắt mang theo sự coi thường: “Vậy có lẽ anh nhìn lầm rồi, chưa chắc tất cả mọi người đều có dự vọng.”

Một tay Du Tùng nhắc eo cô, dòng người phía sau trào lên.

Gió nhẹ thổi qua, sợi tóc trên trán cô bay lên, nhẹ nhàng trêu ghẹo gương mặt anh, mang theo mùi hương mê hoặc lòng người.

Du Tùng cười nhẹ, ném cô xuống: “À?” Giọng nói anh vô cùng trầm thấp: “Vậy tôi mỗi mắt mong chờ.”

...

Về đến nhà trọ, Dư Nam cầm quần áo ngủ đi tắm rửa.

Đến trước cửa nhà tắm công cộng thì gặp Du Tùng, khéo mắt cô lướt nhanh qua anh, trực tiếp sụt người qua.

Phía sau vang lên một tiếng giũ cọt, cô cũng không để ý, đóng mạnh cửa nhà tắm một cái.

Đã quá muộn, nước nóng không lên được, Dư Nam xoa tóc đứng dưới vòi hoa sen, cắn răng tắm rửa bằng nước lạnh.

Cô thay quần áo ngủ rồi trở về phòng, nước lạnh làm đầu óc tỉnh táo, sắp đến hừng đông, mà tinh thần cô vẫn dồi dào.

Trong phòng không bật đèn, hôm nay có hướng dẫn viên đưa đoàn khách đến, trong phòng có thêm hai người khác.

Mọi người đều đang ngủ, một góc nào đó còn vang lên tiếng ngáy nhẹ.

Dư Nam ngồi trong bóng tối lau tóc, lau mãi lau mãi, động tác dần dần chậm xuống.

Cô nhớ đến lời Du Tùng nói.

... Tôi thích khiêu chiến với người tiềm tàng nhiều dự vọng hơn.

... Vậy tôi mỗi mắt mong chờ.

Dư Nam cảm thấy hơi ngọt ngào.

Cô rút chiếc khăn, lật mở ba lô ra. Một bao thuốc màu trắng, thân thuốc nhỏ và cao, loại Trung Nam Hải phụ nữ hay dùng, mười mấy đồng một bao, bình thường cô hút chơi.

Cô lấy bật lửa châm thuốc, mùi thuốc từ chóp mũi tỏa ra, xông thẳng lên não.

Trong mùi vị nồng đượm còn mang theo mùi hương ngọt ngào, tác dụng mạnh nhưng không gắt.

Dư Nam cuộn hai chân, ngón cái búng thuốc.

Hút xong điếu thuốc, cô tĩnh tâm lại, trong bóng tối kiêu ngạo nhếch khóe môi: Mẹ nó, anh ta tự cho là đúng à.

* * * * *

Đêm qua trước khi ngủ Dư Nam đã để đồng hồ báo thức, đúng năm giờ sáng thức dậy.

Tiếng chuông đồng hồ ồn ào làm bà chị Bảo Khiết của nhà trọ tỉnh giấc.

Bà chị dụi mắt, nửa dựa nửa nằm: “Tiểu Dư, hôm qua có điện thoại đến nhà trọ tìm cô, định chờ cô về thì bảo, nhưng cô về muộn quá, chị ngủ mất rồi.”

Dư Nam “à” một tiếng: “Phiền chị quá.” Cô ngẫm nghĩ: “Người ta có nói họ gì không ạ?”

“Chị có hỏi, nhưng cô ta không nói. Chị nói với cô ta rằng cô đi dẫn đoàn chưa về, bảo lát nữa gọi lại. Cô ta nói không cần rồi cúp máy luôn.”

Dư Nam hỏi: “Là nữ sao?”

Bà chị gật đầu: “Đúng rồi, là nữ.”

Dư Nam cởi áo ngủ, hai tay cầm móc áo ngực đến sau lưng để cài, sống lưng vẫn thẳng tắp.

Bà chị xoắn xuýt một lúc, mới quyết định nhắc nhở Dư Nam một câu: “Thái độ của cô ta không thân thiện cho lắm, giọng nói rất hùng hổ, giống như đang nghiêng răng nghiêng lợi mà nói vậy, Tiểu Dư cô có đặc tội với ai không, phải cẩn thận đấy.”

Dư Nam đại khái đã đoán được đối phương là ai, không gọi vào số di động của cô thì không phải là người quen. Muốn biết chính xác hành tung của cô, còn ai có thể rảnh rỗi không gì làm kiếm chuyện để làm.

Ngón tay thò vào trong áo ngực, áp sát hai bầu ngực vào giữa. Bầu ngực nuốt nà và căng tròn.

Dư Nam nhìn bà chị, cười cười: “Em sẽ chú ý.”

Đánh răng rửa mặt xong, cô xách ba lô ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Dư Nam đến sân trước, vẫn còn hai mươi phút nữa mới tới sáu giờ, cô vô thức nhìn lên cửa sổ ở lầu trên.

Vẫn tối đen.

Dư Nam căng môi.

Hương hoa trong sân thoang thoang, trên lá cây vẫn còn đọng sương.

Bầu trời không có mây, là một ngày đẹp trời.

Dư Nam ngẩng đầu một lúc, sau cổ bỗng nhiên có cảm giác mát lạnh, cô giật mình, giọng nói Du Tùng cất lên: “Có mỗi cổ không?”

Dư Nam quay đầu lại, là khuôn mặt phóng to của Du Tùng, mỉm cười, chế nhạo nhìn cô.

Anh mặc áo ba lỗ, để lộ một phần ngực lớn, phập phồng lên xuống theo hơi thở, lóe lên ánh sáng lờ mờ. Trên đầu đầm mồ hôi, lăn xuống má, chảy xuống miệng, đến xương quai xanh cương nghị, cơ bắp vòm ngực cường tráng, cuối cùng nghịch ngợm chui vào trong áo ba lỗ, để lộ một mảng dấu vết nhỏ màu sẫm.

Trong sáng sớm, tất cả mùi hương đều rất nhạt, nhưng mùi mồ hôi trộn lẫn mùi hoóc-môn trên người anh rất mạnh mẽ xông thẳng vào mũi cô.

Dư Nam cúi đầu xuống: “Không mỗi.”

Du Tùng cong môi cười, ánh mắt theo tầm mắt lúc này của cô nhìn lên lầu trên, là cửa sổ phòng anh: “Nhìn thấy gì rồi?”

Dư Nam bĩu môi: “Anh không có trên lầu.”

Ánh mắt cô trong trẻo, nét mặt nghiêm túc, thoát nhìn có vẻ hơi ngốc.

Du Tùng nhìn cô một lúc lâu, tâm trạng rất tốt cười thành tiếng.

Dư Nam nói: “Có gì đâu mà cười?”

“Cô buồn cười.”

(1) Nguyên gốc là (Diễm ngộ chi đô)

Hết chương 9

10. Chương 10

Mốc dịch

Fei Yang beta

Khi Trương Thạc tỉnh dậy, Du Tùng không có trong phòng.

Năm giờ sáng anh ra ngoài, thành cổ vẫn chìm trong yên tĩnh, con đường trống trải, phố phường vắng lặng, trên đá xanh còn phủ một lớp sương sớm, giống như vừa được cơn mưa gột rửa, ẩm ướt, sạch sẽ. Có con mèo hoang bị làm phiền, gầm gừ một tiếng rồi lủi vào trong ngõ nhỏ.

Du Tùng chạy chậm men theo con ngõ nhỏ, thở hơi gấp, mồ hôi chảy ra, nhưng cả người đều khoan khoái.

Về đến nhà trọ, mất đúng bốn mươi phút.

* * * * *

Du Tùng dùng mười phút để tắm rửa, thu dọn hành lý, đúng sáu giờ ra cửa.

Vì anh phối hợp, nên mọi người xuất phát đúng giờ.

Lão Hồ lái xe một vòng trong nội thành Lệ Giang, Dư Nam quay đầu hỏi: “Bữa sáng mọi người muốn ăn gì?”

Trương Thạc đang ngáp: “Có những gì vậy?”

Dư Nam nói: “Mì thịt thái sợi, bánh cuộn nướng, bún.” Cô ngẫm nghĩ: “Còn bán cả sữa đậu nành và bánh quẩy.”

“Mì thịt thái sợi đi, không biết có gì ngon, chúng ta ăn thử xem?” Trương Thạc xán người đến gần Du Tùng hỏi: “Anh Du, được không?”

Du Tùng không kén chọn: “Được.”

Chương Khải Tuệ và Thạch Minh bên cạnh cũng không có ý kiến.

Mọi người nhất trí, lão Hồ bẻ lái, rẽ vào một con phố nhỏ, rồi qua mấy chỗ rẽ nữa thì dừng xe lại.

Là một quán ăn sáng rất bình thường, mặt tiền không lớn, cũng không quá sạch sẽ, trước cửa đông đúc khách ngồi.

Không còn chỗ trống, có người ngồi xổm bên vệ đường, bưng bát, gấp mì, cho vào nồi.

Dư Nam nói: “Đổi sang chỗ khác nhé?”

Du Tùng châm thuốc, nheo mắt: “Không cần, chờ một lúc đi.”

Mùi hương xung quanh xông vào mũi, trong đám đông có thanh niên ăn mặc chỉnh tề, có bác gái mặc đồ ngủ, có ông cụ cầm lồng chim, có cả chị gái dắt theo con nhỏ.

Bát mì sợi nóng hổi bốc khói nghi ngút, mọi người ăn mà mồ hôi mướt trán.

Đúng được năm phút, Chương Khải Tuệ tinh mắt nhanh tay hô: “Này, này, bên kia, bên kia...”

Có một bàn vừa ăn xong, cô nàng chạy trước đến chiếm chỗ.

Ông chủ thu dọn qua loa, dùng giẻ lau xong, trên bàn vẫn còn loang loáng mỡ.

Chương Khải Tuệ lấy khăn ướt lau lại lần nữa, Trương Thạc giễu cợt cô ấy: “Sao cầu kỳ thế, cô cũng đâu gặm bàn.”

Qua mấy ngày họ đã thân với nhau, nói chuyện cũng không cần rào trước đón sau.

Chương Khải Tuệ ném khăn giấy vào ngực anh ta, “Đáng ghét, anh mới gặm bàn ấy.”

Thạch Minh kéo cô lại, nói nhỏ: “Ăn thôi mà, đừng ồn ào.”

Dư Nam nói với ông chủ: “Năm bát mì thịt thái sợi.” Cô nhìn thực đơn trên tường: “Thêm một bát bún đậu phụ mặn.”

Chương Khải Tuệ hỏi: “Chị Dư, chị không ăn mì sợi sao?”

Dư Nam nói: “Hôm nay muốn ăn bún.”

Đang giờ ăn sáng, khách lại đông, chờ khoảng mười phút, mì sợi mới được bưng lên.

Mì thịt thái sợi được làm từ thịt lợn chân giò và mì sợi.

Thịt lợn hầm nhừ, dùng than ninh cho đến khi cháy (sau đó cạo hết lớp màu vàng bên ngoài và rửa sạch), rồi cho thịt và nước dùng vào nồi đất đun chín. Chờ sau khi nguội, quét một lớp tương lên thịt, cho dầu vào nồi chảo cho đến khi thịt màu vàng óng.

Cuối cùng cho thịt và nước dùng vào mì.

Thịt ngon không mỡ, sợi mì mềm dai, nước dùng đậm đà.

Là món ngon đặc sản Vân Nam.

Trương Thạc ăn quên trời quên đất, miệng nhai nhồm nhoàm thành tiếng.

Thạch Minh gấp thịt sang cho Chương Khải Tuệ, cô ấy cau mày, Thạch Minh nói: “Buổi sáng ăn nhiều một chút không sao, phải tiêu hao cho cả một ngày.”

Chương Khải Tuệ cong môi, cúi đầu tiếp tục ăn.

Ngược lại Du Tùng thông thả ung dung, anh cầm đũa gắp mấy cái, nhìn Dư Nam qua đuôi mắt: “Ăn ngon không?”

Dư Nam không ngẩng đầu: “Ngon.”

Ngồi giữa hai người là lão Hồ.

Du Tùng hỏi: “Bên trên là gì vậy?”

“Rau cải, lạc.”

Du Tùng nói: “Cái màu trắng ấy.”

Dư Nam nguyền anh một cái: “Đậu phụ.”

Lão Hồ bị ép ở giữa, đứng ngồi không yên.

Bầu không khí giữa hai người rất đặc biệt.

Du Tùng lại hỏi: “Có vị gì?”

“...” Dư Nam: “Tôi gọi anh một bát nhé?”

“Không cần.” Du Tùng nói: “Cho tôi nếm thử của cô.”

Dư Nam: “...”

Miếng đậu phụ bị cô chậm rãi dầm vớ: “... Cũng không ngon đến thế đâu.”

Du Tùng buồn cười bởi hành động này của cô, bật cười thành tiếng, bắt đầu vui đầu ăn bát của mình, chỉ mấy đũa mà cái bát đã thấy đáy.

Ăn xong thì lên đường.

Quãng đường từ Lệ Giang đến hồ Lô Cô phải mất bảy tám tiếng đồng hồ.

Mọi người vốn định ngủ bù, nhưng đường xá rất tệ, dọc đường xóc nảy. Có nơi địa hình còn hiểm trở, có nơi còn bị sạt núi.

Lão Hồ lái xe vô cùng chuyên tâm, cẩn thận tránh đất đá lăn xuống.

Xe đi rất chậm, chạy quanh co trên đường núi.

Một bên là núi, một bên là sông Kim Sa.

Trong núi cao sừng sững bỗng nhiên xuất hiện một màu xanh biêng biếc, nước lũ lên giữa hẻm, dòng sông gào thét, tầm nhìn rộng lớn hào hùng.

Đường núi rất hẹp, không có hàng rào bảo vệ, khiến người đi cảm thấy nguy hiểm trùng trùng.

Đây là một trải nghiệm vừa kích thích lại vừa mạo hiểm.

Cửa sổ xe được mở ra, gió mát từ bốn phía ồa vào.

Có mùi hương của rừng núi, mùi hương của cây xanh, và cả mùi hương của nước sông.

Họ đi về phía trước. Nơi rừng sâu núi thẳm có nhà ở.

Trong khe núi xanh mơn mớn, lác đác vài ngôi nhà màu trắng. Trên dãy núi chạy dài phía xa xa, không biết là mây, hay sương mù, hay là khói bếp, treo lơ lửng từ trên nóc mái nhà đến nửa sườn núi.

Phong cảnh như phồng theo trong tranh.

Dần dần, đường đẹp hơn, dễ đi hơn lúc trước rất nhiều.

Lúc này, vẻ uể oải của mọi người biến mất gần hết, tinh thần ai cũng tràn trề.

Dư Nam nhân đúng lúc này giới thiệu cho họ.

Cô tựa vào lưng ghế, quay đầu ra, nói sơ qua những điểm tham quan, đặc sản địa phương và phong tục tập quán của người Mosuo ở hồ Lô Cô.

Chương Khải Tuệ rất có hứng thú với tục “tẩu hôn”, bảo Dư Nam nói kỹ hơn.

Dư Nam nói: “Người dân tộc Mosuo thường tổ chức đêm hội lửa trại ở hội trường rộng lớn, mọi người nhảy múa tưng bừng, nếu đàn ông nhìn thấy cô gái mình ngưỡng mộ trong lòng, sẽ tiến lên kéo tay cô gái đó đồng thời chạm vào lòng bàn tay đối phương, nếu hai người đều có thiện cảm với nhau, bên nữ sẽ nói với bên nam chỗ ở của mình, đến đêm, người đàn ông sẽ phải trèo cửa sổ vào, ngủ với cô gái ấy. Ngày hôm sau, người đàn ông phải rời đi trước khi trời chưa sáng, không được để người khác phát hiện.”

Chương Khải Tuệ ngạc nhiên than: “Người Mosuo đều ”thoáng” vậy sao?”

Dư Nam cười cười: “Đối với chế độ ”một vợ một chồng” mà Trung Quốc khởi xướng thì,” Cô nhún vai: “... Quả là khó bề tưởng tượng.”

“Đạch...” Trương Thạc cảm thán, “Đúng là phúc lợi của đàn ông ha!”

Dư Tùng cười: “Dù sao đã đến đây rồi, hay là cậu đi cảm nhận thử xem.”

Trương Thạc cười ha ha ngô nghê, xoa tay, làm như thật sự nóng lòng muốn thử.

Dư Nam nói: “Lúc đến anh sẽ không suy nghĩ thế nữa.”

Trương Thạc hỏi: “Tại sao?”

Dư Nam cười không đáp.

Lúc này, Thạch Minh hỏi: “Vậy bọn họ có tiếp tục mối quan hệ này không? Sẽ lấy nhau chứ?”

“Có lẽ thế.” Dư Nam nói: “Nhưng, người Mosuo là dân tộc duy nhất duy trì tộc mẫu hệ, con cái từ nhỏ do mẹ, bà ngoại, cậu nuôi dưỡng, thậm chí có người mẹ còn không biết bố con mình là ai, bố ruột không cần có trách nhiệm nuôi dưỡng con cái. Đương nhiên, đàn ông ở đây không chỉ có một người phụ nữ trong đời, còn phụ nữ cũng không chỉ có một người chồng.”

Trương Thạc “đạch” thêm tiếng nữa: “Quả thật quá ”hạnh phúc” (1) rồi.”

Dư Nam cười, không nói đúng sai.

Chương Khải Tuệ lườm anh ta một cái: “Nếu tất cả mọi người đều nghĩ như anh, thì nếp sống xã hội này bại hoại hết cả.”

Trương Thạc không vui: “Này, này, nói ai đấy, ai bại hoại.”

“Ngoài anh ra còn ai.”

Trương Thạc phản bác lại: “Tôi cũng chỉ nói mà thôi, nhân phẩm tôi tốt trăm phần trăm đấy nhé.”

Hai người ngồi hai bên Thạch Minh mà cãi nhau.

Trương Thạc nói: “Được rồi, được rồi, Thạch Minh nhà cô tốt.”

“Câu này anh nói còn đúng, Thạch Minh nhà chúng tôi đẹp trai, có học vấn, hơn nữa còn có trách nhiệm.”

Nói xong, cô nàng kéo vai Thạch Minh lắc mấy cái, Thạch Minh cương chiều vò đầu cô ấy.

Dư Nam nghe hai người đầu võ mồm, nhếch môi, ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt Du Tùng.

Người đó đang hứng thú đánh giá cô, đầu ngón tay kẹp điều thuốc, cánh tay tùy ý gác lên cửa kính ô tô, làn khói xám theo gió bay về phía sau, rồi nhanh chóng tan biến.

Dư Nam nói: “Anh có thể thử xem.”

“Thử cái gì?”

“Tẩu hôn.”

“Thử với ai?”

“Mấy cô gái dân tộc Mosuo.”

Du Tùng nhớ tới vẻ nóng lòng muốn thử của Trương Thạc vừa rồi, cười một tiếng: “Tôi thích những cô gái đậm chất nữ tính.”

“Còn kén chọn nữa à?” Cô nói: “Gần đây không phải anh đang động...”

Nói được một nửa, Dư Nam kịp thời ngậm miệng lại, nhìn vào quan hệ hai người, có một số lời không thể thoải mái nói ra.

Du Tùng rít một hơi thuốc, đôi mắt đen tuyền bắt giắc hơi nheo lại: “Động gì?”

“Không có gì.”

Cô quay người đi, chợt nghe thấy câu: “Động tình?”

Dư Nam oán thầm trong lòng, còn hơn thế nhiều, cô muốn đắp một câu “động dục” nhưng nhịn lại.

Một lúc sau, phía sau lại nói: “Ông đây thích quang minh chính đại.” Chứ không phải nửa đêm treo cửa sổ, mèo mả gà đồng.

* * * * *

Trên đường cười cười nói nói, thời gian trôi qua cũng không quá khó khăn.

Vùng phụ cận này không có khu dịch vụ, buổi trưa họ đến một nhà vườn (2) do một thôn dân mở gần đấy ăn cơm.

Màu sắc món ăn không thể gọi là đẹp đẽ, nhưng món ngó sen chua cay lại cực kỳ kích thích vị giác.

Ăn được một nửa, Du Tùng chợt nhớ tới cái gì, gọi ông chủ ra hỏi: “Có bún đậu phụ mặn không?”

Dư Nam ngẩng phắt đầu lên.

Du Tùng nghiêng đầu, không nhìn cô.

Ông chủ nói: “Ồ đây, đều là những món mặn.”

Du Tùng nói: “Thế thôi vậy.”

“Nhưng...”

“Hửm?”

“Nhưng, buổi sáng còn thừa một bát, nếu vậy tôi đun nóng cho cậu nhé? Bún chắc không còn ngon nữa.”

Du Tùng nói: “Cảm ơn, đun nóng cho tôi.”

Ông chủ xoay người về nhà bếp. Du Tùng bưng bát lên, tiếp tục lùa cơm. Ngó sen chua cay bị anh nhai rồm rộp.

Trương Thạc tranh thủ ngẩng đầu lên: “Giữa trưa rồi, ăn mấy đồ ăn vặt đấy làm gì?”

Du Tùng đáp: “Ăn thử.”

Không phải chờ quá lâu, ông chủ bưng một cái bát lớn lên.

Bên trong khối bốc nghi ngút, bún hơi nát, nước dùng không nhiều, điểm xuyết vài cọng hành, không có rau cải và lạc.

Nhưng đậu phụ mặn bên trên vừa đủ, hai miếng đậu lớn trắng nõn xếp chồng trên sợi bún, tạo thành chóp, giống như ngọn núi tuyết nhỏ.

Ông chủ nói: “Bát này tôi không lấy tiền, coi như là tặng.”

Du Tùng nói cảm ơn, dùng thìa múc đậu lên.

Rung ra rung rinh, nõn nà óng ánh.

Cho vào môi, trượt xuống dưới, đầu lưỡi liếm nhẹ một cái, toàn bộ đều hết sạch, vào đến cổ họng, đầu lưỡi vẫn còn vương lại mùi hương, hơi ngọt, mang theo mùi đậu.

Anh nghe thấy bên cạnh có người hỏi: “Có ngon không?”

Anh đáp: “Ngon lắm.”

“Cái gì ngon?”

Du Tùng ăn thêm miếng nữa: “... Đậu phụ.”

Dư Nam không nói nữa.

Nhưng anh hỏi: “Muốn nếm thử không?”

Cuộc đối thoại như rất quen thuộc.

Bầu không khí kỳ lạ.

Trương Thạc giả bộ gẩy cơm, lén lút ngược mắt lên từ trong bát.

Cô không tiếp lời, Trương Thạc thử nói: “Hay để em nếm thử?”

Du Tùng: “Cút.”

Dư Nam bật cười thành tiếng, là nụ cười rất nhẹ nhàng, điềm nhiên.

Gió mát làm chuông gió bên cửa sổ lay động, tiếng chuông lanh canh nhảy múa cùng với gió, tạo thành giai điệu trong trẻo vui tai.

Gió đang thổi, thanh âm rất dễ nghe, tiếng cười, cười chuông gió.

* * * * *

Ăn xong cơm trưa, chặng đường còn khoảng bốn tiếng nữa.

Quãng đường còn lại bằng phẳng, có thể ngủ một giấc.

Bốn giờ chiều, xe vào khu vực phong cảnh hồ Lô Cô.

Dư Nam đi mua vé, Du Tùng xuống xe hút thuốc.

Qua cửa khu phong cảnh, thấp thoáng nhìn thấy hồ nước, bầu trời trong xanh, xanh không nhìn thấy đường chân trời, mây rất cao, giống như những bông liễu trôi lơ lửng trên bầu trời, những dãy núi xanh biếc xung quanh ôm trọn hồ nước nơi đây vào lòng.

Dư Nam mua vé về thì phát hiện anh đang hút thuốc.

Cô cũng dứt khoát ra ngoài vận động gân cốt.

Đầu ngón tay Du Tùng kẹp diều thuốc, khom người, nhưng không hút, bên trên đã có một đoạn tàn thuốc.

Anh nửa dựa vào cửa xe, nhìn về phía xa xa, trong đôi mắt đen tuyền phản chiếu sắc màu của thiên nhiên.

Du Tùng nói: “Nơi này đẹp thật.”

Ánh mắt Dư Nam rơi trên người anh, Du Tùng vẫn không nhìn cô, ngón tay hơi cử động một cái, tàn thuốc bay vào trong gió.

Cả quãng đường này, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy anh bình luận một câu như thế.

(1) Nguyên gốc ở đây là . (tính phúc) là chỉ cuộc sống tình dục. Từ này đọc gần giống với hạnh phúc nên dễ gây hiểu lầm.

(2) Nguyên gốc là Nông gia lạc (): Một hình thức du lịch ở nông thôn, về với thiên nhiên.

Mốc: Hôm nay là sinh nhật mình nên mình bung xõa 4c luôn =)))

11. Chương 11

Mốc dịch

Lão Hồ đưa mọi người tới khu thắng cảnh rồi lái xe đi.

Dư Nam đã đặt phòng ở nhà trọ trên bán đảo Lý Cách từ trước, đi vào mùa du lịch, bên đó gần như chật kín khách.

Không còn cách nào khác, đành phải liên lạc với một nhà trọ thuộc một thôn hẻo lánh, thôn không nổi tiếng, nhưng điều kiện phòng ở khá thoải mái.

Trước đây Dư Nam đã đưa khách đến đây một lần, ông chủ nhà trọ là người Mosuo, hơn năm mươi tuổi, rất hiếu khách.

Khi họ đến, không có sẵn nơi ở cho hướng dẫn viên du lịch, lần này họ lấy căn phòng ba gian.

Điều kiện ngủ nghỉ nơi này không bằng Lệ Giang, nhưng được cái xây gần hồ, nhìn bên ngoài cửa sổ chính là bầu trời xanh thăm kè bên hồ nước, phóng tầm nhìn về phía xa là dãy núi Nữ Thần.

Đi vào lúc thời tiết đẹp, qua cửa sổ chạm đất trong căn phòng còn có thể trực tiếp nhìn thấy mặt trời mọc.

Sắp xếp xong chỗ ở thì đã đến bốn giờ chiều, Dư Nam dặn dò mọi người cất hành lý rồi đến thôn Ni Trại dạo một vòng.

Họ tập trung ở cửa nhà trọ, Du Tùng mãi không thấy xuống.

Hỏi Trương Thạc, anh ta nói anh đang tắm.

Dư Nam không nói gì, để những người khác đi dạo xung quanh, còn mình đứng ở cửa chờ anh.

Hai mươi phút sau, Du Tùng đi xuống với tinh thần sảng khoái, Dư Nam để ý anh đã thay quần áo khác, áo phông rộng rãi màu sáng và quần thể thao màu đen.

Lần đầu thấy anh mặc màu sáng, da thịt dưới lớp quần áo càng thêm chắc nịch đen bóng.

Trên tóc anh vẫn còn vương mấy giọt nước, đôi mắt mơ màng, như được phủ một lớp hơi sương.

Anh đi tới, Dư Nam chau mày nhìn thời gian.

Du Tùng nói: “Xin lỗi, lại không phối hợp với cô.”

Nhưng ngữ khí lại rất thản nhiên.

Dư Nam xoay người: “Đi thôi.”

Đến thôn Ni Trại cần phải ngồi thuyền, bên bờ là hàng dài thuyền máng heo (1), phía trên là những cô gái Mosuo cầm cây sào.

Bọn họ chọn một chiếc thuyền rồi đi lên.

Cô gái Mosuo biết nói tiếng phổ thông, tính cách vô cùng phóng khoáng, chèo đến giữa hồ, cô bắt đầu cất cao giọng hát.

Từng con thuyền máng heo, có xuôi có ngược, cây sào phá vỡ mặt hồ bình yên không gợn sóng, ngay cả bóng bầu trời xanh biếc và dãy núi xa xa đều trở nên mơ hồ.

Các thuyền đều do những cô gái Mosuo cầm sào, giọng hát trong trẻo vang vọng khắp khe núi.

Trương Thạc “mắt không kịp nhìn hết”, sắp đến gần Du Tùng nói: “Em cuối cùng cũng hiểu hướng dẫn viên Dư nói ”Lúc đến đây sẽ không suy nghĩ thế nữa” là sao rồi.”

Nét mặt Du Tùng đã hiểu ra, nhưng vẫn cố tình hỏi: “Nghĩa là sao?”

Trương Thạc cảm thán lắc đầu, cuối cùng thốt ra bốn chữ “không thể chơi nổi.”

Du Tùng cười hừ một tiếng.

Trương Thạc chắc lưỡi, lẩm bẩm: “Quá dữ.”

Do sự khác biệt về ẩm thực phong tục, nên phụ nữ dân tộc Mosuo vạm vỡ hơn người Hán, hơn nữa hầu hết đều khá cao. Sau bao năm tháng rèn giũa trên khí hậu cao nguyên, da thịt đều thô ráp khô nứt, gò má đỏ au.

Vì vậy những cô gái ở đây mang vẻ đẹp dịu dàng thắm kín thiếu đi sự nữ tính.

Du Tùng nghe anh ta nói, ánh mắt bất giác rơi xuống người Dư Nam, anh ngồi ở đuôi thuyền, cô ngồi chệch đầu thuyền, ở giữa ngăn cách bởi Chương Khải Tuệ và Thạch Minh.

Tầm mắt anh chạm đến cần cổ mảnh khảnh, chiếc cằm nhỏ bé và cái trán trơn bóng.

Dù so sánh với Chương Khải Tuệ phía trước, hay cô gái người Mosuo phía sau, cô vẫn hết sức tinh tế và nổi bật.

Du Tùng đánh giá từ trên xuống dưới, cuối cùng đối diện với đôi mắt trong veo, dưới hồ nước thấp thoáng ánh mắt ấy lạnh lùng rõ ràng.

Cô rút cuộc nhận ra anh đang nhìn mình chằm chằm, trợn mắt một cái, quay đầu nhìn mặt hồ.

Du Tùng bật cười, cũng không nhìn cô nữa.

Thôn Ni Trại yên tĩnh hơn bán đảo Lý Cách, dân cư sống gần bờ hồ, không có những quán hàng rong lộn xộn, thiếu đi hơi thở thương mại, càng thích hợp để thả lỏng đầu óc.

Nơi này có một địa điểm nổi tiếng tên “Cây Tình Nhân”, khi đến họ nhìn thấy cô dâu chú rể chụp ảnh cưới gần đây.

Chương Khải Tuệ vui mừng hơn hờ chạy đến góp vui, tiện tay kéo Trương Thạc đến giúp họ chụp ảnh.

Du Tùng đi về tảng đá phía sau, ngồi xuống, từ trong khoang mũi phát ra một tiếng “hừ”.

Dư Nam đứng bên cạnh anh: “Sao thế?”

Du Tùng nói: “Khó hiểu thật.”

Ánh mắt Dư Nam men theo, Thạch Minh ôm Chương Khải Tuệ đứng giữa hai cây tình nhân, cười rạng rỡ.
“Anh nói họ à?”

Du Tùng lấy một điều thuốc ra châm, “Hai cái cây còi cọc, có gì hay mà chụp.”

Dư Nam nói: “Những cây mọc bên hồ này, đa số đều có đôi có cặp, giống như đôi tình nhân dựa vào nhau mà sống, đến đây chụp ảnh vì để xin một điểm tốt. Không còn bơ vơ, hoạn nạn cùng chịu, tương thân tương ái, trọn đời trọn kiếp.”

“Cô tin à?”

Cô trả lời lấy lệ: “Có hi vọng cũng tốt mà.”

Không còn bơ vơ, hoạn nạn cùng chịu, tương thân tương ái, trọn đời trọn kiếp.

Thỉnh cầu quá xa xỉ, cô không tin.

Dư Tùng liếc mắt nhìn cô, quái gở nói: “Bà chị ngốc à, nhìn không ra cô vẫn còn ngây thơ vậy.”

Dư Nam nói: “Thứ anh chưa nhìn ra nhiều lắm.”

Dư Tùng nhếch môi: “Còn gì nữa?”

“Đâu liên quan tới anh.”

“Chưa chắc.”

“Đừng nói mớ.”

Dư Tùng nhìn cô một lúc lâu, ngón tay kẹp điều thuốc chỉ vào cô, quay đầu không nói chuyện nữa, hai người im lặng nhìn ba người phía xa xa.

Dư Tùng nói: “Hai cái cây đó không lớn nổi nữa nhỉ?”

Dư Nam nhìn anh, ánh mắt nghi ngờ.

Nhưng Dư Tùng không giải thích.

Thôn Ni Trại không lớn, mất không nhiều thời gian đã tham quan xong.

Mặt trời xuống núi, ánh chiều tà đỏ như lửa chiếu xuống mặt hồ phẳng lặng, tựa từng đoạn gấm màu vàng kim.

Một con thuyền phá vỡ mặt hồ, cô đơn chiếc bóng, lay động trong vùng nước mênh mông, bỗng nhiên vẽ lên cảnh sắc thiên nhiên hoàn mỹ.

Bữa tối họ quay về bán đảo Lý Cách giải quyết.

Dư Nam trưng cầu ý kiến mọi người.

Chương Khải Tuệ muốn ăn bún gà địa phương, Trương Thạc nhất quyết muốn ăn lẩu đặc sản.

Hai người tranh cãi không ngớt, không ai chịu nhường ai.

Nét mặt Dư Nam lạnh lùng, ôm cánh tay trầm mặc không góp lời.

Dư Tùng dụi thuốc đứng dậy, giọng nói như mang theo tức giận: “Àm ỉ cái mẹ gì, ăn thịt nướng.”

Rồi anh đi trước.

Sau vài giây im lặng, Trương Thạc đuổi theo: “Hay, ý kiến hay, thịt nướng cũng ngon, dạo này chưa ăn.”

Chương Khải Tuệ, Thạch Minh: “...”

* * * * *

Dư Nam đưa họ đến nhà ông chú tên Trại Ban ăn heo sữa nướng.

Gia đình Trại Ban sống ở “nhà tổ mẫu” (2), ông ta và mẹ, em gái cùng sống với nhau, ngoài ra còn có đứa cháu trai ba tuổi.

Đây là một gia đình dân tộc Mosuo điển hình. Mỗi chỗ trong nhà được trang trí hoa văn nhỏ bé, thể hiện rõ bản sắc dân tộc, đồng thời cũng mang đến cảm giác thần bí không dễ nhận ra.

Du Tùng gọi heo sữa nướng, thịt tảng (3), cải trắng nướng thịt mỡ heo và một phần cá ướp chua rán.

Dư Nam định gọi thêm, Trại Ban dừng ngón trỏ ngắt lời cô: “Vẫn như cũ, khoai tây nấu nấm, bánh mạch đẳng nhĩ.”

Dư Nam cười: “Vẫn là chú hiểu cháu nhất... À, đúng rồi, thêm một bình Tô Lý Mã (4).”

Trại Ban đi ra sau chuẩn bị, Dư Nam nói: “Tô Lý Mã là rượu ”tẩu hôn“, trước khi chàng trai chủ động đều phải uống tăng thêm can đảm, lát nữa chúng ta ném thử xem.”

Sự không vui vừa rồi sớm đã tan biến hết, du lịch bên ngoài đều phải vui vẻ, không ai sẽ vì chuyện nhỏ mà tính toán chi li, tự làm mình mất hứng.

Chương Khải Tuệ chớp mắt: “Chỉ có con trai mới được uống sao? Em cũng muốn ném thử.”

Thạch Minh hỏi: “Chị Dư, rượu này độ cồn có cao không?”

Dư Nam lắc đầu: “Đây là loại rượu lúa mì thanh khoa (5), vị thanh ngọt, độ cồn không cao, con gái cũng có thể uống.”

Trương Thạc nói: “Đã uống thì phải mạnh chứ, nhẹ hều thì cảm nhận được gì?”

Du Tùng giang rộng hai chân, dựa người vào lưng ghế: “Đừng uống, không tìm nổi cửa đâu.”

Trương Thạc khoe khoang: “Em chưa từng nhé.”

“Hay là muốn trực tiếp trèo cửa sổ.”

Mọi người đều bật cười, bầu không khí dịu đi rất nhiều.

Thời gian đợi thức ăn khá lâu, heo sữa phải nướng tại chỗ, chờ món ăn lên đủ cũng là chuyện của nửa tiếng sau.

Tất cả vui vẻ ngấu nghiến, vùi đầu ăn thịt.

Giữa chừng Trại Ban lên mời rượu.

Họ mời ông ngồi cùng bàn. Trại Ban chất phác nhiệt tình, cũng không từ chối, nhanh chóng lấy một cái ghế tới để ngồi.

Ông giải thích cho mọi người lịch sử văn hóa người Mosuo, cấu tạo và ý nghĩa “nhà tổ mẫu”.

Qua chính trải nghiệm của bản thân chủ nhà, câu chuyện trở nên chân thật hơn, cảm nhận khác hẳn khi Dư Nam nói.

Trại Ban kể, có thể nói chính xác, trong làng, ông ta đã “tẩu hôn” với khoảng bốn mươi năm mươi cô gái người Mosuo, con trai con gái ruột cũng phải đến năm sáu đứa.

Trương Thạc kinh ngạc đến rớt cằm, lẩm bà lẩm bẩm: “Bốc phét.”

Dù là khoác lác hay không, nhưng cũng là một con số giật mình. Khái niệm cuộc sống của bọn họ là tự do không gò bó, đối với tình cảm luôn tùy tiện và phóng khoáng.

Sau khi Trại Ban đi, Trương Thạc vẫn đang xoắn xuýt, anh ta chép miệng, chua xót nói: “Chả trách ông ta gây như que củi, eo cong lưng còng.”

Chương Khải Tuệ mù mờ hỏi: “Tại sao?”

“Phòng the quá độ, tinh lực hao tổn nghiêm trọng, cho nên già sớm.”

Chương Khải Tuệ hừ mạnh hai tiếng, sắc mặt dần phiếm đỏ.

Thạch Minh không vui nói: “Không thể nói thế được, cơ thể bọn họ do lao động nặng nhọc, nên lão hóa sớm cũng điều bình thường.”

Trương Thạc vô cùng đồng ý: “Tẩu hôn đúng thuộc lao động nặng nhọc.”

Thạch Minh: “...”

Mọi người thảo luận rất sôi nổi, Dư Nam dường như là người ngoài cuộc, cô cầm đũa gấp nắm, ngẩng đầu lên, một ánh mắt đang dừng trên người cô.

Du Tùng hầu như không lên tiếng.

Cô chau mày: “Đủ chưa?”

Du Tùng nhai thành tiếng to: “Hừm?”

“Anh nhìn gì?”

“Nhìn cô.”

Dư Nam lườm anh một cái: “Đẹp không?”

“Xấu mù.”

Dư Nam: “...” Ông nội nhà anh.

Trương Thạc vụng trộm ngẩng đầu. Lại nữa rồi.

Du Tùng nói: “Heo sữa nướng ngon lắm.”

“Ngon thì anh ăn đi.”

“Cô không nướng à?”

“Cảm ơn, không cần.”

Dư Nam cúi đầu, bên kia không nói gì.

Lúc này, một thứ xù xì bỗng nhiên chạm vào môi cô, mang theo hơi nóng hôi hổi. Đồng thời, cái mùi như da thịt bị nướng cháy xộc vào mũi, trực tiếp xông thẳng lên não cô.

Heo sữa đã được Trại Ban chặt nhỏ, lớp da khô nứt, còn cả xương đặt trong khay.

Du Tùng gấp miếng thịt chân trước đặt bên miệng Dư Nam, đôi đũa hơi đẩy về phía trước: “Ném thử xem?”

Thịt heo vẫn còn mùi vừa mới nướng xong dán lên môi cô.

Máu cả người Dư Nam như đông cứng lại, con sóng trong dạ dày sắp phá thành xông ra.

Cô nhanh chóng lấy tay che miệng, “ọ” một tiếng rồi chạy ra ngoài.

Chiếc ghế phía sau đổ nhào, phát ra tiếng vang dội.

* * * * *

Dư Nam suýt nữa nôn cả dạ dày ra, cô quỳ bên bồn cầu trong nhà vệ sinh, những thứ đã tiêu hóa lúc trước bị cô cho ra hết, sau đó vẫn còn nôn khan, trong dạ dày không còn thứ gì, chỉ nôn ra được mật xanh mật vàng.

Chương Khải Tuệ hoảng sợ chạy theo sau, ngồi xổm xuống, vỗ nhẹ vào lưng Dư Nam: “Chị Dư, chị không sao chứ?”

Dư Nam không còn sức trả lời, xua tay, lại “ọ” thêm hai tiếng.

“Em lấy cho chị ít nước nhé?”

Dư Nam khẽ lắc đầu, huyết thái dương đập thành thạch, chân mềm oặt, đầu nặng trĩu.

“... Kéo tôi dậy.”

Chương Khải Tuệ ôm hai vai cô đỡ cô đứng dậy.

Cô lão đảo đến bồn rửa tay, vốc ít nước lên miệng.

Khuôn mặt trong gương tái xanh không sức sống. Khóe mắt đỏ quạch, nổi đầy tơ máu, trên mặt còn vương những giọt nước trong suốt li ti.

Cô lại cúi người xuống rửa mặt, dùng ngón tay chà xát đôi môi, ngón tay trắng bệch, dùng lực rất mạnh.

Chương Khải Tuệ sợ hãi, giọng nói nức nở: “Chị Dư, đừng rửa nữa, sắp rách da rồi.”

Dư Nam nghe không vào tai, động tác máy móc, mang theo sự cố chấp cứng đầu.

Một lực mạnh ôm lấy cô, ép cô đứng thẳng.

Cầm chặt tay cô.

Dư Nam “sshh” một tiếng, tự động thả tay xuống.

“Đi lấy chai nước.”

Chương Khải Tuệ đáp vâng, chạy ra ngoài.

Dư Tùng xoay người cô lại. “Sao thế?”

Hết chương 11

(1) Thuyền máng heo hay còn gọi là thuyền độc mộc, người Mosuo gọi là “Nhật cổ”, là một trong những đặc sắc ở hồ Lô Cô.

(2) Nhà tổ mẫu: nhà mà người Mosuo ở gọi là “nhà tổ mẫu” (Trong tiếng Mosuo “tổ mẫu” mang ý nghĩa là “lớn”). Nhà tổ mẫu có hai cái cột chống đỡ, gọi là cột “nam” và “nữ”, thể hiện nam nữ bình đẳng, cột “nam” và cột “nữ” bắt buộc phải lấy từ một cái cây, cột “nữ” là gốc cây, cột “nam” là thân cây, tượng trưng “nữ gốc nam ngọn”.

(3) Thịt tảng (): một món ăn của dân tộc Di (Trung Quốc), trong tiếng Di gọi là “Ô sắc sắc cước” có nghĩa là từng miếng thịt heo. Sở dĩ gọi là “thịt tảng” vì mỗi miếng thịt nặng khoảng một hai lạng. (Tên món ăn do người dịch dịch).

(4) Tô Lý Mã là loại rượu ngon truyền thống của dân tộc Mosuo, Phổ Mễ (Trung Quốc)

(5) Lúa mì thanh khoa: giống lúa trồng ở vùng Tây Tạng, Thanh Đảo, Trung Quốc.

12. Chương 12

Mốc dịch

Hai tay Dư Tùng siết chặt cánh tay cô, chân Dư Nam bủn rủn trượt xuống.

Anh mạnh mẽ nâng cô lên, ánh mắt dán chặt vào Dư Nam, không bỏ qua bất cứ nét mặt nào của cô.

Anh hỏi cô: “Sao vậy?”

Đại não Dư Nam vẫn còn đang hỗn loạn, không trả lời câu hỏi của anh.

Trong mắt Dư Tùng u ám, anh thử thăm dò: “Không phải cô...”

Lực bàn tay anh không nhẹ chút nào, Dư Nam cảm thấy cánh tay mình sắp bị anh bẻ gãy.

Cô bỗng đứng nổi cáu, chửi thề một câu “f***”, dùng sức gạt tay anh ra: “Mẹ nó, anh đừng tự biên tự diễn.”

* * * * *

Bầu không khí ban đêm ở hồ Lô Cô vô cùng trong lành, dù là buổi tối, nhưng vẫn được trải một màu xanh sậm sâu thẳm, trầm tĩnh và hướng nội.

Bầu trời mở rộng lồng ngực rộng lớn ôm cả mặt đất bao la và con người nhỏ bé vào lòng.

Ánh trăng chỉ lộ ra hình lưỡi liềm nhỏ xíu, nhưng những ngôi sao lấp lánh lóe sáng, giống như đèn lồng ngày tết rực rỡ tươi đẹp, tinh nghịch nháy mắt.

Bầu trời sao mang theo sức mạnh thần bí, tâm trạng trở nên tĩnh lặng, ôn hòa.

Dư Nam cuối cùng cũng tỉnh táo lại, không khí trong lành khiến đại não cô trở về hoạt động bình thường.

Hai người không ai trở về bàn ăn.

Sân sau nhà Trại Ban có một con dốc nhỏ bằng đất cao nửa người, Dư Nam ngồi trên dốc, Du Tùng đứng bên cạnh.

Xung quanh rất yên tĩnh, cũng rất tối, không có hồ nước, bên ngoài bức tường rào chỉ có bầu trời và biển sao mờ mờ.

Một tiếng “tách” vang lên, chùm sáng yếu ớt lóe lên ở khóe mắt cô.

Sau đó một làn khói xám bay tới trước mắt.

Dư Nam nói: “Anh không thể ngừng phá hoại bầu không khí được à?”

Du Tùng nhả ra một vòng khói: “Đổi lại là công ty du lịch khác, cô đã bị khiếu nại tám trăm sáu mươi lần rồi.”

Dư Nam nhìn anh bằng nửa con mắt: “Anh nói tôi chửi anh?”

Du Tùng chán nản: “Cô nói đấy.”

Cô tổng cộng mắng anh hai lần, một lần anh đánh úp vào đầu cô (xem lại chương 6), một lần anh khiến cô nôn đến ruột gan đứt đoạn.

Bị chửi là còn nhẹ đấy.

Dư Nam nói: “Là lỗi của anh, phải xin lỗi trước mới phải.”

Đuôi mắt Du Tùng quét qua cô: “Hai chữ ”xin lỗi” viết thế nào cơ?”

“Anh chưa học tiểu học à?”

“Chưa.” Du Tùng lấy điện thoại ra chụp khuôn mặt cô: “Trong lòng chửi thầm tôi mấy trăm lần rồi nhỉ.”

Dư Nam vẫn cứng miệng: “Không hề.”

Anh lại hỏi: “Sao lại bị nôn?”

Lúc này Dư Nam dễ chịu hơn nhiều: “Dù sao cũng không như anh nghĩ đâu nhé.”

“Không thích ăn thịt à?”

Dư Nam mím môi, trả lời qua quýt: “Không ngủ nghỉ điều độ thôi.”

Du Tùng nhìn cô, dưới ánh trăng cô ôm gối ngồi chỗ ấy, cuộn tròn thành cục bột nho nhỏ.

Cô rũ mắt, anh không nhìn thấy ánh sáng trong mắt cô.

Một lát sau, Dư Nam tìm lòng không đành quay lại nhìn anh: “Có gì buồn cười lắm à?”

Anh thu lại khóe môi, búng tàn thuốc: “Nhớ đến một cô bé con thôi.”

Dư Nam không tiếp lời, anh nói: “Cô bé nhà hàng xóm.”

“...À.”

Du Tùng ngồi xổm xuống bên cạnh cô, trên gò đất cao hơn Dư Nam.

Khuỷu tay anh tùy tiện để trên đầu gối, lưng hơi cong, rít một hơi thuốc rồi lại nhả ra, “Con bé ấy giống hệt cô, không thích ăn thịt.”

“Trùng hợp ghê.”

“Nhưng còn nghiêm trọng hơn cả cô, chỉ cần bữa cơm có thịt, nó sẽ không động đũa, thà rằng bị đói còn hơn.”

“VẬY THẬT NGHIÊM TRỌNG.”

“VÌ VẬY, BỐ CON BÉ KHÔNG BIẾT ĐÃ ĐÁNH NÓ BAO NHIÊU LẦN.”

Dư Nam giơ chai nước khoáng uống mấy ngụm: “CÓ LẼ CÓ NGUYÊN NHÂN.”

“CÓ LẼ THẾ.” Du Tùng nói: “CHƯA KỊP HỎI CÔ BÉ ẤY.”

Dư Nam lơ đãng hỏi: “SAU ĐÓ THÌ SAO?”

Du Tùng hơi hột trả lời: “LẠC MẮT RỒI.”

Điều thuốc trên ngón tay anh đã cháy hết, chấm đỏ tàn thuốc gầy xuống, rơi vào thế giới tối đen. Cuối cùng Dư Nam thích ứng được với bóng tối, nhưng chỉ có thể nhìn rõ đường nét của anh.

Bóng tối sẽ khiến người ta trở nên yếu đuối, có những lời, lúc bình thường, chắc chắn anh sẽ không nói.

Dư Nam tưởng rằng cuộc nói chuyện đến đây là kết thúc, nhưng trong màn đêm vang lên tiếng nói mơ hồ...

“LÀ TÔI LÀM LẠC MẮT.”

* * * * *

Vốn buổi tối vẫn còn chương trình đêm hội lửa trại, nhưng do Dư Nam không khỏe, nên chuyển sang ngày mai.

Ra khỏi nhà ông chú Trại Ban, mọi người giẫm lên màn đêm trở về nhà trọ.

Dư Nam cảm thấy áy náy, dù gì cô cũng là hướng dẫn viên, chuyện người khác phải chiều theo thời gian của cô chưa từng xảy ra.

Chương Khải Tuệ khoát tay cô: “CHỊ DƯ, ĐÊM HỘI LỬA TRẠI ĐI VÀO NGÀY MAI CŨNG THẾ, HƠN NỮA, ĐI CẢ MỘT NGÀY ĐƯỜNG EM CŨNG HƠI MỆT RỒI.”

Sự hiểu chuyện lúc này của cô nàng làm Dư Nam rất cảm kích.

Chương Khải Tuệ nói quá lên: “LÚC NÀY CHỊ LÀM EM SỢ CHẾT LUÔN, TAY CỨ VẶN VÀO NHAU, GỌI THẾ NÀO CŨNG KHÔNG ĐÁP, EM TƯỞNG CHỊ GẶP PHẢI THỨ GÌ GHÊ TỒM CƠ.” NÓI XONG, CÔ NÀNG LÉN LIẾC DU TÙNG, ÁNH MẮT “NỒNG NÀN TÌNH CẢM”: “MAY MÀ ANH DU ĐẾN, NẾU KHÔNG EM KHÔNG BIẾT PHẢI LÀM SAO NỮA.”

Dư Nam ngược mắt nhìn Du Tùng, tay anh đang nghịch chiếc bật lửa, miệng cắn điều thuốc, không châm, cười như không cười nhìn cô.

Khác một trời một vực với người lúc này.

Du Tùng nói: “THỨ GHÊ TỒM NHÌN THẤY CÔ TA CÒN PHẢI CHẠY.”

Dư Nam đáp lại: “VẬY ĐIỂM TỐT CỦA TÔI CŨNG LỚN LẮM ĐẤY.”

Du Tùng bật cười: “CÔ CÒN TỰ HÀO ĐƯỢC À.”

Dư Nam không thèm để ý đến anh, lờ mờ một cái trong bóng đêm, nói với Chương Khải Tuệ: “KHÔNG SAO, CHẮC DO DẠO NÀY KHÔNG NGỦ NGON.”

Chương Khải Tuệ nói: “SỨC KHỎE CHỊ QUÁ YẾU, PHẢI TẬP THỂ DỤC NHIỀU VÀO.”

Nói đến tập thể dục, Trương Thạc lập tức vênh tai nghe, lùi về phía sau hai bước.

“TÔI NÓI NÀY, HƯỚNG DẪN VIÊN DƯ, NẾU KHÔNG NGÀY MAI CHÚNG TA CHẠY BỘ BUỔI SÁNG NHÉ, TÔI SẼ DẠY CÔ PHƯƠNG PHÁP TẬP LUYỆN, MẤY BÀI TẬP AEROBIC, TẬP LÂU DÀI CÓ THỂ GIÚP NÂNG CAO SỨC...”

“CẬU ĐỔI NGHỀ À?” Du Tùng lạnh lùng ngắt lời anh ta.

Trong lòng Trương Thạc hựt hẫng, mặt không đổi sắc nói tiếp: “... CÓ THỂ NÂNG CAO SỨC ĐỀ KHÁNG. VỀ MẶT THỂ THAO ANH DU GIỎI HƠN TÔI, NGÀY MAI VỪA HAY ĐỂ ANH ẤY DẠY CÔ.”

Du Tùng không lên tiếng.

Nhưng Dư Nam xua tay: “Chạy bộ thì thôi, thà tôi ngủ thêm còn hơn.”

Chương Khải Tuệ kéo cánh tay Trương Thạc: “Ngày mai anh chị chạy bộ buổi sáng sao? Em đi với, mấy ngày nay ăn nhiều, béo thêm mấy cân mỡ rồi.” Cô nàng nhìn họ: “Anh là quán quân tán thủ mà, vừa hay dạy em luôn.”

Đại não Trương Thạc ngừng mất mấy giây, suýt nữa thì quên danh hiệu Du Tùng gán cho anh ta.

“À... biết tán thủ.”

Chương Khải Tuệ vỗ tay: “Hay quá, vậy quyết định thế nhé.”

Thạch Minh vội kéo cô ấy lại: “Hôm nào em cũng không thích dậy sớm, ngủ nhiều một chút, đừng ra ngoài.”

Cô ấy bĩu môi một cái: “Anh thích thì ngủ đi, đừng đi theo em.”

Mọi người về phòng của mình, chưa đến chín giờ, Du Tùng lên giường nằm một lúc, chuyển kênh ti vi mấy lần đều là kênh địa phương, nghe không hiểu.

Trương Thạc vừa mới tắm xong, định nhảy lên giường chơi game.

Bụng Du Tùng kêu rột rột, bữa tối bị Dư Nam cắt ngang nên chưa ăn gì, hỏi Trương Thạc: “Có gì ăn không?”

“Có.” Trương Thạc tiện tay vớt mấy túi nilon lên giường anh.

“Chỉ có cái này à?” Trong túi đựng hai quả dưa, một đồng măng cụt và một nải chuối.

Chuối đã chín lốm đốm đen.

“Ừ, chỉ còn thừa lại mấy thứ đó thôi.”

Du Tùng lại hỏi: “Ở xã Bản Kiều mua được gì không?”

“À, đất lắm.”

Du Tùng lật đi lật lại, rồi vớt trở về: “Túi quả tỳ bà đâu?”

Trương Thạc tiện tay lột vỏ một quả chuối: “Không biết.”

Du Tùng đứng dậy: “Đi, đi ăn đêm.”

Bữa tối Trương Thạc đã ăn khá no: “Em không đói.”

“Tôi đói.”

“Em vừa tắm xong.”

“Về tắm lại.”

Anh đã mở cửa ra ngoài: “Nhanh lên, tôi đứng ngoài chờ cậu.”

Trương Thạc: “...”

Hồ Lô Cô không giống Lệ Giang đêm đêm rộn rã, nhưng cũng không đến mức quá im ắng, vẫn có một vài quán ăn chưa đóng cửa, khách khứa lác đác, không quá quạnh quẽ.

Hai người vào một thôn nhỏ tìm quán cơm, gọi mấy món mặn bình thường, tùy tiện ăn mấy miếng, lấp đầy bụng.

Trương Thạc nghịch điện thoại, chợt nghĩ tới gì đó, hỏi: “Lữ Xương Dân đã gọi điện thoại đến chưa?”

“Chưa.”

“Cháu nó chứ sao vậy không biết, rốt cuộc gã có thành ý hợp tác không?”

Du Tùng không ngẩng đầu lên: “Sau lưng gã chắc có mấy đội xây dựng đang tranh giành mảnh đất này.”

“Vậy chúng ta...”

“Tình thế bất buộc.” Anh ngừng lại: “Trước mắt chỉ có thể dựa vào điểm này xây dựng mối quan hệ với gã.”

Trương Thạc buột miệng nói: “Năm đó lỗi sai không phải ở anh, nếu không...”

Anh ta chưa nói xong, Du Tùng dùng ánh mắt cảnh cáo, Trương Thạc lập tức đổi chủ đề: “Hiện giờ Lữ Xương Dân cũng coi như ông lớn bất động sản, gã sẽ không làm mấy vụ mua bán táng tận lương tâm đấy chứ?”

Du Tùng gẩy cơm: “Không biết được.”

Hai người ăn xong trở về nhà trọ, gặp Thạch Minh và Chương Khải Tuệ trước cửa phòng.

Họ cũng mới từ bên ngoài về, trong tay Thạch Minh xách một hộp đóng gói sẵn.

Trương Thạc gọi hai người lại: “Đêm rồi, hai người còn đi đâu vậy?”

Chương Khải Tuệ mừng rỡ gọi “anh Du”, rồi mới trả lời câu hỏi của Trương Thạc: “Em và Thạch Minh đi tản bộ ven hồ, các anh cũng ra ngoài à?”

Cô nàng tinh nghịch kéo dài âm cuối, ngón tay xoay vòng quanh hai người.

Trương Thạc âm thầm lùi lại một bước, “ừm” một tiếng: “Đâu có thành thơi bằng hai người, chúng tôi đi ăn cơm.”

“Bữa tối các anh ăn không no sao?”

“Ừ, anh Du ăn chưa no.”

Chương Khải Tuệ quay đầu toan nói gì đó với Du Tùng, anh hắt cằm, hỏi trước: “Cái gì thế?”

Thạch Minh phản ứng lại, giơ cái hộp đóng gói sẵn trong tay lên: “Chúng em thuận tiện mua cho chị Dư ít cháo, chị ấy tối nay chưa ăn gì mà.”

Ngón tay Du Tùng chạm vào chóp mũi, không nói gì.

Trương Thạc nói thêm hai câu nữa với họ, Du Tùng không kiên nhẫn thế, đi vào phòng trước.

Trương Thạc nhanh chóng đuổi theo, Chương Khải Tuệ ở phía sau gọi: “Nói rồi đấy nhé, năm rưỡi sáng mai, bọn em đợi anh đấy.”

Hai người bên đó đã đóng cửa.

Trương Thạc nhìn sắc mặt Du Tùng, thử thăm dò: “Giữa anh và hướng dẫn viên Du đã phát triển thế nào rồi?”

“Chẳng thế nào cả.”

Trương Thạc thở dài: “Em đã nói rồi, người phụ nữ này không dễ chơi đâu.”

Du Tùng hừ lạnh: “Hiện giờ kết luận vẫn còn sớm quá đấy.”

Trương Thạc lẩm bẩm: “Em vừa phát hiện ra, anh có máu M (1) đấy.” Anh ta cởi áo phông: “Nhiều con gái chủ động theo đuổi thế cơ mà!”

Du Tùng nằm trên giường, hừ một cái.

Trương Thạc lại nói: “Anh cũng phải sử dụng đủ cả rắn cả mềm, nhìn Thạch Minh kia, chu đáo thế chứ, còn mua cháo cho hướng dẫn viên Dư.”

Du Tùng gồi tay sau đầu, bắt chéo hai chân, liếc anh ta một cái: “Còn cần cậu dạy à?” Mấy phút sau lại như nói cho mình nghe: “Nhưng lại không đúng đối tượng.”

* * * * *

Dư Nam đang ngủ mê mết trong phòng, nghe thấy tiếng chuông cửa thì xuống giường, đầu óc hoa lên.

Cô vịn vào mặt tường, đợi “bông tuyết” trước mắt tan đi, mới bước ra mở cửa.

Hai người mang đồ ăn tới cho cô, Dư Nam hơi ngạc nhiên, càng thêm ấm lòng.

Cô mở rộng cánh cửa: “Vào ngồi một lát đi.”

Chương Khải Tuệ bước chân sáo vào, dạo quanh phòng một vòng, phát hiện ra ở đây và phòng mình không có gì khác nhau.

Dư Nam ra hiệu cho Thạch Minh ngồi ở sofa, cô ngồi trên giường, đặt cháo họ mua cho lên tủ thấp.

Thạch Minh nói: “Chị Dư, cháo này em không cho hải sản, chỉ có rau cải, nên rất thanh đạm, chị ăn một chút đi.”

Dư Nam mở nắp, mùi cháo tỏa ra bốn phía: “Cảm ơn.”

Chương Khải Tuệ ngồi xuống bên cạnh Thạch Minh: “Thạch Minh nhà em chu đáo lắm, hai bọn em ra ngoài tản bộ, mua cháo là anh ấy nghĩ ra.”

Dư Nam dùng thìa nhựa ăn múc một thìa cháo nhỏ, quan sát hai người, cuối cùng nở nụ cười.

Chương Khải Tuệ bối rối: “Chị Dư cười gì vậy?”

Dư Nam hỏi: “Hai người bên nhau mấy năm rồi?”

Chương Khải Tuệ đáp: “Hơn một năm rồi ạ, em không nhớ rõ nữa.”

Thạch Minh nhắc nhở: “Một năm ba tháng rưỡi.”

“Hai người quen nhau thế nào?”

Chương Khải Tuệ nói: “Công ty anh ấy đến trường em tuyển dụng dịp hè, anh ấy bên quản lý nhân sự tuyển dụng em. Lúc mới đến công ty em không biết gì cả, anh ấy lên giúp đỡ em rất nhiều. Sau đó, khai giảng em xin nghỉ việc, anh ấy thường đến trường tìm em, cứ thế chúng em bên nhau.”

Cô nàng kể lại rất thản nhiên, nhưng Thạch Minh xấu hổ vô đầu.

“Cô chưa tốt nghiệp à?”

“Chưa ạ, còn một năm nữa.”

Dư Nam gật đầu, chậm rãi ăn cháo.

Từng hạt gạo óng ánh mềm dẻo, nóng hổi, ăn vào dạ dày rất dễ chịu, cả người đều ấm lên theo.

Ánh mắt cô không biết tại sao rơi xuống người Thạch Minh, vóc dáng cậu ta gầy không được gọi là cường tráng, dưới kính mắt không gọn là ánh mắt chân thành kiên định. Hiền lành, chu đáo, là một người đàn ông rất biết săn sóc bạn gái.

Thạch Minh bị nhìn đến sợ hãi, Dư Nam cười cười, nhẹ nhàng nói: “Thật ra tôi có một em trai, bằng tuổi cậu.”

Thạch Minh không biết cô muốn nói gì, nên không tiếp lời.

Cô lại nói: “Cùng ngày sinh với cậu.”

Thạch Minh mở to mắt: “Thật ư? Vậy thì trùng hợp quá, đều thuộc chòm sao Cự Giải.”

Dư Nam mỉm cười: “Đúng vậy, chúng tôi là chị em song sinh.”

Chương Khải Tuệ “a” một tiếng: “Sinh đôi trai gái rất hiếm đấy nhé, phần lớn là do trong nhà có gen di truyền.”

Dư Nam gật đầu: “Mẹ và cậu tôi cũng là chị em sinh đôi.”

Thạch Minh bỗng nhiên nhớ ra một vấn đề: “Vậy... vậy ngày hôm đó cũng chính là sinh nhật chị?”

Chương Khải Tuệ chớp chớp mắt, cũng phản ứng lại: “... Chúng em ăn mất bánh gato của chị rồi!”

Dư Nam cười ha ha, tâm trạng bất chợt trở nên rất tốt: “Hai người đừng có trưng vẻ mặt này, căng thẳng như thế làm gì, sinh nhật cùng nhau không phải rất vui sao.”

Chương Khải Tuệ thề lưỡi, hỏi: “Vậy em trai chị đâu?”

Bát cháo trên bàn bị Dư Nam đảo đến lạnh ngắt: “Không còn nữa.”

Hai người sững sờ, ngược lại Dư Nam thản nhiên: “Không sao, đã là chuyện rất lâu trước đây rồi.”

Cô bưng bát lên, khước môi cong lên thành một góc dịu dàng: “Nếu nó vẫn còn sống, có lẽ giống các em, đi học, làm việc, yêu đương, sống cuộc sống vô lo vô nghĩ.”

Hết chương 12

(1) M (Masochistic): Xu hướng thích bị ngược đãi. Ngược lại là S (Sadism) thích ngược đãi.

13. Chương 13

Mốc dịch

Năm rưỡi sáng hôm sau, Chương Khải Tuệ thật sự dậy chạy bộ với họ.

Cô nàng chờ sẵn trong sân nhỏ trước cửa, mặc bộ thể thao màu hồng phấn, tóc mai được kẹp trên đỉnh đầu, nhìn kĩ có thể thấy gương mặt trang điểm nhẹ, trong sắc trời lơ mờ tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Cả người toát ra sức sống tuổi trẻ và xinh đẹp.

Trương Thạc lăm lăm trong miệng, đi tới hỏi: “Thạch Minh nhà cô đâu?”

Chương Khải Tuệ nói: “Anh ấy vẫn đang ngủ, em đã đặt báo thức rồi.”

Du Tùng không có hứng thú tán gẫu với hai người họ, cũng không nói gì, chạy ra ngoài trước.

Du Tùng mặc áo ba lỗ và quần đùi thể thao, để lộ cánh tay săn chắc, eo hơi lõm, cặp đùi trắng kiện thẳng tắp, khi chạy mang theo gió mạnh tới, xông ra ngoài, tràn ngập sức mạnh nguyên sơ, giống như con báo khó thuần phục.

Người đàn ông như thế, liệu có mấy người phụ nữ kháng cự được, nó hoàn toàn xuất phát từ sức hấp dẫn khác phái của bản năng.

Chương Khải Tuệ nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của anh, cắn môi.

Trương Thạc đi được mấy bước, quay đầu gọi: “Có đi không?”

“À.”

Thể chất của Chương Khải Tuệ rất kém, tốc độ chạy chậm, Trương Thạc chỉ cần đi bộ cũng đuổi kịp cô, anh vượt qua, bắt đầu đi lác đác.

Bóng lưng trước mặt đã trở thành một chấm đen nhỏ, hòa vào núi và sông.

Cô dần dần chậm lại, thở hổn hển: “Anh Du không đợi chúng ta sao?”

“Tốc độ của cô như ốc sên bò vậy, đủ cho anh ấy chạy mười vòng.”

Chương Khải Tuệ bĩu môi: “Hôm qua anh còn nói anh ấy giỏi chạy bộ, để anh ấy dạy tôi.”

Trương Thạc cuối cùng cũng nhìn ra đầu mối, châm chọc: “Hôm qua cô còn bảo tôi dạy cô tán thủ đấy.”

* * * * *

Sáng sớm ở hồ Lô Cô sương mù rất dày, trong không khí được bao phủ bởi hơi nước li ti, cây cối bụi cỏ ven đường được làn nước trong lành gội rửa, một màu xanh đến say lòng.

Trên mặt hồ đã có thuyền đi đánh cá, một bác gái người Mosuo vừa kéo lưới vừa thét to, giọng nói vang vọng khắp hẻm núi.

Trên đường thỉnh thoảng có ông cụ gánh hàng đi qua.

Cửa hàng xung quanh cũng đã mở cửa.

Cuộc sống của người dân nơi đây hăng hái hơn, tràn đầy sức sống hơn so với Lệ Giang.

Du Tùng chạy với tốc độ thường ngày, chạy chậm nửa tiếng, sau đó quay người đi về.

Vốn định chạy xong thì cùng đi ăn sáng với Trương Thạc, nhưng hiện giờ mỗi người một hướng, Du Tùng không chờ anh ta, một mình về nhà trọ trước.

Anh đi vào sân, tiện mắt liếc nhìn núi Nữ Thần phía xa xa, hôm nay trời âm u, cả ngọn núi đắm chìm trong ảm đạm, chỉ trên đỉnh núi được che phủ bởi quang sáng màu đỏ mỏng manh.

Không ngắm được mặt trời mọc.

Du Tùng tình cờ gặp Dư Nam ở hành lang.

Tối qua Dư Nam ở gian phòng giữa, Du Tùng và Trương Thạc ở bên trái, gần cửa ra vào. Chương Khải Tuệ và Thạch Minh ở bên phải, chệch bên trong cùng.

Cô từ trong phòng chạy ra. Thạch Minh vẫn ở trong phòng, còn Chương Khải Tuệ đi chạy với Trương Thạc vẫn chưa thấy về.

Dư Nam chỉ mặc một chiếc váy ngủ, màu trắng sữa, kiểu hai dây, chất vải tơ bóng, dài che qua hông.

Hai chân thon thả, trắng sáng trong hành lang lơ mờ.

Cô khoanh hai tay trước ngực, đóng cửa, quay người, thì chạm phải tầm mắt Du Tùng.

Ánh sáng nằm sau lưng người ấy, ngũ quan anh ẩn nấp trong bóng tối, không thấy rõ nét mặt, nhưng người thấy mùi hương đặc biệt thoang thoảng đầu đây.

Cánh tay Dư Nam càng khép lại chặt hơn, đi về phía trước hai bước.

Dép lê đi trên hành lang trống trải tạo thành tiếng “loẹt quẹt”, ánh mắt Du Tùng tia xuống dưới.

Chân cô đi đôi dép cỡ lớn chất lượng kém của nhà trọ, mười đầu ngón chân mướt mà xinh xắn lộ ra ngoài, chạm đến viền dép.

Làn da ở chân trắng hơn trên người một chút.

Dư Nam khách sáo chào hỏi: “Đi tập thể dục à?”

Ánh mắt Du Tùng vẫn như cũ, bàn chân hơi co cụm vào.

Đứng một lát, thấy Du Tùng không hề có ý định trả lời, Dư Nam định về phòng.

Du Tùng nói: “Nhà cô nghèo đến mức đấy à?”

Dư Nam không hiểu: “Gì cơ?”

Anh hất cằm: “Nghèo đến nỗi thiếu vải mặc.”

Giọng điệu Du Tùng không có gì tốt đẹp, không dừng đi kiếm chuyện. Dư Nam không có hơi đâu nói chuyện tào lao với anh, mở cửa vào phòng.

Lúc mở cửa, chợt có giọng nói từ sau lưng cất lên: “Không ngờ, cúp đẹp đấy.” (Cúp ở đây là cúp ngực)

Bước chân Dư Nam khựng lại, cô ngẫm nghĩ một lát mới hiểu ra, xoay người mỉm cười với anh: “Cúp nào cơ?”

Ánh mắt Du Tùng giễu cợt, không nói gì, đáp án bụng bảo dạ hiểu.

“Cúp này...” Dư Nam nói: “Cũng tạm được.”

Du Tùng “ồ” một tiếng, chỉ vào cô: “Quả thật dễ hài lòng nhỉ.”

Dư Nam nói: “Biết đủ lúc nào cũng vui mà.”

Cuối cùng Du Tùng quét mắt một cái, bước vào phòng trước cô.

Lực kéo cửa của Du Tùng hơi mạnh, làm bức tường bằng gỗ rung lên mấy cái.

Trương Thạc nằm sấp trên giường ăn bánh bao thì bị nghẹn, anh ta vỗ ngực: “Làm em giật mình.”

Du Tùng sững sốt: “Sao cậu lại về?”

Trương Thạc vút một cái túi lên giường anh: “À, mua bữa sáng cho anh.”

“Không phải hai người đi sau sao?”

Trương Thạc nói: “Cô nàng chạy mấy bước thì bị phản ứng cao nguyên, về phòng trước. Em thuận tiện đi mua bánh bao, nhân thập cẩm đấy, mau ăn đi.”

Du Tùng ngồi lên giường: “Cô ta vẫn luôn trong phòng à?”

“Ai?”

“Chương Khải Tuệ.”

Du Tùng cắn bánh bao, ậm ờ đáp: “Ừ, em đưa cô nàng về.”

Du Tùng suy nghĩ trong đầu rồi nói: “Đã uống thuốc chưa?”

“Chắc là uống rồi, Thạch Minh gõ cửa phòng hướng dẫn viên Dư, hướng dẫn viên Dư đưa cậu ta...” Trương Thạc nhìn anh: “Không đúng, mắc mớ gì mà anh quan tâm Chương Khải Tuệ thế?”

Du Tùng chửi thề một câu, đứng dậy tắm rửa.

Trương Thạc vẫn lăm nhăm sau lưng: “Là cấp dưới cũng là bạn tốt, với tư cách bạn bè em nhắc nhở anh, người ta đã có bạn trai. Dù anh cũng gọi là có tiền, cũng là chủ thầu giấu tài, nhưng những việc không đạo đức ấy... À, đừng đánh đừng đánh, bánh bao của em...”

* * * * *

Tám giờ sáng, bắt đầu hành trình ngày hôm nay.

Buổi sáng sẽ leo núi Nữ Thần để ngắm toàn cảnh hồ Lô Cô, buổi chiều là thời gian hoạt động tự do, có thể đạp xe dạo quanh đảo hoặc thuê thuyền đi ngắm hồ, buổi tối thì đốt lửa trại.

Chương Khải Tuệ bị phản ứng cao nguyên vừa mới ngủ thiếp đi, đương nhiên Thạch Minh ở bên cạnh cô ấy, vì vậy chuyến đi buổi sáng chỉ có ba người.

Chuyến buổi sáng như chưa từng xảy ra, hai người vẫn rất bình tĩnh khi đi cùng nhau.

Đến núi Nữ Thần vẫn phải ngồi thuyền, họ tùy tiện tìm một cái, không phải là cô gái hôm qua.

Mọi người lục tục lên thuyền, Trương Thạc phía sau kêu lên đầy tội tệ: “Tôi quên mang điện thoại rồi.”

Dư Nam cau mày, toan xuống thuyền: “Mau đi lấy đi, chúng tôi chờ anh.”

Trương Thạc nói: “Đừng đừng, hai người cứ đi trước, tôi đi lấy không mất nhiều thời gian đâu, lát nữa lên núi tìm mọi người.”

Dư Nam nói: “Anh chưa từng đến đây, không dễ tìm, để chúng tôi chờ anh thì hơn.”

Trương Thạc đứng trên bờ ngăn cô lại, “Hai người đi trước đi, tôi còn bận việc khác nữa.” Nói xong, anh ta vẫy tay với cô gái Mosuo, ra hiệu cho thuyền đi.

Du Tùng đã ngồi yên trên đầu thuyền, thấy Trương Thạc lén nháy mắt, anh hừ một tiếng khinh thường.

Dư Nam hét cách, đành phải ngồi xuống, dặn dò: “Vây nhớ gọi điện nhé.”

Chiếc thuyền nhỏ lắc lư, chậm chậm rời bờ.

Màu nước trong hồ Lô Cô thay đổi theo thời tiết. Trời quang mây tạnh, mặt hồ là một màu xanh trong vắt. Sáng sớm trời âm u, mặt hồ tăm tối, càng nhìn càng thấy sâu xa nặng nề.

Dường như cô gái người Mosuo không bị ảnh hưởng bởi ngoại cảnh, vẫn cất cao tiếng hát.

Làn điệu dân ca mềm mại du dương như có sức quyến rũ khiến cả thế giới phải yên lặng.

Cùng với thời tiết này càng tăng thêm vẻ hoang vu cho nơi đây.

“Này.” Anh gọi cô.

Dư Nam nhìn mặt hồ.

“Dư Nam.” Du Tùng gọi thẳng tên cô ra.

Hàng mi của cô chớp nhẹ một cái, một tay chống cằm, quay đầu lại: “Chuyện gì?”

“Ngồi xa thế làm gì? Lại gần đây.”

Cô ngồi ở đuôi thuyền, vừa đứng chỗ hôm qua.

Du Tùng thấy cô không nhúc nhích, đứng lên, chủ động đi đến giữa thuyền, thân thuyền lắc lư theo mỗi bước chân của anh. Dư Nam không nhịn nổi nữa ngẩng đầu nhìn anh một cái.

“Sao chọn chỗ thông minh thế? Thuyền này nhỏ, anh đi qua đi lại là lật đấy.”

Du Tùng ngồi ở giữa, nở nụ cười: “Tôi không chịu nổi cứ thích đi qua đi lại đấy.”

Dư Nam nhìn anh bằng nửa con mắt: “Vô vị.”

Hai người ngồi đối diện với nhau, Dư Nam khép chân lại, rụt về trước người. Chân Du Tùng dài, anh dạng rộng chân, thu hết nửa người của cô vào bên trong.

Du Tùng đá chân vào cô: “Mới tí tuổi đầu, đã thích ghi thù rồi hả?”

Dư Nam làm lơ.

“Nói chuyện với cô nhé?”

“Nói gì?”

Du Tùng hỏi: “Cô bao nhiêu tuổi?”

Dư Nam: “...”

Du Tùng lại dùng chân đá một cái: “Nói đi, bao nhiêu tuổi?”

Dư Nam co chân lại, hết kiên nhẫn trả lời: “Hai tư.”

“Khá nhỏ nhỉ... đã có người yêu chưa?”

Dư Nam khựng lại, quay đầu, ánh mắt trong sáng: “Anh nên hỏi đã yêu mấy người rồi.”

Du Tùng nhìn cô: “Được, vậy đã yêu mấy người rồi?”

Dư Nam đáp: “Nhiều lắm, không nhớ nữa.”

Du Tùng sờ trán: “Bây giờ có không?”

Dư Nam nhìn anh, khoảng cách hai người rất gần, cô thấp thoáng nhìn thấy cái bóng bé xíu của mình trong đôi mắt đen tuyền ấy.

Cô trả lời: “Không.”

Trong nắng sớm có sương mù, nước hồ dập dờn.

Cho đến lúc xuống thuyền, hai người vẫn giữ nguyên tư thế của mình, cột nhả liếc nhìn nhau, nhưng không hề có hành động quá trớn. Không ai hỏi, cũng không ai trả lời.

Dư Nam nhìn mặt nước, Du Tùng nhìn cô.

Xuống thuyền sau đó ngồi cáp treo.

Du Tùng hỏi: “Không có đường khác à?”

“Có.”

“Vậy đổi đi.”

“Phải trèo núi.”

“Thế thì trèo.”

“Được, mình anh trèo.”

Dư Nam vớt lại câu đấy, một mình đi về phía cáp treo.

Cáp treo ở núi Nữ Thần không bằng ở núi tuyết Ngọc Long, núi không cao, nên hai người phải ngồi cáp treo lộ thiên, thiết bị cực kỳ sơ sài.

Không biết có phải do nguyên nhân thời tiết, mà du khách hôm nay không nhiều.

Du Tùng từ lúc lên cáp treo luôn im lặng, ánh mắt tập trung vào một điểm trong hư không, không biết đang nghĩ gì.

Dư Nam nghiêng đầu nhìn anh, gương mặt nghiêm nghị ngăm đen vậy mà hơi tái trắng, bờ môi khô khốc, nứt toác.

Hình như Dư Nam đã hiểu ra, “Anh có chứng sợ độ cao à?”

Du Tùng lườm cô qua khóe mắt.

Dư Nam nhớ tới hôm trên núi tuyết Ngọc Long, môi anh tím tái, đầu đầy mồ hôi, không nhìn ra ngoài cửa sổ mà chỉ nhìn cô chăm chăm, chứng sợ độ cao cộng thêm phản ứng cao nguyên, vì vậy mới chảy máu cam.

Cô dùng khuỷu tay đập vào anh: “Nhưng lần này không có bình oxy.”

Du Tùng gần như cứng người lại.

Dư Nam châm chọc anh: “Sẽ không chảy máu cam đâu nhỉ.”

Gò má Du Tùng hơi động, dẫu rằng cần trên môi chứng tỏ anh đang cực kì nhẫn nhịn.

Dư Nam cong khóe môi, tâm trạng bỗng nhiên hả hê.

Dù là người mạnh mẽ cường tráng thế nào, đều có nhược điểm.

Du Tùng cũng không ngoại lệ.

Dư Nam hỏi: “Cần khăn giấy không?”

Du Tùng chợt nắm lấy cổ tay cô, hơi dùng sức, nghiêng răng hàm: “Dư Nam, con mẹ nó đừng có quá đắc ý.”

Dư Nam cười cười, để mặc anh nắm, cũng không giãy dụa.

Dưới chân núi vách đá dựng đứng, mây không chạm được xuống tận cùng.

Họ treo lơ lửng giữa bốn bề mênh mông, ôm trong lòng không khí hư vô, không nắm chặt được thứ gì, chỉ chạm vào được sợi tóc bị gió thổi tung.

Du Tùng siết tay chặt hơn, cổ tay Dư Nam nhói đau vì sưng to, đầu ngón tay ửng máu, cô thử nắm lại, nhưng nhận ra hoàn toàn không làm gì được.

Dư Nam quay đầu lại nhìn, làn gió nhẹ cuốn tóc anh lên, nhẹ nhàng tung bay. Anh rũ mắt, mí mắt hơi run, dường như mang theo sự bồn chồn. Gương mặt nghiêng nghiêng cương nghị tuấn tú ấy hiện ra vẻ yếu ớt không dễ nhận ra.

Dư Nam nghĩ, hóa ra, anh cũng có thứ để sợ.

* * * * *

Xuống cáp treo, sắc mặt Du Tùng đã trắng bệch.

Dư Nam hả giận, vặn mở chai nước: “Này, uống một chút đi.”

Du Tùng không khách sáo, trực tiếp uống cạn cả chai.

Dư Nam nhét chai rỗng vào trong túi, nói đùa: “Anh lớn từng này rồi mà vẫn sợ độ cao à?”

Du Tùng không bắt chuyện, móc hộp thuốc lá trong túi quần ra.

Dư Nam cười một tiếng, hai người tiếp tục đi lên trên, anh đi vào trong.

Du Tùng rít một hơi thuốc, tinh thần cuối cùng cũng thả lỏng: “Cô có sợ gì không?”

“Không.” Dư Nam cúi đầu nhìn cổ tay, bên trên có một vết màu đỏ, do Du Tùng vừa rồi để lại: “Anh đừng dùng sức thế chứ.”

Sắc mặt Du Tùng dần trở lại bình thường, anh nhìn cô, kéo cổ tay cô qua: “Để tôi xem.”

Dư Nam rút tay về.

Du Tùng giữ chặt, vân vê: “Đỏ rồi.”

Dư Nam hừ một tiếng, bỗng nhiên anh thấp giọng nói: “Có thể mạnh hơn nữa đấy.”

Anh nhẹ nhàng kéo cô lại gần, đầu thuốc chỉ cách gò má cô một centimet, hít một hơi, làn da nóng bỏng.

Ngón tay anh kẹp điều thuốc, làn khói như bay vào vành tai cô...

“Nếu không thì thử xem?”

Hết chương 13

14. Chương 14

Mốc dịch

“Còn có thể mạnh hơn nữa, có muốn thử không?”

Trong lòng Dư Nam mắng thầm tám đời tổ tông nhà anh.

Con người không thể quá mềm lòng, vừa mới xuống cáp treo đã chứng nào tật ấy.

Sao anh ta không sợ đến mức chết luôn cho rồi đi?

Dư Nam tách từng ngón tay anh ra, nhếch mép cười gượng: “Được, phải thử chứ, lát nữa anh vẫn còn sống thì nói tiếp nhé.”

Phía trước là những con đường lát gỗ nối tiếp, chỗ để tay không chắc chắn, bốn phía xung quanh nguy hiểm.

Du Tùng sải bước theo sau: “Sao, muốn giết người diệt khẩu à?”

Dư Nam nói: “Không cần tôi ra tay, cáp treo xuống núi còn kích thích hơn nhiều, nhất định sẽ cho anh chết sung sướng.”

Du Tùng hứng thú: “Chết sung sướng? Cách chết này tôi thích.”

Dư Nam bước nhanh qua anh: “Có gan xuống núi đã thì hăng nói thích.”

Du Tùng nheo mắt lại: “Cô đừng khích tôi.”

Hai mươi phút sau, hai người leo đến sân ngắm cảnh trên đỉnh núi, toàn cảnh hồ Lô Cô hiện ra trước mắt.

Gió nhẹ thổi tan những đám mây đen, mặt trời ló dạng, những tia nắng nhẹ nhàng tung tẩy rơi xuống, khung cảnh trước mắt lập tức thay đổi.

Trời xanh, mây trắng, toàn bộ dãy núi soi bóng xuống mặt hồ, mặt nước trong veo như chiếc gương không gợn sóng. Tay nghề điêu luyện của thiên nhiên đã ban tặng cho con người “chiếc gương trời xanh” của chốn hư ảo.

Sau khi sương khói tan trời trong xanh, tâm trạng vốn đã mất bỗng trở nên xúc động.

Du khách khắp mọi phía chen nhau đi lên, nhanh chóng chật cứng cả một góc núi.

Dư Nam nhìn Du Tùng: “Có muốn lên thắp hương không?”

Trên đỉnh núi có miếu thờ Nữ Thần và động Nữ Thần.

Ánh mắt Du Tùng lướt tới.

“Có thể cầu được gì?”

Dư Nam nói: “Hạnh phúc bình an, mưa thuận gió hòa, hôn nhân mỹ mãn.”

Du Tùng quay lại nhìn cô: “Có tác dụng không?”

Dư Nam nói: “Chỉ là một lời gửi gắm thôi.”

Du Tùng cong khóe môi: “Tôi có bệnh à? Gửi gắm vào một tảng đá.”

Dư Nam chau mày: “Đây là vị thần người Mosuo thờ cúng, dù anh không tin cũng đừng nói linh tinh.”

Du Tùng nhìn cô, bỗng nhiên nở nụ cười, anh nói: “Cái tôi muốn quá xa xỉ.”

Quá xa xỉ, cho nên thần linh không nghe thấy được.

Dư Nam không nói gì, một lúc sau, Du Tùng chợt hỏi: “Có thể cầu cái khác không?”

Cô lườm anh một cái: “Anh không tin cơ mà?” Rồi nhìn anh: “Anh muốn cầu điều gì?”

Du Tùng không nói, mà lấy một tờ tiền trong túi quần ra, đưa cho cô: “Đi mua hương đi.”

Dư Nam: “...”

* * * * *

Từ miếu thờ Nữ Thần trở về sân ngắm cảnh, Du Tùng tìm một tảng đá phía sau để ngồi xuống.

Ánh nắng gay gắt, chói chang không mở được mắt, Du Tùng nheo mắt lại, châm một điếu thuốc.

Khi sắp hút xong thuốc, anh hỏi: “Còn nước không?”

Dư Nam đáp: “Không.”

Du Tùng hất cằm: “Cái ba lô đằng sau là gì thế?”

Dư Nam rút một chai nước khoáng Nongfu Spring đã mở nắp ở mặt bên ba lô ra.

Cô nói: “Chai này tôi uống rồi.”

Du Tùng nhìn cô trong giây lát: “Chê tôi à?”

Dư Nam trả lời: “Sợ anh chê tôi thôi.”

Du Tùng nói: “Tôi không chê.”

Dư Nam giả bộ không nghe thấy, không đưa cho anh.

Du Tùng dụi tắt điếu thuốc, cúi đầu, bóng hình của cô lắc lư trước mặt anh, cách mũi chân anh chỉ vài centimet, dưới ánh nắng chói chang có thể nhìn thấy những lông măng nhỏ li ti bên gáy cô.

Du Tùng đón nắng nhìn cô: “Giới thiệu về ngọn núi này đi.”

Dư Nam ngẩn người, giới thiệu: “Núi Nữ Thần Cách Mẫu còn gọi là núi Sư Tử, địa thế núi hùng vĩ nguy nga, tựa lưng vào vùng đất rộng lớn. Người Mosuo đã thần hóa núi Nữ Thần, coi nơi đây là hóa thân của

phái nữ, lập đền thờ cúng, ngày hai mươi lăm tháng bảy âm lịch hàng năm trở thành ngày lễ long trọng, đã có lịch sử hơn nghìn năm...”

“Nói điểm khác đi.”

Dư Nam nhìn anh một cái: “Trong truyền thuyết, tiên nữ Cách Mầu xinh đẹp tuyệt trần, thường cùng với các nam thần tiên khác đến hồ này chơi đùa, cho đến khi trời sắp hừng sáng mới bay về phương bắc. Một ngày, các nam thần chờ đợi rất lâu, nữ thần Cách Mầu mới lững thững tới, nhưng vừa mới tắm tại hồ tiên với nhau thì trời lại sắp sáng, họ cũng không về được. Thế là Cách Mầu bèn hóa thành núi thần, nằm ngang bên bờ hồ Lô Cô, các nam thần tiên bắt chước vây xung quanh nàng, lần lượt biến thành núi Nam Thần Cáp Ngõa, núi Nam Thần Tắc Chi, núi Nam Thần A Sa...”

“Sau đó thì sao?”

“Nàng và các núi nam sơn thần xung quanh trở thành ”A Hạ“, sống cuộc sống tự do tự tại.”

“Hết rồi à?”

“À, hết rồi.”

“”A Hạ” là gì?”

“Tình nhân.”

Du Tùng giơ tay: “Kia là núi Nam Thần Cáp Ngõa à?”

“Không phải, bên phải ấy.” Dư Nam chỉ cho anh nhìn.

“Núi Nam Thần Tắc Chi ở đâu?”

“Ngọn núi nhỏ ở trước mặt kia.” Dư Nam nói luôn cho anh biết: “Phía bên trái là núi Nam Thần A Sa.”

Du Tùng gật đầu, không hỏi gì thêm.

Sắp đến buổi trưa, người càng lúc càng nhiều, vây kín bên hàng rào bảo vệ xung quanh, bọn ở phía sau, hoàn toàn bị chặn lại.

Du Tùng nói: “Xuống núi thôi.”

Dư Nam suy nghĩ, hỏi: “Cần tôi chụp cho anh bức ảnh không?”

“Không cần.” Người đã đi về phía trước.

Đường xuống núi và đường lên núi không giống nhau, trí nhớ Du Tùng rất tốt, nhanh chóng phát hiện ra có gì đó không đúng.

Anh hỏi: “Đi xuống thế nào?”

Dư Nam nói: “Đi bộ.”

“Sao không ngồi cáp treo?”

Dư Nam vẫn tiếp tục đi xuống: “Biết rõ rồi còn hỏi.”

Anh sợ độ cao, cáp treo xuống núi khiến góc nhìn trôi xuống, cảm thấy càng đáng sợ hơn, nên cô dẫn anh đi bộ.

Rất ít người chọn cách đi bộ xuống núi, ở đây không có con đường tử tế, chỉ có một lối đi nhỏ quanh co đủ cho một người đi do người dân ở đây mở, quãng đường dốc ngược, gập ghềnh lồi lõm, rất cần đến lực của chân và sự nhẫn nại.

Dư Nam đi trước, Du Tùng níu lấy ba lô của cô, xách cô về.

Anh nói: “Đi cáp treo.”

Dư Nam hừ một tiếng: “Đừng khoe mẽ nữa.”

Du Tùng nói: “Cô sợ à?”

Anh đứng trên sườn dốc, cô đứng dưới sườn dốc. Giữa tán lá cây, tia nắng loang lổ rơi xuống gương mặt anh.

Du Tùng đứng ở trên cao nhìn cô bên dưới, nét mặt nửa cười nửa không mang theo sự khiêu khích, giống như người sợ độ cao là cô, chứ không phải là anh.

Dư Nam nói: “Sợ quỉ.”

Hai người đi ngược trở lại một đoạn, người ngồi cáp treo lên núi rất nhiều, nhưng người về lại không có ai.

Cáp treo không có thiết bị bảo vệ, chỗ ngồi đơn giản, hai chân treo lơ lửng giữa trời, hai bên có tay vịn.

Du Tùng ngồi xuống, cúi người nói bên tai cô: “Lát nữa nếu quá sung sướng, cô đừng kêu lên đấy.”

Dư Nam lẩm bẩm: “... Kêu em gái nhà anh.”

“Gì cơ?”

Dư Nam không nói.

Cáp treo chậm rãi chuyển động, cảnh sắc xung quanh không ngừng thay đổi, dãy núi hùng vĩ, màu xanh phủ nơi nơi.

Lần này lơ lửng giữa không trung, càng nguy hiểm kích thích hơn lần trước.

Dưới chân cài chốt dây thừng, có thể nhảy bungee. Trên vai đeo ba lô nhảy dù, có thể nhảy dù.

Dư Nam nghiêng đầu, Du Tùng cười nhìn cô chằm chằm.

Cáp treo chạy với vận tốc đều đặn, đi ngang qua cáp treo lên núi, một cái càng ngày càng cao, một cái chằm chằm đi xuống, chạy ngược qua nhau trên con đường thẳng.

Dư Nam nói: “Hóa ra tôi có thể trị chứng sợ độ cao.”

Du Tùng nhìn thẳng vào mắt cô, cười nói: “Giờ mới nhận ra mình là báu vật à?”

Vẫn là giọng điệu ngả ngớn ấy, nhưng mồ hôi lấm tấm trên trán chứng tỏ lúc này anh không hề thoải mái.

Dư Nam thở dài: “Thật ra không cần nhìn chằm chằm vào tôi đâu, anh nhìn bầu trời, núi và sông phía xa xa ấy, đừng nhìn dưới chân, đừng nhìn chỗ gần, thì sẽ không...”

“Như vậy sẽ đỡ hơn một chút.”

Anh đột ngột tóm lấy bàn tay phía trước người cô, mười ngón tay đan vào nhau, đặt trên đùi anh, dùng lực nắm chặt.

Anh nói: “Như vậy sẽ đỡ hơn.”

Dư Nam cúi đầu nhìn hai bàn tay lồng vào nhau, bàn tay anh rộng lớn, đốt ngón tay dài và thô, to gấp đôi tay cô.

Mười ngón tay đan vào nhau, trắng và đen xen kẽ, ngón tay cô không khép lại được, xò ra với dáng vẻ vô cùng kì lạ.

Cô cảm thấy rõ ràng lòng bàn tay mình dán lên một làn da khác, hơi ẩm ướt.

Dư Nam muốn rút tay về: “Đã nói đừng khoe mẽ mà, anh có ổn (1) không?”

Mắt Du Tùng hơi nheo lại: “Tôi không được?” (1)

Anh nhìn đuôi mắt hơi nhếch lên và sự khinh thường chọt lóe qua đôi mắt xinh đẹp của cô.

Tay cô bị anh nắm chặt hơn.

Dư Nam đau nhói, nghiêng rằng: “Chẳng lẽ tôi không ổn?”

Anh cười một tiếng: “Tôi đã nói rồi, đừng khích tôi.”

Du Tùng nhìn cô chăm chăm, giơ tay kia lên, vịn chặt vào lưng ghế sau lưng. Tay anh tách khỏi tay cô, từ phía sau luồn qua dãn lên eo cô, một lực lớn bỗng nhiên kéo eo cô lại, chân Dư Nam trong không trung trượt thành một góc 180 độ.

Chai nước Nongfu Spring ở mặt bên ba lô theo quán tính bay ra ngoài, bị ném ra phía sau bởi vận tốc rất nhanh của cáp treo, rơi xuống chân núi, thậm chí không nghe thấy tiếng rơi.

Trái tim Dư Nam trong chớp mắt bị bóp chặt lại, dường như cơ thể giống như chai nước kia cùng bay xuống hẻm núi.

Một cú xoay người, Du Tùng trở tay lại, chính xác chụp lên ngực cô.

Dư Nam khẽ kêu lên: “A...”

Một giây sau, Dư Nam ngồi gần dưới chân anh.

Tất cả đều xảy ra chỉ trong một cái nháy mắt, cô gần như tìm chỗ để tựa trong vô thức, ôm lấy gáy anh.

Du khách xung quanh cùng liếc mắt tới, có người đứng ở rất xa vẫn quay đầu tò mò nhìn bốn phía.

Du Tùng nở nụ cười khinh bỉ lại xấu xa: “Đã bảo cô đừng kêu mà, sao lại kêu to thế.”

Một tay anh vịn lưng ghế, một tay nhéo eo cô, cánh tay rắn chắc mạnh mẽ, đáng ngồi vững như núi Thái Sơn.

Hai chân Dư Nam quỳ bên người anh, mông đặt trên đùi anh, lồng ngực hai người dính sát vào nhau, môi cô chỉ gần trong gang tấc.

Dư Nam run lên, cũng có thể cảm nhận được sự cứng ngắc trong động tác nhỏ nhất của anh.

Nhưng anh vẫn đến gần cô mà nói, hơi thở ập vào môi cô: “Tôi sắp chết vì sung sướng rồi, còn cô thì sao?”

Lúc trước, anh hỏi cô muốn giết người diệt khẩu à.

Cô trả lời lại, không cần cô ra tay, khi xuống núi sẽ cho anh chết sung sướng.

Hiện giờ Du Tùng nói anh sắp chết vì sung sướng rồi, còn hỏi cô, vậy cô thì sao?

Dư Nam nhìn chăm chăm vào mắt anh, khoái cảm điên cuồng chạy khắp cơ thể, cô cũng sắp chết vì sung sướng rồi.

Anh không nghe thấy câu trả lời, nhưng có hơi thở thoang thoảng lướt tới, không giống với gió núi, thơm mát dịu dàng, mang theo sức quyến rũ tận trong xương cốt. Du Tùng rũ mắt, giây phút sau, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cô, chạm khẽ một cái rồi tách ra, như chuồn chuồn đập nước.

Sự mập mờ cả quãng đường đi, bỗng chốc bị phá vỡ bởi hành động của anh.

“Thích không?”

Gió thổi tới, giọng nói Du Tùng bị gió cuốn đi.

Cáp treo chòng chành lắc lư, dưới bầu trời, bọn họ nhẹ như chiếc lông.

Dư Nam ôm chặt cổ anh, âm thanh của thế giới đều trở nên đơn điệu.

Bên tai chỉ còn tiếng gió thổi vù vù, và tiếng tim đập thành thịch của ai đó ẩn giấu sau lưng cô.

... Thích không?

Thích cái gì? Kích thích? Hưng phấn? Hay nụ hôn nhẹ đó?

Du Tùng không thả cô ra, anh nhìn chăm chú vào môi cô, cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Biến đổi phía sau, như có như không. Khoảng cách quá gần, trong mắt hai người chỉ còn lại bóng hình của nhau.

Du Tùng vẫn tiến đến gần hơn nữa.

Quá gần, bên tai còn nghe thấy tiếng anh hít thở, nóng rẫy, mạnh mẽ.

Trong nháy mắt, trong đầu cô chỉ còn suy nghĩ “thôi tùy đi”.

Xung quanh rất yên tĩnh, mấy giây im lặng trôi qua, núi Nữ Thần lùi lại phía sau, cơ thể không ngừng rơi xuống.

Nhưng, quãng đường phía trước sau lưng cô mờ mịt không biết.

Một giây cuối cùng, Dư Nam nghiêng đầu đi.

* * * * *

Về đến nhà trọ, Dư Nam gần như nằm bò ra giường.

Cả người không còn sức lực, cơ thể giống như không phải của mình.

Trên núi, anh hỏi cô, có sợ gì không?

Cô nói, không.

Thật ra, cô có thứ để sợ, cô sợ cái chết. Như rất nhiều năm trước đây, dù cuộc sống không có mơ ước, nhưng giây phút đó, cô đã cầu xin được sống, hi vọng được sống tiếp, khát khao người ấy...

Nhưng không hề.

Dư Nam lại nhớ đến lúc ôm chặt nhau trong gió, dường như toàn bộ thế giới chỉ còn lại hai người họ.

Nhưng cô biết, tất cả đều là giả.

Dư Nam cố gắng chống người dậy, miệng lưỡi khô khốc, chai nước ấy đã rơi xuống hẻm núi rồi.

Cô đứng dậy vào nhà tắm, mở vòi hoa sen, lấy tay vốc nước lên, đưa đến bên miệng uống, nước lạnh thấm vào xương cốt, lấp đầy cả khoang miệng.

Sau mấy lần như vậy, Dư Nam cuối cùng cũng sống lại.

Cô vốc nước lạnh lên mặt, quay người ra ngoài.

Lúc này, điện thoại kêu lên.

Cô cầm điện thoại lên nhìn, bất giác mím môi.

Dư Nam hít một hơi, ẩn nhận cuộc gọi.

Đầu bên kia vang lên tiếng đàn ông: “Nam Nam?”

Giọng nói cô rất bình tĩnh: “Bạch Chấn Dương?”

Bạch Chấn Dương ngập ngừng: “Em ở Đại Lý à?”

“Không.” Cô đáp, “Em đang dẫn đoàn.”

Đối phương cố ý điều chỉnh âm điệu mình thật nhẹ nhàng: “Dẫn đoàn đến đâu rồi?”

“Hồ Lô Cô.”

Trầm mặc vài giây, Dư Nam hỏi: “Anh về rồi à?”

“Ừ, đang ở Đại Lý, sáng hôm qua vừa tới.”

“Đã về thăm ngoại chưa? Bà rất nhớ anh đấy.”

Bạch Chấn Dương nói: “Vẫn chưa có thời gian, chờ em về, chúng ta cùng đi nhé?” Anh ta ngập ngừng hai giây, nói tiếp: “... Bao giờ thì em về?”

Dư Nam nhìn ra ngoài cửa sổ: “Khoảng hai ngày nữa.”

Giọng nói bên kia thả lỏng hơn: “Nửa năm nay chúng ta chưa gặp nhau rồi, em về, chúng ta gặp nhau nhé?”

Dư Nam nói: “Được.”

Hết chương 14

(1) Cùng một từ nhưng nhiều nghĩa.

15. Chương 15

Mốc dịch

Fei Yang beta

Hai người cùng im lặng, không biết nên nói gì. Hai đầu điện thoại chỉ có tiếng dòng điện, bầu không khí yên tĩnh kỳ lạ.

Hai giây sau.

Bạch Chấn Dương nhẹ nhàng nói, phá vỡ sự xấu hổ: “Nam Nam, gần đây em vẫn khỏe chứ?”

Dư Nam đáp: “Em vẫn khỏe”, rồi cũng hỏi lại một câu: “Anh thì sao?”

“Triển lãm tranh ở Bắc Kinh rất thành công, những thành phố khác cũng đang chuẩn bị tổ chức, một thời gian nữa, anh sẽ tham gia một cuộc triển lãm mỹ thuật ở Princeton.”

Dư Nam “ừ” một tiếng, “Trên ti vi có tuyên truyền triển lãm tranh Bắc Kinh.”

“Xem rồi à?”

“Xem rồi.”

Dư Nam nói: “Anh về có nói với Tần Kỳ không? Có lẽ cô ấy đang tìm anh đấy.”

Đầu bên kia hình như hít một hơi: “Cô ta đến làm phiền em à?”

Dư Nam chỉ nói: “Cô ấy vẫn chưa làm gì đâu.”

Bạch Chấn Dương nói: “Cô ta đến Bắc Kinh tìm anh, anh trốn, cô ta không gặp được.” Rồi ngập ngừng: “Lần này về không thông báo với cô ta, bọn anh chỉ có lần đó, do cô ta cứ quần lầy.”

Dư Nam không có hứng biết, để điện thoại ra xa tai, nhìn thời gian trên màn hình: “Vậy cứ thế đi, em phải đưa đoàn đi ăn cơm rồi, về Đại Lý nói chuyện tiếp.”

Bên kia dừng lại hai giây: “...Vậy tạm biệt.”

Dư Nam vứt điện thoại, nằm ngửa trên giường một lúc lâu.

Cô đứng dậy tìm Chương Khải Tuệ.

Người mở cửa là Thạch Minh, Chương Khải Tuệ vừa mới thức dậy, ngủ hết một buổi sáng, tinh thần cô nàng thoải mái hơn. Thạch Minh đưa cho cô một cốc nước ấm và một ít rẽ vàng (1) ăn tạm, cô nàng vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Ba người ra ngoài, thuận tiện gọi Trương Thạch và Du Tùng.

Trương Thạch đã đói meo từ lâu kêu la ầm ĩ, Du Tùng đứng bên cửa sổ nói chuyện điện thoại với Mạc Tích Đồng.

Anh đứng quay lưng về phía cửa phòng, ánh nắng chiếu vào, phác họa một cái bóng cao lớn trên cửa sổ. Một tay đặt bên người kẹp điều thuốc, bên dưới đã có một đoạn tàn thuốc, làn khói theo gió nhẹ nhàng bay ra ngoài.

Thị giác rất tuyệt vời, bóng lưng anh lúc này có thêm sự dịu dàng.

Giọng nói Du Tùng cũng dịu dàng như thế, không giống như bình thường: “Cháu ngoan ngoãn đi học, chú sẽ nhớ mang quà về.”

Dư Nam thu hồi ánh mắt, hỏi Trương Thạc: “Sáng nay đi đâu vậy? Sao không lên núi tìm chúng tôi?”

Mắt Trương Thạc đảo tròn: “Vốn định đi, nhưng sau đó gặp được một mỹ nữ Mosuo, nói chuyện khá hợp nhau, nên cùng cô ấy đi dạo hết buổi sáng.”

Dư Nam nhìn anh ta, cười nói: “Vây đốt lửa trại buổi tối anh có đi không?”

“Sao lại không đi?” Trương Thạc trợn mắt, nhận ra mình hơi kích động, bèn hạ âm lượng giọng nói xuống: “Không chừng còn có thể gặp được cô gái xinh hơn.”

Dư Nam không đáp lại, Chương Khải Tuệ không chịu nổi nữa nói chen vào: “Đàn ông á, luôn có lòng tham không đáy.”

Trương Thạc bĩu môi, nói bóng nói gió: “Phụ nữ có lòng tham không đáy mới đáng sợ.”

Khi họ đang nói chuyện, Du Tùng đã cúp điện thoại.

Trương Thạc gọi một tiếng: “Anh Du, chỉ chờ anh thôi đấy, em sắp đói chết rồi, nhanh lên.”

Du Tùng đưa tay búng tàn thuốc vào bình nước bên cạnh, rít một hơi, ánh nắng như cố định trên người Dư Nam đang đứng trước cửa, nhìn một lúc, anh mới sải bước ra ngoài.

Bữa cơm này ăn trong bình yên vô sự.

Buổi chiều là thời gian hoạt động tự do, Chương Khải Tuệ muốn đạp xe dạo quanh đảo.

Du Tùng về thẳng nhà trọ, Chương Khải Tuệ gọi lại: “Anh Du không đi ư?”

Đầu Du Tùng không quay lại: “Không đi.”

Dư Nam đưa mọi người đến chỗ cho thuê xe đạp đơn, sau đó cũng đi về. Giữa đường mua hai túi táo khô, mười đồng một túi, xuất xứ từ Diêm Nguyên (2), mảnh đất chuyên trồng táo, thịt quả chắc nịch, hương thơm vị ngọt.

Cô vừa đi vừa mở một túi ra ăn, đến nhà trọ đã tiêu diệt xong một nửa.

Buổi chiều cô về phòng mình ngủ bù, vốn tưởng không ngủ được, nào ngờ, vừa đặt lưng xuống giường là ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, mặt trời đã nấp sau lưng núi Nữ Thần, đường chân trời được tô màu vàng chanh, những đám mây cũng mang màu vàng dễ chịu, mặt hồ được rải một lớp vàng óng ánh, rực rỡ và chói mắt.

Cô ngồi xếp bằng trên giường một lát, gọi điện cho Chương Khải Tuệ.

Bọn họ vẫn chưa về, đã chạy đến thôn Đại Lạc Thủy rồi.

Dư Nam uống chút nước, bắt đầu thay quần áo trên người.

* * * * *

Đốt lửa trại sẽ bắt đầu lúc tám giờ tối, vừa hay tổ chức ở thôn Đại Lạc Thủy, cô gọi điện cho Trương Thạc bảo họ chờ ở bên đấy luôn.

Dư Nam thu dọn xong thì đi gọi Du Tùng, gõ cửa một lúc lâu, bên trong mới có tiếng trả lời.

Du Tùng mặc áo ba lỗ, tóc tai hơi bù xù, ánh mắt nhập nhèm, cũng vừa mới tỉnh dậy.

Dư Nam nói: “Sửa sang lại một chút đi, đến thôn Đại Lạc Thủy tìm họ, ăn cơm trước, sau đó tham gia đêm hội đốt lửa trại.”

Du Tùng xoay người vào phòng: “Vào đi, chờ một lát.”

Phía sau không có tiếng động gì, Du Tùng quay đầu lại, Dư Nam vẫn đứng bên ngoài.

“Tôi đứng đây chờ được rồi.”

Du Tùng quét mắt một cái: “Tôi ăn cô được à?”

Dư Nam đáp lại: “Sợ anh không tiêu hóa nổi thôi.”

“Khi tôi bụng đói vợ quàng, cái gì cũng ăn được tuốt.”

Dư Nam giơ ngón tay thối với bóng lưng anh, sải bước vào trong.

Du Tùng nói: “Đóng cửa vào.”

Dư Nam cảnh giác: “Để làm gì?”

Du Tùng nhìn cô như nhìn kẻ bị thiếu năng: “Tôi không có thói quen để người xung quanh thấy mình thay quần áo.”

Dư Nam trở tay đóng cửa, ngồi cuối chiếc giường dựa vào cửa. Bọn họ ở phòng tiêu chuẩn, hai chiếc giường đơn. Du Tùng nằm ở giường gần cửa sổ, Trương Thạc nằm bên ngoài.

Phòng cô và Chương Khải Tuệ đều là giường đôi, trừ cái đó ra, đồ dùng thiết bị đều giống nhau, ngay cả sắp xếp trong phòng cũng như cùng một khuôn ra.

Dư Nam quan sát xung quanh, mắt chạm tới lồng ngực Du Tùng, anh đứng cách cô hai mét, hai tay cầm vạt áo vòng qua đầu cởi ra, chiếc áo ba lỗ rơi xuống đất, lộ ra lồng ngực rắn chắc.

Anh nhìn cô mà cười, khoe môi ngậm ý cười. Động tác không hề kiêng kỵ, phô trương gây sự chú ý.

Dư Nam hừ một tiếng, cúi đầu, không nhìn anh.

Du Tùng không thay quần thể thao đang mặc, vào phòng tắm rửa mặt, sau đó hai người ra ngoài.

Cơm tối theo ý của Chương Khải Tuệ, ăn bún gà, Du Tùng ăn chưa no, gọi thêm hai cái bánh nướng thịt bò.

Ăn cơm xong, đã có rất nhiều du khách tập trung ở thôn Lạc Thủy, biển người chen chúc trong quảng trường, một số là đoàn du lịch có hướng dẫn viên, một số là khách du lịch tự do.

Người dân trong thôn đã dựng một giá gỗ cực lớn giữa quảng trường, chuẩn bị đến giờ thì châm lửa.

Có người đến sắp xếp du khách thành những vòng tròn lớn xung quanh giá củi.

Bọn họ đến sớm, Dư Nam tìm một vị trí đẹp, hàng đầu tiên, là hàng duy nhất trên quảng trường có mấy cái ghế gỗ.

Tám giờ, đêm hội đúng giờ bắt đầu.

Đầu tiên là tiết mục do dân địa phương biểu diễn, các cô gái mặc trang phục và trang sức dân tộc, nhìn rực rỡ xinh đẹp, xếp thành vòng tròn. Chiếc váy màu trắng dưới ánh lửa bập bùng tạo nên khung cảnh vô cùng kỳ lạ.

Bọn họ vừa nhảy vừa hát, những bài dân ca mộc mạc xuyên suốt màn đêm. Trăng không lớn, xung quanh tối đen như mực, không có đèn, đồng lửa trước mắt là ánh sáng rực rỡ duy nhất.

Người dân trong thôn ca hát một lúc, bỗng nhiên tản ra bốn phía, quay người kéo một du khách phía sau lên. Có một cô gái Mosuo kéo tay Du Tùng, Du Tùng cản lại, không đứng lên. Cô gái đó rộng rãi, nở nụ cười quay người kéo một người đàn ông khác.

Dư Nam dẫn họ vào trong đám đông, tay cầm tay, di chuyển theo mọi người, đá chân, hát đối sơn ca (3).

Du Tùng ngồi trên ghế gỗ hút thuốc, cơ thể cường tráng ngồi trên chiếc ghế nhỏ hẹp, nhìn thế nào cũng thấy rất khôi hài.

Mắt anh nhìn chằm chằm về phía trước, thu hết xương hông và bờ mông lắc lư không ngừng của Dư Nam vào trong tầm mắt, tua rua dưới gấu áo chuyển động phóng khoáng theo mỗi động tác, trong giây phút cô xoay người, anh có thể nhìn thấy chiếc khuyên con cá quẫy đuôi sáng lấp lánh trên rốn cô, lưu luyến bịn rịn, cùng cô nhảy múa.

Động tác của Dư Nam nhìn rất thuần thực, không thua kém gì người dân địa phương. Bờ eo mảnh khảnh mềm mại, cô hơi ưỡn ngực, vênh mông, uốn gối, đá chân. Tất cả đều hiện lên một vẻ đẹp rất nữ tính.

Đôi mắt Du Tùng sẫm lại, mỗi động tác vô ý của cô, như đang đặc biệt thể hiện trước mặt anh.

Tay trái Dư Nam kéo Trương Thạc đến, động tác của anh ta cứng ngắc, giống như con gấu đen.

Tay phải là một chàng trai người Mosuo. Tiếng ca hát náo nhiệt, hai người đang nói gì đó, chàng trai Mosuo thỉnh thoảng nghiêng người nói chuyện, Dư Nam ghé tai đến gần để nghe, nghe xong thì cười khanh khách, rồi nắm lấy tay người đó trả lời lại.

Du Tùng híp một mắt, rít một hơi thuốc, không biết do ánh lửa chiếu rọi hay ảo giác, hình như anh nhìn thấy ngón tay của người đàn ông đó nhẹ nhàng sờ vào lòng bàn tay Dư Nam.

Du Tùng nhìn chằm chằm bóng lưng cô, tức giận giấu cợt, “Chỉ biết quyến rũ đàn ông.”

Dư Nam nhảy được một nửa thì rút, chàng trai người Mosuo muốn kéo cô nhảy tiếp đoạn nữa, nhưng Dư Nam xua tay, mỉm cười đi về chỗ ngồi của mình.

Ánh mắt Du Tùng cũng quay trở lại, Dư Nam ngửa đầu uống nước, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi li ti, cằm cổ thon thon, có vài sợi tóc dính lên gáy, ngực nhấp nhô theo tiếng thở gấp.

Anh hỏi: “Sao không nhảy nữa?”

“Hơi mệt, nghỉ một lát đã.”

Du Tùng châm chọc: “Thể lực kém vậy à?”

Dư Nam chặn họng anh lại: “Không nhảy được là thể lực kém à?”

Du Tùng hừ một tiếng, đứng dậy đến chỗ cô ngồi, nghiêng người: “Người đó nói gì với cô thế?”

“Người đó?”

Du Tùng héch càm về phía trước.

Dư Nam đáp: “Không có gì, chuyện phiếm thôi.”

Du Tùng gật đầu, nhìn mọi người nhảy múa, hỏi tiếp: “Người Mosuo có tẩu hôn với người bên ngoài không?”

Dư Nam dựa người về phía sau: “Nếu muốn, thì người nào cũng được.”

Một lúc sau hai người không ai nói gì, đều nhìn khung cảnh trước mặt. Bên cạnh Trương Thạc đã thay một cô gái Mosuo khác, hai người liếc mắt đưa tình, anh ta pha trò khiến cô gái đó cong môi mà cười.

Chương Khải Tuệ trong đám đông đang gọi cô, Dư Nam ngồi một lát rồi định đi đến.

Cô vừa đứng lên, bắp đùi bị ai đó ấn xuống.

Dư Nam ngả về cái ghế gỗ.

“Người nào cũng được sao?”

Cô cúi đầu nhìn chân mình, rồi nghiêng đầu nhìn anh.

Bàn tay trên đùi cô rộng lớn mạnh mẽ, khô ráo nóng hổi. Du Tùng khom nửa eo, ngón tay đi vào trong.

Trong mắt Dư Nam lạnh lẽo.

Ánh lửa bập bùng, rọi lên khuôn mặt hai người, mang theo cả sự không chân thật.

Ngừng lại một lát, cô kéo cánh tay anh ra, nhưng nó không hề nhúc nhích.

Dư Nam muốn đứng dậy, cánh tay còn lại của anh ôm lấy eo cô. Du Tùng néo da cô một cái, đến gần sát cô thì thào: “Đừng động đây, cẩn thận người khác thấy đây.”

Cái néo của anh làm cô đau, cô trợn mắt: “Anh còn cần mặt mũi cơ à?”

Chỗ ngồi của bọn họ rất dễ thấy, lượng người nhảy múa trước mặt rất đông.

Chênh lệch sức lực giữa đàn ông và phụ nữ khiến cô không thể thoát khỏi.

Người đàn ông này giống như kẻ điên, anh ta không sợ người khác nhìn thấy, phải xông rời đi vĩnh viễn không quay trở lại. Nhưng Dư Nam vẫn cần mặt mũi, vẫn phải lẩn lộn ở nơi này. Cô không dám giãy giụa, động tác càng mạnh càng dễ bị phát hiện.

Dư Tùng lấy cái túi che lên đùi cô, lại hỏi tiếp: “Ai cũng được à?”

Dư Nam đối đầu với anh đến cùng: “Đúng, ai cũng được.” Dư Tùng đang định mở miệng, cô đã nói thêm: “Chỉ có anh không được.”

Dư Tùng nhìn cô, nướn khoe môi, ngón tay đi vào mạnh hơn. Dư Nam hít mạnh một hơi, cắn chặt môi, móng tay đâm vào mu bàn tay anh, anh không cảm thấy đau, vẫn mỉm cười.

Mấy giây sau, anh ngừng lại, cười hừ một tiếng: “Sắp ra đến nơi rồi, cứ giả bộ tiếp cũng chẳng thú vị.” Dư Tùng quệt nước trên tay mình lên đùi cô.

Dư Nam bặm môi, cảm thấy khác thường.

- HẾT CHƯƠNG 15 -

(1) Cây rẽ vàng: là một loại thảo mộc, có tác dụng chữa trầm cảm, giảm căng thẳng, mệt mỏi, tăng trí nhớ và sức đề kháng...

(2) Diêm Nguyên: là một huyện thuộc châu tự trị dân tộc Di Lương Sơn, tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc.

(3) Sơn ca: một loại hình ca hát dân gian, lưu hành ở khu vực miền Nam, Trung Quốc.

Hết chương 15

Mốc: Có một số nv mới, mình chưa biết giữa họ có quan hệ như thế nào nên tạm thời để xưng hô như vậy, sau này nếu không đúng mình sẽ sửa sau.

16. Chương 16

Mốc dịch

Fei Yang beta

Trở về nhà trọ, Dư Nam nhận được một cuộc điện thoại lạ, còn chưa kịp mở miệng, đối phương đã mắng một tràng như tát nước vào mặt cô, “tiện nhân”, “không biết xấu hổ”... tuôn ra ào ạt, nhắc cho Dư Nam biết vị trí của mình.

Không cần nghĩ cũng biết đối phương là ai, tâm trạng Dư Nam rất tồi tệ không có hơi sức quan tâm, nửa câu cũng không muốn nói, trực tiếp tắt điện thoại.

Trong phòng chỉ mở chiếc đèn ngủ đầu giường, u ám lơ mờ, điện thoại trong tay bị cô ném đi rất xa. Một lúc lâu sau, cô cúi đầu, kéo chiếc tất màu đen xuống, từ trên cho đến chân đều không che đậy, làn da bên trong dần dần hiện ra, có chỗ còn hơi sưng đỏ.

Cô cởi quần áo, ném đôi tất bằng tơ vào thùng rác. Chợt nhớ tới đôi mắt ấy trong bóng tối ở những giây phút cuối cùng, thẳng thắn bình lặng, có tính chiếm hữu rất mạnh. Đường như có thể hiểu rõ tất cả, trắng trợn nhìn thấu cô hoàn toàn.

Trên chiến trường ấy, cô đã thua không còn mảnh giáp từ lâu.

Dư Nam nắm chặt tay, ngay lúc này, mỗi động tác mỗi câu nói của anh, kể cả nụ cười nhếch khoe miệng đều được phóng to, càng khiến cô không thể lơ đi được. Giây phút đó, cảm xúc cơ thể cô không còn nghe lời mà cũng không thể che giấu.

Dư Nam run rẩy, chỉ cảm thấy đáng sợ.

Cô móc hộp thuốc lá trong ba lô ra, vẫn là gói Trung Nam Hải mua hai tháng trước ấy, vẫn chưa mở lớp ngoài. Hiện giờ trong hộp ít đi một điếu, cô hút trong buổi tối ở Lệ Giang.

Đây là điếu thứ hai, cô ngậm thuốc vào miệng rồi châm lửa, hít một hơi, mùi vị trong khoang miệng thay đổi, vị cay xè kích thích đầu lưỡi. Cô nhẹ nhàng nhả khói ra, luồng khói vừa ấm áp lại quyến luyến, Dư Nam ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào làn khói mờ, ánh mắt bị che phủ phía sau tỉnh táo nhưng cô độc.

Dư Nam trần trụi ngồi trên giường, lẳng lặng hút xong một điếu thuốc, cô dập đầu thuốc, đứng dậy vào nhà vệ sinh.

* * * * *

Du Tùng tắm rửa trong phòng tắm, Trương Thạc đứng bên ngoài gào thét, đập cửa tới tấp: “Anh Du, nhanh lên, em tắm xong còn có chuyện phải làm.”

Du Tùng vẫn thong thả, nước từ vòi sen phun lên người anh, tạo thành lớp sương nóng mờ mịt trên bả vai. Nước da màu lúa mạch, nước nóng chảy xuống lồng ngực, giống như được thoa một lớp dầu, khiến cơ bắp càng thêm cường tráng chắc nịch.

Hai tay Du Tùng vò mái tóc ngắn mấy cái, chà chà người, tắt vòi nước, cầm khăn lông lau người.

Lúc ra ngoài, Trương Thạc đứng ngoài cửa chạy ngay vào trong.

Du Tùng liếc anh ta một cái: “Mấy giờ ra ngoài?”

“Mười một giờ.” Tinh thần anh ta phấn khích, bắt đầu cởi quần áo.

Du Tùng rút điếu thuốc ra châm: “Vẫn còn hai tiếng nữa cơ mà.”

Trương Thạc cởi quần, chạy vào phòng tắm: “Em hơi căng thẳng, phải chuẩn bị trước.”

Du Tùng nhìn bóng lưng anh ta rồi cười một tiếng, trở về giường ngồi tiếp tục hút thuốc. Bên ngoài cửa sổ màn đêm kéo xuống mang theo hơi lạnh, dãy núi hồ nước nơi đây đã ngủ say, mọi âm thanh đều trở thành yên tĩnh.

Cửa sổ chưa đóng, có cơn gió thổi vào, giống như đôi tay im lặng tóm chặt lấy anh, lỗ chân lông co lại, hơi lạnh, trái tim cũng khô hanh.

Hút xong một điếu thuốc, người anh cũng được gió hong khô, Du Tùng bắt đầu mặc quần áo vào, cầm ví tiền ra ngoài.

Bên cạnh, xung quanh thôn Tam Gia không có quán cơm, bên đường có một quán nướng ngoài trời không có biển hiệu, Du Tùng đi vào gọi mấy món nướng, trả tiền, cầm thêm một chai rượu Quang Đường, cho vào túi rồi xách về.

Anh đến gõ cửa phòng Dư Nam.

Một lúc sau, tiếng loạt quẹt cửa dép lê bên trong càng lúc càng gần.

Dư Nam lên tiếng: “Ai đấy?”

“Tôi.”

Cô ngừng hai giây: “Có chuyện gì?”

Du Tùng chống tay lên cửa: “Mở cửa trước đã.”

Cửa chỉ mở một khe hở, để lộ một nửa khuôn mặt Dư Nam: “Làm chi?”

Du Tùng toan đẩy cửa, Dư Nam giữ chặt lại, không kiên nhẫn hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Anh gõ hai cái lên cánh cửa: “Thái độ gì với chủ thuê thế hả?” Du Tùng lướt mắt, xuống dưới, cô mặc chiếc váy ngủ hai dây không hoa văn màu trắng sữa: “Cùng nhau ăn đi.”

“Tôi không đói.”

Dư Nam định đóng cửa, nhưng bị Du Tùng chặn lại, đẩy ra: “Tôi đói, ăn một chút với tôi.”

Anh khệnh khạng vào phòng, đặt món nướng lên bàn.

Dư Nam vẫn đứng trong hành lang ngoài cửa, cửa phòng bị mở tung.

Du Tùng nói: “Đứng đực ở đây làm gì? Đóng cửa, qua đây.” Vừa nãy qua khe cửa nên anh không nhìn rõ, bên ngoài váy ngủ cô còn khoác một chiếc áo chống nắng màu xanh da trời, là chiếc áo cô mặc ở núi tuyết Ngọc Long.

Dư Nam đứng một lúc, rồi đi tới, nhưng không đóng cửa.

Du Tùng cười giễu cợt, mặc kệ cô.

Cốc ở cửa hàng rượu không sạch sẽ, anh hỏi xin ông chủ quán nướng hai chiếc cốc giấy, anh rót hơn phân nửa cốc, đưa cho cô.

Dư Nam ngồi trên mép giường, kéo phéc-mơ-tua áo chống nắng kín mít, nhưng hai chân để trần, Du Tùng chú ý đến áo phông và quần soóc được treo trên ban công thì hiểu ra.

Tay anh vẫn nâng cốc: “Uống một hớp đi.”

Dư Nam nhận lấy, nhưng không uống.

Du Tùng ngồi xuống sofa, ở giữa cách một chiếc tủ, ngồi bên cạnh Dư Nam.

Anh hếch cằm: “Không ăn một chút à? Gọi cho cô đồ chay đây.”

Dư Nam nhìn lướt qua, hai cái túi màu trắng, mặn chay để riêng, món mặn là một túi to, món chay có mấy miếng.

Dư Nam đáp: “Tôi không đói, mình anh ăn đi.”

Du Tùng cũng không ép cô, cầm dĩa dê nướng cho vào miệng.

Tốc độ ăn của Du Tùng rất nhanh, hình như anh cực kỳ đói, thêm cho mình hai lần rượu, còn Dư Nam vẫn không động tới một giọt.

Anh vừa ăn vừa nhìn cô, Dư Nam cúi đầu nghịch điện thoại, cô vừa tắm xong, mái tóc khô một nửa buông trên vai, lần đầu tiên Du Tùng được thấy cô xả tóc, mái tóc đen tuyền che đi khuôn mặt, nhưng thoát nhìn sợi tóc rất cứng.

Dư Nam cau mày: “Bao lâu nữa anh mới anh xong, tôi muốn đi ngủ.”

Du Tùng liếc nhìn mặt tủ: “Cô vẫn chưa ăn.”

“Tôi không đói.”

Du Tùng nói: “Cô ăn xong thì tôi đi.”

Dư Nam rất muốn mắng anh, nhưng sau khi suy nghĩ cô nhịn lại, nói: “Anh thích ép buộc người khác nhỉ.”

Du Tùng nở nụ cười xấu xa: “Tôi ép cô cái gì?”

Dư Nam bị anh khiêu khích đến phát cáu, toan mở miệng, thì bị một tràng âm thanh kỳ quái ngắt lời.

Cô còn chưa kịp phản ứng lại, bên kia bức tường đã liên tiếp vang lên tiếng huỳnh huých, âm thanh không lớn, nhưng cũng đủ giật mình.

Vách tường nhà trọ làm bằng gỗ, bên đó là phòng của Chương Khải Tuệ và Thạch Minh.

Trong phòng bỗng nhiên im lặng khác thường, bên kia vách tường thêm một đợt tiếng động mới, âm điệu mềm mại, nhịp nhàng ăn khớp.

Bên tai Dư Nam có gì đó vang lên ong ong, cô ngẩng đầu nhìn Du Tùng, đối phương uể oải bắt chéo chân, dựa người vào lưng ghế.

Trong miệng anh vẫn nhai miếng thịt, từng cái từng cái, giống như miếng thịt ấy là cô, Dư Nam cảm thấy đau.

Du Tùng bỗng nhiên cười thành tiếng, vứt cái que xuống, uống cạn rượu trong cốc, sau đó đứng dậy.

Dư Nam cảnh giác nhìn anh chòng chọc.

Du Tùng đứng trước mặt cô, đưa tay che đỉnh đầu cô.

Cách vách vẫn nồng nhiệt.

Dư Nam muốn đứng dậy, thì bị anh ấn xuống, bàn tay Du Tùng vuốt ve từ mái tóc cô xuống: “Giống hết như tôi nghĩ.”

Dư Nam nghe không hiểu, mở to đôi mắt trong trẻo nhìn anh, anh đứng trước mắt cô, giống như một bức tường.

Du Tùng cuốn một đuôi lợn tóc vào ngón trỏ, “Cứng thật.”

Dư Nam ngắc đầu: “Rốt cuộc anh muốn sao?”

“Muốn ngủ với em.”

Toàn bộ máu trong người xông lên não cô, nói quá trắng trợn, trong phút chốc cô bị nghẹn không biết phải trả lời thế nào.

Âm thanh cách vách bỗng nhiên nhanh hơn, sau đó là tiếng kêu chói tai.

Rồi yên tĩnh lại.

Du Tùng càng cười hơn hở hơn, nhéo cằm cô, cúi người nói: “Tôi nhiều kinh nghiệm hơn cậu ta, muốn thử không?”

Dư Nam nghiêng răng: “Thử em gái nhà anh...”

Cô định đá xuống dưới, nhưng Du Tùng không cho cô cơ hội, nhẹ nhàng né tránh, cô lại nâng chân đá vào cẳng chân anh, anh phản ứng nhanh nhẹn, lùi về phía sau một bước thoát khỏi cô.

Rõ ràng đánh không lại, Dư Nam đứng dậy chạy ra ngoài, nhưng chưa được mấy bước, sắp đến cửa lại bị ai đó đuổi kịp, chỉ cách cửa phòng một bước.

Cửa đập “sầm” một tiếng, tìm Dư Nam cũng thót lại một cái.

Cô bị dồn vào cánh cửa, Du Tùng đứng sát sau lưng cô: “Chạy cái gì?”

Dư Nam cảm thấy có thứ gì đó đang chống vào người mình, giãy dụa một cái: “Không chạy thì chờ anh cưỡng hiếp à?”

Du Tùng xoay người cô lại, áo chống nắng đã bị cởi tung trong lúc hỗn loạn, phéc-mơ-tua kéo xuống giữa ngực. Dư Nam nghiêng bả vai tránh khỏi tay anh, Du Tùng giữ chặt lại: “Bị cưỡng hiếp hay là tự nguyện?”

Dư Nam nhắm mắt, ngắc đầu nói: “Tôi nghĩ anh tìm nhầm đối tượng rồi.”

Ngón tay anh vuốt ve từ chiếc váy ngủ bằng chất liệu nhẵn bóng xuống dưới, bắt đầu công thành đoạt đất: “Hiện giờ mới nói liệu có muộn quá không?”

Cô cứng người, bàn chân cong lại trong chiếc dép lê.

Đôi môi Du Tùng ập tới, Dư Nam cau mày, nghiêng đầu tránh.

Anh bóp mạnh một cái, cô cắn môi, hàm răng đang run rẩy. Một tay Du Tùng nâng cằm cô lên, hài lòng nhìn nét mặt cô, mấy phút sau, anh hạ tay xuống, chụp lên ngực cô.

Dư Nam dùng lý trí còn sót lại đẩy anh ra: “Không được, thật đấy.”

“Đã đến nước này rồi, có gì mà không được?”

Ý chí Dư Nam sắp sụp đổ, cô nắm chặt tay, trong bóng tối, có thể nghe thấy tiếng mở lách cách của thắt lưng da.

Lúc này vang lên tiếng “cộc cộc...”, sau cánh cửa có ai đó đang gõ, Trương Thạc đứng bên ngoài la to: “Hướng dẫn viên Du, ngủ rồi à?”

Dư Nam giật mình, sững sờ, cuối cùng thở phào một hơi.

Dư Tùng định quát một tiếng “cút”. Nhưng Dư Nam đã tranh nói trước: “Chưa.”

Anh sầm mặt, nhìn Dư Nam chòng chọc như muốn giết người. Dư Nam không nhìn anh, đẩy anh ra, điều chỉnh lại hơi thở rồi mở cửa.

“Tôi tới đưa máy sấy...” Trương Thạc nói được một nửa, “Anh, anh Du...”

“Anh ấy tới hỏi lịch trình ngày mai.” Dư Nam cầm máy sấy tóc: “Kiểu tóc này được lắm, định ra ngoài à?”

Trương Thạc ngẩn người: “À, ừ.” Anh ta ngửi thấy mùi bất ổn của bầu không khí, sắc mặt Dư Tùng đen xì như đất nồi.

Anh ta ho một tiếng: “Máy sấy tóc phòng chúng ta hỏng rồi, em cần dùng gấp, nên mới hỏi mượn phòng hướng dẫn viên Du.” Không ai để ý đến anh ta: “VẬY THÌ, hai người nói chuyện tiếp nhé, tôi đi đây.”

Dư Nam nói: “Chúng tôi cũng nói chuyện xong rồi. Lịch trình ngày mai rất đơn giản, sáng sớm đi ngắm mặt trời mọc, say đó đến cầu Tẩu Hôn, Thảo Hải và đảo Lý Vụ Tử, trưa mai sẽ rời khỏi đây, về Đại Lý mất khoảng bảy tám tiếng. Buổi tối mọi người ngủ sớm một chút, muốn ngắm mặt trời mọc phải dậy lúc năm giờ.” Hàm ý đuổi khách quá rõ ràng.

Dư Tùng lạnh lùng hỏi: “Có đẹp không?”

Trương Thạc thấy bên dưới anh đang căng bạt căng lều, nhanh chóng thu hồi lại ánh mắt, trong lòng ngạc nhiên, kìm nén tới mức này, lại bị mình phá hỏng. Anh ta giả bộ bình tĩnh, nhưng trong lòng đã bắt đầu chửi thề, “Ai da, hình như điện thoại của tôi kêu...”

Trương Thạc chuồn về phòng mình nhanh như một làn khói, trước cửa chỉ còn lại hai người họ, Dư Tùng mở cửa, quay đầu lại: “Không muốn làm?”

Dư Nam nhìn anh, lắc đầu.

Anh sải bước về phía trước, ánh mắt sắc bén: “Không muốn làm thật?”

“Không muốn.”

Dư Tùng nhéo má cô, “Không giống cô gái thích đùa chút nào!” Anh mỉm cười, kẻ sát môi cô: “Nhất gan.”

* * * * *

Dư Tùng đá cửa vào phòng, Trương Thạc tự biết mình gây họa, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của mình đến mức thấp nhất: “Này, Anh Du, em ra ngoài đây.”

“Vẫn chưa đến giờ mà?”

“Em ra ngoài chờ.”

Dư Tùng dài mặt: “Cậu khỏi cần đi đâu, ngày mai ngắm mặt trời mọc, phải ngủ sớm.”

Trương Thạc: “...”

Anh cởi áo phong và quần đùi, trên người chỉ còn quần lót, phía trước vẫn còn đứng sừng sững, anh lấy tay ấn nó xuống hai lần, nhưng không có tác dụng.

Dư Tùng mặc kệ nó, kệ xác nó đi.

Hết chương 16

17. Chương 17

Mốc dịch

Fei Yang beta

Sáng sớm, Du Tùng tỉnh lại trong ánh nắng.

Trương Thạc không còn trong phòng, anh hơi hé mắt, thấy những tia sáng mặt trời chói chang tung tăng trên bức tường màu trắng, cả căn phòng đều ấm áp.

Anh lấy điện thoại nhìn giờ, sáu giờ đúng. Anh nhắm mắt lại một lúc, phòng quá sáng, muốn ngủ tiếp cũng không được. Du Tùng vào nhà vệ sinh, để trần thân trên đứng trước cửa sổ ngắm mặt trời mọc.

Mặt trời vừa đi qua đỉnh núi, ánh nắng nhỏ bé xuyên qua tầng mây dạo chơi trên mặt hồ rộng lớn sâu thẳm, nó đùa cợt với những con sóng, như ánh sáng lấp lánh của những vì sao, rực rỡ khiến người ngắm không mở nổi mắt.

Du Tùng lấy hộp thuốc lá trên mặt tủ, rút một điếu, nhưng không châm.

Gần đây có du khách ngắm mặt trời mọc, tốp năm tốp ba, vừa chạy bộ vừa cười nói huyên náo.

Nhóm du khách chạy khỏi, phía sau xuất hiện một người, lấy tay che nắng, lặng lẽ đứng lại, cô không làm gì, chỉ yên tĩnh ngắm mây bên đường chân trời, núi ở phía xa xa. Dáng đứng mỏng manh, dường như đang chìm đắm trong không gian riêng của mình.

Du Tùng nheo mắt, nhìn một lúc lâu, mới cúi đầu châm thuốc. Ánh mắt vô tình liếc tới ba vết cào trên mu bàn tay, hai vết bên trái khá sâu, kiệt tác do cô dùng ngón trỏ và ngón giữa, vết bên phải nông hơn, tác phẩm của ngón áp út để lại.

Du Tùng cong ngón tay, nhớ lại đôi mắt đó, đôi đồng tử ấy luôn sáng ngời như chứa dòng nước suối mát lành. Anh nhớ lại sự căng thẳng khi ngón tay đi qua chỗ ấy, bên tai lập tức vang vọng tiếng thở gấp khi hôn cắn.

Yết hầu Du Tùng trượt một cái, anh phóng tầm mắt ra xa. Dãy núi là một bóng hình mờ ảo, ánh nắng và mặt hồ mới là nhân vật chính, vạn vật của trời đất dường như chỉ còn lại chút ánh sáng đó, nhưng con người đứng gần đây mang đường nét vừa xa với lại không chân thực.

Du Tùng thu tầm mắt về, nhìn gió xuân dịu dàng làm mái tóc dài của cô tung bay, nhìn ánh nắng ấm áp đang bao bọc xung quanh cô. Suối tóc như thác nước, vàng sáng như trần châu.

Anh mãi ngắm cô, chung quanh như mộng ảo, cả thế giới êm dịu hơn. Trái tim Du Tùng mềm mại, giây phút ấy, như có gì đó thay đổi.

Anh đứng một lúc, dập tắt thuốc, về giường lấy điện thoại, chụp một bức mặt trời mọc.

Nhanh chóng ấn “tách” một tiếng, ánh nắng rực rỡ, dùng sức quyến rũ của mình làm tan chảy tất cả.

Anh nhìn chăm chú, bỗng nhiên cảm thấy cách làm tối qua sai rồi.

* * * * *

Nửa tiếng sau Trương Thạc mới về.

Tối qua Du Tùng không thoải mái, cũng không để cho Trương Thạc dễ chịu gì. Anh ta không ra ngoài, đành phải lỡ hẹn với cô gái Mosuo, trong lòng tức giận, nhưng không dám than phiền.

Anh ta trở về mang theo bữa sáng, Du Tùng đánh răng rửa mặt xong mở cái túi ra.

“Lại là bánh bao à?”

Trương Thạc uể oải: “Trước cửa chỉ bán bánh bao thôi.”

“Nhân gì đây?”

“Thịt lợn rau cải.”

Du Tùng cầm một cái lên nhét vào mồm, biết trong lòng anh ta không thoải mái, nên nói giỡn: “Mấy ngày nay ăn thịt nhiều, dễ bị táo bón, cho cậu năm phút vào nhà vệ sinh xả hết nỗi niềm nhé?”

Mới đầu Trương Thạc không phản ứng gì, lúc lâu sau mới rướn cổ nói: “Năm phút sao đủ được.”

Du Tùng im lặng cười, nhanh chóng giải quyết mấy cái bánh bao, uống hết một chai nước khoáng, nói nghiêm túc: “Đùa thôi, trở về chuyện chính đi.”

Trương Thạc gật đầu: “Còn hai ngày nữa Lữ Xương Dân mới về, tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?”

Du Tùng suy nghĩ trong giây lát: “Cậu gọi điện thoại đặt vé đi, trước tiên về Nghi Huyện đã. Bên Lữ Xương Dân thì cứ đợi, hai ngày nữa gọi cho gã.”

Trương Thạc đáp ừ, cầm điện thoại đặt vé máy bay.

Vừa nói chuyện xong thì có người gõ cửa, Du Tùng ra mở.

Dư Nam lưng đeo ba lô, phía sau là Chương Khải Tuệ và Thạch Minh cũng mang theo hành lý.

Ánh mắt Dư Nam quét qua anh một vòng, nét mặt dừng dừng, nói một câu: “Thu dọn xong chưa? Chúng tôi chuẩn bị đi rồi.”

Du Tùng cúi đầu nhìn cô, một giây nào đó giao với ánh mắt cô, rồi lại bình thản rời đi: “Chờ một lát, đang thu dọn.”

Dư Nam đáp: “Vậy chúng tôi chờ bên ngoài, làm thủ tục trả phòng trước.”

Gương mặt Du Tùng cứng đờ, anh trực tiếp quay người vào phòng.

Trương Thạc lén lút nhìn hai người, trước khi Du Tùng vào, ánh mắt nhanh chóng rơi xuống chiếc điện thoại.

* * * * *

Tám giờ đúng, đoàn người ra khỏi khu thắng cảnh, trước khi đi còn đến mấy chỗ cảnh đẹp nhỏ lẻ.

Trước tiên đi cầu Tẩu Hôn.

Cầu Tẩu Hôn nằm ở thủy vực Thảo Hải phía nam hồ Lô Cô, là địa điểm để nam nữ Mosuo gặp gỡ tẩu hôn. Hai bên cầu là bãi lau sậy, có mấy chiếc thuyền máng lợn bị bỏ hoang đã lâu nằm trong bùn lầy, thân thuyền loang lổ, khung cảnh thật hoang tàn. Xung quanh hồ thấp thoáng cỏ xanh, có cơn gió thổi qua, sóng dậy mạnh mẽ, giống như một biển cỏ xanh, vì vậy nơi này có tên là Thảo Hải.

Dư Nam đưa đoàn đến phía trước, thỉnh thoảng quay đầu lại giới thiệu, đến cảnh đẹp thì dừng lại ra hiệu cho mọi người chụp ảnh. Du Tùng đi cuối cùng, lơ đãng ngắm nhìn.

Điện thoại đổ chuông, anh nhìn số gọi đến mà mặt mày cau có.

Hai giây sau anh mới bắt máy, chủ động chào hỏi: “Chào anh, giám đốc Lữ.”

Đầu bên kia cười hai tiếng: “Người anh em, chơi ở Vân Nam vui không?”

“Vân Nam người giỏi đất thiêng, một nơi rất tuyệt.”

Lữ Xương Dân nói: “Sáng hôm nay tôi sẽ đến Đại Lý, lát nữa đi máy bay nên tranh thủ thời gian gọi cho cậu. Mấy ngày không ở đây, Lữ tôi không tiếp đãi cậu chu đáo rồi.”

Du Tùng nói đơn giản với bên kia: “Anh khách sáo quá, nhờ anh mà tôi mới được nghỉ ngơi mấy ngày.” Anh dựa vào bia đá bên cạnh: “Tối nay tôi mới tới Đại Lý, giám đốc Lữ, anh xem...”

Lữ Xương Dân cười thoải mái, tiếp lời: “Chuyện này không gấp, thế này đi, tối mai tôi mở tiệc đãi khách, thế nào?”

Du Tùng cũng cười một tiếng: “Giám đốc Lữ mời khách tôi (1) đâu dám từ chối... vậy tôi cung kính không bằng tuân mệnh.”

Cuộc điện thoại này dài không quá năm phút, từ đầu đến cuối khoe môi Du Tùng luôn mang theo ý cười, nhưng khi cúp máy sắc mặt lạnh băng.

Anh hút thuốc, ngẩng đầu lên, không thấy bóng dáng mấy người kia trong đám đông.

Anh không đi tìm họ, cũng không có hứng thú, đi thẳng ra cổng khu phong cảnh tìm lão Hồ.

Mười giờ sáng, chuyển đi đến hồ Lô Cô kết thúc, trước khi lên xe mọi người đi vệ sinh.

Dư Nam không đi, trở về xe ngồi, Du Tùng dựa nửa người vào ghế sau, chống chân lên, đang ngủ. Cô cầm chai nước gỗ vào anh, anh không nhúc nhích, Dư Nam mạnh tay hơn, Du Tùng cau mày, hé mắt thành một đường thẳng.

“Có chuyện gì?”

Dư Nam nói: “Anh có tinh thần tập thể chút được không hả? Rồi đoàn cũng phải báo trước với tôi chứ, hướng dẫn viên chứ không phải cô giáo lớp lá nhà trẻ, đi trông nom từng đứa trẻ con.”

Đầu óc Du Tùng bắt ngay vào điểm chính, cười nhìn cô: “Tôi là trẻ con à?”

“Quan trọng không phải chỗ đó.”

Du Tùng đặt chân xuống, giọng điệu vẫn ngả ngớn, nhưng có chỗ nào đó không giống như trước, “Sao giờ tính giác ngộ cao thế, còn biết mình là hướng dẫn viên à?”

Dư Nam đáp: “Không hài lòng với sự phục vụ của hướng dẫn viên?”

Du Tùng nói: “Quá không hài lòng.”

Dư Nam cười: “Vây xin lỗi, không có chỗ khiếu nại rồi.” Nói xong xoay người ngồi vào ghế phó lái.

Lão Hồ đã xuống xe nói chuyện với các tài xế khác, cửa sổ ô tô mở, khá thoáng khí. Du Tùng nhìn Dư Nam chằm chằm qua kính chiếu hậu, mắt cô chạm phải mắt anh mấy giây rồi rời đi.

Anh rướn người về phía trước, đầu ngón tay lướt qua những sợi tóc lòa xòa ở gáy cô: “Nóng nẩy ghê ha, tụt cảm xúc rồi hả?”

Dư Nam không hiểu đầu của tai nheo ra sao: “Gì cơ?”

Móng tay anh sượt qua da cô: “Không cho tôi” lên“, còn trông mong tôi kè kè theo cô ư...” Anh đến sát tai cô, bổ sung thêm một câu: “Tôi đề tiện không?”

Dư Nam không tránh, ngáp ngừng hai giây: “Anh kè kè theo tôi?”

“Cô nói xem?” Anh lại nghịch đuôi tóc cô: “Đừng thất vọng, nếu thay đổi ý định, về Đại Lý có thể tìm tôi.”

Dư Nam im lặng lúc lâu, nhẹ nhàng nói: “Vì muốn ngủ với tôi mà kè kè đi theo, đề tiện thật.” Cô nín lấy bàn tay trên gáy mình, bấu mạnh một cái, hắt ra.

Du Tùng ghen mà không làm gì được, thật sự tức giận, anh nghiêng nửa người, bẹo má cô, nghiêng răng nói: “Cô cứ giả vờ đi Dư Nam. Một ngày rơi vào tay ông đây, xem ông đây trị cô thế nào.” Nói xong, day day má cô mấy cái, rồi thả tay ra, dựa người vào ghế của mình, nửa cười nửa không nhìn cô.

Gò má Dư Nam hiện lên hai vệt đỏ lừ, cô gạt những sợi tóc lòa xòa trước trán, lạnh lùng nói: “Không biết nên nói anh quá tự tin, hay mặt anh dày nữa.”

Hai người lặng lẽ nhìn nhau qua kính chiếu hậu, Du Tùng bật cười thành tiếng, “Tôi qua mềm nhũn trong tay tôi như sợi bún, hôm nay giống như quả ớt nhỏ rồi...” Anh chống đầu gối lên, nói thêm câu nữa: “Nhưng tôi vẫn thích.”

Dư Nam nhếch môi, im lặng, cuối cùng, cuối cùng rời mắt đi, nhìn bên ngoài cửa kính ô tô.

* * * * *

Bầu không khí trên xe đè nén, cho đến khi những người còn lại trở về.

Dư Nam gọi lão Hồ, chuẩn bị lên đường.

Hành trình hôm nay khá gấp, sớm hơn so với thời gian dự định một tiếng đồng hồ. Tuy hiện giờ bầu trời sáng sủa, nhưng dự báo thời tiết nói sẽ có mưa bão, thời tiết Vân Nam từ trước đến nay luôn biến hóa đa dạng, quãng đường trở về toàn là đường núi, nên không thể không cẩn thận.

Trên đường đi, Dư Nam và lão Hồ bàn bạc, rồi hỏi ý kiến mọi người, cuối cùng quyết định đi được hai tiếng sẽ tìm một quán ăn nhà vườn giải quyết bữa trưa.

Cả quãng đường núi này không ít xe đi lại, xe nhích từng bước chậm rãi, lão Hồ không thể tăng tốc được, nửa giờ mới đi được mười mấy cây số.

Gần đến trưa, bầu không khí càng lúc càng oi bức, khiến người ta cảm thấy ngột ngạt, dường như đang chuẩn bị một trận mưa lớn. Xe đi thêm đoạn nữa, càng đi càng khó khăn, quãng đường phía trước rất xấu, hàng xe trên núi như một con rồng dài, không nhìn thấy đầu.

Đi đi dừng dừng mấy lần, cuối cùng đoàn xe không nhúc nhích nữa.

Chờ mười mấy phút, lão Hồ xuống xe tính lên đằng trước xem xét tình hình, trong xe phía trước cũng có hai ba người chui ra, lão Hồ cùng đi với họ.

Khoang xe bức bối chật chội, Du Tùng thò đầu ra ngoài nhìn bốn phía xung quanh, phía trước không thấy điểm đầu, vị trí của họ khá khuất, phía sau còn có mấy chiếc xe.

Du Tùng nghiêng đầu hỏi: “Còn con đường nào khác nữa không?”

Dư Nam trả lời: “Có, nhưng phải đi từ huyện Diêm Nguyên.”

Du Tùng chỉ tay về phía sau: “Là lối rẽ vừa rồi?”

Vừa nãy trên đường anh đã chú ý đến biển chỉ dẫn của một ngã rẽ, bên trên viết mấy chữ huyện Diêm Nguyên, không xa chỗ này lắm.

Dư Nam gật đầu: “Đúng vậy.”

“Sao không đi con đường đó?”

Dư Nam đáp: “Con đường đó là đường quốc lộ, không phải đường cao tốc, quá dài, hơn nữa lại khó đi.”

Du Tùng trầm mặc, mấy phút sau, lão Hồ quay lại, nói với Dư Nam một tràng tiếng Bạch.

Người phía sau hỏi: “Lão Hồ nói gì?”

Dư Nam giải thích: “Phía trước xảy ra tai nạn xe cộ, xe tải lớn chở táo vào cua với tốc độ nhanh, nên bị lật giữa đường, táo đổ đầy đường, tài xế bị thương nặng, đang chờ cứu viện đến.”

Du Tùng hỏi tiếp: “Chờ bao lâu?”

“Tai nạn nghiêm trọng, không xác định được.”

Du Tùng nói: “Bảo lão Hồ đi đường khác đi.”

Dư Nam nghiêng đầu: “Đi đường quốc lộ ít nhất mất hơn hai tiếng đồng hồ.”

Du Tùng đáp: “Cô thấy thời gian chờ ở đây sẽ ngắn sao?”

Dư Nam hỏi lại: “Anh nghĩ đi đường khác không cần phí xăng dầu à?”

Anh nói: “Tôi trả.”

Dư Nam không lên tiếng, Du Tùng trực tiếp gọi lão Hồ, nói đơn giản: “Lão Hồ, đổi đường đi, tôi trả tiền xăng.”

Lão Hồ nhìn Dư Nam, Dư Nam nói với lão Hồ gì đó, lão Hồ dụi tắt thuốc, khởi động xe.

Xe đằng sau không nhiều, lão Hồ cẩn thận lái xe tránh, mấy chiếc xe thấy họ không đợi nữa, cũng quay đầu đi đường quốc lộ.

Men theo ngã rẽ trước đây vào đường quốc lộ, đất cát bụi mù, hai bên đường là những căn nhà đất thấp lè tè, mặt đất gập ghềnh không bằng phẳng, lắc lư đến đau đầu.

Trương Thạc ngồi phía sau kê la thảm thiết, ba người chen chúc một hàng, vừa nóng vừa khó chịu.

Lái được mười mấy phút, xe rẽ vào một con đường rải nhựa, vào huyện Diêm Nguyên.

Quán cơm trên thị trấn rất nhiều, vừa hay đến đây ăn cơm trưa rồi đi tiếp. Xe đang trên đường chính, hai bên đường có mấy quán ăn nhìn tạm được, họ chọn bữa một quán, gọi thức ăn cơm canh.

Ăn cơm xong, Du Tùng đứng dậy ra ngoài cửa hút thuốc, bên kia đường là kiến trúc hai tầng, không có biển hiệu. Trước cửa có rất nhiều xe đỗ, nhìn biển số xe thấy thành phố nào cũng có, mọi người tấp nập đi vào, trong tay còn xách túi.

Đứng một lát, những người còn lại ra khỏi quán cơm.

Du Tùng hỏi: “Kia là chỗ nào vậy?”

Dư Nam liếc qua: “Chỗ bán ngọc.”

Du Tùng dụi tắt thuốc: “Đi xem xem.”

Những người khác cũng thấy thú vị, đi theo Du Tùng, Dư Nam gọi lão Hồ, bảo ông lái xe qua đây chờ.

Buôn bán ngọc ở đây không phải là nơi bán chính quy, có một vài viên ngọc chất thành đồng mà bán, cũng có hàng cao cấp hơn đặt trong tủ kính.

Trương Thạc hỏi: “Anh định mua cho ai vậy?”

Du Tùng nói: “Tích Đồng dặn tôi mua quà cho nó.”

Trương Thạc hiểu ra, “À” một tiếng: “Năm nay con bé đó tốt nghiệp nghiên cứu sinh nhỉ?”

“Còn một tháng nữa.”

Trương Thạc thở dài: “Nếu Tân Tả còn sống, có lẽ cũng tốt nghiệp như con bé rồi.”

Động tác Du Tùng ngừng lại mấy giây, nét mặt không thay đổi gì thuận tay cầm một mặt dây chuyền bằng ngọc lên, quay đầu hỏi Dư Nam xa xa: “Đồ ở đây là hàng thật chứ?”

Dư Nam liếc vật trên tay anh một cái, cỡ bằng nửa bàn tay, hình Phật Di Lặc với cái bụng to màu xanh biếc.

Nam đeo Quan Âm nữ đeo Phật, là mua cho con gái rồi.

(1) Ở đây Du Tùng dùng tiểu đệ, ý khiêm nhường.

Hết chương 17

Mốc: Nv Tích Đồng xem xem tuổi Dư Nam, ở chương trước m không biết nên để xưng hô giữa Tích Đồng và Du Tùng là chú cháu, những chương sau này sửa thành anh - em nhé

18. Chương 18

Mốc dịch

Fei Yang beta

Dư Nam trả lời: “Là hàng thật, nhưng độ tinh khiết cao thấp khác nhau.”

Du Tùng hỏi: “Cô biết sao?”

“Biết một chút.”

Du Tùng hươ tay: “Giúp tôi xem đi.”

Dư Nam đi tới, không cầm mảnh ngọc, chỉ cúi đầu nhìn tay anh, đánh giá: “Nét mặt tươi cười hiền từ, tướng mạo ngay ngắn. Bụng màu xanh lá cây, những nơi khác hơi nhạt, ngụ ý ”Trong bụng chứa vàng“.” Cô lấy đèn pin điện thoại để soi: “Phần đầu tạm được, ở giữa tạp chất nhiều, dưới chân có một vài vân tự nhiên.”

Dư Nam cúi đầu, Du Tùng liếc đỉnh đầu cô: “Thế nào?”

“Cũng được.” Cô nhìn giá: “Với mức giá này.”

Du Tùng không nhìn giá, đặt miếng ngọc xuống: “Tìm cái tốt hơn đi.”

Dư Nam ngẩng đầu nhìn anh, rồi nhìn tủ kính, cuối cùng nhanh nhẹn nói: “Cái vòng tay kia.”

Du Tùng bảo người ta lấy ra xem.

Anh cầm chiếc vòng trên tay, xoay hai cái: “Cái này ư?”

“Ừ.” Dư Nam lại dùng đèn pin soi: “Phần đầu đầy đủ, có thể nói chất ngọc khá mịn, bên trong ít tạp chất... Hơn nữa hầu hết vòng tay dùng cả khối ngọc, còn mặt dây chỉ dùng mảnh nhỏ, phần lớn là dùng vật liệu thừa.”

Ngọc trắng Dương Chi xinh xắn trên tay anh như món đồ chơi, ánh mắt anh nghi ngờ: “Thật không?”

“Không tin mà còn kêu tôi xem?”

Ông chủ thấy hai người đều là kẻ có tiền, vội vàng đứng lên phục vụ: “Cô gái này như người trong nghề vậy, biết nhìn hàng đấy, đây là ngọc loại thượng đẳng, xứng đáng với cái giá này.”

Du Tùng không trả lời lại, nói với Dư Nam: “Được, vậy lấy cái này.” Anh kéo tay cô: “Giúp tôi thử.”

Dư Nam nắm chặt tay: “Tay tôi thô.”

“Còn nhỏ hơn con bé ấy.”

Dư Nam không biết “con bé ấy” trong miệng anh là ai, dùng sức giãy ra: “Để Chương Khải Tuệ giúp anh thử.”

Bị chỉ đích danh, Chương Khải Tuệ chạy tới: “Anh Du, để em giúp.”

Anh nhìn cô chòng chọc, nở nụ cười khó hiểu, đưa chiếc vòng cho Chương Khải Tuệ.

Cô nàng tốn chút sức mới đeo vào được, vòng ngọc mát lạnh trơn bóng, tôn lên làn da trắng hồng mềm mại, Chương Khải Tuệ liếc nhìn giá, trộm đếm những con số không đáng sau, trong phút chốc ánh mắt trở nên âm ỉ.

Du Tùng đi thanh toán, Thạch Minh ôm eo Chương Khải Tuệ, nhỏ giọng nói: “Thích cái nào, anh mua cho em.”

Chương Khải Tuệ nghe vậy, nét mặt chuyển thành rạng rỡ: “Thật ư?”

“Đương nhiên.” Thạch Minh sờ mũi, “Nhưng mà, bỏ qua cái anh Du mua đi.”

Chương Khải Tuệ đương nhiên biết không thể chọn cái đó, cô nàng ngậm nga một tiếng, kéo tay Dư Nam để chọn giúp cô ấy một cái.

Dư Nam hỏi: “Cô muốn mua gì?”

Mắt Chương Khải Tuệ quét một vòng trên tủ kính, cuối cùng nói: “Nếu không chọn cho em một mặt dây chuyền đi.”

Dư Nam gật đầu, cúi đầu giúp cô ấy chọn.

Ánh mắt cô dừng lại, cầm một mặt dây lên, dài cỡ ngón cái, hình giống hoa mộc lan, toàn thân màu trắng, bông hoa phía trên pha thêm chút xanh, thoát nhìn xinh xắn tinh tế.

Dư Nam ngẩng đầu cười: “Cái này nhé, ngụ ý ”Hoa khai phú quý“, độ tinh khiết khá cao, thích hợp để mấy cô gái trẻ đeo.” Cô đặt trước ngực cô ấy để ướm: “Hơn nữa giá lại khá hời so với chất ngọc.”

Chương Khải Tuệ nhìn mác, giá in hai nghìn tệ, cười gượng: “Vậy lấy cái này ạ.”

Dư Nam thấy cô ấy đồng ý, bắt đầu mặc cả với ông chủ, cuối cùng còn một nghìn sáu trăm tệ.

Chợ ngọc là một nơi riêng biệt, đi vào đây còn qua một đại sảnh, người đông như nêm, ở giữa có một cái bàn rất to, bên trên bày hàng loạt đá với đủ loại hình dáng kỳ quái màu nâu đen, bốn phía đều là kệ, trên kệ bày đá giống vậy, nhưng kích thước to hơn phía dưới rất nhiều.

Du Tùng đứng sau Dư Nam, cúi đầu: “Cái này cô cũng biết à?”

Dư Nam lắc đầu: “Chưa thử bao giờ.” Rồi nói tiếp: “Cực mười thua chín,”

Du Tùng khẽ cười giễu cợt: “Vẫn còn nhát gan lắm.”

Dư Nam không nói gì, đây là lần thứ hai anh bảo cô nhát gan, tối qua đứng ở cửa, anh nhéo mặt cô, cũng nói như thế.

Ở đây người nhiều, anh đứng sát lưng cô, trong lời nói có hàm ý: “Chưa từng thử, sao biết nó không ”ngon“?”

Dư Nam cầm một mảnh đá lên, cười hừ, nói: “Những thứ này, đều hi vọng bên trong là ngọc quý, nhưng phần lớn là tạp chất bỏ đi.” Cô ngừng lại, nhìn anh một cái đầy sâu xa: “Có những lúc cũng giống như con người vậy.”

Du Tùng cầm mảnh đá trong tay cô, tung lên mấy cái: “Là ngọc quý hay đồ bỏ đi, phải cắt ra xem mới biết được.”

Trên mỗi mảnh đá đều ghi một số tiền rõ ràng, đá trên cái bàn ở giữa đều trên trăm tệ. Dư Nam đi tới mấy cái kệ, đá phía dưới kệ khoảng mấy ngàn tệ, phía trên kệ khoảng mười mấy nghìn, thậm chí mấy triệu. Đá thô chưa được xử lý, bên ngoài có một lớp phong hóa, bí mật bên trong không thể biết được.

Du Tùng nhìn cô: “Giúp tôi chọn một cái đi.”

Dư Nam nguyệt anh: “Coi tôi như con cóc hử? Thua thì tính cho ai?”

“Tính cho tôi.” Anh nói, “Dù thắng hay thua tôi đều chi tiền, rác thì vứt, ngọc thì chia đôi, thế nào? Cô không bị thiệt.”

Dư Nam nói: “Muốn đốt tiền à?”

“Có chút tiền muốn đốt.”

Dư Nam cười giễu cợt, không để ý đến anh, một lúc sau, cô quay đầu hỏi: “Nói thật không?”

“Đương nhiên.”

Dư Nam nói: “Ở cửa có bán đèn pin, anh mua một cái đi.”

Du Tùng gọi Trương Thạc, kêu anh ta đi mua.

Đèn pin là loại chuyên dùng để thắp định đá, Dư Nam nhận đèn mà không nói thêm gì. Cô bật đèn pin chiếu lên bề mặt đá, Du Tùng khoanh tay đứng sau cô cũng không hỏi gì, chỉ nghiêm túc nhìn.

Dư Nam ngắm trúng một hòn đá, giá đề hai trăm tám mươi nghìn tệ (khoảng hơn 920 triệu Đ), cỡ bằng nửa quả dưa hấu, màu đen tuyền. Bề ngoài đã được xử lý qua, sờ vào khá thô, có cảm giác gồ ghề nhất định.

Cô dùng đèn pin soi, nhìn một hồi, bỏ đèn pin vào túi sau, nâng hòn đá trong tay, rất nặng, độ dày phải ngang giữa một hòn đá.

Cô nói: “Cái này.”

Du Tùng nhận lấy, nhìn qua: “Bên trên có vết nứt à?”

Dư Nam nói: “Mười phần là ngọc chín phần chỉ là nứt bình thường (1).”

Anh gật đầu, Dư Nam bỗng nhiên sờ eo anh, Du Tùng nhìn cô với nét mặt vô cùng đặc sắc.

Dư Nam nói nhỏ: “Bật lửa đâu?”

Du Tùng cười: “Đừng sờ mó lung tung, lại sờ nhầm chỗ đấy.” Anh nghiêng người, “Ồ túi bên này, tự cô lấy.”

Anh cười xấu xa, Dư Nam nhìn anh bằng nửa con mắt, thò tay vào túi quần anh.

Giữa hai người có một sự ăn ý kì lạ, anh không hỏi cô lấy bật lửa làm gì, đặt viên đá trở lại kệ hàng.

Thân hình Du Tùng cao to, ôm lấy Dư Nam, để cô kẹp giữa người mình và cái kệ, che kín cả người cô.

Dư Nam nhân cơ hội dùng bật lửa đốt lên lớp phong hóa của hòn đá.

Du Tùng ôm cô từ phía sau, cúi người ghé vào tai cô thì thầm: “Sao thế?”

Dư Nam co vai lại, tránh ra một chút, nói: “Khả năng là đá thô tự nhiên rất lớn.”

“À?”

“Không ngửi thấy mùi gắt, có lẽ bề mặt không dùng keo dán hóa học.”

“Ồ.”

Cô nói tiếp: “Lấy nó đi.” Dư Nam nhúc nhích, “Anh có thể bỏ tay ra rồi.”

Du Tùng bước ra sau một bước, gọi ông chủ đến trả tiền.

Dư Nam đề tay anh xuống, xác nhận lần cuối cùng: “Thần tiên cũng khó nhìn ra được ngọc (2), đây rốt cuộc sẽ là gì, không ai biết được, anh phải nghĩ kĩ.”

Du Tùng cười một tiếng, quẹt thẻ trả tiền.

Mấy người còn lại đã dạo xong một vòng, biết Du Tùng mua đá, liền chạy tới chỗ cắt đá góp vui.

Thợ cắt đá nhìn giá tiền, vô cùng cẩn thận.

Ông tìm một cạnh, cắt một lớp dọc theo mặt ngoài. Không có ngọc, vẫn là đá.

Ông thợ hỏi: “Muốn cắt nữa không?”

Du Tùng: “Cắt.”

Thợ cắt đá đổi vị trí khác, đổ nước lên, đặt máy cắt xuống.

Du Tùng nghiêng đầu nhìn Dư Nam, cô ôm vai, bờ môi kéo căng thành một đường thẳng, mắt nhìn chăm chăm vào máy cắt, nét mặt nghiêm túc.

Du Tùng nghịch tóc đuôi ngựa của cô, cười nói: “Tôi mất tiền, cô căng thẳng như vậy làm gì.”

Dư Nam không để ý đến anh.

Ông thợ cắt dọc theo một cạnh khác, vẫn là đá.

Ông ngừng đầu: “Cắt nữa không?”

Du Tùng đáp: “Cắt.”

Ông thợ định đổi mặt khác, Du Tùng nói: “Cắt từ giữa.”

Trương Thạc vội vàng ngăn lại: “Anh Du, bình tĩnh đã.”

Ông thợ cũng nói: “Cắt từ giữa, nếu là ngọc, ít nhiều cũng phá hỏng ngọc.”

Anh nhắc lại: “Cắt từ giữa.”

Thấy anh chắc chắn, thợ cắt đá lại đổ nước lên, đặt lưỡi dao xuống, vụn đá bay mù mịt, nước lên tục chảy xuống hòn đá, hòn đá thô bị tách làm hai.

Mọi người đều ngừng thở tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào hòn đá, Trương Thạc nuốt nước bọt: “Con mẹ nó kích thích quá.”

Cắt phẳng bề mặt, bên trên là một lớp đá vụn, thợ cắt lấy nước gội hai lượt, bên trong đá thô cuối cùng cũng hiện ra trước mắt mọi người.

Dư Nam thở phào một hơi, bờ môi xuất hiện một đường cong mờ nhạt.

Ông thợ nhìn tỉ mỉ, lập tức giơ ngón cái lên: “Ngọc đẹp, là ngọc tốt.”

Chương Khải Tuệ tới gần nhìn, bên trong là màu xanh pha đen, không nhẵn nhụi cũng không sáng, không hiểu đẹp chỗ nào.

Thợ cắt cầm hai mảnh đá đưa cho Du Tùng: “Chàng trai, ngọc rất đẹp... bên kia...” Ông ta chỉ về một phía: “Trung tâm giám định ở bên kia, cậu cầm qua đó xem thử, có thể định giá.”

Bọn họ chắc chắn đã đoán trúng ra ngọc, ngọc bích Lão Khanh Bằng Chung (3), cả miếng ngọc mang màu xanh lá cây đậm, màu sắc đồng đều, nhìn từ xa sẽ thấy xanh pha đen, xanh sinh đen, đen sinh xanh, đây là món hàng rất hiếm thấy.

Sau khi tách đá, giá thị trường của ngọc có thể cao gấp mấy lần giá ban đầu, nhưng đá thô này bị cắt từ giữa, không làm được đồ trang trí lớn, nên giá sẽ thấp hơn một chút.

Những người xung quanh đều tới góp vui, có người lập tức chi ra một triệu (khoảng 3,3 tỷ Đ) hỏi mua lại.

Du Tùng không phản ứng, chỉ thích thú nhìn Dư Nam: “Thế nào? Không phải đồ phé mà là ngọc quý?”

Dư Nam nói: “Chỉ để chứng minh cái đó?”

Du Tùng ghé sát tai cô thầm thì mấy câu, Dư Nam lườm anh một cái sắc lẹm, đổi lại anh nở nụ cười.

Anh ách chừng trọng lượng hòn đá trong tay: “Cô chưa từng chơi trò này à?”

“Hỏi để làm gì?”

“Hỏi chơi thôi, tay cô hên thật.” Anh im lặng trong giây lát: “... Muốn nữa nào?”

Dư Nam nhìn qua: “Anh giữ hết cả đi.”

Cô đi ra ngoài trước, Chương Khải Tuệ kéo cánh tay cô, nhỏ giọng nói: “Chị Dư, chị giỏi thật đấy, giúp chúng em chọn được không?”

Dư Nam cười lắc đầu: “Tôi không giỏi, nhờ may mắn thôi.”

Chương Khải Tuệ không hiểu, chau mày: “Nhưng hòn đá của anh Du tăng gấp mấy lần lận.”

Dư Nam nói: “Anh ta có tiền, rảnh rỗi sinh nông nổi, phân nửa những người như anh ta sẽ không quan tâm được lời hay dở, anh ta chỉ muốn chơi trò mạo hiểm kích thích thôi. Nhưng chúng ta khác anh ta, tiền mồ hôi nước mắt không thể đặt vào mấy trò hên xui, nghề này, giàu lên trong chớp mắt có, táng gia bại sản trong một tích tắc cũng có, tôi nghĩ điều này cô cũng từng nghe rồi.”

Chương Khải Tuệ vẫn muốn thử: “Nhưng mà...”

Dư Nam nói: “Cô muốn cũng được, nhưng tôi sẽ không giúp.”

* * * * *

Ra khỏi chợ ngọc, Chương Khải Tuệ và Thạch Minh không biết tại sao lại giận dỗi, Chương Khải Tuệ làm bầm đây bắt mẫn, cả quãng đường làm mình làm mẩy, Thạch Minh không nói gì, cẩn thận an ủi cô.

Chương Khải Tuệ phàn nàn: “Buổi sáng em đã không muốn mang đôi giày này, anh cứ bắt em đi, thấy chưa, giờ bí chết đi được. Nóng quá là nóng.”

Thạch Minh nói: “Nếu không anh bảo lão Hồ dừng lại cho em thay giày?”

Chương Khải Tuệ cảm thấy khó chịu: “Thôi đi, thay đi thay lại phiền phức, trời nóng thế này dừng xe ở đây có thấy nóng không hả.”

Thạch Minh cầm quạt nhẹ nhàng quạt cho cô nàng.

Chương Khải Tuệ cản lại: “Đừng quạt nữa, toàn là gió nóng.”

Trương Thạc ngồi bên cạnh chơi game, không nhìn được thốt ra một câu: “Cô gái này sao thế nhỉ, nào có nóng như cô nói.”

Chương Khải Tuệ vươn thẳng eo, giận cá chém thớt: “Tôi và bạn trai nói chuyện thì liên quan gì đến nhà anh? Đáng ghét.”

“Này, người nóng tính như tôi...” Trương Thạc xắn tay áo: “Cũng may Thạch Minh là bạn trai cô, nếu là tôi, mỗi ngày... ăn đòn tám trăm lần.”

Chương Khải Tuệ lấy cái quạt ném vào anh ta: “Ai muốn làm bạn gái anh, nằm mơ giữa ban ngày à.”

Thạch Minh ở giữa ngăn lại, ôm cô nàng: “Được rồi, được rồi, đừng tức giận.”

Trương Thạc vẫn vô cùng tức giận: “Cô như thế, đừng mong...”

“Lão Hồ.” Du Tùng bỗng nhiên cất lời: “Đỗ xe bên kia.”

Lão Hồ nhìn kính chiếu hậu, dừng xe lại, Dư Nam hỏi: “Sao vậy?”

Du Tùng nói: “Ba người xuống xe đi, cái xong thì lên, đừng ầm ĩ ở đây.”

Phía sau im lặng, Du Tùng hỏi: “Không cãi nữa à?”

Không ai nói gì, Trương Thạc “hừ” một tiếng, cúi đầu tiếp tục chơi game.

Dư Nam quay đầu lại, nhìn Du Tùng bằng con mắt khinh bỉ, nói với Thạch Minh: “Thạch Minh, cậu đi thay đôi giày khác thoải mái hơn cho Chương Khải Tuệ đi, con đường còn dài, đi giày không thoải mái sẽ khó chịu lắm.”

Thạch Minh đáp lời, xuống xe lấy đôi giày khác cho Chương Khải Tuệ.

Xe lại lên đường, khoang xe yên tĩnh trở lại, Du Tùng nhắm mắt tựa người vào ghế, bầu không khí không còn nóng bức, gió thổi vào mang theo mát mẻ.

Bầu trời không còn quang đãng như lúc trước, gió nổi lên, mây đen đang chậm chậm kéo tới.

Xem ra trận mưa to này không tránh được rồi

(1) Trên bề mặt ngọc bích hay có những vết nứt.

(2) Câu gốc là “Thần tiên nan đoạn tắc ngọc.”, có nghĩa là đối với thần tiên, nhìn một mảnh đá mà đoán có phải là ngọc hay không cũng rất khó.

(3) Ngọc bích Lão Khanh Băng Chung: Hai loại ngọc bích Lão Khanh và Băng Chung có tính chất gần giống nhau, lấp lánh trong suốt, nhẵn nhụi không tì vết, thuần khiết sáng ngời, màu xanh lá cây đậm, màu sắc đều đặn, khi ánh sáng chiếu vào sẽ thấy bán trong suốt hoặc hoàn toàn trong suốt, trong trẻo giống như băng. Đây là loại thượng phẩm trong ngọc bích.

Hết chương 18

19. Chương 19

Mốc dịch

Fei Yang beta

Xe ra khỏi huyện Diêm Nguyên, không bao lâu sau, mây đen ùn ùn kéo tới, trong nháy mắt mưa to như trút nước, giống như bầu trời bị lủng cái lỗ lớn.

Con đường này không dễ đi, nhất là đoạn này không phải là đường nhựa, đất cát xung quanh bay tứ tung. Bình thường cố gắng thì có thể đi qua, nhưng những hôm mưa gió bão tuyết, đường trơn như đổ mỡ, từ trên xuống dưới đều là bùn, những tài xế không hay chạy đường dài rất dễ cho xe sa vào bùn lầy.

Lão Hồ là tài xế có kinh nghiệm, dựa theo tốc độ của ông, trước khi trời mưa có thể lái qua đoạn đường này, nhưng ông không ngờ, họ lại ở chợ ngọc lâu đến vậy, khoảng thời gian nán lại, đúng lúc đoạn đường này đổ mưa.

Lái xe trên đường trơn không phải là chuyện đùa, nếu bánh xe bị sa vào bùn lầy, không có ai giúp đỡ thì hoàn toàn không thoát ra nổi.

Sau khi bàn bạc với mọi người, lão Hồ chuẩn bị rẽ vào đường vòng phía trước, tìm đường vòng qua núi để quay về đường cao tốc, loanh quanh một lúc lâu mới tới chỗ quay đầu xe lúc trước. Nửa tiếng sau, họ đến đầu đường cao tốc, còn chưa đi tiếp, thì thấy rất nhiều xe quay đầu trở về.

Lão Hồ dừng xe, bật đèn hazard và bấm còi, đối diện có xe dừng lại, ông hạ kính xuống, la to: “Bác tài, đằng trước sao vậy?”

Đối phương hét lên qua màn mưa: “Phía trước sạt lở, tắc kín không qua nổi, phải chờ mưa ngớt mới sửa chữa được.”

Lão Hồ vẫy tay, tỏ ý cảm ơn ông ta.

Mưa càng ngày càng to, rơi lộp bộp lên nóc xe, cửa kính ô tô bị phủ một lớp nước mưa, cần gạt nước hoàn toàn không có chỗ dùng.

Mặt đất như bốc khói, nước mưa làm xáo trộn tất cả, không còn phân biệt nổi đâu là núi đâu là đường. Tiếp tục đi sẽ rất nguy hiểm. Dư Nam đề nghị trọ một đêm ở thôn gần đây, sáng mai đi sớm.

Du Tùng hỏi: “Mai mấy giờ mới đến nơi?”

Dư Nam đáp: “Nếu mai xuất phát sớm, trước buổi trưa là tới.”

Nói xong thì nhìn anh đầy nghi ngờ, anh chỉ gật đầu không nói gì.

Những người còn lại không có ý kiến, tìm một nơi ngủ lại.

Quán trọ trong thôn rất đơn sơ, được sửa lại từ nhà dân trước kia, ở giữa là phòng khách, bên cạnh là nhà bếp, các phòng ngủ ở hai bên hành lang, bên trong ngoài hai cái giường thì không có đồ dùng nào khác, cũng không có phòng vệ sinh, chỗ tắm rửa là một cái lều tạm bợ dựng trơ trọi góc sân.

Không ngờ, điều kiện lại tồi tàn như vậy.

Mọi người tự về phòng của mình, Du Tùng mượn chủ nhà trọ áo tơi, ra sân tắm rửa cho mát.

Anh tắm xong, thì Trương Thạc đi tắm.

Dư Nam vào phòng, cô không mang quần áo để thay tắm, cởi quần áo đã ướt sũng ra phơi trong phòng, lấy khăn mặt sạch lau qua vài cái. Độ ẩm không khí cao, chăn chiếu trên giường ẩm ướt dính vào người, còn mang theo mùi nấm mốc. Dư Nam nằm nghiêng người trên giường nghịch điện thoại, không định nhắm mắt nhưng lại ngủ mất.

Ngủ không được bao lâu, khi tỉnh lại, trời quang hơn so với lúc trước, mưa nhỏ dần, rả rích không tạnh.

Dư Nam nhìn giờ, ba giờ chiều. Cô buộc tóc lại, mặc quần áo rồi ra ngoài.

Đi qua phòng Thạch Minh, cửa phòng mở toang, bên trong không có ai. Cô đi tiếp, phòng Du Tùng cũng không đóng, Trương Thạc đang nằm ngửa ngủ trên giường, tư thế vô cùng “duyên dáng”. Đang khó hiểu, bỗng nhiên có tiếng hét chói tai vang lên từ tiền sảnh, sau đó là tiếng khóc thất thanh.

Dư Nam bước nhanh tới, Du Tùng ngồi trên băng ghế nhỏ góc sân, cánh tay dửng giữa không trung, cô nhìn kỹ, trong tay anh cầm một miếng chocolate Dove.

Nhìn theo cánh tay anh, chủ nhà cao lớn thô kệch đang xách một cô bé khoảng bảy tám tuổi lên, kéo về phía phòng sau. Cô bé gào khóc hu hu, bàn tay nhỏ bấn thủ vẫy lung tung, đôi tay dang rộng về phía Du Tùng, giấy dựa, nhưng không bằng sức lực của người lớn.

Chủ nhà cười cười xấu hổ: “Con bé không hiểu chuyện, hay vùi vĩnh đồ ăn với khách thuê, xin lỗi...”

Nước mắt nước mũi cô nhóc tèm lem, hy vọng trong mắt dần dần tắt ngấm, bóng lưng từ từ biến mất ở khúc ngoặt.

Hai chân Du Tùng dịch về phía sau, cuối cùng nắm chặt tay lại.

Dư Nam liếc anh một cái, đến nhà bếp.

Chưa đến hai giây cô đã bước ra ngoài: “Thấy Chương Khải Tuệ đâu không?”

Miếng chocolate trong tay Du Tùng đã chảy nước biến dạng, anh cúi đầu nhìn, không nhúc nhích.

Cô đến gần hai bước, hỏi lại lần nữa.

Mấy giây sau, anh ngẩng đầu: “Không thấy.”

Dư Nam sững sốt, ánh mắt anh quá xa lạ, đó là sự lạnh lẽo trước nay chưa từng có.

Cô lại hỏi: “Thạch Minh đâu?”

“Tôi giúp cô đi xem nhé?”

Dư Nam cũng lạnh mặt: “Tôi chọn phải chỗ nào của anh à?”

Một lát sau, anh cũng nhận ra vừa nãy hơi nặng lời, điều chỉnh lại hơi thở, Dư Nam xoa người, anh nói: “Hai người đó cãi nhau, chạy ra ngoài rồi.”

Dư Nam buột miệng: “Sao anh không cản lại?”

Du Tùng trở lại bình thường, nhếch khoé môi, giọng điệu thoải mái hơn: “Liên quan gì đến tôi?”

Dư Nam lườm anh một cái, cúi đầu gọi điện thoại, tiếng chuông vang lên trong phòng, cô lại gọi cho Thạch Minh, điện thoại Thạch Minh cũng để ở nhà trọ.

Cô chau mày, đứng ở tiền sảnh một lát, rồi về phòng mình.

Năm giờ chiều, Thạch Minh và Chương Khải Tuệ vẫn chưa trở về, hai người đã ra ngoài hai tiếng đồng hồ.

Lúc này mưa vẫn chưa ngừng rơi, địa chất khu vùng núi khá tươi xốp, thường xuyên xảy ra sạt lở, đất đá trôi và tai nạn xe cộ, Dư Nam suy nghĩ lung tung, đứng ngồi không yên.

Cô đeo ba lô ra ngoài, lấy cái áo ướt treo trên tường, suy nghĩ rồi quay lại phòng Du Tùng, hai người buồn chán đang chơi bài, Dư Nam đứng ngoài cửa nói một câu: “Tôi đến chợ tìm xem sao, nếu các anh đói thì gọi lão Hồ đi ăn trước, hết bao nhiêu khi về tôi trả lại.” Cô ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “Nếu hai người đó về, thì bảo họ chờ ở nhà trọ, đừng ra ngoài chạy lung tung.”

Du Tùng không nói gì, ngón tay sờ trán, héch khoé mắt lên nhìn cô.

Trương Thạch nói khách sáo một câu: “Hướng dẫn viên Du, nếu không tôi đi cùng cô nhé.”

Dư Nam nói: “Không cần đâu, các anh cứ chơi đi, lát nữa tôi về.”

* * * * *

Đường đến cổng thôn chia làm hai hướng, một bên là chợ, một con đường đi vào trong núi.

Trời vẫn đang mưa, trong chợ không có mấy người, con đường không dài lắm, hết nửa tiếng là đi xong.

Trên đường thỉnh thoảng có người kéo xe bò qua, hầu hết các cửa hàng bên đường đã dọn hàng, chỉ còn lại mấy tiệm kim khí, quán ăn nhỏ và cửa hàng tạp hoá còn kinh doanh, Dư Nam vào hỏi thăm, họ đều nói không thấy.

Cô đứng trên con đường lát đá nhìn ngang nhìn dọc, lúc này có điện thoại gọi tới. Là giọng nói của Trương Thạc: “Hướng dẫn viên Dư, anh Du bảo tôi hỏi khi nào cô về?”

Dư Nam định trả lời, đầu bên kia có tiếng hít “Sssh”.

Cô hỏi: “Sao thế?”

Trương Thạc nói: “Không... Không có gì, bị cụng đầu thôi.”

Dư Nam hỏi: “Họ về rồi à?”

“Vẫn chưa.”

Dư Nam đầu đầu: “Tôi biết rồi.” Cô cúi đầu: “Tôi về ngay đây.”

Cô cúp điện thoại, không hiểu sao cười một tiếng, cất điện thoại đi, quay trở về.

Đi đi về về mất một tiếng đồng hồ, trời càng lúc càng tối, vẫn không thấy tăm hơi hai người đó, họ đã rời khỏi đây bốn tiếng, không gọi về cú điện thoại nào, càng không thông báo cho ai biết.

Cô trưng cầu ý kiến, muốn tập hợp mọi người chia nhau ra tìm.

Trương Thạc và Du Tùng chưa từng vào trong núi, để bọn họ đến chợ phía đông thôn tìm kiếm, cô sợ trước đó mình đã để sót một vài nơi. Còn Dư Nam và lão Hồ đi về phía tây tìm.

Du Tùng nói: “Cãi nhau giận dỗi là chuyện của hai người, cô nhúng mũi vào làm gì.”

Dư Nam đáp: “Họ đã đi bốn tiếng rồi.”

Du Tùng hỏi: “Một người sống sờ sờ thì biến mất được à?”

Dư Nam: “Trời sắp tối rồi, bên ngoài lại đang mưa, họ ở bên ngoài lâu như thế dễ gặp nguy hiểm.”

Du Tùng hừ một tiếng: “Trách nhiệm quá cơ.”

Dư Nam không để ý đến câu châm chọc của anh, lại đeo ba lô mặc áo tơi lên.

Trương Thạc hô: “Anh Du, đi đâu thế? Không đi với em à?”

Anh đi về phòng, bước chân không dừng lại: “Tôi rảnh lắm à?”

* * * * *

Mưa vẫn rơi, nước chảy thành dòng, bầu trời nửa sáng nửa tối như che phủ một tấm màn. Con đường phía trước ngập bùn lầy, đặt chân xuống, để lại một rãnh sâu lộn xộn. Đi chưa được bao xa, đôi giày thể thao trắng tinh của Dư Nam đã lấm lem.

Gió đi cùng mưa tạt vào mặt, lá cây bị thổi kêu xào xạc, cô kéo chặt áo tơi trên người, cái áo dài che tới đùi, chắn lại khá khá gió lạnh.

Dãy núi trước mắt, chỉ có ngọn đầu tiên là một ngọn núi thấp, các đỉnh núi phía sau cao vút, trùng trùng điệp điệp. Mưa rả rích, tiếng gió vi vu, dãy núi được nước mưa rửa trôi thành một màu xanh.

Hai người bước đi, trên đường không một bóng người, không gặp người dân trong thôn, ngay cả gia súc gia cầm cũng không có.

Đi được một đoạn, đường núi xuất hiện lối rẽ, bên phải là con đường đi tới sườn núi, có thể đến bên kia của ngọn núi; bên trái là con đường núi tương đối bằng phẳng.

Dư Nam và lão Hồ chia nhau ra tìm, lão Hồ tuổi tác khá lớn, cô chủ động đi lối lên phải.

Dư Nam dặn lão Hồ: “Đừng đi vào sâu quá, nếu không có thì mau chóng quay về, không cần tập hợp lại ở đây, ai ra trước thì trực tiếp về nhà trọ.”

Lão Hồ lo lắng: “Nếu không chúng ta đổi đi, con gái một mình lên núi không an toàn.”

Dư Nam xua tay, đi trước: “Cháu lớn lên trong núi, chú yên tâm đi.”

Bầu trời bây giờ tối hơn lúc trước, phía trước tối đen như mực, cô lên sườn núi, lưng dán vào vách đá, bước chân vô cùng cẩn thận. Đường hẹp, một bên là khe núi trơn như đổ mỡ, bụi cây trong bóng tối bị che đi màu sắc ban đầu, từ độ cao này nhìn xuống sâu không thấy đáy.

Cô lấy chiếc đèn pin nhỏ trong ba lô ra, là cái dùng để thăm định đá ở chợ ngọc, quên không trả về, không ngờ lúc này lại có chỗ dùng.

Dưới ánh sáng lập loè, một người dân trong thôn lưng đeo sọt đi tới trước mặt cô. Người đó ướt như chuột lột.

Ông ta cầm đầu mà đi, Dư Nam gọi một tiếng, người đó dừng lại.

Dư Nam: “Xin hỏi, ông có thấy một nam một nữ trong núi không?”

Ông ta lắc đầu, toan đi tiếp, nhưng nghĩ ra gì đó nên dừng lại: “Chỉ gặp một cô gái thôi.”

Dư Nam căng thẳng: “Dáng người khuôn mặt thế nào ạ?”

Thôn dân trả lời: “Tôi cầm đầu hái lá trà, chỉ ngẩng đầu nhìn một cái, nên không nhớ rõ lắm.”

Dư Nam dùng tay miêu tả chiều cao: “Cao hơn cháu nửa cái đầu, áo khoác màu hồng, tóc dài?”

Thôn dân suy nghĩ, rồi gật đầu: “Đúng rồi, tết tóc đuôi sam, khá gầy, cô ấy thở hồng hộc đi cũng gấp gấp, giống như có người đang đuổi theo vậy, tôi còn tưởng cô ấy đến đưa cơm cho ai đó, mưa gió bão bùng thế này ít người trồng trà ở lại lắm...”

Dư Nam không nghe xong lời ông ta nói, cất bước đi về phía trước.

Áo khoác hồng, tóc tết đuôi sam, hơi gầy, đi gấp gấp, giống như có người đuổi theo...

Rất giống Chương Khải Tuệ.

Đi qua nửa sườn núi, đường dần rộng hơn, Dư Nam vừa đi vừa gọi tên cô, tiếng mưa lẫn át cả tiếng gọi.

Đi rất lâu, bước chân cô nhanh hơn, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Chương Khải Tuệ đâu.

Dư Nam bước lên một cái kè, tuyệt nhiên không thấy vườn trà đâu, trên đường cũng không hề gặp thôn dân khác, trời đã hoàn toàn tối đen, đi tiếp chính là núi thẳm. Bước chân cô chậm rãi, cầm điện thoại, lắc mấy cái, không thấy tín hiệu.

Dư Nam không định đi tiếp nữa, tính quay về đường cũ tìm dân trong thôn giúp đỡ.

Quay người khá gấp, chân bỗng nhiên trượt một cái, ngã từ kè xuống.

Hết chương 19

20. Chương 20

Mốc dịch

Fei Yang beta

Kè không cao, phía dưới tích đầy bùn đất, bên cạnh có lá nát vụn, trong bùn còn có rễ cây, trước đây nơi này có lẽ là một ao nuôi cá hoặc đầm trồng sen. Gặp mưa bão, bùn trong ao được pha loãng, bên dưới càng xốp và lầy lội hơn.

Hai chân Dư Nam bị hãm trong bùn lầy, khi đứng vững mới nhận ra, bùn đã đến bắp chân, cô thử cử động vài cái, dưới chân càng ngày càng xốp, hoàn toàn không giẫm lên được, hơn nữa cô đang dần dần lún xuống.

Cô không dám cử động thêm nữa, hai tay không đủ dài để vịn lên phía trên, nên đành cố gắng bám vào mỏm đá nhô ra ở một bên kè, hố bùn đen thui, nhìn mà không thấy đáy.

Đầu mày Dư Nam cau chặt lại, tình hình này hơi bi đát, đã vượt qua sức tưởng tượng của cô. Cô nhìn xung quanh một vòng, nghiêm túc suy nghĩ nên thoát khỏi tình cảnh này như thế nào.

Cô nhìn thấy cách bên phải nửa mét, phía sau có một cây gậy gỗ, một tay cô bám chặt vào mỏm đá, khom lưng vươn tay phải thì vừa đủ với tới, nhưng vừa nhúc nhích, chân phải lại sụt xuống, trong chớp mắt dưới chân lún xuống một đoạn lớn, Dư Nam vươn cánh tay ra không dám làm gì.

Một lát sau, cô nghe thấy một tiếng cười, có người lạnh lùng nói: “Chơi trò gì độ khó cao vậy?”

Dư Nam là một người nhạy cảm, giọng nói đột ngột khiến cô giật nảy mình, quay đầu lại, trên bờ kè, phía trước mắt cô, không biết có thêm một đôi chân đầy bùn từ khi nào.

Dư Nam nhìn từ chân lên, người đó quay lưng về phía ánh trăng, không nhìn rõ nét mặt, vóc người cao lớn, mặc áo phong màu đen và quần dài, không mặc áo mưa, từ trên cao nhìn xuống cô bên dưới.

Dư Nam vịn vào vách đá: “Sao anh lại đến đây?”

Du Tùng cao như cây cột: “Tại rảnh quá mà.”

Lời nói quái gở, Dư Nam đứng thẳng người, không sợ lún xuống tiếp nữa.

Cô hỏi: “Bọn họ đã về chưa?”

Du Tùng cười hừ: “Trước tiên nghĩ xem mình có về được không đã.”

Dư Nam ngược đầu nhìn anh, cô cách phía trên bờ kè một đoạn, anh đứng trên kè, nên khoảng cách càng dài hơn, cô nhìn mà cổ tê nhừ.

Dư Nam cười cười, vươn tay ra: “Giúp tôi.”

Du Tùng dút hai tay vào túi, thờ ơ đứng nhìn, cô vẫn giơ tay, bàn tay nhỏ lắm đầy bùn đen xì.

Anh nhìn tay cô, quỳ một đầu gối xuống, chân hơi cách đất, nghiêng người kéo tay cô.

Dư Nam tìm một điểm để mượn lực, tay còn lại dùng sức vịn chặt vào vách đá, thử rút chân lên, thuận miệng hỏi: “Có lòng ra ngoài tìm tôi hử?”

Không nghe thấy câu trả lời, lực của đối phương bỗng nhiên biến mất, tay Dư Nam hươ lung tung trong không trung, nhưng không bắt được gì, cô hụt hơi, mông lại rơi xuống bùn.

Bùn bắn tung toé.

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng cười: “Xin lỗi, tay trơn.”

Du Tùng nửa ngồi xổm, hai cánh tay tùy ý gác lên đầu gối, một bàn tay còn dính bùn khi vừa nãy kéo cô lên.

Dư Nam lườm anh: “Anh cố ý hả?”

Du Tùng vỗ tay, cười nói: “Tay cô dính đầy bùn, tôi trượt tay thật mà.” Anh vươn tay ra: “Lần này thì được rồi.”

“Lần này tay còn trơn nữa không?”

Du Tùng đáp: “Kéo thử xem.”

Nét mặt anh vênh vênh vào vào như đại gia chỉ tay năm ngón.

Dư Nam nhìn mấy giây, nở nụ cười: “Không mượn anh nữa.”

Du Tùng hơi bất ngờ, rút tay về: “Tự cô lên được à?”

Dư Nam không để ý đến anh, tình hình lúc này còn tệ hơn lúc trước, hai chân cô càng ngày càng lún sâu vào bùn, diện tích chịu lực ở hông lớn, ngồi yên một lúc mấy phút sẽ không bị chìm xuống. Nhưng cả người cô nhếch nhác, hai chân dính đầy vết bẩn, giống như vừa lăn một vòng trong bùn về.

Du Tùng thấy thú vị, cũng không đưa tay ra, ngồi xổm xuống muốn xem cô rút cuộc dùng cách gì.

Dư Nam ngồi im không nhúc nhích, nhẹ nhàng duỗi thẳng mũi chân ở dưới bùn lên, hất thành một đường thẳng, chậm rãi kéo chân ra ngoài. Sau khi giải cứu thành công một chân, cô cử động tiếp chân còn lại, hông lại chìm xuống một chút, cô dùng sức khép hai chân để ngang trên mặt bùn.

Dư Nam thở ra một hơi, ngẩng đầu lên, khoé môi người đó mang theo ý cười, nhìn cô như nhìn thú cảnh.

Dư Nam cắn môi, cởi áo tơi trải lên bùn lầy bên cạnh.

Mắt Du Tùng bắt giắc sáng lên, nhìn động tác của cô, nụ cười càng rõ ràng, trong mắt tỏa lên ấm áp mà anh không hề biết.

Dư Nam đã chậm rãi trèo lên áo tơi. Áo tơi khá cứng, diện tích lớn, hoàn toàn có thể chịu được sức nặng của cô trong thời gian ngắn. Động tác của Dư Nam cực kì chậm, từ ngồi chuyển sang quỳ, trên áo tơi có chỗ hơi lõm xuống, cô vội vàng tách hai chân để tăng bề mặt chịu lực.

Phía dưới không xảy ra chuyện gì, Dư Nam thử đứng lên. Cô cúi đầu, hai tay bám vào vách đá, còn chưa đứng vững, bỗng có một lực ở phía trên kéo cổ tay cô lên, vừa xách vừa nhấc, cả người nhẹ bẫng, bàn tay rộng lớn của anh ôm trọn eo cô.

Không kịp trở tay, cô đã được nhấc lên bờ kè.

Xách cô như xách một con gà con.

Du Tùng nói: “Cũng không nặng lắm.”

Dư Nam lườm anh: “Đã nói không mượn anh giúp mà.”

Du Tùng cười một tiếng, nhìn sắc trời, đã hoàn toàn tối đen, có thể lơ mơ nhìn thấy mây đen ùn ùn kéo đến trên bầu trời, sao rất thưa.

Anh cúi đầu nhìn cô, sải bước đi trước: “Về thôi, vẫn còn mưa bão đấy.”

Dư Nam do dự: “Nhưng Chương Khải Tuệ...”

“Cô ta không chạy đến đây đâu.” Anh ngắt lời cô.

Dư Nam hỏi: “Trương Thạc tìm được họ rồi ư?”

“Chưa.” Ánh mắt Du Tùng chắc chắn, như biết hết tất cả. “Hai người đấy không hề vào núi, suy nghĩ của cô và cô ta giống nhau sao? Tuy Chương Khải Tuệ tùy hứng bồng bột, chỉ muốn giận dữ để người khác dỗi, nhưng gan bé như con kiến ấy dám chạy vào núi à?” Anh nhìn cô đầy sâu xa: “Trừ phi thật sự không muốn người khác tìm thấy.”

Dư Nam hỏi: “Vậy họ có thể đi đâu?”

“Ai biết được.”

Cô sưng sốt trong giấy lát.

Du Tùng lùi về phía sau hai bước, kéo ngọn tóc cô: “Đứng như trời trồng nghĩ gì vậy?”

Dư Nam khẽ “hừ”, kéo tóc khỏi tay anh, nước mưa đã thấm ướt sợi tóc, đỉnh đầu còn dính hai vết bùn.

Du Tùng hét kiên nhẫn: “Chân mềm nhũn cần người công à?”

Cô kích anh: “Công cũng được.”

Du Tùng cúi đầu lướt qua đôi chân đầy bùn của cô, nói đầy ghét bỏ: “Coi như tôi ngu đi.”

Rồi anh đi trước.

Dư Nam quay đầu nhìn cái áo ướt trên mặt bùn, ở giữa trũng xuống, bị bùn loăng xung quanh từ từ lấp lên, không dùng được nữa rồi.

Cô giậm mạnh để gạt bùn trên chân, cất bước đuổi theo, cô bật đèn pin, chùm sáng lơ mơ chỉ đủ để chiếu sáng con đường bên dưới.

Du Tùng đi bên cạnh cô, cách nửa cánh tay, không xa cũng không gần, nhìn đèn pin trong tay cô mà hỏi: “Cô không sợ à?”

Dư Nam vô thức trả lời: “Sợ cái gì?”

Dư Tùng liếc cô: “Con gái hẳn nên giả bộ yếu đuối nhất gan chứ?”

Dư Nam nghiêng đầu: “Đàn ông các anh thích thế à?”

“Thích.” Bỗng nhiên anh sáp tới gần, hơi thở nóng hổi phả vào tai cô: “Nhưng khẩu vị tôi khá nặng.”

Dư Nam lấy tay chặn lại: “Khẩu vị nặng mà sao tôi chưa thấy anh ăn shit bao giờ vậy?”

“Không phải tối qua vừa ăn sao?”

Cô ngừng lại hai giây, nhớ lại: “... Ghê tởm.”

Trong bóng tối vang lên tràng cười nhẹ nhàng.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bầu không khí lúc này vô cùng hài hoà, khác hẳn với kiểu giương cung bạt kiếm mấy hôm trước, dường như thời gian cũng trôi nhanh hơn, con đường không quá xa như đã nghĩ.

“Trước kia cô đã từng đến đây à?”

“Chưa từng.” Dư Nam trượt chân, Dư Tùng kéo cánh tay cô nhấc lên, đợi cô đứng vững mới thả ra.

“Từ nhỏ tôi đã sống trong núi, hái nấm bẻ thông, bắt thỏ bẫy gà, chơi bịt mắt bắt dê khắp các núi đồi. Lúc đó trong thôn điện đèn đều thiếu, còn tối hơn ở đây, muốn đến trường phải đi qua cả một đỉnh núi, một mình đi đêm là chuyện rất bình thường.”

Dư Tùng châm chọc: “Thế bình thường có bị sa vào bùn không?”

Dư Nam: “...”

Dư Tùng chợt hỏi: “Vậy trước lúc bảy tuổi thì sao?”

Dư Nam hơi ngơ ngác: “Gì cơ?”

Dư Tùng nhớ tới mấy lời lần trước lão Hồ nói, cũng không hỏi sâu, nói vu vơ: “Vẫn chạy khắp núi à?”

Mất một lúc Dư Nam mới nói “Ừ”.

Cô vung vẩy đèn pin trong tay, hạt mưa sáng lấp lánh dưới ánh đèn màu vàng, như những tinh thể li ti, dày đặc không kể hết.

Hai người đều ướt đầm. Mưa rơi xuống khuôn mặt và bả vai, xung quanh quá tối, cô nghiêng đầu, nhưng chỉ có thể phân biệt được đường nét chung chung của anh.

Du Tùng hỏi: “Nhìn gì cơ?”

“Anh không mặc áo tơ hay áo mưa à?”

“Áo mưa của lão Hồ không vừa.”

“...Ồ.”

Đi hết một đoạn đường bằng phẳng, phía trước bắt đầu lên dốc, mặt đường bùn đất lầy lội, họ cố gắng chọn đi trên vệ cỏ.

Du Tùng hỏi: “Trước đây đã gặp chuyện thế này chưa?”

“Chưa.” Cô đáp: “Nhưng nếu chẳng may xảy ra chuyện, hướng dẫn viên của đoàn phải chịu trách nhiệm còn lớn hơn trách nhiệm hiện giờ.”

Du Tùng nói: “Nhìn cô không giống tuýp người như thế.”

“Tuýp người thế nào?”

“Tốt hết phần người khác.”

Dư Nam nói: “Chỉ là tôi và họ khá hợp nhau thôi.”

Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, Du Tùng cất tiếng hỏi trên đỉnh đầu cô: “Vậy tôi thì sao?”

Dư Nam không nói gì.

Du Tùng giơ tay lên, nhéo mặt cô.

“Làm gì thế?”

Ngón tay anh cọ cọ: “Có bùn.”

Dư Nam né tránh: “Mắt thần của anh tinh nhỉ.”

Anh lại chà thêm cái nữa, rồi rất tự nhiên thả tay xuống, hỏi: “Làm nghề này bao lâu rồi?”

“Sáu, bảy năm gì đó.”

Du Tùng ngẫm nghĩ, sáu bảy năm trước cô chỉ mới mười bảy, mười tám tuổi, anh hỏi: “Không học đại học ư?”

“Tốt nghiệp cấp ba xong thì nhà quá nghèo, không có tiền.” Cô cười nói: “Hơn nữa tôi học không giỏi, không phải học sinh gương mẫu, suốt ngày đánh nhau bị mời phụ huynh lên trường.”

Dư Nam thuận miệng hỏi: “Còn anh thì sao?”

“Hả?”

“Học lực thế nào?”

Du Tùng đáp: “Không bằng cô, đến cấp ba còn không tốt nghiệp nổi.”

“Không thể nào.” Dư Nam buột miệng thốt ra: “... Ý tôi là, nhìn anh không giống.”

Cô nghe thấy một tiếng cười: “Coi như cô đang khen tôi vậy.” Ngừng lại một lát, anh nói: “Năm mười sáu tuổi xảy ra mấy chuyện, nên nghỉ học.”

“Nghỉ học?”

“Đến huyện Nghi.”

Trong bóng tối không nhìn rõ khuôn mặt nhau, nhưng có thể nhận ra rõ ràng giọng nói anh trầm hơn, Dư Nam mím môi, không hỏi nữa.

Sau đó cô nghe thấy một câu: “Để tìm một người.”

* * * * *

Thời gian tiếp theo hai người đều im lặng, trên đường chỉ còn lại tiếng bước chân.

Đi đến sườn núi lúc này, con đường hẹp không đủ để hai người qua cùng một lúc, Du Tùng bảo cô cầm đèn pin đi trước, còn mình thì đi sau.

Quãng đường này không thể gọi là ngắn, có lẽ được tạo thành do trước đây dân trong thôn đi lại nhiều, đường đá dưới chân toả sáng lấp lánh dưới chùm sáng của đèn pin, có thể nhìn thấy những giọt nước đập vào đá bắn lên tung toé như những bông hoa. Địa hình dốc đứng trơn ướt, chỉ cần không cẩn thận có thể bị ngã ngay lập tức.

Dư Nam lo lắng cho Du Tùng, nghiêng đầu nói: “Anh đừng nhìn sang bên cạnh, cố gắng đi theo chùm sáng đèn pin.”

Du Tùng cười: “Tôi vẫn khá quan trọng với cô nhỉ?”

“Đừng mơ, không muốn nhật xác cho anh thôi.”

Du Tùng không trêu cô nữa, trả lời nghiêm túc: “Tôi đâu yếu ớt vậy.”

“Anh không sợ... Á...” Trên chân Dư Nam có bùn, mặt đường có rêu, cô mãi nói chuyện nên không để ý bên dưới, trong nháy mắt trượt chân một cái, cả người ngã xuống khe núi.

Trong tích tắc trời đất quay cuồng, cô nghe thấy một tiếng hét: “Dư Nam...”

Du Tùng không ngờ cô sẽ bị trượt ngã, lúc nhận ra, Dư Nam đã biến mất khỏi tầm mắt. Anh không kịp nghĩ gì mà lao tới, nhưng chỉ bắt được tay áo chống nạnh của cô.

Hết chương 20

21. Chương 21

Mốc dịch

Fei Yang beta

Hai người nằm bò trên dốc núi, Du Tùng treo ngược, chân trái bám lên cành cây ven đường, một tay bắt được ống tay áo của cô, tay còn lại lần mò tìm kiếm, nắm chặt lấy cổ đại xung quanh.

Bàn tay Du Tùng đặt ngang, chống lên lên con dốc để tăng sức cản.

Tim Dư Nam đập thành thạch, đèn pin đã tuột khỏi tay, chung quanh tối đen như mực, thời gian như ngừng lại. Trong tích tắc, âm thanh của thế giới biến mất, không nghe thấy tiếng mưa sa bão táp, không nghe thấy tiếng côn trùng kêu, bên tai chỉ còn tiếng hít thở nặng nề của hai người.

Cho đến khi Du Tùng hỗn hển gào lên: “Con mẹ nó đến đi còn không vững, cô còn muốn nói gì?”

Phía dưới không có tiếng động, trước mắt anh hoa lên, cố gắng nhìn rõ đường nét cô trong màn đêm như hũ nút, toàn bộ gương mặt đều bị che khuất trong bóng tối, chỉ còn ánh trắng phản chiếu ánh sáng lấp lánh trong mắt cô. Dư Nam ngẩng đầu nhìn anh, mang theo sự ấm áp mềm mại.

Trong lòng Du Tùng dâng lên cảm giác kì lạ.

Giây phút ấy, như chỉ trong một cái ngoảnh đầu (1), quay về hàng nghìn năm trước.

Anh hốt hoảng, bởi phía dưới không có tiếng động gì.

Du Tùng tưởng cô đang sợ, thở dài một hơi, giọng nói mềm mại hơn nhiều: “Cô em à, đừng sợ, tôi kéo cô lên đây, đừng buông tay.”

Một lúc lâu sau mới nghe thấy giọng nói rầu rĩ của Dư Nam: “Tôi không sợ.”

Đường như Du Tùng thoải mái hơn, cười mắng: “Mợ nó ông đây sợ, được chưa.” Ngón tay anh nắm chặt hơn: “Cô cứ chậm thôi, lấy một tay với lấy tay tôi đi, tôi chỉ túm được tay áo cô thôi, không giữ được lâu.”

Cơ thể Dư Nam đứng đờ, anh nói: “Cô nhẹ nhàng một chút nào, chân tôi chỉ bám lên cành cây thôi đấy, không đỡ nổi trọng lượng của hai người đâu.”

Du Tùng nắm rất chặt, nếu chất lượng vải của áo tốt, hai người chắc chắn sẽ không rơi xuống. Dư Nam dịch người một chút, đầu ngón tay cố gắng chạm tới mu bàn tay anh.

Cô cắn môi, Du Tùng nói tiếp: “Dùng sức.”

Dư Nam nhích lên từng tí một, móng tay sượt qua da anh, cố gắng mấy lần, cô rướn người, cuối cùng bắt được ngón tay Du Tùng.

Động tác của cô quá mạnh, phía dưới vang lên những tiếng “rắc rắc” rất nhỏ, cành cây mà chân Du Tùng bám lên sắp gãy.

Dư Nam run lên.

Du Tùng bị treo ngược, gân xanh bên huyệt thái dương nổi lên, anh thở không ra hơi: “Đừng sợ, tôi không thả tay ra đâu.”

Cô không dám động đậy nữa, sợ anh cũng bị rơi xuống.

Lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi, cái ôm của anh trong ngày lơ lửng giữa không trung đó, trước đây chưa từng có.

Cô ngược đầu lên nhìn anh: “Nếu không anh buông tay ra đi, tôi nhẹ lắm, từ từ trèo lên cũng được.”

Anh nổi giận: “Bớt nói đi, tiết kiệm sức lực, nhìn xuống chân mình, có mỏm đá nào có thể đặt chân lên không?”

“...Có.”

“Giẫm rồi trèo lên đi.”

Dư Nam giẫm lên mỏm đá, hít một hơi.

Du Tùng hỏi: “Bị thương rồi sao?”

“Bị trẹo chân.”

Du Tùng chỉ nói: “Vậy động tác nhanh một chút.”

Dư Nam đặt chân lên mỏm đá bên dưới, trèo lên trên hai bước nhỏ, Du Tùng vươn tay kéo áo sau lưng cô. Cô lại nhích lên, anh đỡ lấy hông cô, dùng sức kéo mạnh cô lên.

Dư Nam vô thức làm theo lời anh, một giây sau, có đôi tay mạnh mẽ kéo cô vào một lồng ngực rắn chắc. Đầu cô đập mạnh vào ngực anh, chân anh kẹp chặt chân cô, hai người ôm nhau lăn xuống núi.

* * * * *

Du Tùng thẳng hông: “Thoải mái không? Hay nằm thêm lúc nữa?”

Dư Nam từ từ bò dậy, ngồi sang bên cạnh.

Du Tùng chống người lên: “Có bị thương không?”

Dư Nam cử động một cái: “Không.”

Hai người đều nhếch nhác như nhau, nước mưa gột rửa tất cả, trước trán Dư Nam dính mấy sợi tóc, bù xù thê thảm.

Một lát sau, Dư Nam hỏi: “Anh thì sao?”

“Không sao.”

Du Tùng đứng lên kéo cô dậy.

Dư Nam mượn ánh trăng ngẩng đầu nhìn anh: “Tiếp theo chúng ta đi thế nào đây?”

Du Tùng vuốt mặt, trầm mặc mấy giây rồi nói: “Dốc quá trơn, cô không thể đi được, chúng ta đi men theo dòng nước, vòng qua ngọn núi này thì có thể tìm thấy đường vào thôn.”

Dư Nam chần chừ: “Gọi điện thoại thì sao?”

“Trước khi vào núi tôi nhìn thấy một khe suối nhỏ.” Du Tùng vừa nói vừa móc điện thoại ra, “Uớt rồi, không dùng được.”

Dư Nam đưa tay tìm trong ba lô, Du Tùng ngăn lại: “Trước tiên đừng gọi.”

Tiếng sấm ầm ầm, tia chớp rạch trời, Dư Nam chợt hiểu ra.

Du Tùng nói: “Trời mưa quá to, tìm nơi trú mưa cái đã.”

Hai người đi men theo khe suối, tuy đường trên núi khá trơn, nhưng cũng bằng phẳng. Hai bên khe nước có đá cuội do bị nước sông ăn mòn, gập ghềnh không hề dễ đi.

Chân Dư Nam bị thương, không quá nặng nhưng cũng thành vấn đề, cô đi chậm bị tụt lại phía sau mấy bước.

Bước chân Du Tùng lớn, khi quay đầu lại thấy khoảng cách hai người bị kéo giãn bốn, năm mét. Anh dừng lại chờ cô: “Chân đi được không?”

Dư Nam gượng gạo đáp: “Được.”

Du Tùng cúi đầu lướt mắt qua không nói gì, nhưng bước chân rõ ràng đã chậm lại.

Đi được mấy phút, Du Tùng dừng lại, quỳ xuống trước mặt cô, đưa tay ra: “Lên đây.” Anh nói, “Đừng làm mất thời gian nữa, với tốc độ của cô bao giờ mới về đến nơi?”

Dư Nam cắn môi, không gắng gượng nữa, trèo lên lưng anh.

Du Tùng đứng dậy, lắc lư mấy cái, sải bước về phía trước trong làn mưa to. Anh ôm đùi cô, được mưa bão gội rửa, chân cô sạch hơn lúc nãy, trên làn da trắng muốt dính những hạt cát li ti, hơi lạnh ngấm vào.

Anh tìm lòng không dặng nhéo một cái, cười nói: “Nhìn có vẻ gầy, không ngờ có da có thịt nhỉ.”

Dư Nam không phản ứng lại, đôi tay vòng qua vai anh, cơ thể lạnh lạnh nhận hơi ấm yếu ớt từ bờ lưng anh.

Bây giờ cô mới thấy lạnh.

Dư Nam run lên, anh nghiêng đầu: “Lạnh à?”

“Ừ.”

Du Tùng cười giễu cợt: “Có nói vậy thì bước chân tôi cũng không nhanh hơn được.”

* * * * *

Họ tìm thấy một hang đá, không rộng rãi nhưng đủ sâu, hai người cố gắng lê lét vào trong hang, tránh sét đánh bất ngờ.

Dư Nam bật đèn pin lên để soi, khắp nơi trong động đều có tiếng nước rơi tí tách xuống mặt đất, tiếng động buồn tẻ, trống trải và vang vọng. Trong những khe hở trên bề mặt đá, có mấy cây cỏ ngoằn ngoèo mọc dại.

Du Tùng đưa tay bẻ mấy cái cây vướng víu xung quanh, Dư Nam ôm vai ngồi xuống, tín hiệu rất yếu, may ra có thể gửi cho Trương Thạc một tin báo bình an. Anh cúi đầu nhìn cô, hai chân cô trắng nõn, đôi giày thể thao lấm lem không nhìn ra màu sắc ban đầu.

Du Tùng vòng tay cởi áo, vắt ra một đồng nước: “Sao không mang tất?”

Dư Nam ngược đầu lườm anh một cái, không trả lời.

Du Tùng hiểu ra, cười nói: “Chỉ có một đôi thôi à?” Không nghe thấy đáp án, anh tự lầm bầm: “Dùng cảm ghê.”

Hai người đều ướt như chuột lột, quần áo lạnh lẽo dính vào người, hang đá ẩm thấp âm u, Dư Nam ôm vai run lấy bầy.

Du Tùng ngồi xuống, trong tay hí hoáy hộp thuốc, thuốc đã ướt sạch, không hút được. Anh vứt hộp thuốc sang một bên, ngón tay nghịch bật lửa.

Yên tĩnh một lát, Du Tùng hỏi: “Có gì ăn không?”

“Anh chưa ăn tối à?” Ba lô của cô làm từ da, bên trên có nắp và khoá kéo, đồ đạc bên trong may mắn thoát nạn. Dư Nam lấy một túi táo khô ra, là táo mua ở hồ Lô Cô.

Cô đưa cho anh.

“Chỉ thế này à?”

Dư Nam lại lục: “Còn một thanh chocolate nữa.”

Du Tùng không lấy chocolate, mở túi táo khô ra, ăn hai miếng: “Cô ăn đi, thứ đồ ăn vặt này ngọt đến phát ngấy.”

Dư Nam cũng không nhường, để bổ sung thể lực và tăng thêm thân nhiệt, cô bóc chocolate ra cắn một miếng: “Sao anh biết tôi đến đây?”

Du Tùng chống tay: “Hồi lão Hồ.” Hai giây sau bổ sung thêm một câu: “Điện thoại của cô không có sóng.”

Dư Nam “À” lên một tiếng.

Du Tùng hỏi: “Nếu cô là Chương Khải Tuệ thì sẽ làm thế nào?”

“Vào núi.”

“Nguyên nhân?”

“Sau khi cãi nhau tức giận thì phải cần bình tĩnh, đương nhiên là đến nơi đối phương không tìm thấy, nếu không bất chấp mưa gió chạy vào núi thì còn ý nghĩa gì.”

Du Tùng quét mắt một cái: “Mạch não đúng là không giống.”

Dư Nam hỏi: “Anh nói gì cơ?”

Hết chương 21

(1) Nguyên gốc là: (Điện quang hoá thạch), chỉ ánh sáng của tia chớp; ánh lửa của đá lửa, vốn là lời nói của Phật để chỉ sự vật lướt qua trong chớp mắt, hoặc hành động cấp tốc, bỗng nhiên phát động.

22. Chương 22

Mốc dịch

Fei Yang beta

Du Tùng không trả lời, ăn được mấy miếng, anh vứt túi táo khô lại cho cô, tiếp tục nghịch bật lửa.

Dư Nam nhìn bật lửa trong tay anh: “Muốn hút thuốc à?”

“Cô có?”

Dư Nam cúi đầu lục ba lô, lấy hộp Trung Nam Hải ra ném cho anh.

Du Tùng bắt được, mượn ánh lửa nhìn sơ qua, hộp thuốc nhỏ nhắn khô ráo, là thuốc lá dành cho phụ nữ.

Du Tùng liếc cô: “Cô hút thuốc à?”

Dư Nam đáp: “Thỉnh thoảng.”

Anh cười khẽ, rút một điếu ra châm lửa, rít một hơi.

Dư Nam hỏi: “Thấy thế nào?”

Anh nói: “Chả ra gì.”

Du Tùng trả hộp thuốc: “Hút điếu không? Làm ấm người.”

Dư Nam ngập ngừng, rút một điếu cho vào miệng, cầm bật lửa dưới đất lên châm.

Du Tùng nghiêng đầu nhìn cô, một tay Dư Nam ôm gối, không hề để ý tới anh.

Cô hơi ngửa đầu, đường nét chiếc cằm, cần cổ căng ra, tạo thành đường cong mềm mại lạ kì. Cô nheo mắt lại, hàng mi run lên nhẹ nhẹ, ánh mắt mơ màng ngẩn ngơ trong làn khói thuốc.

Cô dùng ngón trỏ và ngón giữa xinh xẻo kẹp thuốc, ngón tay nhỏ bé co lại, cổ tay mảnh khảnh hơi giơ lên. Động tác thành thạo tao nhã.

Du Tùng nhớ tới lời cô nói, cô không phải học sinh gương mẫu.

Thấy động tác của Dư Nam hiện giờ, anh tin rồi, phong thái nhàn nhã, mang theo sự lười biếng và tùy tiện, thoát nhìn vừa sa ngã lại vừa gian ác.

Anh hỏi: “Đã lên được rồi, sao còn lăn xuống cùng tôi?”

Lúc đó ngón tay cô đã bám được lên mặt đường, nếu không nắm phải góc áo anh, chắc chắn sẽ không bị kéo theo xuống.

Dư Nam không trả lời, mà hỏi ngược lại: “Vậy tại sao anh lại cứu tôi?”

Du Tùng: “Thấy việc nghĩa thì hăng hái làm.”

Dư Nam: “Tôi cũng thấy việc nghĩa thì hăng hái làm.”

Du Tùng: “Tôi rảnh.”

Dư Nam: “Tôi cũng rảnh.”

Du Tùng: “Tôi đê tiện.”

Dư Nam cười lớn, nhại nốt câu: “Đúng, tôi cũng đê tiện.”

Nhưng Du Tùng không cười.

Anh nghiêng đầu nhìn, cô cười rất vui vẻ, khoe miệng kéo thành một đường cong lớn, còn có gì đó rất trẻ con, lần đầu tiên Du Tùng thấy cô như vậy.

Như đốm lửa nhỏ thiêu cháy cả cánh đồng, ánh lửa như được phóng to lên gấp vô số lần, nâng đỡ cô, nâng đỡ cả hang đá.

Anh nghe thấy nhịp tim thịnh thịnh của mình.

* * * * *

Du Tùng cúi người tắt đèn pin điện thoại.

Trong nháy mắt xung quanh chìm vào tối đen, Dư Nam hỏi: “Anh làm gì thế?”

“Bên ngoài đang có sấm sét.”

“Chỉ mở đèn pin thôi không sao đâu.”

Du Tùng nói: “Vậy thì đợi thêm lát nữa.”

Dư Nam cũng không khăng khăng, cô ngồi trong bóng tối lặng lẽ hút thuốc, ánh lửa nơi đầu ngón tay làm gương mặt cô chợt sáng chợt tối. Trong tích tắc sáng rực rỡ, anh thấy đôi môi cô nhẹ nhàng nhả khói, cánh môi mềm mại và đầu thuốc lá quấn quýt lấy nhau, không nở xa rời.

Yết hầu Du Tùng chuyển động một cái, anh dụi tắt thuốc, dịch mông đến gần, choàng tay qua vai cô. Người Dư Nam bỗng nhẹ bẫng, bị ai đó bế lên rồi đặt lên đùi mình, cánh tay anh ôm chặt cô, Dư Nam có thể cảm nhận được nguồn nhiệt nóng bỏng truyền tới.

Cô không nói gì, trong hang động lạnh lẽo, sau lưng chỉ có duy nhất một nhiệt độ, giống như trong câu chuyện cổ tích, trên đường phố phủ đầy tuyết giá, cô bé bán diêm đốt một que diêm trước khi chết.

Cũng là hơi ấm cứu mạng, để cô bé nương tựa.

Dư Nam bắt giác co người vào trong.

Du Tùng ôm cô chặt hơn, cô chậm rãi hút xong một điếu, hang đá tối om om, chỉ có sắc trời đen kịt và tia chớp thỉnh thoảng đi qua ngoài cửa hang.

Tiếng mưa bên ngoài rả rích, nhưng trong hang đá vô cùng yên tĩnh, sau tai là tiếng hít thở nặng nề của anh.

Du Tùng nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay lạnh lạnh của Dư Nam, lồng ngực anh dán lên lưng cô.

Dư Nam bỗng cảm thấy có luồng nhiệt đến gần, cô theo bản năng quay mặt đi, Du Tùng không cho phép, anh giữ cô lại, giọng nói khản đặc khác thường: “Hôn một cái.”

Trong bóng tối vang lên tiếng ma sát.

Anh thở sâu: “Em vẫn nợ tôi nửa điếu thuốc.”

“Tôi vừa trả rồi.”

“Tôi muốn điếu trong miệng em...” Du Tùng không cho cô cơ hội, cắn môi cô rồi hôn lên.

Trong miệng cô vẫn còn sót lại vị chocolate hòa lẫn mùi thuốc lá của phụ nữ, ngọt đến phát ngấy. Anh dùng đầu lưỡi cuốn lấy lưỡi cô, triển miên, say đắm.

Lưỡi Dư Nam đau nhói, khoang miệng tràn ngập mùi hương của anh, mang theo sự mạnh mẽ hoang dại, điên cuồng chiếm đoạt.

Cô không nhúc nhích nổi, đầu óc chệnh choáng, mắt mơ màng như có men rượu xộc lên, không thể mở mắt ra nổi.

Trong hang đá trống trải, yên tĩnh nhưng nồng nhiệt, chỉ nghe thấy tiếng hít thở hỗn loạn của nhau.

Du Tùng đè người cô xuống, cô không kiềm chế nổi vuốt ve lồng ngực anh, cảm xúc dưới lòng bàn tay cứng rắn nhưng ấm áp lạ thường.

Anh mút môi cô: “Còn lạnh không?”

“... Hơi hơi.”

Du Tùng cười: “Thế này thì sao?”

Anh đẩy cô xuống, bàn tay men theo eo cô đi lên, hai ngón tay đan vào nhau, sợi dây thắt trước ngực lỏng ra, cuối cùng trượt vào tay anh. Môi anh di chuyển vị trí, vùi đầu xuống, Dư Nam thở gấp, bất giác ngửa đầu lên, co vai lại như nghênh đón anh vào.

Du Tùng trầm nghĩ, cảm giác cực kì tuyệt vời, anh vẫn nhớ đậu phụ mặn mấy ngày trước ăn trên đường, trắng mềm, ngọt mát, vừa cho vào miệng đã tan ra... Anh dùng đầu lưỡi nhấm nháp, sau đó nuốt hết vào bụng.

Trong bóng tối điện thoại vang lên hai tiếng “Ting ting”, Trương Thạc trả lời tin nhắn của cô. Cô đưa tay ra với, bị anh giữ lại.

Du Tùng vỗ mông Dư Nam.

Dư Nam đè thấp giọng: “Đau.”

Một người khi bình thường vô cùng bình tĩnh, nhưng giọng nói lúc này lại nũng nịu kì lạ. Não Du Tùng tê rần, lửa nóng ở bụng dưới chạy rần rật, anh đưa tay cởi khuy quần cô ra.

Dư Nam ôm đầu anh, trong mơ màng chạm đến thứ gì đó dấp dính.

Cô sờ lại lần nữa thì nghe thấy một tiếng “hừ”.

Du Tùng rời khỏi môi cô, thở hỗn hển: “Mẹ nó em cố tình à?”

“Anh bị thương rồi?”

Dư Nam đẩy anh ra, tìm điện thoại trong hang đá tối tăm, lúc này không xem kĩ nên không để ý, cô qua quýt mặc áo ngực, đưa đèn pin đến gần anh.

Trên trán gần mép tóc có một vết thương rộng chừng hai centimet, khá sâu, vừa rồi bị nước mưa tạt vào, xung quanh đã kết vảy trắng. Ban này bị cô chạm vào, nó lại rỉ máu ra.

Cô xoay mặt anh qua lại, trên gò má, cổ gáy, cánh tay còn có những vết xước nông sâu dài ngắn khác nhau.

Dư Nam chợt nhớ ra, khi bị lăn xuống sườn núi, một tay anh vòng qua eo cô, một tay đỡ lấy đầu cô, nên hoàn toàn không đủ sức lực bảo vệ bản thân.

Du Tùng gạt tay cô xuống: “Vết thương nhỏ thôi, không sao đâu.”

Dư Nam nhặt quần áo dưới đất lên, vắt kiệt nước, mặc lại vào người, rồi quay người lục tìm mấy thứ trong ba lô.

Anh liếc cô: “Mặc vào rồi à? Muốn chạy trốn sao?”

Dư Nam không đáp lại, lấy khăn giấy và urgo trong ba lô ra: “Cầm lấy.” Cô đưa điện thoại cho anh, “Giơ cao lên một chút.”

Du Tùng lườm cô một cái, Dư Nam dùng khăn giấy lau sạch máu xung quanh, cầm miếng urgo dán lên trán anh, “Chúng ta phải về nhanh nhất có thể, để lâu vết thương dễ bị nhiễm trùng.”

Du Tùng không để ý, kéo cô tới gần, cúi đầu định hôn: “Tiếp tục.”

Dư Nam đẩy anh ra: “Trên người bẩn.”

“Tôi không chê.”

Cô đáp: “Tôi chê.”

Du Tùng: “...”

* * * * *

Gần mười giờ hai người mới về đến nhà trọ.

Đầu Du Tùng bị thương, họ không chờ mưa tạnh mà đi luôn, khi mưa nhỏ dần Dư Nam giục anh về.

Mọi người đều ngồi chờ ở tiền sảnh, Chương Khải Tuệ và Thạch Minh vùi đầu bên bàn.

Lúc này trong hang đá, Trương Thạc gửi tin nhắn cho Dư Nam, cô mới biết họ đã về.

Thấy hai người nhếch nhác bước vào, Chương Khải Tuệ chạy tới, kéo tay Dư Nam nũng nịu: “Chị Dư, em xin lỗi, em không biết cả tối nay chị đi tìm chúng em.” Cô nàng sục sục cái mũi: “Em... Em và Thạch Minh cãi nhau một chút, sau đó anh ấy đuổi theo, rồi... rồi...”

Cô nàng úp úp mở mở. Dư Nam cúi đầu vô tình nhìn tay Chương Khải Tuệ đang nắm tay mình, trên cổ tay có một chiếc vòng ngọc màu xanh, nhìn sơ qua, chất lượng tuy không bằng cái của Du Tùng, nhưng giá cũng phải đến bảy tám nghìn tệ.

Dư Nam chợt hiểu ra, chỉ hờ hững nói: “Về là tốt rồi.”

Chương Khải Tuệ cúi đầu: “Chị không giận chứ ạ?”

Dư Nam cong khoé môi, lắc đầu.

Có gì để tức giận đây? Cô quay đầu, đối diện với đôi mắt đen nhánh, anh nói đúng, cãi nhau giận dỗi là chuyện của người ta, ra ngoài tìm người là sự kiên trì của bản thân cô, lại còn làm phiền tới những người còn lại. Dư Nam cảm thấy áy náy, may mắn mọi người đều bình an quay về.

Thạch Minh cũng đứng dậy, thấy Du Tùng đứng phía sau, nét mặt vô cảm, nhưng lạnh tanh khiến người khác không thể đến gần. Anh ta chậm rãi đi tới, hoàn toàn thọt lỏm trong dáng người anh: “Xin lỗi anh Du, cả buổi tối làm liên lụy đến hai người.”

Du Tùng chỉ nói: “Trông kĩ bạn gái cậu đấy.”

* * * * *

Thời gian không còn sớm, mọi người chuẩn bị đi ngủ.

Chương Khải Tuệ có ý xin lỗi, chủ động lấy quần áo cho Dư Nam thay, là một bộ quần áo thể thao màu hồng mà cô nàng mặc khi ở hồ Lô Cô.

Dư Nam khoác áo mưa của lão Hồ ra sân tắm rửa, bình nước nóng thuộc loại năng lượng mặt trời nguyên sơ nhất, nước nóng và nước mưa đều lạnh như nhau.

Cô tắm mưa quá lâu, da thịt tê rần, đã mất hết cảm giác từ lâu. Rửa trôi bùn trên người xong, lúc định gội đầu, cánh cửa thô sơ bị gõ mấy cái.

Dư Nam cảnh giác: “Ai?”

“Mở cửa.”

Là giọng nói của Du Tùng, Dư Nam hỏi: “Có chuyện gì?”

“Có nước nóng, để em tắm.”

Dư Nam mím môi: “Không cần, tôi sắp tắm xong rồi.”

Bên ngoài im lặng hai giây, Dư Nam tưởng anh đã đi rồi, nhưng lại nghe thấy một tiếng “rầm” lớn, chốt cửa bị người nào đó kéo gãy.

Dư Nam hít một hơi, lấy quần áo ướt che lên người, hoảng hốt nhưng không ngăn cản được.

Trong lán chỉ có một ngọn đèn lơ mờ vàng, ánh sáng ấm áp, phủ lên làn da sạch sẽ của cô, trắng mịn mềm mại, có núi có non, từng đường cong mỗi sợi lông, toàn bộ đều lọt vào mắt anh.

Ánh mắt Du Tùng tối xuống, anh xách hai thùng gỗ vào, hơi nóng bốc lên lượn lơ trên mặt. Khi anh nhìn lại lần nữa, chỉ thấy đôi chân thon thả, những nơi còn lại đã bị cô che kín.

Trong mũi anh hờ ra một âm tiết: “Quái đản.”

Anh xoay người ra ngoài, đến cửa vẫn quay đầu lại liếc cô một cái, cuối cùng nói: “Nhanh lên, phần cho tôi một thùng.”

Khoá cửa đã bị anh dã man làm hỏng, cửa gỗ đóng không kín, Dư Nam lấy khăn nhúng nước nóng lau qua người, thấy ẩm lên khá nhiều. Cô thay quần lót sạch và bộ quần áo của Chương Khải Tuệ vào.

Dư Nam vào phòng lau đầu, suy nghĩ một lát rồi rút một tờ tiền trong ba lô ra. Cô gõ cửa phòng ông chủ nhà trọ, mượn hòm thuốc, đưa tiền đền làm hỏng áo tôi và... cái khoá cửa bị Du Tùng kéo hỏng. Chủ nhà trọ từ chối không nhận, cô đặt tiền lên bàn rồi quay người đi.

Dư Nam vừa lau đầu vừa chờ anh.

Một lát sau, Du Tùng vào, thấy cô đang ngồi bên cái bàn trong tiền sảnh, áo cộc tay quần dài màu hồng mà cô mặc mang theo một hương vị rất riêng.

Cô nói: “Cầm hòm thuốc vào, để Trương Thạc xử lý đơn giản cho anh, ngày mai đến Đại Lý thì vào bệnh viện băng bó.”

Du Tùng ngồi xuống bên bàn: “Cậu ta không biết đâu, em làm đi.” Im lặng trong giây lát, anh nói tiếp: “Sao? Trong hang đá thì làm được, ra ngoài đã không nhận người nữa à?”

Giọng điệu anh ngả ngón, nghe ra ý ở ngoài lời, Dư Nam lườm anh, mở hòm thuốc ra: “Cúi thấp đầu xuống.”

Du Tùng nghe lời ngồi lên ghế. Đầu anh cúi ngang ngực cô, khoảng cách chỉ bằng hai nắm tay, anh có thể nhìn thấy đôi bông đào nhấp nhô, và cả mùi hương chỉ thuộc riêng về cô.

Hai người không ai lên tiếng, gian tiền sảnh giản dị bình yên và tĩnh lặng.

Bên ngoài kia không biết mưa đã tạnh từ lúc nào, nước mưa từ mái hiên rơi xuống tí tách, bầu không khí trở nên mềm mại hơn.

Hết chương 22

23. Chương 23

Mốc dịch

Năm giờ sáng, xuất phát trong sương sớm.

Trời còn chưa tỏ, những đám mây xương cá lững thững trôi trên bầu trời màu xanh tro. Ruộng đất trên núi được mưa gội rửa, bầu không khí trong lành mát mẻ.

Trương Thạc ném hành lý vào cốp sau, quay người nhảy lên xe. Du Tùng đi phía sau, trên trán dán một miếng urgo màu trắng, tóc tai rối bời, dáng vẻ uể oải.

Mọi người đều đang đợi họ.

Trương Thạc cười áy náy, gào qua cửa xe: “Anh Du, nhìn gì thế?”

Rèm cửa sổ phòng chủ nhà trọ khẽ lay động, như bị gió thổi qua một góc, rồi nhanh chóng rơi xuống.

Du Tùng dừng lại vài giây, xoay người lên xe. Trời còn rất tối, tầm mắt không được xa, thật ra anh không nhìn thấy gì cả.

* * * * *

Sau khi lên xe mọi người đều tiếp tục ngủ bù.

Lão Hồ lái xe đến lối đi xung quanh núi mà hôm qua tìm thấy, công nhân sửa chữa đã sửa gấp đoạn đường bị sạt lở ngay trong đêm. Lái được khoảng hai tiếng, xe dừng lại bên đường, tìm một quán ăn để ăn sáng.

Qua một đêm, chân Dư Nam đã hơi sưng lên, đi đứng không dám mạnh tay mạnh chân.

Chương Khải Tuệ vô cùng nhiệt tình, chủ động dìu Dư Nam xuống xe vào quán cơm.

Dư Nam ngăn lại: “Tự tôi đi được.”

Giọng nói của Chương Khải Tuệ rất nhỏ: “Hôm qua đều tại em tùy hứng, nếu không chân chị đã không bị thương, hơn nữa... còn làm cả anh Du bị thương.”

Dư Nam cười xòa: “Không sao, anh ta da thịt dày.”

Chương Khải Tuệ cắn môi: “Anh Du... Anh Du chắc chắn đã nổi giận rồi, anh ấy luôn sầm mặt với em.”

“...” Cô ngập ngừng, nhưng vẫn nói thêm một câu: “Thạch Minh là người rất khá, tôi có thể nhận ra cậu ấy thật lòng với cô, hiện giờ tìm được người đàn ông yêu thương mình không dễ đâu, cô... nên để tâm tới cậu ta nhiều một chút.”

Chương Khải Tuệ cười gượng: “À... chị Dư, em biết rồi.”

Quán ăn sáng gần đường cái, không tính là sạch sẽ vệ sinh lắm, khách cũng không nhiều.

Mấy người ngồi xuống chiếc bàn vuông, thời tiết hơi lạnh, họ gọi bún, bánh trứng và bánh ngô.

Trên bàn ăn, Trương Thạc hỏi: “Vé máy bay buổi sáng, có về Nghi Huyện nữa không?”

Đôi đũa trên tay Dư Nam khựng lại, sau đó vờ như không có chuyện gì tiếp tục ăn.

“Không về.” Du Tùng đáp: “Hôm qua gã họ Lữ gọi điện cho tôi rồi.”

Trương Thạc ngẩng đầu lên: “Đã nói gì?”

“Tối nay gã đãi tiệc.”

Trương Thạc không hỏi gì thêm, “Vậy để em đổi vé.”

“Đổi đi.”

Trương Thạc vừa ăn vừa lấy điện thoại ra.

Du Tùng gấp bún, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Dư Nam, cười giễu: “Hướng dẫn viên Dư, sắp đến Đại Lý rồi, định đưa chúng tôi tới đâu?”

“Anh muốn đến đâu?”

“Đến đâu em cũng đưa ư?”

Dư Nam liếc lão Hồ: “Chỉ đưa đến ga tàu hỏa thôi.”

Dư Tùng bật cười thành tiếng, nuốt miếng bánh trứng: “Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, chẳng đường này em đã vất vả rồi, khi nào tôi có vinh hạnh mời em ăn bữa cơm?”

“Anh ở lại Đại Lý sao?”

Dư Tùng lắc ngón tay: “Sẽ thường xuyên đến.”

Dư Nam không tiếp lời, Dư Tùng cong khóe miệng: “Tôi có thể hiểu rằng, nét mặt này của em là thất vọng, đúng không?”

Dư Nam lườm anh: “Đừng tưởng bở.”

Trong lúc cười nói, đối diện đường cái bỗng vang lên tiếng phanh xe chói tai, đưa mắt nhìn, ba người đàn ông cao to vạm vỡ mặc quần áo màu đen, mặt mày dữ tợn bước xuống chiếc xe SUV cũng màu đen, đi tới bên này.

Sau cùng là một người phụ nữ bước ra từ ghế phó lái, mặc váy bó, tóc uốn lộn to, đôi mắt kính đèn tuyền che kín nửa khuôn mặt. Bước chân thướt tha đi về phía họ.

Dư Nam nhìn người đến, ánh mắt lạnh lùng.

Dư Tùng liếc mấy người nọ, quay đầu lại, gắp bún lên, “Em quen à?”

Cô mím môi không trả lời.

Cô nhận ra người phụ nữ đó, là Tần Kỳ. Trước đây cô ta đến hiệp hội du lịch gây rối, hai người đã đánh nhau, hậu quả cô bị mất việc.

Ngày trước Tần Kỳ từng đi theo đoàn Dư Nam, hiểu rõ một phần hành trình. Cô ta đuổi theo từ Đại Lý, khi đến Lệ Giang, Dư Nam đã rời khỏi. Cô ta lại dẫn người đến hồ Lô Cô, gọi điện thoại thì Dư Nam tắt máy, hôm qua còn bị mưa lớn chặn lối, đành phải ngủ lại ở nhà nghỉ giữa đường, tưởng rằng chuyến này tốn công vô ích, ai ngờ lại thấy bóng lưng người quen bên đường.

Mấy người đó tới gần, một gã trọc đầu trong đó hùng hục hổ hổ, giẫm một chân lên chiếc ghế đầu dài, nhổ một bãi nước bọt. Chương Khải Tuệ sợ hãi co người sang bên cạnh.

Tần Kỳ bước đến phía sau người Dư Nam, ôm vai: “Tôi còn tưởng là ai? Không phải là cô Dư đây sao? Làm tôi tìm vất vả quá, không ngờ có thể gặp nhau ở đây.” Ngón tay cô ta chọc vào vai Dư Nam “Cô nói xem, chúng ta được coi như là có duyên phận không?”

Dư Nam hỏi: “Cô tìm tôi có việc gì sao?”

Tần Kỳ tháo cặp kính đen xuống: “Nói thẳng luôn, tôi cũng không vòng vo với cô. Rốt cuộc cô đã giấu A Dương ở đâu?”

Dư Nam không đếm xỉa tới cô ta: “Người đàn ông của cô mà tìm tôi đòi à?”

Tần Kỳ nổi xung bởi thái độ của cô, cô ta đập tay lên bàn, mấy gã phía sau dừ dãn xông lên phía trước mấy bước.

Ngón tay cô ta dí mạnh vào đầu Dư Nam: “Mày đừng không biết điều, làm bỏ nhí đến nghiệm rồi hả? Mới nứt mắt ra đã biết câu trai rồi hả?”

Cô không đáp trả lại.

Tần Kỳ mỉa mai: “Sao, bản lĩnh lần trước đâu rồi? Bây giờ lại giống quả cà héo thối. Sợ à?”

Dư Nam nói: “Cô đừng gây sự nữa.”

Cô ta đặt mông lên bàn: “Ôi cha, nói năng vẫn có khí phách nhỉ? Cũng đúng, mày lắm bản lĩnh thể cơ mà, lẳng lơ qua đêm với đàn ông, đàn ông chỉ thiếu điều quỳ xuống liếm chân mày, vẫy tay một cái là có hàng đông người đến, đương nhiên không cần sợ.” Cô ta vỗ mu bàn tay vào mặt Dư Nam, hạ thấp giọng: “Đúng không, con đ*?”

Dư Nam thản nhiên nhìn thẳng vào mắt cô ta: “Đang nói bản thân cô sao? Tên gọi đây cũng xứng với cô lắm.”

Cô chưa tức giận, nhưng ngược lại cô ta đã nổi điên, đưa tay kéo Dư Nam lên, cô không phản kháng, mặc kệ cô ta.

Cô lên tiếng: “Lần trước đánh nhẹ quá nhỉ?”

Họ khá to tiếng, nên khách khứa trong quán ăn sáng đều tò mò quay đầu lại nhìn, Chương Khải Tuệ bị dọa sợ, nép vào sau người Thạch Minh, gương mặt lão Hồ sững sốt, Trương Thạc mở to mắt nhìn, bên miệng vẫn còn treo sợi bún.

Anh ta hoàn hồn, nhổ sợi bún ra, sắp tới gần, nhỏ giọng nói: “Cần giúp một tay không?”

Dư Tùng lười biếng tựa người vào lưng ghế, nét mặt thờ ơ nhìn đám đông, anh châm một điếu thuốc, không hút, mà đặt lên mép bàn. Rồi nói: “Xem vui trước đã.”

Trương Thạc mù mờ không hiểu gì, cũng không hỏi thêm, trở về chỗ của mình yên tĩnh xem biến.

Dư Nam vẫn bị Tần Kỳ kéo, móng tay sắc nhọn của cô ta đâm vào da cô, Dư Nam không đánh trả, một gã cao to mặt đen trong đám ấy có giọng nói thô tục, đẩy cô một cái: “Chị dâu, có phải trước đây con đ* này đánh chị?”

Tần Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi: “Chính là nó, mặt tao sưng cả tuần vẫn không đỡ, chắc chắn nó và A Dương dan díu với nhau, không biết dùng chiêu gì mà A Dương lại trốn tao.”

Dư Nam tránh khỏi tay cô ta: “Đánh không lại còn tìm thêm người giúp đỡ? Có tiền đồ không đấy?”

“Mẹ nó...” Tên trọc bỏ chân xuống, xông tới túm lấy cằm Dư Nam, kéo cô đứng lên, gương mặt cợt nhả: “Mấy con đ* chúng mày còn ra oai à, đủ độc ác, đề tiện đúng không hả, nói một tiếng, ông đây chắc chắn sẽ cho mày sướng đến sáng mắt ra... ha ha ha...”

Gã mặt đen bên cạnh cũng cười dâm dăng quét mắt qua mông cô. Tần Kỳ cong khóe môi cười hả dạ.

Dư Nam bị ép ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói: “Anh thả tôi ra trước đã.”

“Ôi chà, quả ốt nhỏ định cắn người à? Nào nào...” Gã trọc bấu cái môi dày: “Cắn ở đây, ở đây không được thì cho cô em cắn ở dưới.”

Nói xong gã túm lấy ngực cô, véo hai cái, rồi nhìn gã mặt đen: “Vừa to vừa sướng tay nha.”

Ánh mắt Dư Tùng tối sầm, nhìn chòng chọc vào bàn tay kia, khóe môi đang cong lên bỗng chốc trĩu xuống.

Cô nhin đau không né tránh: “Này!” Cô chợt cười nhạt: “Anh bỏ tay ra trước đã.”

Cô cười đến độ chói mắt, gã trọc nuốt nước bọt: “Để làm gì?”

Dư Nam cụp mắt, gập chân đá vào đũng quần gã: “Để cắn bên dưới anh!”

Sóng mắt cô di chuyển, giọng nói dịu dàng, gã trọc chớp mắt, dường như trong nháy mắt người anh em bên dưới có phản ứng.

Gã thả lỏng tay, tay kia lưu luyến nhéo thêm hai cái. Đôi mắt Dư Nam đong đầy tình xuân nhìn gã chăm chăm, chậm rãi quỳ xuống. Gã trọc mặc một chiếc quần mỏng rộng, bên dưới đã đội thành một túp lều. Gã cảm thấy một bàn tay nhỏ bé đang phủ lên chỗ ấy.

Gã trọc vô thức ngửa đầu ra sau.

Dư Nam nắm bóp cách một lớp vải quần, thấy gã nhắm mắt gương mặt cô bỗng lạnh băng, nhanh chóng nắm chặt lấy nó bề ngoặt xuống dưới, không hề nhẹ tay.

Thình lình xảy ra lúc đàn ông lơ là nhất, gã trượt rú to một tiếng.

Dư Nam còn cảm thấy không đủ, đứng lên đá một cái, chân dùng sức vừa mạnh vừa chuẩn, đá thẳng vào giữa đùi quần gã, cú đá này cô dùng hết sức mình, đá xong chân vẫn còn đau.

Gã trượt kêu gào ngã xuống đất, lăn lộn mấy vòng, trong phút chốc mồ hôi mồ kê vã ra như tắm.

Trương Thạc rét run cầm cập, bất giác khép hai chân lại, cảm thấy người anh em của mình cũng đau theo. Anh ta lén nhìn Du Tùng, anh đang nhướng mày, đuôi mắt hơi cong lên, thần thái trong ánh mắt ấy anh ta không nhìn ra nổi.

Trương Thạc thầm mắng: "Người phụ nữ này, bà nó đúng là đáng sợ."

Hai người còn lại thấy Dư Nam vùng lên, gã mặt đen bèn túm lấy tóc cô, Tần Kỳ đẩy người khác ra, tát một cái thật mạnh vào mặt cô, lập tức khóe miệng có máu rỉ ra.

Cô ta mở mắt trừng trừng, thấy đánh không đủ còn đá thêm một cái: "Tao bảo mày ra oai à?"

Dư Nam bị người khác kìm chặt lại, muốn đánh trả, nhưng lực tay của gã rất mạnh, cô giãy giụa đá chân nhưng không với tới.

Gã mặt đen cũng giơ tay lên, nắm đấm cứng như sắt sắp sửa rơi xuống.

"Chờ đã." Một giọng nói vang lên, cánh tay gã mặt đen khựng lại giữa không trung, gã cúi đầu khiêu khích: "Muốn giữ mạng, thì mày đừng nhúng mũi vào chuyện này."

Du Tùng cười cười, không nhanh không chậm móc ví tiền ra, lấy một xấp tiền vứt lên bàn, nói với ông chủ đang trốn bên cạnh: "Không đủ lát đưa thêm."

Mọi người đều không hiểu ra sao, chỉ có Trương Thạc mang nét mặt người xem trò vui.

Du Tùng bước tới, tóm lấy bàn tay đang nắm tóc Dư Nam, mắt anh nhìn cô, mỉm cười: "Đối xử với đàn ông thế này không hay đâu."

Gã mặt đen "hừ" một tiếng, anh càng bóp chặt xương tay gã hơn, để gã bỏ tay ra. Mu bàn tay đối phương đã trắng bệch, xương bị bẻ cong, gã thô bạo vùng nắm đấm xuống.

Anh đẩy Dư Nam sang một bên, nghiêng người né tránh, thuận tay nhấc ghế dài lên ném về phía gã, một tiếng "rầm" vang lên, băng ghế biến thành gỗ vụn, gã mặt đen đau đớn gào lên, rồi lại lao tới. Du Tùng đá chân vào bụng gã, đối phương bay ra, rơi mạnh xuống chiếc bàn xếp đầy đồ, chiếc bàn vỡ thành bốn năm mảnh.

Người qua đường xung quanh đều thét lớn rồi chạy mất. Gã mặt đen nằm sấp trên đất ưỡn eo, đau đến độ không đứng dậy nổi.

Một gã đàn ông cao lớn từ đầu đến cuối không nói câu gì không biết lấy chiếc gậy sắt ở trên xe từ lúc nào, vùng gậy về phía anh.

Dư Nam hốt hoảng kêu: "Phía sau..."

Du Tùng vốn đứng quay lưng với gã, nghe thấy tiếng hét bèn lạnh lẽo nghiêng đầu, nhưng gậy sắt vẫn trúng vào bên vai anh.

Trương Thạc chửi thề một tiếng, không làm người xem nữa, nhặt một miếng gỗ trên đất lên xông vào đối phương. Gã đàn ông cao lớn khá nhanh nhẹn, may mắn né được, cây gậy "quét sạch" nổi niêu bát đĩa trên tủ, tiếng loảng xoảng vang rầm trời.

Hai chọi một hoàn toàn không còn hồi hộp, gã cao lớn xông tới đánh Du Tùng, Trương Thạc khua cây gỗ vụn vào ót gã, Du Tùng nhân cơ hội kéo cánh tay đối phương vật ngã, đồng thời không ngừng ra nắm đấm thụi vào xương sườn gã. Tùng cú đều trí mạng.

Gã cao lớn kêu gào, gậy sắt tuột khỏi tay vùng vào cửa thủy tinh, toàn bộ mảnh vỡ bay ra trong chớp mắt.

Gã giãy giụa muốn đứng lên, một chân Trương Thạc giẫm lên sườn mặt gã.

Gã trọc lúc này bị Dư Nam xử lồm cồm bò dậy, đầu đầy mồ hôi lạnh, nghe rằng chửi thề xông tới bên cô, một chân Du Tùng đạp chân gã, vung tay nện gã vào cánh cửa, hỏi một câu: “Ai sáng mắt ra? Hả?”

Gã trọc vùng vẫy.

“Nói.” Du Tùng giờ nắm đấm, mặt gã trọc đầy máu, “Ai dê tiện?”

Gã trọc đã kiệt sức từ lâu: “Tao... dê tiện, tao... dê...”

Ánh mắt anh tối sầm, nhặt gậy sắt rơi bên cạnh lên, giơ đến nửa không trung vụt mạnh vào cổ tay gã, trong không khí có tiếng va đập chói tai, xen lẫn tiếng xương gãy “rắc rắc”.

Gã trọc hít một hơi rồi ngất xỉu, mọi người đều hoảng sợ.

Chén đĩa của quán ăn sáng bữa bọn, cửa trước như bị giặc đến cướp sạch.

Mấy tên cao to ôm đầu kêu đau.

Du Tùng đứng lên vịn cổ tay, điều thuốc bên bàn đã cháy sắp hết, anh cầm lên rít một hơi cuối cùng, ném nó xuống đất, dùng chân giẫm tắt.

Hết chương 23

24. Chương 24

Mốc dịch

Ba gã cao to đều bị đánh gục, Tần Kỳ không ngờ sẽ có người giúp cô, cô ta thấy tình hình không ổn toan lên chuồn, Dư Nam nghiêm nghị quay đầu, bất chấp vết thương ở cổ chân, chạy mấy bước túm lấy tóc sau gáy cô ta.

”Muốn chạy à, tôi có một khuyết điểm là không bao giờ chịu thiệt, đánh xong rồi chuồn à?”

Tần Kỳ thét lên: “Mày cũng đánh tao rồi.”

Cô ta giãy khỏi tay cô muốn bỏ đi, Dư Nam nắm chặt lại: “Tôi còn có tật ăn miếng trả miếng, ai bảo cô gây sự trước?”

Về ngoài Dư Nam khá nhếch nhác, tóc bị người ta kéo đến rối bù, trên người còn có dấu giầy, gò má sưng vù, khước miệng rỉ máu, dưới chân có vết thương.

Hai người gần như lao vào đánh nhau.

Dư Nam kéo mái tóc dài của cô ta, biến nó thành tổ quạ, Tần Kỳ cũng nổi điên, trở tay lại tóm lấy khuỷu tay cô, miệng mắng chửi: “Là mày và A Dương dan díu với nhau! T* nhân, con đ*, ngủ với thằng khác đi, trả A Dương lại cho tao.”

Gò má Dư Nam đau rát, trên cánh tay có một vết xước dài rỉ máu do cô ta cào, cô tức sôi gan, túm tóc cô ta kéo thẳng ra ngoài đường.

Cô ấn cô ta xuống lề đường, hai tay Tần Kỳ khua khoắng cào mặt Dư Nam.

Xe cộ trên đường dần đông.

Sườn mặt Tần Kỳ dán vào mặt đường, có thể nghe rõ tiếng bánh xe rầm rập chạy qua.

Dư Nam đè đầu gối lên eo cô ta: “Ai t* nhân?”

Tần Kỳ hét: “Mày.”

Dư Nam kéo cô ta dậy, lôi về phía trước, dí đầu cô ta xuống đất.

Có xe trượt ngay trên đỉnh đầu, tiếng gió thổi vù vù, bánh xe cuốn theo đất cát phả vào mặt. Dư Nam gào: “Ai là con đ*”

Tuyển phòng vệ trong lòng Tần Kỳ sắp sụp đổ, nhưng vẫn cứng họng: “... Mà.”

Dư Nam nghiêng rằng, kéo Tần Kỳ đến giữa đường, cong gối đá vào sống lưng cô ta. Có chiếc xe chở hàng từ trên dốc lao xuống với tốc độ cực kì nhanh, bắt đầu nhún còi inh cỏi từ phía xa, Dư Nam lại gào: “Cơ hội cuối cùng, ai là t* nhân?”

Ô tô tải càng lúc càng gần, bánh xe lớn cuốn tung đất cát lên, không hề có ý định giảm tốc, từng trảng còi như phá tan đường chân trời.

Tần Kỳ giãy dụa, Dư Nam ấn mạnh đầu cô ta hơn. Sườn mặt cô ta dán xuống mặt đường, mở to mắt nghe tiếng rầm rầm ngày càng rõ ràng. Tần Kỳ hoàn toàn sụp đổ, cô ta hét: “Tao...”

“Nói to lên, nghe không rõ.”

Cát bụi mù mịt, nuốt chửng nửa bầu trời trong xanh, như một con quái thú khổng lồ, mang theo kiêu ngạo ngang ngược.

Tần Kỳ khóc thành tiếng, trả lời thật to: “Tao... tao là t*... nhân...”

Ô tô tải đến gần, Dư Nam kéo cô ta dậy, xe không dừng, như tử thần trượt qua vai hai người. Gió lớn ập vào mặt, mái tóc rối bù tung bay, nhảy múa cùng gió.

Lái xe thò đầu ra, mắng một câu: “Mẹ nó, muốn chết à, chán sống rồi phải không!”

Dư Nam buông tay ra, đứng dậy mà mặt vẫn tỉnh bơ: “Còn gây chuyện nữa không?”

Tần Kỳ khóc không ra hơi, bộ quần áo sang trọng trên người biến thành một đồng vải lộn, gấu váy bị thốc đến eo, để lộ quần lót màu đen bên trong.

Dư Nam tháo sợi dây da trên tóc: “Nói.”

“... Không.”

Má trái Dư Nam sưng vù, trán bị cô ta cào, trên cánh tay có mấy vết xước đang rỉ máu, cô bình tĩnh nói một tràng: “Bạch Chấn Dương từng liên lạc với tôi, chỉ nói anh ta đã về Đại Lý. Chuyện thối tha của hai người không có một xu một cắc nào liên quan tới tôi, sau này đừng tới kiếm chuyện nữa.”

Cả người Tần Kỳ run lên, “Tôi yêu A Dương thật mà.”

“Tôi biết, nếu không đã chẳng lên giường với anh ta.”

Tần Kỳ vừa khóc vừa nói: “Cô và anh ấy vốn dĩ đã không cùng đường.”

Dư Nam cười gằn: “Tôi còn phải cảm ơn cô à?” Cô vén gọn tóc, lạnh lùng nói: “Đối với tôi, từ khi thấy hai người chung chạ với nhau, A Dương đã là quá khứ rồi. Con người tôi không thích chính mình bị thiệt, chứ đừng nói tiếp tục qua lại với người làm mình tổn thương, cho nên, tôi không hèn mạt đến nỗi phải níu kéo anh ta, nói thế đã đủ rõ ràng chưa... cô tự giải quyết đi.”

Dư Nam quay người, nói rất khí phách, cô và Bạch Chấn Dương đã không còn quan hệ gì, lời trên không sai một chữ

Nhưng...

Hèn mạt à? Có một chút.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt cười như không trong một góc quán

* * * * *

Vừa rồi Du Tùng gần như phá sập quán ăn sáng, anh hỏi ông chủ chỗ tiền đó có đủ hay không, ông chủ nhận tiền, liền mồm nói đủ rồi đủ rồi.

Xe tiếp tục lên đường, không ai nói gì, ngay cả Chương Khải Tuệ hoạt ngôn nhất cũng im lặng.

Dư Nam thở dài một hơi, đoán có lẽ mình đã dọa cô ấy rồi.

Cô sờ má, đau đến mức nghiêng răng hít một hơi, ngược đầu lên, khoe mắt Du Tùng trong kính chiếu hậu mang theo ý cười, đang thưởng thức khuôn mặt bị thương của cô.

Đoạn đường sau đó đi rất nhanh, đến nhà ga Đại Lý chưa đến mười giờ, lão Hồ còn chuyện khác, Dư Nam đưa tiền để ông ấy đi trước. Chương Khải Tuệ và Thạch Minh đều đã mua vé về từ hôm đến, chuyến tàu mười hai giờ trưa, vừa vặn đến kịp.

Hai người đứng ở quảng trường phía trước chào tạm biệt Dư Nam, ánh mắt Chương Khải Tuệ nhìn cô không còn đơn thuần như ngày trước, mà mang theo sự sợ hãi và kính nể, nhưng phần nhiều là sự sùng bái của cô gái trẻ.

Dư Nam cười: “Hoan nghênh hai người đến Đại Lý lần nữa, về sự việc xảy ra giữa đường tôi rất xin lỗi.” Cô ngập ngừng: “Hi vọng cô cậu nhanh chóng quên nó đi.”

Dư Nam nói xong, hơi xấu hổ vuốt mũi, dấu miệng, có phần bẽn lẽn như cô gái nhỏ.

Du Tùng đứng phía xa xa nhìn cô, chợt cảm thấy buồn cười, trên người mặc bộ đồ hồng nhạt, không thể tìm thấy điểm liên quan nào với cô gái dữ dằn mạnh mẽ trên đường quốc lộ.

Thạch Minh nói: “Chị Dư, chị đừng nói thế, quãng đường này chị đã chăm sóc chúng em rất nhiều, thật sự cảm ơn chị.”

Dư Nam đáp: “Nếu hai người hưởng trăng mật ở đây, tôi sẽ đưa hai người đến Đằng Xung Thụy Lệ (1) chơi, miễn phí toàn bộ chuyến đi, coi như là quà kết hôn.”

Thạch Minh khoác vai Chương Khải Tuệ: “Cảm ơn chị Dư,” Anh ta xấu hổ, lưỡng lự trong giây lát: “Em là con một trong nhà, nhưng luôn mong có một anh trai hay chị gái, chuyến du lịch này quen biết chị em rất vui, chúng em cũng rất thích chị, nếu không chê, sau này em gọi chị là chị gái, được không?”

Cô cũng vui vẻ: “Đương nhiên là được, tôi cũng thích cô cậu, sau này giữ liên lạc nhé.”

Du Tùng bên cạnh bật cười thành tiếng, uể oải dựa vào lan can, nhìn mấy người đang nói chuyện như đang nhìn hoa lạ cổ hiếm, kiểu kết thân này đúng là không thể giải thích nổi.

Nhưng không ai chú ý đến anh.

Chương Khải Tuệ bước lên phía trước một bước nhỏ, kéo tay cô lắc lư qua lại: Chị, chúng ta thêm weixin (2) đi.”

“Được.”

Ba người thêm bạn xong, Chương Khải Tuệ hỏi Du Tùng: “Anh Du, còn số weixin của anh thì sao?”

Anh đang chờ Trương Thạc lấy xe: “Tôi không có.”

Chương Khải Tuệ “ồ” một tiếng.

Hai người vẫy tay chào tạm biệt Dư Nam rồi vào nhà ga.

Du Tùng châm một điếu thuốc, anh tựa vào lan can nơi Dư Nam từng ngồi, cô nghiêng đầu nhìn anh.

Từ nơi bắt đầu về nơi bắt đầu, trong hoảng hốt, lại giống như ngày đầu tiên.

Ngày ấy, anh đột ngột xuất hiện, che mất bầu trời trên đỉnh đầu cô.

Lần thứ hai chạm mặt, anh gian xảo lưu manh sờ eo cô.

Hôm sinh nhật, anh sờ ngực cô.

Trên cáp treo núi Nữ Thần, anh hôn cô.

Trong nhà trọ nơi hẻo lánh, anh suýt nữa đã...

Tối qua trong động đá, nếu như không bị thương, có lẽ... sẽ xảy ra chuyện rồi.

Cô không kìm được, bật cười thành tiếng, hình như ngày nào anh cũng động d*, nhưng đều không thành công... trong sáu ngày ngắn ngủi, mỗi giây trôi qua sau đó như một thước phim quay chậm, giờ đây nhớ lại đều trôi qua trong nháy mắt.

Dư Nam đến gần anh: “Chuyện hôm nay cảm ơn anh.”

Du Tùng nhướn mày: “Chỉ hôm nay?”

“Cả hôm qua nữa.”

“Cảm ơn thế nào?”

Dư Nam hỏi ngược lại: “Anh muốn được cảm ơn thế nào?”

Du Tùng không trả lời, hút xong mấy hơi thuốc, dập tắt đầu thuốc trên lan can: “Đi đâu? Tôi đưa em đi.”

“Về nhà.”

Du Tùng hất cằm: “Lên xe.”

Trương Thạc lái xe tới, Du Tùng ngồi thẳng vào ghế sau, Dư Nam mở cánh cửa ghế phó lái, suy nghĩ rồi đóng nó lại, cửa sau vẫn mở, cô chui vào.

Cô nói địa chỉ với Trương Thạc, lần trước lão Hồ đã lái tới đó một lần, đường không dễ đi, đi qua mấy giao lộ mới tìm thấy.

Hôm nay Đại Lý nắng hiền hòa, hôm qua cũng mưa, bầu trời trong xanh như được gột rửa.

Xe đi thẳng một đường. Con xe Buick thương vụ dừng bên Nhĩ Hải, phía sau là những dãy nhà của người dân tộc Bạch nằm bên hồ. Có du khách tới chụp ảnh, hai ba học sinh đang ngồi trên thảm cỏ, dựng giá vẽ vẽ tĩnh vật.

Dư Nam đeo ba lô, trước khi xuống xe định nói ít tiếng địa phương, hoan nghênh lần sau tới chơi hay đại loại thế.

Nhưng chưa kịp mở miệng đã bị Du Tùng chặn họng: “Đừng nói mấy lời thừa thãi.”

“...” Cô nói: “Vây tạm biệt.”

Cô đi chưa được mấy bước, cánh tay bên người bị anh kéo lại, anh nói: “Trương Thạc, không phải cậu muốn đi vệ sinh sao?”

Trương Thạc thật thà: “Vừa nãy em giải quyết ở nhà ga rồi, bây giờ không buồn.”

Du Tùng nhìn gương chiếu hậu: “Cậu có.”

Trương Thạc xoa cổ định phản bác lại, nhưng nhìn gương chiếu hậu thì sực hiểu ra, “à” một tiếng vô cùng tự nhiên: “Chưa được bao lâu mà sao đã buồn nhỉ, anh Du, chờ em một lát nhé.”

Anh ta chạy xuống xe, Du Tùng vẫn chưa buông tay, xoa bóp đùa nghịch bàn tay nho nhỏ của cô.

Anh không có bàn tay mảnh khảnh trắng ngần, ngược lại, lòng bàn tay rất thô ráp chai sần, mang theo xúc cảm khô ráo và nhiệt độ vừa phải. Dư Nam nhớ lại giây phút bàn tay ấy đánh tên mặt đen, dùng lực thô lỗ đủ mạnh, dường như chỉ cần anh muốn thì có thể dễ dàng bẻ gãy xương đối phương. Trước đây cô vốn tưởng anh chỉ thích trêu đùa phụ nữ, giả bộ khoe mẽ, nhưng không ngờ có lúc anh lại mạnh mẽ, từng cú dứt khoát, có thể nhìn ra anh không hề đơn giản.

Yên lặng trong phút chốc, Du Tùng nâng tay cô lên nghiêm túc nhìn kĩ, thờ ơ hỏi: “Nhà nào là nhà em?”

“Sao phải nói với anh?”

Dư Nam hít một hơi, anh hơi bóp tay: “Vừa rồi còn hỏi tôi muốn được cảm ơn thế nào, không thành ý gì cả.”

Cô lườm anh, Du Tùng lại hỏi: “Là nhà nào?”

“Ngôi nhà trước cửa trồng hoa.”

“Nhà nào mà chả có hoa, coi tôi là tên ngốc à?”

Dư Nam đành nói: “Trên cửa dán môn thần.”

“Có bốn nhà dán.”

Dư Nam tiếp tục: “Cửa lớn màu đen.”

Du Tùng nghiêng đầu nhìn: “Căn nhà số ba đếm từ bên trái, trên cánh cửa đen dán hai con quỷ, trước cửa trồng một đồng cỏ, đúng không?”

“...Ừ.”

Anh chống gối: “Tới đây thì có thể tìm thấy em sao?”

Cô hỏi: “Tìm tôi làm gì?”

Anh mỉm cười, thốt ra hai từ: “Để ngủ.”

Dư Nam nhìn anh nhưng không nói gì, Du Tùng nói: “Dư Nam, em đừng tưởng chuyện giữa chúng ta đã xong.” Anh nhéo cằm cô: “Chúng ta chưa xong đâu.”

Dư Nam cắn môi dưới.

“Tôi lại nhớ đến một chuyện...” Anh gật đầu, “Hồi em lần cuối, trước đây chúng ta đã từng gặp nhau chưa?”

Dư Nam cười một cái: “Anh quá cố chấp với câu hỏi này rồi đấy.”

Anh hỏi thật sự: “Đã từng? Hay chưa từng?”

“Chưa từng.”

Anh đáp: “Em từng gọi tên tôi.”

Tối qua khi anh rơi xuống núi, Dư Nam hoảng sợ đã gọi tên anh, nhưng từ đầu chuyển đi tới giờ anh chưa từng để lộ tên thật của mình với người khác, ngay cả Trương Thạc cũng chỉ gọi là “anh Du” mà thôi.

Cô trả lời: “Tôi từng thấy chứng minh thư của anh.” Rồi thêm một câu: “Lúc làm thủ tục thuê phòng.”

Đôi đồng tử của Du Tùng hơi co lại, nhìn chăm chăm vào mắt cô, đôi mắt sắc bén như chim ưng, một lát sau, anh nâng cằm cô lên: “Đây là cơ hội cuối cùng, Dư Nam, đừng lừa tôi, nếu không em sống không bằng chết.”

Gương mặt Dư Nam cứng đờ, nét mặt nghiêm túc và chân thật. Du Tùng bỗng thấy buồn cười bởi nét mặt ấy, dè nửa người cô xuống, kề gần sát: “Đừng căng thẳng. Ý tôi nói là sống đến chết. (2)”

Cô nghiêng răng: “Không biết xấu hổ.”

Nụ cười Du Tùng tắt ngấm, nghiêm nghị hỏi lại: “Nói đi.”

“Chưa từng.”

Du Tùng chỉ muốn bẻ gãy xương cô, chặc chấn một câu: “Nhưng em nhớ tôi.”

Dư Nam run rẩy, tim thất lại.

Hết chương 24

(1) Đằng Xung, Thụy Lệ: đều là những thành phố thuộc tỉnh Vân Nam, Trung Quốc.

(2) Weixin: Một ứng dụng trên điện thoại, gần giống như zalo, viber bên mình.

(3) Cụm từ gốc là dục tiên dục tử (): Khi vui sướng tột đỉnh, cũng là lúc xảy ra chuyện đau đớn nhất.

25. Chương 25

Mốc dịch

Mùa đông năm ngoài Tế Nam lạnh vô cùng, tuyết lớn kéo dài, gió rét cắt da.

Mạc Tích Đồng là sinh viên tốt nghiệp xuất sắc nhất của đại học Tân Hoa khóa trước, được mời làm khách mời đến dự lễ kỉ niệm ngày thành lập trường. Cô ấy kéo Du Tùng đi cùng.

Anh cảm thấy nhạt nhẽo, được nửa buổi lễ quay về xe chờ cô.

Tâm trạng anh chán nản, trong ánh nắng rơi rớt có chiếc bóng lắc lư, anh ngẩng đầu lên nhìn.

Một bà lão ăn xin đang ngồi trên con đường trước cổng, bên cạnh có một cô gái đang nói chuyện với bà. Hình như nói rất vui vẻ, bà lão ăn xin khua tay múa chân.

Không tới một lát, cô gái ấy lấy thứ gì đó trong túi, sau khi bà lão đón lấy thì đứng lên chạy mất, còn cô vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, trước mặt là chiếc bát sứ để tiền.

Người qua người lại tấp nập đi qua, tò mò đánh giá. Cô gái ngoảnh mặt làm cơ, lặng lẽ quan sát kiến trúc và khung cảnh xung quanh.

Du Tùng cảm thấy thú vị, anh xuống xe tới gần cô, hai tay đút vào túi chiếc áo to sụ.

Cô ngẩng đầu, trong mắt lóe lên sự ngạc nhiên, nhưng chỉ trong ngắn ngủi, dường như không thể bắt được.

Du Tùng cụp mắt nhìn.

Đối phương mặc chiếc áo khoác lông dài đến đầu gối màu trắng, phối với quần bò, đeo giày đi tuyết, từ cổ áo đến ống tay áo, vạt áo, mũi giày đều không dính một hạt bụi, hòa thành một màu với tuyết trắng nơi đây.

Anh quan sát, ánh mắt quay trở lại gương mặt cô gái.

Cô đội chiếc mũ của áo lông lên đầu, quanh mũ đều viền lông mềm trắng toát, chớp mũi lạnh đến đỏ bừng, đôi mắt trong trẻo sáng bừng lạ kì.

Cô không hề sợ hãi khi đón nhận ánh mắt của anh, ánh mắt trống trải, không có bất cứ suy nghĩ nào.

Du Tùng đưa một tay ra, keng một tiếng.

Cô gái cúi đầu, trong chiếc bát sứ có thêm một đồng xu sáng loáng, phản chiếu màu tuyết, xoay tròn không dừng.

Tuyết trắng ngần, gió reo vi vu, cô lại nhìn thẳng vào mắt anh chăm chú.

Cả thế giới nhuộm màu trắng thê lương, anh chỉ thấy sắc đỏ tươi trên cánh môi cô. Gió rét tạt ngang, những chiếc lông mềm mại quét qua đôi mắt ấy, mang theo nhiệt độ ẩm ướt, cô ngược mắt nhìn anh.

Mấy phút sau, anh nghe thấy tiếng cười nhẹ nhàng: “Không đưa nhiều hơn được à?”

* * * * *

Mỗi lần Dư Nam mở to đôi mắt thẳng thắn bình lặng nhìn anh, luôn có một ảo giác kì lạ. Cái tối hai người trên triền núi, trong đầu Du Tùng bỗng lóe lên một vài mẫu kí ức, rắc rối và hỗn độn, chấp vạ lại, thì hiện lên ngày tuyết đó.

Du Tùng nhắc nhở cô: ”Mùa đông năm ngoái, cổng đại học Tân Hoa Tế Nam... cần tôi nhắc lại nữa không?”

Dư Nam ngẩn người, như thở phào một hơi.

Du Tùng hỏi: “Nói dối vui không?”

“Trí nhớ tôi không tốt bằng anh, đã quên từ lâu rồi.”

Du Tùng im lặng một lúc lâu, trong lòng dâng trào tức giận, không biết nên trách cô không nhớ ra anh, hay trách anh nhớ ra quá muộn.

Du Tùng rời mắt, “Em nói em chưa từng đến Tế Nam.”

Dư Nam hỏi ngược lại: “Bắt buộc phải nói à?”

“Sao lại đi?”

“Thăm người thân.”

Du Tùng nhìn chằm chằm gương mặt Dư Nam, cố gắng nhìn vào mắt cô, dường như đang xác định câu trả lời ấy là thật hay giả, rồi nở nụ cười: “Vậy chúng ta có duyên thật đấy.”

Từ đầu đến cuối Dư Nam không chống cự lại, thuận theo lực tay Du Tùng, rướn người về phía anh.

Anh bắt đầu hôn cô, không còn ngang tàng như trước đây, mà mang theo đôi phần dịu dàng, trần trọc quần quýt. Anh cẩn nhẹ môi dưới của cô, cướp đoạt hơi thở bên trong. Dư Nam khẽ rên lên, anh ngập ngừng, rồi lại tiếp tục, bắt đầu một nụ hôn sâu mới.

Một lúc sau mới kết thúc, Du Tùng kéo tay Dư Nam xuống vịn vào người anh em của mình hai cái, thở dài: “Cứng rồi.”

Hơi thở Dư Nam lộn xộn, toan tức giận thì nghe thấy người nọ hỏi: “Đau không.”

Quay ngoắt vấn đề quá nhanh, cô nghĩ hai giây: “...Khá đau.”

Du Tùng xoa nhẹ gò má cô, vị trí hôm đấy bị đánh: “Sợ không?”

“Sợ gì?”

“Lúc xe tải đến.”

“Không sợ, anh ta sẽ dừng lại.”

“Nếu không dừng thì sao?”

“Không đâu.”

“Nếu mất tay lái thì sao?”

“Tỉ lệ ấy rất thấp.”

Du Tùng cười một tiếng: “Đúng là cô ngốc gian ác.” Anh vỗ má cô, đột nhiên chuyển chủ đề: “A Dương là ai?”

Dư Nam hết kiên nhẫn, giọng điệu mất bình tĩnh: “Anh hỏi lắm thế.”

Du Tùng hỏi: “Bạn trai à?”

“...”

“Đã chia tay rồi?”

“...”

“Xin lỗi em, anh ta bắt cá hai tay à?”

“...”

Dư Nam từ chối trả lời, anh cũng không để ý, cuối cùng nói: “Về nhà chườm ít đá lên mặt.” Xoa đầu cô như đang nhớ lại, cảm thán một câu: “Phụ nữ nổi điên thật đáng sợ.”

Dư Nam làm lơ câu nói ấy, chỉ đáp: “Trên vai anh còn có vết thương.”

Du Tùng nói: “Chuyện nhỏ thôi.”

“Còn ở trên đầu nữa.”

“Biết rồi.”

Vì cô mà anh vứt xe để đấy, cô nhìn anh qua đuôi mắt, nhẹ nhàng khuyên: “Đừng làm quá...”

Du Tùng liếc mắt một cái, không hiểu sao lại nói: “Về nhà rửa tay sạch sẽ đi.” Nói xong, anh bỗng nhiên ném một chiếc túi màu đen, Dư Nam bất giác đưa tay đón lấy, chiếc túi quá nặng suýt nữa vượt khỏi tay cô.

Chiếc xe Buick ngênh ngang chạy qua, cô mở chiếc túi, bên trong đựng một thứ đen xì thô ráp, ở giữa là sắc xanh đen chưa được gọt giũa.

Là nửa hòn đá nọ.

* * * * *

Xe của Du Tùng biến mất trong khúc cua, Dư Nam đặt chiếc túi trong tay xuống, dõi mắt đến cuối con đường, rồi xoay người bước đi.

Trước khi đi còn dặn cô rửa sạch tay, nghĩ lại mà tức cười.

“Nam Nam.”

Dư Nam nghe thấy tên mình bèn ngẩng đầu.

Bạch Chấn Dương bước ra từ một lối rẽ khác, trong tay xách hoa quả và một hộp giấy được gói cẩn thận, “Hôm nay em mới về à?”

Anh ta nói xong bèn bước tới gần, bước chân không hề chần chừ.

Anh hai bước nhanh hai bước, giơ một tay lên: “Mặt em sao vậy? Trên cánh tay sao nhiều vết thương thế này?”

Dư Nam né tránh, cầm chìa khóa mở cổng: “Bị người phụ nữ của anh đánh đấy.”

Bạch Chấn Dương sững sốt, đi vào theo: “Em nói là Tần Kỳ sao? Cô ta lại tìm em gây chuyện?”

Dư Nam bước vào sân trước, sân không lớn, bốn phía đều trồng hoa tươi, trên lá cây vẫn còn đọng sương. Trước cửa là con đường nhỏ bằng đá, mấy ngày rồi chưa được quét dọn, giữa các khe đá đã có mấy cọng cỏ non xanh mơn mớn nhú lên. Trước cửa còn có một mô nhỏ, bên trên đặt tấm đệm hoa văn li ti đã bị nước mưa thấm ướt, thoát nhìn nặng trĩu.

Dư Nam kiểm tra cửa sổ, không khác gì lúc cô đi, rồi mới cầm chìa khóa mở cửa nhà.

Cô để chân trần đi vào, nền phòng khách lát gỗ lim, diện tích không lớn, lướt mắt một cái là thu trọn tất cả, bên ngoài cửa sổ sát đất là mảnh sân kiêu mở, đưa mắt nhìn là hồ Nhĩ Hải trải dài không thấy đường chân trời.

Bạch Chấn Dương cũng cởi giày, đặt đồng hồ bên cửa, nhìn chân cô khắp khiêng, giọng trầm xuống: “Nam Nam, anh đưa em đến bệnh viện trước đã.”

“Không cần đâu.” Cô mở tủ lạnh lấy bình nước: “Uống gì?”

Bạch Chấn Dương cũng đứng bên cạnh cô, chiếc bóng bao trùm, vóc người anh ta khá cao nhưng hơi gầy, làn da tái trắng, đường nét trên gương mặt khá sâu, dưới cằm lún phún râu, mái tóc xoăn đi cùng với đôi khuyên tai bắt mắt. Người nổi tiếng ăn mặc thời trang, rất phù hợp với khí chất người làm nghệ thuật như anh ta.

Bạch Chấn Dương nín lấy vai cô: “Cũng tại anh, không xử lý ổn thỏa mọi chuyện.”

“Chỉ có nước thôi.” Dư Nam đưa chai nước khoáng cho anh ta, sau đó quay người đi mở cửa sổ sát đất.

Gió nhẹ làm góc rèm lay động, bầu không khí ẩm ướt, có mùi vị mặn chát dâng lên, nhưng lại là mùi Dư Nam quen thuộc nhất.

Bạch Chấn Dương đứng sau lưng cô: “Anh sẽ tìm thời gian nói chuyện rõ ràng với cô ta, mấy ngày nay anh luôn muốn cắt đứt sạch sẽ mối quan hệ với cô để tránh hiềm nghi. Anh thật sự chưa gặp cô ta...” Anh ta nhìn bóng lưng cô, “Anh cam đoan, sau này cô ta sẽ gây chuyện với chúng ta nữa...”

“Bạch Chấn Dương.” Dư Nam quay người lại: “Ai chúng ta với anh? Đừng giải thích, em không hứng thú.” Cô ngồi xuống ghế sofa, nói tiếp: “Anh nên giải thích với cô ta thì hơn, nghiện làm con rùa rụt cổ rồi à?”

Bạch Chấn Dương im thít trong phút chốc. “Anh sẽ nói rõ ràng với cô ta.” Anh ta cười gượng: “Em chưa bao giờ gọi thẳng tên anh, trước đây đều gọi là anh Chấn Dương.”

Dư Nam mỉm cười: “Đúng, anh chính là anh trai của em.” Cô chớp mắt: “Anh trai, mấy ngày nữa cùng về thăm bà nhé?”

Bạch Chấn Dương đến ngồi cạnh cô, một lát sau mới trả lời “được”, anh ta nhìn chằm chằm vào cổ cô, trầm mặc hai giây: “Chúng ta vẫn...”

“Không thể.” Cô quay cổ lại: “Đừng nói mấy lời dư thừa ấy nữa. Em muốn tắm rửa rồi ngủ một giấc.”

Lời nói cô chứa đựng sự mất kiên nhẫn, anh ta hỏi: “Có người khác rồi ư?”

Dư Nam nghiêng đầu mỉm cười, chớp chớp hàng mi, nhưng không trả lời anh ta.

Bạch Chấn Dương chống gối đứng dậy, lại nhìn cổ cô thêm lần nữa: “VẬY em nghỉ ngơi đi, anh để quà tặng em trước cửa, có cả hoa quả em thích, nhớ rửa sạch rồi hẵng ăn.”

Cô tiễn anh ta: “Cảm ơn, vậy em nhận.”

Sau khi anh ta đi, cô đóng cửa lại, cởi hết quần áo trên người, đi tắm rửa.

Nhà cô rộng sáu mươi mét vuông, một phòng khách một phòng ngủ, nhà vệ sinh và bếp đều rất nhỏ, nhét thêm một người vào chắc chắn phải chen chúc. Nhưng hay ở chỗ trước sau đều có sân, lại là đất du lịch nổi tiếng nhất Đại Lý, hiện giờ giá nhà đã cao gấp mấy lần so với các năm trước. Căn nhà này được cô góp tiền trả nợ vay đầu sau mấy năm đi làm, khoản vay đến bây giờ vẫn chưa trả hết, nhưng so với nhà đất hiện nay, một tháng cô tiết kiệm được rất nhiều.

Trong nhà tắm chỉ có bồn tắm, nước nóng mơn man quanh người, cô mới cảm thấy miệng vết thương trên người xót như xát ớt.

Tắm rửa xong, cô khóa thân đứng trước gương, lấy tay lau hơi nóng đọng trên gương, dần dần hiện ra đường nét mờ ảo, mái tóc đen dài đến ngực, nước trên những lọn tóc chảy dài xuống ngọn, rồi rơi xuống đất. Cô vẫn để chân trần, sàn nhà lát gạch sứ bóng loáng, nước lỏng bong, lạnh lạnh.

Hơi nước chậm chậm tan đi, chiếc gương phản chiếu gương mặt cô, bên má trái sưng mủ lở mủ hai vết xước, cô nhếch miệng một cái, đau đến điếng người.

Dư Nam thăm thẳm một câu, ra tay mạnh thế, căm ghét cô đến vậy cơ à?

Cô hạ mắt, tầm mắt rơi xuống trước ngực, trên ấy có hai vết hồng hồng. Cô vén tóc ra sau tai, dấu hôn trên cổ, xương quai xanh hiện lên rõ ràng.

Người Dư Nam nóng lên, một khung cảnh nào đó hiện trong đầu.

Cô chạm tay lên mấy dấu hôn, nhìn chăm chú một lát mới lau khô người, bước ra ngoài.

Hết chương 25

26. Chương 26

Mốc dịch

Buổi tối, Lữ Xương Dân đãi tiệc ở “Tụ Mãn Lầu”, một nhà hàng khá riêng tư, bên trong tổng cộng chưa tới mấy bàn, phòng bao cũng chỉ có một, chuyên phục vụ đặc sản Vân Nam.

Du Tùng một mình đến, bên Lữ Xương Dân có hai vệ sĩ đi theo, đều đứng gác ở cửa. Phòng bao được bày biện thanh nhã độc đáo, một người chơi đàn có vóc dáng mềm mại ngồi ở góc phòng, bên cửa đặt cột đá chạm khắc, tiếng nước chảy cùng với tiếng đàn làm nổi bật lên sự tĩnh mịch.

Tuy Lữ Xương Dân không còn trẻ trung, nhưng chăm sóc bề ngoài khá tốt, chú trọng ăn mặc, phụ kiện như đồng hồ vàng không thiếu cái nào. Mái tóc đen bóng loáng, không biết đã ăn bao nhiêu chim quý thú lạ mới giữ gìn được.

Du Tùng đưa cho ông ta điều thuốc, Lữ Xương Dân xua tay, lấy tẩu thuốc ra nhét thuốc vào, cười nói: “Món đồ xinh đẹp này tôi không hút quen.”

Du Tùng đứng lên châm thuốc, ông ta cúi người sắp tới gần: “Giám đốc Lữ khiêm tốn rồi, người trong nghề nhìn một cái là biết giá trị món đồ trong tay ông không phải là nhỏ, đúng là vật quý hiếm thấy.

“Quý hiếm gì chứ.” Lữ Xương Dân nhả một hơi khói: “Đi theo tôi mười mấy năm, có tình cảm.”

Món đã gọi được mang lên, ông ta mời mọc: “Nào nào, chú em, nếm thử xem, món Vân Nam chính thống đây, nhà hàng này ngày ngày phải xếp hàng, bình thường không chen nổi vào ăn đâu.”

Du Tùng cầm đĩa lên, nếm một miếng: “Quả là rất ngon.”

Ông ta cũng ăn một miếng, ngón tay cầm tẩu thuốc, nói tiếp chủ đề vừa rồi: “Thứ này năm ấy mua được ở chợ đồ cổ Tế Nam.”

Anh hỏi thật nói thật: “Ông từng đến Tế Nam sao? Quê tôi cũng ở Tế Nam.”

“Ồ?” Đôi mắt của Lữ Xương Dân khựng lại, ngược mắt trả lời: “Vây thật trùng hợp.”

Du Tùng cười đáp: “Quê tôi ở Tế Nam, đội thi công đăng kí thành lập ở huyện Nghi. Ông đã đến huyện Nghi chưa?”

Anh không hề úp úp mở mở, đều nói thật mọi chuyện, nét mặt tự nhiên bình tĩnh, thoát nhìn giống những người làm ăn bình thường khác.

Lữ Xương Dân nói: “Từng nghe nhưng chưa tới bao giờ, chỗ đó đất nhiều cây nhiều, sao muốn xây dựng công ti ở huyện Nghi?”

“Món này ngon đấy, ông nếm thử xem.” Du Tùng thuận miệng nói, “Hồi còn trẻ chưa hiểu biết, vì một người nên ở lại huyện Nghi, dần dần thành lập công ti.”

“Phụ nữ à?”

Du Tùng cười cười, không đáp đúng sai.

Lữ Xương Dân ngậm tẩu thuốc, neho mắt quan sát trên dưới: “Sao đó thì sao?”

Anh rót thêm rượu cho ông ta: “Không có sau đó, không có kết quả.”

Ông ta hơi ngừng lại, rồi cười thành tiếng: “Chú em là người trọng tình, có tình có nghĩa, anh già đây bái phục.”

“Nào, anh mời chú một chén.” Lữ Xương Dân nâng chén, “Không nhìn ra, chú là người trọng tình cảm thế.”

Du Tùng nâng chén, hơi khom người cụng chén ông ta, tự giễu bản thân: “Vừa mới nứt mắt, chưa trải chuyện đời.” (1)

Anh nói xong, ăn mấy miếng mới tiếp tục: “Giám đốc Lữ đừng chê cười, đội thi công nhỏ của tôi ở huyện Nghi sắp giải tán rồi, bên đó đất rộng người thưa giá nhà không lên nổi, giá thành nguyên vật liệu lại cao, lợi nhuận từ một công trình không bằng một phần ba ở Đại Lý.” Anh nhìn Lữ Xương Dân: “Nên mới đến chỗ giám đốc Lữ xin bát cơm ăn.”

Ông ta không tiếp lời, nhấp rượu, suy nghĩ xoay vòng: “Từ nay về sau chú em muốn phát triển ở Đại Lý ư?”

“Ngành du lịch Đại Lý đang khởi sắc, đất đai khai phá rất nhiều, tôi có suy nghĩ ấy.” Anh đổi cách nói, “Đương nhiên, mới đến chắc chắn không dễ dàng, nhưng có thể kiếm được nhiều hơn ở huyện Nghi là hài lòng rồi.”

Mắt Lữ Xương Dân sáng lên, nhưng không tiếp lời anh, chỉ cầm đũa lên nói: “Chú em, ăn thôi ăn thôi.”

* * * * *

Hai tiếng sau bữa cơm kết thúc, trước khi sắp đi Du Tùng đưa một chiếc hộp bằng gỗ đàn hương màu đỏ, bề ngoài đơn giản xoàng xĩnh nhưng bên trong chắc chắn chứa đựng vật báu. Lữ Xương Dân do dự mở ra, mắt sáng lên nhưng đẩy trả lại, đẩy tới đẩy lui tỏ ý không nhận. Mà có lẽ đẩy cho có “hình thức”, cuối cùng ông ta vẫn “miễn cưỡng” lấy, nói một câu cuối cùng: “Chú em, không giấu gì chú, mấy ngày trước gọi gấp chú đến chính vì chuyện hợp tác, đã từng làm ăn với nhau mấy lần, tôi cũng yên tâm, chất lượng công tình cũng rất tốt. Nhưng ngày ấy để vượt mặt cơ hội, tôi đành phải gấp mấy công ti xây dựng khác ở địa phương, bây giờ thay đổi ý định ngay sát nút, mấy công ti đó không thể bàn giao được, chú cho tôi chút thời gian, để tôi thương lượng lại với họ.”

Du Tùng biết ông ta sẽ lấy thời gian ra nói chuyện, nhìn nét mặt ông ta có thể đoán được tám chín phần mười, anh mặc kệ, chỉ đáp: “Vậy nhờ giám đốc Lữ, tôi chờ tin tức của ông.”

Lữ Xương Dân xoa tay: “Chú ở đâu? Tôi đưa chú về.”

Anh nói: “Ở đằng sau này thôi, tôi đi bộ là được.”

Bên đường là những nhà lầu biệt thự mới xây dựng, ẩn hiện giữa triền núi trong bóng đen, trước mặt là hồ nước, ngọn đèn chài lác đác lơ lửng trên mặt hồ. CƠn gió mặn mòi thổi qua, xóa tan đi hơi rượu.

Điện thoại của Du Tùng đã ngâm hồng trong nước mưa, nên cầm cái của Trương Thạc. Anh ấn một dãy số, ấn được một nửa hệ thống tự động tìm kiếm, sau đó hiện ra một cái tên.

Tim Du Tùng đập “thình thịch”, dường như pháo hoa đang nổ rộ trên bầu trời.

Động tác ngập ngừng, mắt nhìn chằm chằm vào màn hình, chỉ hai từ đơn giản nhưng lúng túng làm sao, giống hệt như thấy cô.

Anh nhớ lại những lời tự cao tự đại khi cô xuống xe khiến anh không thể làm tàng, cô hát cầm giương oai, ánh mắt gian trá, đôi mắt đen tuyền như nắm trọn tất cả.

Du Tùng nhìn chằm chằm hai chữ ấy, mắng một câu, rồi xóa từng con số đi.

Anh ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên bầu trời đêm cao vợi vợi, ngọn đèn đường tỏa ánh sáng trắng âm u. Anh dẫm lên ánh trăng, liếc mắt nhìn thời gian, tám giờ tối, lại lấy điện thoại ra, gọi cho Khương Tuyền của đồn công an huyện Nghi.

Khách sạn Đông Lai.

Du Tùng không về phòng, mà đến gõ cửa phòng bên cạnh, Trương Thạc vẫn chưa ngủ, đang chờ anh về.

Anh ta gấp gấp hỏi: “Nói chuyện thế nào rồi?”

Du Tùng nằm xuống sô pha: “Kéo tôi đi dạo vườn hoa, tự cao tự đại.”

Trương Thạc hỏi: “Vậy gã nghi ngờ chúng ta không?”

“Gã nói khách sáo, nhưng thoát nhìn có vẻ tin rồi.” Anh châm biếm: “Lữ Xương Dân làm việc thận trọng, những người như thế thường hay nghi ngờ, không yên tâm về tôi cũng là bình thường, nhưng gã có nhược điểm.”

“Nhược điểm gì?”

“Yêu tiền ham lợi.”

“Ông ta nhận món đồ đấy rồi à?”

Du Tùng gật đầu.

Trương Thạc chửi mắng: “Mẹ nó, đúng là lão già không bao giờ chịu thiệt, thêm nữa giá chúng ta đưa ra lại thấp, tính ra gã húp trọn rồi.”

Anh không nói gì, chỉ nhắm mắt tựa lưng vào ghế.

Anh ta hỏi: “Bên Lưu Đại Ba có đáng tin không? Sẽ không lộ hết đấy chứ?”

Du Tùng cử động một cái: “Gã đã rửa tay gác kiếm nhiều năm, hiện giờ không liên quan gì đến Lữ Xương Dân. Đây không phải là chuyện về vang gì, gã sợ gây phiền phức, trốn còn không kịp.”

Trương Thạc nói: “Tốt nhất đưa gã vào đồn, tin tức mới không lọt ra ngoài được.”

Du Tùng lườm anh ta: “Chuyện mười bảy năm trước, cậu có bằng chứng không? Định được tội thì dễ rồi. Nếu không được, gã tức nước vỡ bờ thì sao?”

* * * * *

Ngày hôm sau Du Tùng Trương Thạc ngồi máy bay về Tế Nam. Trước khi hạ cánh, đồng hồ nhiệt độ trên máy bay hiển thị 24 độ, mát mẻ hơn Vân Nam nhiều.

Ra khỏi cửa, Hoàng Vĩ lái xe đến Tế Nam đón họ, thấy hai người bèn nhẹ nhàng vẫy tay: “Tổng giám đốc Du, anh Thạc, bên này bên này.”

Trương Thạc cười cười, vỗ đầu cậu ta một cái: “Đừng gọi linh tinh, phải kêu là giám đốc Trương.”

Hoàng Vĩ xoa đầu mình, cười ngây ngô: “Giám đốc Trương.”

Du Tùng mặc kệ hai người, kéo kính đen xuống ngồi vào xe, Hoàng Vĩ cất xong hành lý, lái xe đi.

Cậu ta nhìn gương chiếu hậu: “Tổng giám đốc Du, chúng ta ở lại Tế Nam hay về huyện Nghi?”

“Huyện Nghi.” Du Tùng cời cúc cổ áo: “Bên thi công không có vấn đề gì chứ?”

“Không ạ, đều tốt cả, luôn bám theo tiến độ công trình.”

“Tháng này có thể rút một đội ra cho tôi không?”

Hoàng Vĩ ngẫm nghĩ: “Không điều hết được, chờ hạng mục Cửu Châu hoàn thành mới gom được một đội.”

Trương Thạc nói chêm vào: “Thầu phụ thì sao? Anh chuẩn bị đến Vân Nam tìm à?”

Du Tùng ừ một tiếng, dẫn dò anh ta: “Nhân sự bên đội cứ giữ lại, làm công tác tinh thần cho họ, chuẩn bị nhận dự án của Vân Nam.”

Anh ta đáp: “Lần đầu tiên chúng ta nhận dự án của tỉnh ngoài, em sợ họ sẽ suy nghĩ.”

Du Tùng suy tính trong giây lát, hỏi Hoàng Vĩ: “Tiền đầu tư của dự án thu hồi được bao nhiêu?”

Hoàng Vĩ trả lời: “Giám đốc Đặng phòng kế toán vừa thống kê xong, số tiền thu hồi lại hơn năm trăm ba mươi nghìn tệ, còn Xương Hoa và Nhất Kiến thì chưa kết toán.”

“Tìm người vào.” Anh nói với Trương Thạc, “Có ý kiến thì tăng tiền thưởng gấp đôi.”

Trương Thạc nhìn anh, gật đầu đáp: “Vâng.”

* * * * *

Hai ngày sau Du Tùng xử lý xong những chuyện quan trọng hàng đầu, anh tranh thủ thời gian về Tế Nam.

Trước tiên đến đồn công an, mấy ngày trước ở Vân Nam anh đã gọi điện cho Khương Tuyên ở huyện Nghi, bên đó không có tin tức gì, nên anh đích thân tới.

Cảnh sát nhân dân không cảm thấy kì lạ khi thấy anh, thậm chí có người còn chủ động hỏi han: “Ồ, ông chủ Du lâu rồi không đến.”

Du Tùng bước chân lên lầu, tùy tiện vẫy tay với người nọ.

Cảnh sát Trần Cường thấy anh vào bèn liếc một cái, rồi cúi đầu tiếp tục công việc của mình.

Không chờ anh mở miệng, anh ta đã nói: “Không có tin tức gì.”

“Tôi biết.” Du Tùng ngồi trước mặt anh ta, cũng không bận tâm mà châm thuốc, hút một mình.

Một lúc lâu sau, Trần Cường ngẩng đầu lên quan sát anh, bật cười: “Cách mấy tháng anh lại đến chỗ tôi đưa tin một lần, quen rồi à?”

Du Tùng đáp: “Tan ca mời anh uống rượu.”

Trần Cường nâng đồng hồ trên cổ tay lên: “Cũng được.”

Hết chương 26

(1) Câu gốc: Ngô nhi kí thiếu, canh sự vị đa , , một câu trích trong “Tùy thư”

27. Chương 27

Mốc dịch.

Không cần nói nhiều, họ tìm một quán nướng vỉa hè ngay bên đường.

Hai người đã quen biết nhau mười bảy năm, từ cái năm Tưởng Tân Tả mất tích, từ mối quan hệ cảnh sát nhân dân trở thành bạn bè.

Trần Cường lớn hơn anh mấy tuổi, năm ấy vừa mới nhậm chức, chưa trưởng thành chín chắn. Tám năm trước được bầu chọn là một trong mười cảnh sát xuất sắc nhất, năm năm trước nhận khen thưởng “cán bộ tiên tiến” trong cục, hai năm trước anh ta mua nhà, cưới một cô gái bản địa, là giáo viên; mấy tháng trước anh ta lên chức phó, cô vợ sinh một đứa bé bụ bẫm kháu khỉnh, mỗi lần nhắc đến giữa hàng lông mày bất giác dịu dàng hơn nhiều.

Du Tùng bỗng nhiên nhận ra, dấu vết dối đời, anh ta từ một thanh niên thành một người cha, còn anh vẫn một thân một mình, vẫn giậm chân tại chỗ.

Trần Cường nói: “Lần đầu tiên tôi mới nhìn thấu thế nào là kiên trì, mười bảy năm rồi người anh em à, chứ không phải mười bảy ngày, cậu có mệt không?”

Anh ta hỏi anh: “Nếu năm ấy người cậu bỏ rơi là một cô bé khác, cậu có cố chấp thế này không?”

Thời gian không thể quay ngược trở lại, chuyện cũ không thể vãn hồi. Không bao giờ xảy ra nên không cách nào phán đoán, nếu người anh bỏ lại là Mạc Tích Đồng thì sẽ ra sao? Du Tùng chỉ biết, cả đời này, anh nợ Tưởng Tân Tả.

Trần Cường thở dài: “Khi ấy cậu vẫn chưa trưởng thành, chuyện đã xảy ra hoàn toàn không phải là lỗi của cậu.

Du Tùng đáp: “Năm đó khi bị Lưu Đại Ba đưa đi cô bé mới bảy tuổi, cao chừng này, cái đầu chỉ bằng đến eo tôi, gầy sọp vàng vọt ngồi trong đồng cỏ cao không thấy ngọn.” Anh vừa kể vừa nhớ lại, cái bóng nhỏ bé ấy đã trở nên mơ hồ trong trí óc anh: “Khi ấy tôi nói lừa rằng cứ ngoan ngoãn chờ đợi, lát nữa sẽ tới đón cô bé, cô bé y thông minh như yêu tinh nhỏ, mở to đôi mắt ngẩng đầu lên nhìn...”

Mắt cô bé đã rơm rớm, nhưng vẫn mạnh mẽ không để nó rơi xuống.

Đôi mắt lấp lánh nước ấy nhìn thẳng vào anh, lặng lẽ hỏi: “Anh lừa em phải không, lát nữa em sẽ bị họ đưa đi.”

Ngữ khí rất chắc chắn.

Năm đó Du Tùng vừa tròn mười bảy, tuy chưa trưởng thành, không biết chăm sóc người khác, nhưng vẫn hiểu trách nhiệm là gì. Khi nghe thấy giọng nói nhút nhát đó, cổ họng chàng trai nóng ran, khóe mắt đỏ hoe.

Cô bé chỉ cao đến eo anh, nhìn thẳng vào đôi tay anh và Mạc Tích Đồng đang nắm chặt nhau, Mạc Tích Đồng ôm cứng đùi anh, nghẹn ngào thút thít nãy giờ. Giây phút đó, cô ấy là công chúa, còn cô là con quỷ nhỏ đáng thương không ai đoái hoài.

Tưởng Tân Tả lại ngược đầu nhìn, tro tro đứng trước mặt anh, nhỏ bé như bị thế giới lãng quên.

Du Tùng nhìn bàn tay nhỏ xíu của cô bé đang nắm chặt lại, bần thủ, móng tay dính bùn. Trên cánh tay khằng khiu để lộ bên ngoài không phân biệt nổi đâu là vết thương cũ mới. Cô bé nhìn anh, nét mặt tuyệt vọng xen lẫn hoảng sợ, miệng mím lại, cố gắng nặn ra một nụ cười: “Em sẽ ngoan ngoãn chờ anh.”

.... Em sẽ ngoan ngoãn chờ anh.

Mấy chữ như âm thanh ma quỷ quẩn quanh. Trong sắc trời mờ tối ảm đạm, ánh mắt run rẩy sợ hãi đâm thẳng vào tim anh.

Du Tùng không thể quên, càng không thể bỏ cuộc.

Anh để ý đến chiếc xe đưa cô đi, chữ cái đầu tiên của biển số xe là Lỗ Y (1), thuộc huyện Nghi.

Sau đó anh tự ý bỏ học, một thân một mình đến huyện Nghi, tìm một công việc kiếm ăn, vừa làm vừa tìm người.

Thời gian thấm thoát mười bảy năm trôi qua.

Trần Cường không hiểu: “Nói xem, cậu muốn gì?”

Du Tùng trầm mặc rất lâu: “Chính là muốn biết, mẹ nó, cô ấy còn sống hay đã chết.”

Trần Cường không hiểu sự nhẫn nại của anh, anh ta nhìn anh, nhưng luôn nhớ nét mặt của anh khi ấy.

Hoảng loạn, tang thương.

Sau đấy im bất trong khoảng thời gian dài.

Du Tùng vui đầu, chén rượu trước mặt phản chiếu ánh đèn lấp lánh. Anh nghĩ,

Nếu còn sống, vậy đưa cô về. Nếu đã chết, nợ cô cả đời này.

* * * * *

Ăn xong, anh bắt taxi về khu thành cổ.

Bầu trời xám tro, mặt trời xuống núi, trăng chưa lên cao, thời điểm hỗn độn nhất của một ngày.

Anh bóp ấn đường của mình, vừa rồi uống kha khá với Trần Cường, giờ đây tựa vào lưng ghế mà nghĩ, một chút, sao không một cho được? Nhưng, không thể quay đầu lại nữa rồi.

Suy nghĩ của Du Tùng bị ngắt quãng bởi tiếng chuông, anh lấy điện thoại ra nhìn, bắt máy: “Tích Đồng, có chuyện gì à?”

“Anh Du, anh về Tế Nam chưa?” Thanh âm mềm mại, như đang làm nũng.

“Ừ, vừa mới về.”

Đầu bên kia sột soạt, sau đó là tiếng chạy bộ. “Em đi tìm anh, nhớ anh quá đi mất.”

Du Tùng cười: “Anh vẫn đang ở bên ngoài.”

Tiếng bước chân dừng lại, thay vào đó là tiếng hừ nũng nịu: “Em biết mà, anh không bao giờ ở yên trong nhà.” Rồi lại lú lú hỏi: “Có mang quà về cho em không? Là gì đấy? Đẹp không?”

Anh trả lời: “Không thiếu của em đâu, về đến nhà sẽ đưa cho em.”

Bên kia reo lên: “Em đến nhà anh chờ nhé, khi nào thì anh về?”

“Anh đến thăm chú Tưởng rồi mới về.”

Cô ấy khựng lại, nhỏ tiếng lầu bầu: “Lại đến thăm kẻ vong ân phụ nghĩa ấy.”

Đối phương bỗng nhiên không lên tiếng, Mạc Tích Đồng thè lưỡi, biết anh không thích nghe những câu này, vội vàng nói: “Vậy anh lẹ lẹ lên, em chờ anh.”

* * * * *

Nửa tiếng sau, Du Tùng trả tiền xuống xe.

Thành phố này đèn đuốc thâu đêm, nhưng khu thành cổ này hoàn toàn trái ngược lại, không còn phố xá náo nhiệt, chỉ có con đường tiêu điều.

Trước đây ba nhà đều là hàng xóm, sau đó nhà họ Du và nhà họ Mạc chuyển đến khu mở rộng, Tưởng Kỳ Phong ở lại nơi cũ, vẫn trong căn nhà thuê của Du gia. Mấy năm trước mẹ Du muốn bán nhà, anh ngăn cản, nên cứ trù trù chưa bán.

Du Tùng thoáng nhìn xung quanh, mua mấy túi hoa quả ở sạp bên đường, theo lối đi cũ đến tiểu khu.

Bên cạnh bảo vệ có đám đông vây tròn, mấy người cãi nhau hăng say, những quân cờ trên bàn cờ vang lên lách cách. Du Tùng liếc mắt một cái là nhìn thấy Tưởng Kỳ Phong đang khom người, đứng bên ngoài đám đông, dường như đã nhìn thấy anh bên này, rồi lại tiếp tục cúi đầu xuống.

Du Tùng không đi tới, đứng sang một bên chờ đợi.

Không tới một lát, Tưởng Kỳ Phong không xem nữa, chấp tay sau lưng bước đến, cũng không chào hỏi anh.

Đèn đường kéo dài chiếc bóng của ông, Tưởng Kỳ Phong cúi đầu, lưng hơi gù, bước chân rất chậm, con đường quanh quệ này không biết ông đã đi bao nhiêu lần.

Du Tùng nhìn sang bên cạnh không biết đang nghĩ gì, người nọ biến mất ở cửa, anh mới sải bước đuổi theo.

Nơi Tưởng Kỳ Phong sống vẫn giống hệt mười mấy năm trước, phòng khách không lớn, một chiếc ghế sofa giường, trên chiếc kệ cũ kĩ đặt chiếc ti vi kiểu xưa, trên trần nhà lấp bóng tuýp màu trắng, hai đầu đã ố đen, bức tường bốn phía bị khói hun ngả vàng.

Du Tùng đặt hoa quả lên sofa, nhìn chung quanh. Sau cùng ánh mắt quay về phía ông.

Tưởng Kỳ Phong gầy như que củi, cả người không biết còn mấy lạng thịt. Hốc mắt ông trũng sâu, ngày giữa hè mà đội mũ len. Ông dùng sức nhưng cũng chỉ bẻ một nửa chậu nước nhỏ, đặt bên cạnh sofa rồi ngồi xuống rửa chân.

Du Tùng nhìn đôi tay già nua tái trắng của ông, tay phải chỉ còn ba ngón, bưng chậu nước mà run lấy bầy. Anh tần ngần, khẽ nói: “Chú Tưởng, bên Tưởng Tả Tân đã có một ít tin tức, có thể đang ở Vân Nam.”

Bàn tay đang cầm chiếc điều khiển từ xa khựng lại, run lên, một lát sau mới trở về bình thường.

Ông chuyển hai kênh, Du Tùng đứng im không cử động.

“Còn chuyện gì không?” Tưởng Kỳ Phong chỉ tay: “Để tiền trên bàn đi.”

Anh đặt tiền xuống, rồi để mấy hộp thuốc lên: “Tháng trước chú uống thuốc chưa?”

Tưởng Kỳ Phong nhìn ti vi chăm chăm không để ý đến anh, anh nói: “Thuốc này cháu mang về từ nước ngoài, khoa học đã nghiên cứu rồi, rất có lợi với bệnh của chú.”

Ông làm như không nghe thấy gì, Du Tùng đứng trong phòng mấy phút: “Chú Tưởng, vậy cháu đi trước đây.” Anh đi tới bên cửa, rồi lại quay đầu dặn dò: “Chú đừng quên định kì tới bệnh viện khám, đến lúc đó cháu sẽ sắp xếp người tới đón chú.”

Anh nói tiếp, “Về Tưởng Tân Tả chú yên tâm, cháu chắc chắn sẽ nhanh chóng tìm cô ấy về.”

Không ai trả lời lại anh, anh mở cửa.

Giây phút đóng cửa, anh nghe thấy câu: “Chết rồi, nếu không chết đã về từ lâu rồi.”

* * * * *

Dư Nam ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, cổ chân đã bớt sưng, vết thương trên gương mặt cũng đỡ hơn, cô và Bạch Chấn Dương cùng về xã Bản Kiều.

Bà nội đã đứng chờ ở đầu thôn từ sớm, Bạch Chấn Dương dừng xe, thò đầu ra mừng rỡ gọi: “Bà nội sao lại chờ ở đây?”

Bà nội nhìn anh ta, sau đó nhìn Dư Nam trên ghế phụ, khóe miệng cười không khép lại được: “Định đi chợ, tiện thể qua đây luôn.”

Bạch Chấn Dương nhìn bà chăm chú, người già khi cười hiện ra nếp nhăn rõ ràng, trải đều trên gương mặt già nua, dường như còn già hơn lần trước gặp mặt. Tim anh ta nhói đau, vội vã mở cửa xe: “Bà lên xe đã, chúng ta cùng đi.”

Bà nội xua tay: “Các cháu về trước nghỉ ngơi đi, trong chợ xe ô tô không vào được, bà đi một lát rồi về.”

Bạch Chấn Dương vẫn muốn nói thêm, nhưng Dư Nam đã kéo anh ta lại, xuống xe: “Anh về trước đi, em đi cùng bà.”

Trong chợ gặp được cha Kiều, trước mặt bày bán đủ loại hoa quả khô xanh xanh đỏ đỏ, Dư Nam chợt nhớ nửa tháng trước dẫn đoàn qua đây, Thạch Minh mua khá nhiều quả khô, cô giúp cậu ta mặc cả, Trương Thạch hỏi có thể giúp cả anh ta hay không, Du Tùng đứng bên cạnh cười nhạo, trên anh ta một mình ăn hết đi.

Dư Nam nhớ lại tên người nọ, thoáng chợt hốt hoảng, qua nhiều ngày vậy rồi, nhưng y như một giấc mơ, cô không dám chắc chắn chuyện đi ấy đã từng xảy ra, hay chỉ là một tưởng tượng không căn cứ của mình mà thôi.

Dư Nam cười tự giễu, cúi ba lô xuống, lấy cây thuốc Ngọc Khê ra: “Con mua cho chú cây thuốc, chú hút thử xem có ngon không, lần sau con lại mang tiếp.”

Chú ấy đẩy trả: “Cái này không được, chú hút thuốc tẩu là được rồi, sao để con cháu tiêu tiền lung tung.”

Bà nội đứng bên cạnh nói đỡ: “Cho chú thì chú nhận đi, lòng tốt của Nam Nam nhà tôi, con bé có tiền, không sao đâu.”

Đẩy tới đẩy lui mấy lần, rốt cuộc cha Kiều cũng nhận, nhét hai bọc hoa quả khô vào túi cô: “Có thời gian thì đến nhà tìm A Lan chơi nhé.”

Dư Nam gật đầu. Hai người chào tạm biệt, bà nội vô cùng vui vẻ, mua rất nhiều rau cải và thịt cá, cô xách giúp bà.

Bà lão nói liên miên khi A Dương còn nhỏ, cha mẹ đã mất sớm, bà nội vất vả nuôi nấng cậu bé. Cậu bé ngoan ngoãn nghe lời, từ nhỏ đã có thiên phú với hội họa, bà nội giặt gấu vá vai để anh ta học trong học viện mỹ thuật, bây giờ cuối cùng cũng được hồi đáp, anh ta trở thành nhà nghệ thuật khá nổi tiếng.

Nói mãi, bà nội lại chuyển câu chuyện sang cô: “Nhưng con còn nghịch hơn cả nó.”

Dư Nam cười rộ: “Đâu ạ, hồi nhỏ con rất ngoan mà.”

Bà nội nhéo mũi cô: “Con thuộc loại nghịch ngâm, ngoài mặt thì rất ngoan ngoãn, nhưng sau lưng thì nghịch tung trời.”

Thật ra bà nội nói sai rồi, rồi nhỏ Dư Nam rất biết nhìn sắc mặt người khác, trước mặt bà nội cô cực kì ngoan ngoãn. Ở trường học cũng trầm mặc kiệm lời, nếu có cãi vã cũng do bạn học gây sự trước, cô mới ăn miếng trả miếng, trả không sót miếng nào.

Bà lão thở dài một tiếng: “Thời gian trôi qua nhanh quá, chớp mắt con đã thành thiếu nữ rồi, mới khi nào con chỉ cao chừng này...” bà miêu tả lại chiều cao của cô: “Nội sống thêm một ngày cũng ít đi một ngày.”

Dư Nam ôm lấy cánh tay gầy guộc của bà: “Nội đừng nói lung tung, nội sống lâu trăm tuổi mà.”

Bà nội cười, răng cửa thiếu một cái: “Vay trở thành yêu tinh già ư?” Bà nắm chặt tay cô: “Nam Nam nhớ nhà không?”

Dư Nam hơi khựng lại, cười nói: “Nhớ chứ ạ, ngày nào con cũng nhớ nội.”

“Con biết nội đang nói đến nhà nào mà.”

Cô đáp: “Con chỉ muốn ở bên cạnh nội thôi.”

Bà lão vỗ nhẹ tay cô, hai người cùng nhau trở về, một lát sau, bà nội lẩm bẩm: “Lá rụng về cội, yến bay về tổ, hướng gì là con người nhỉ.”

Cô vẫn còn trẻ, không thể ở bên bà cả đời, trước đây cứ nghĩ rằng A Minh có thể chăm sóc cô, nhưng hai người chia tay. Rốt cuộc có một ngày anh lấy vợ sinh con, xây dựng gia đình. Bà không yên tâm, đến cuối cùng chỉ còn lại mình cô.

Dư Nam cúi đầu: “Con không nhớ ạ.”

Khi mới đến cô bị sốt cao, ngày ấy điều kiện khám chữa bệnh trong xã không tốt, lúc chuyển đến bệnh viện cô đã sốt mê man suýt để lại di chứng, sau khi tỉnh lại không còn nhớ bất kì chuyện gì trước đây.

Bà nội nói: “Nếu muốn về nhà, sẽ luôn có cách.”

Dư Nam mỉm cười, nhưng không nói lời bà.

Hết chương 27

(1) Lỗ: tên gọi khác của tỉnh Sơn Đông, Trung Quốc. Ở Trung Quốc, chữ cái đầu của biển số xe sẽ viết tắt tên tỉnh thành nơi đăng kí xe đó, ví dụ như Hố là Thượng Hải, Kinh là Bắc Kinh...

28. Chương 28

Mốc dịch

Dư Nam và Bạch Chấn Dương ở nhà bà nội hai ngày, mảnh sân hiu quạnh hàng ngày nay bỗng đầy ắp tiếng cười, hai ngày này bà nội cười nhiều hơn, như quay về hồi họ còn bé, từng đoạn kí ức hiện lên trước mắt...

Bạch Chấn Dương dựng giá vẽ cầm cây bút, Dư Nam chống cằm ngồi dưới tán cây tỳ bà, ngoan ngoãn để anh ta vẽ, năm ấy, anh ta mười tám tuổi, cô bảy tuổi.

Dư Nam đánh nhau với bạn cùng lớp phải mời phụ huynh đến, Bạch Chấn Dương nghiêm mặt tới, nhưng lại cẩn thận công cô về, năm ấy, anh ta hai mươi hai tuổi, cô mười một tuổi.

Dư Nam bỏ học đến Đại Lý, Bạch Chấn Dương có tài nhưng không gặp thời, họ an ủi lẫn nhau, cố gắng kiếm ăn, vật lộn trong thành phố, năm ấy, anh ta hai mươi bảy tuổi, cô mười sáu tuổi.

Bạch Chấn Dương có chút tiếng tăm trong giới, Dư Nam mua nhà, họ đến cùng nhau, anh ta dắt tay cô về, năm ấy, anh ta ba mươi hai tuổi, cô hai mươi một tuổi.

Cuộc sống của Dư Nam trôi qua bình lặng, tài hoa của Bạch Chấn Dương cạn kiệt, anh ta quen biết Tần Kỳ, bọn họ chia tay, năm ấy, anh ta ba mươi tư tuổi, cô hai mươi ba tuổi.

Chuyện cũ mười bảy năm trước, lóe lên trong nháy mắt, như bộ phim đen trắng nhanh chóng đảo ngược lại. Cuối cùng, trước mắt bà nội là hai đứa bé lớn tướng đang vui đùa ăn cơm, nhưng khung cảnh đã không thể quay trở lại ngày xưa.

Khóe miệng cô run lên, viền mắt đỏ hoe.

Buổi tối, ráng mây khắp bầu trời, mái nhà sáng màu vỏ quýt, hai người lên đường trở về.

Khoang xe vô cùng yên tĩnh, Bạch Chấn Dương tiện tay mở đài, anh ta điều chỉnh âm lượng, tìm lòng không đập nghiêng đầu nhìn cô.

Chỉ còn hai người, cuối cùng không cần giả bộ ung dung thoải mái khi ở nhà bà nội, Dư Nam cúi đầu nghịch điện thoại, Bạch Chấn Dương muốn nói, nhưng rốt cuộc chỉ hé miệng.

Chẳng mấy chốc xe vào thành phố Đại Lý, Dư Nam lên tiếng: “Lát nữa đừng rẽ vào con đường ấy, thả em ở bên đường là được rồi, em tự đi bộ vào.”

Bàn tay nắm vô lăng của anh ta siết chặt lại, một lúc sau mới nói: “Khoảng thời gian này, bà nội may có em chăm sóc.” Anh ta nghiêng đầu, nói chân thành: “Cảm ơn em, Nam Nam.”

Dư Nam cắt điện thoại đi, ngồi thẳng dậy: “Không dám.” Cô cười cười, gương mặt xinh đẹp mang theo vẻ xa cách “Cũng là bà nội em mà.”

Nụ cười của cô rất rạng rỡ, anh ta thất thần, vội vàng rời ánh mắt mình đi: “Đến đây rồi, ăn xong rồi hãy về nhé? Phía đông mới mở một nhà hàng cơm chay, đi ăn thử xem?”

Dư Nam ngẫm nghĩ: “Được.”

* * * * *

Ngọc Dã Trai.

Được xây dựng ở nơi đất đỏ nhất phía đông thành phố, trang trí theo hơi hướm cổ xưa, lấy phong cách cổ phong Trung Quốc làm chính, xà cột bên trong chạm khắc vô cùng xa hoa trang nhã. Trong sảnh đàn tranh đang tấu khúc “Vịnh Mai”, bình phong chạm rồng để ngăn cách giữa các phòng bao, thi vị độc đáo. Chỉ nhìn bài trí thôi cũng biết nơi này là chốn đắt tiền.

Dư Nam ăn mặc thoải mái, lưng đeo ba lô, đi theo sau Bạch Chấn Dương, lơ đãng đánh giá đồ vật sắp xếp chung quanh. Họ chọn phòng bao ở mé ngoài, trước tấm bình phong đặt một chiếc ghế nằm nhỏ mềm mại, Bạch Chấn Dương nhường cho cô.

Vừa ngồi xuống, phục vụ đã bưng một ấm trà cúc Hàng Châu lên, hoa cúc trong ấm trà trong suốt lượn vòng, nước dần dần chuyển thành màu vàng, đóa hoa màu trắng thông thả nở bung.

Dư Nam nhìn một lát, rồi lại ngược mắt lên nhìn Bạch Chấn Dương, anh ta mặc một bộ đồ thoải mái sạch sẽ vừa người, vóc dáng dong dỏng, đường nét khuôn mặt đẹp như tượng tạc, khuyên tai đeo bên tai trái lấp lánh tỏa sáng dưới ánh đèn, dưới cằm lún phún râu, rõ ràng không còn là người đàn ông nghèo túng chán nản năm nào. Thời gian chuyển dời, hiện giờ anh ta là nghệ thuật gia khá có danh tiếng trong giới.

Bạch Chấn Dương đưa thực đơn cho cô, Dư Nam thu hồi ánh mắt mình, chọn bữa mấy món mà không nhìn giá, còn lại thì đưa cho anh ta.

Lúc đợi món ăn lên, Dư Nam không nói gì, Bạch Chấn Dương thử khơi gợi mấy câu, cô đều “ừ” “à” cho qua.

Anh ta không tìm chủ đề nói chuyện nữa, hỏi cô: “Ngày mai mấy giờ đi làm? Dạo này có đi dẫn đoàn không?”

Cô tựa lưng vào ghế: “Bị đuổi việc rồi.”

Bàn tay Bạch Chấn Dương cầm tách trà để bên môi chọt khựng lại, cô nói tiếp: “Vừa làm xong thủ tục nghỉ việc.”

“Tại sao?”

Dư Nam uống một ngụm trà: “Phải hỏi người phụ nữ của anh chứ.”

Tiếng nhạc dừng lại, căn phòng trong phút chốc yên tĩnh, tiếng ồn ào, tiếng nói chuyện, tiếng va chạm xung quanh vang lên, không còn tiếng đàn nguyệt trang cũng chỉ là khói lửa nhân gian mà thôi, bình thường không thể bình thường hơn.

Bạch Chấn Dương nói mấy câu, cuối cùng ngừng lại: “Nam Nam?”

Dư Nam cúi đầu.

“Dư Nam, em có nghe anh nói gì không?”

“Gì cơ?” Cô hồi hồn, đặt tách trà xuống.

Anh ta lặp lại lần nữa: “Anh nói là, cô ta không phải bạn gái của anh, bọn anh thật sự... chỉ có một lần đẩy thôi.” Lời này rất khó để mở miệng, nhưng anh ta vẫn khom người về phía trước: “Em có thể... tha thứ cho anh không?” Anh ta nhìn cô chăm chú, lúc sau mới gọi một tiếng “Nam Nam?”

“Hửm?”

Dư Nam mím môi, nét mặt nhạt nhẽo, Bạch Chấn Dương không biết đã xảy ra chuyện gì mà cô bỗng nhiên thất thần, rõ ràng trong lòng cô đang bồn chồn.

Anh ta bất đắc dĩ nói: “Thôi, ăn cơm đi.”

* * * * *

Hôm qua Du Tùng quay về Đại Lý, lúc trước nhận được điện thoại của Lữ Xương Dân, kêu anh làm hồ sơ dự thầu trước, dù kết quả có thể nào, bắt buộc phải qua quá trình đấu thầu. Đương nhiên, lão cáo già Lữ Xương Dân chắc chắn sẽ không để vụ làm ăn này chết yểu, nên không đưa cho anh bất cứ câu trả lời chắc chắn nào.

Du Tùng thăm chửi mười tám đời tổ tông nhà ông ta, bắt đầu sai người vạch ra phương án đấu thầu.

Đấu thầu được tiến hành trong bốn tuần, Du Tùng đến trước một tuần. Hôm nay anh chủ động mời cơm Lữ Xương Dân, đối phương đề nghị đến Ngọc Dã Trai mới mở ở phía đông thành phố.

Trên bàn ăn không nói chuyện công việc.

Lữ Xương Dân đưa tổng giám sát công trình san đất Thiệu Thục Mẫn đến, qua cách nói chuyện, thoát nhìn quan hệ giữa hai người không phải không thân.

Trương Thạc mượn cơ hội người nhặt đĩa để nhìn phía đối diện, cô gái mặc đồ đen đá đôi giày cao gót sang bên cạnh, để chân trần, mũi chân sượt qua cẳng chân Lữ Xương Dân, tay người phía sau thoải mái đặt lên đùi cô ta.

Trương Thạc ngồi thẳng người, âm thầm nháy mắt với Du Tùng.

Du Tùng lườm một cái, cảm thấy anh ta thật vô vị.

Trong phòng bao còn hai trợ lý hành chính nữa, vóc dáng thon thả, chiếc váy mặc trên người rất mỏng. Lữ Xương Dân vẫy tay với các cô gái, nói: “Gặp gỡ hai vị khách quý, hôm nay phải giúp tôi chăm sóc tổng giám đốc Du và giám đốc Trương đấy.”

Một cô gái trong đó họ Trương bước đến bên Du Tùng, rót rượu cho anh, đôi mắt ngập tràn ý xuân: “Em tên là Trương Man, gọi em là Man Man cũng được, em có thể gọi anh là anh Du không?”

Du Tùng ngậm điều thuốc, cười nói: “Đương nhiên, nếu em thích.”

Trương Man cười một cái, cầm chén rượu lên đưa cho anh: “Thoạt nhìn đã biết anh Du là người tửu lượng cao, rượu có độ cồn thấp thế này còn không đủ cho anh súc miệng.”

Du Tùng nhếch khóe môi, không nhận lấy chén rượu, ngược lại còn trêu đùa người đối diện: “Hôm nay tổng giám đốc Lữ muốn chúc say tôi sao? Tìm một cô gái xinh đẹp xuất chúng đến làm bạn với tôi.”

Lữ Xương Dân cười khà khà, Thiệu Thục Mẫn ngồi bên cạnh tiếp lời: “Trương Man là trợ lý của tôi, nếu hợp tác thành công, tương lai những khâu nhỏ trong thi công cô ấy có thể giúp đỡ tổng giám đốc Du đấy.”

Anh đáp: “Tổng giám sát Thiệu suy nghĩ quả là chu đáo.”

Trương Man nghe xong mấy lời tăng bốc vừa rồi, càng mạnh dạn dựa sát vào người anh hơn, đưa chén rượu tới bên miệng anh. Bên cạnh Trương Thạc cũng có một em ngồi, bữa cơm biến chất, bầu không khí trong nháy mắt nóng lên, có một số chuyện hiểu mà không thể nói ra.

Lữ Xương Dân tiếp lời Thiệu Thục Mẫn: “Chú em đừng câu nệ, chuyện công việc để ngày khác nói, ra ngoài ăn chơi mà, chủ yếu phải thư giãn.”

Du Tùng kẹp điều thuốc giữa ngón trỏ và ngón giữa, tiện tay đón lấy chén rượu, bàn tay kia gác lên vai Trương Man, ngửa đầu uống cạn.

Lữ Xương Dân bật ngón tay cái: "Mau rót đầy cho tổng giám đốc Du, tối nay không say không về, chỗ này không vui, chúng ta ăn xong đổi chỗ khác uống tiếp."

Du Tùng đưa điều thuốc vào miệng ngậm, nheo mắt nhìn, trong làn khói lượn lờ bóp ngực Trương Man một cái: "Nhưng đừng chuốc say tôi, đêm nay còn phải làm chính sự nữa."

Gương mặt cô ta đỏ bừng, nũng nịu uốn éo một cái, rót thêm rượu cho anh.

Trương Thạc không từ chối cô em mới đến, không biết đã uống bao nhiêu chén, men rượu dần dần bốc lên mặt, đã hơi chệnh choáng say, ánh mắt đờ đẫn, tăng thêm sức quyến rũ hồn xiêu phách lạc. Người trong lòng đã nằm sấp trước ngực anh ta từ lúc nào, chỉ thiếu điều chui thẳng vào tim anh ta.

Lữ Xương Dân rút một điều xì gà ra, liếc nhìn đối phương, rộng rãi nói: "Trước đây chú em bị tổn thương tình cảm, thật ra nghĩ thoáng một chút là không sao rồi, đàn bà cở áo ai chả giống ai, người đẹp mềm mại trong lòng không thích sao?"

Thiệu Thục Mẫn bực mình thụi ông ta một cái.

Trương Thạc nghe xong câu này bèn liếc Du Tùng, muốn hỏi một câu "Anh bị tổn thương tình cảm từ khi nào vậy?", nhưng dần lòng lại, không dám mở miệng.

Du Tùng nhanh chóng uống cạn, ậm ờ đáp: "Đúng, đàn bà đều giống nhau, nghĩ thông rồi, chỉ vui đùa mà thôi."

Vừa dứt lời, trong phòng bao bên cạnh bỗng vang lên một tiếng động chói tai...

Hết chương 28

29. Chương 29

Mốc dịch

Càng về sau bữa cơm Dư Nam càng trầm hơn, mới đầu còn kiên nhẫn trả lời hai câu, sau cùng Bạch Chấn Dương như đang độc thoại.

Trong bầu không khí yên tĩnh, tiếng nói chuyện phòng bên cạnh loáng thoáng truyền tới, nam nữ cười đùa, có vẻ ồn ào.

Phòng bao được thiết kế nửa khép kín, ở giữa ngăn cách bằng bình phong, phía trước là hình vòng cung tạm coi là cửa ra vào, tính riêng tư không được chú trọng mấy.

Tiếng ồn cách vách không ngừng vang lên.

Hai người đều ôm tâm sự trong lòng, bồn chồn không yên.

Lúc rót trà, một bóng hình xuất hiện trước mặt Bạch Chấn Dương, ngẩng đầu lên, hóa ra là bạn gái anh ta chưa bao giờ thừa nhận.

Dư Nam ngược đầu liếc mắt, rồi lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Tần Kỳ đứng trước mặt anh ta, nhìn anh ta chằm chằm, thấp giọng mắng một câu: "Tên khốn Bạch Chấn Dương."

Ánh mắt anh ta không hề che giấu ác cảm, lén nhìn Dư Nam một cái, dứt khoát buông ấm trà xuống, lạnh lùng nói: "Trùng hợp thật lại gặp cô ở đây, cũng hay, tôi đang định tìm cô."

Đôi mắt Tần Kỳ sáng lên, giọng nói dịu lại: "Anh tìm em ư?"

Nội dung cuộc nói chuyện không thu hút nổi Dư Nam, cô không nghe không nhìn, cúi đầu gấp thức ăn.

Bạch Chấn Dương nói thẳng thừng: "Phụ nữ phải tự mình biết mình, cô và tôi đều biết rõ lúc ấy đã xảy ra chuyện gì, cô dùng dằng thêm nữa cũng vô ích."

Bàn tay Tần Kỳ để bên người siết chặt lại: “Em theo đuổi anh tròn một năm, nửa năm trước chúng ta còn...”

“Mười năm cũng thế cả thôi.” Bạch Chấn Dương hoảng hốt, ngắt lời cô ta: “Gặp dịp thì chơi cô đừng tưởng là thật, cô đâu giống người da mặt dày không có lòng tự trọng, sao cứ mãi không buông bỏ được? Còn nữa, tôi cảnh cáo cô, đừng tìm Nam Nam gây rối nữa.”

Nghe thấy tên mình, Dư Nam chau mày lại, gác đĩa xuống: “Tôi no rồi, hai người nói chuyện đi.”

Cô đứng dậy, Tần Kỳ bỗng nhiên đẩy cô một cú, Dư Nam mất đà, cô ta dữ tợn: “Lần trước cô đã nói gì nhỉ? Hai người không có quan hệ gì à? Không có quan hệ gì mà cùng nhau ăn cơm, lừa quỷ chắc?” Cô ta vung tay gạt tung bát đĩa “choang” một tiếng, rồi nghiêng rỗng nghiêng lợi gần hai chữ: “Con đ*.”

Câu “Vui đùa mà thôi” mà Du Tùng nói còn chưa dứt, phía sau đã vang lên tiếng bát đĩa loảng xoảng, hai từ “con đ*” rõ mồn một xuyên thẳng vào tai anh, chói tai cay nghiệt, giọng nói khá quen thuộc, nhưng anh không nhớ ra.

Nghe thấy tiếng đổ vỡ, mấy người Lữ Xương Dân gần như im bật, quay đầu dò la.

Du Tùng ngược mắt nhìn, một người phụ nữ đứng sau tấm bình phong như đang lên cơn điên đập bát đập đĩa, anh chau mày, gương mặt ấy quen quen, còn đã gặp ở đâu thì anh không ấn tượng. Ngoài ra có hai người đang ngồi, bị lưng ghế che mất nửa đầu, nhìn không rõ vẻ ngoài.

Cho đến khi một giọng nói cất lên, cô gái bình tĩnh lên tiếng: “Cô ra ngoài đi, nếu không biến thành quỷ thật đấy.”

Đồng tử anh co lại, lập tức nhận ra giọng của Dư Nam.

Dư Nam bái phục không biết cô ta lấy đâu ra nhiều sức lực giằng co đến thế, Tần Kỳ nhặt tấm vỡ thủy tinh dưới đất lên chỉ vào cô, hét lên như người bị tâm thần: “Cô không yêu anh ấy, tại sao không chịu buông tay?”

Vô số ánh mắt đổ dồn về chỗ họ, giám đốc nhà hàng và một vài nhân viên phục vụ đã chạy tới.

Dư Nam trả lời: “Nhầm đối tượng rồi, tôi thấy cô phải hỏi ngược lại anh ta mới đúng.”

Dư Nam hất cằm, Bạch Chấn Dương lảng tránh ánh mắt cô, lúng túng hắng giọng.

“Tôi thừa nhận một năm trước tôi quyến rũ anh ấy, nhưng cô biết không? Nửa năm trước chúng tôi sống chung nhà trong một tháng, quãng thời gian ấy rất vui vẻ, chúng tôi vốn rất hạnh phúc, nếu không phải cô, anh ấy sẽ không tự dưng bỏ đi...”

“Cô cảm mến.” Bạch Chấn Dương thô lỗ quát mắng.

Năm họ chia tay, Bạch Chấn Dương biệt tăm biệt tích, nửa năm trước bà ngoại bị đau chân phải nằm viện, Dư Nam gọi điện thông báo cho anh ta về, anh ta muốn quay lại với cô, cô từ chối. Bà ngoại xuất viện, Bạch Chấn Dương tuyệt vọng đến Bắc Kinh tổ chức triển lãm tranh, cho đến mấy ngày trước mới quay về.

Dư Nam cười mỉa mai, cuối cùng cũng biết tại sao Tần Kỳ lại hận cô đến thế.

Bạch Chấn Dương kéo cổ tay cô ta: “Cô đừng lên cơn ở đây.”

Bàn tay kia của Tần Kỳ với lấy ấm trà, không kịp hắt nước, Bạch Chấn Dương đã trở tay bắt lắt cổ tay đấy, nước trà nóng bỏng trong bình chảy dọc theo cánh tay.

Tần Kỳ hét lên thất thanh ngã xuống đất, cánh tay, đùi đều đỏ ửng.

Dư Nam mím môi, Bạch Chấn Dương đứng dậy, “Mọi chuyện đến đây thôi, hôm nay chỉ là cảnh cáo, sau này cô dám gây chuyện với cô ấy đừng trách tôi không nể tình, à còn, từ trước đến nay tôi chỉ yêu Dư Nam, giữa thật lòng thích và bốn cợt, cô nên phân biệt cho rõ.”

Đám đông vây xung quanh, bàn quan xem kịch hay, giám đốc nhà hàng nhanh chóng gọi người mang khăn giấy đến.

Dưới đất bừa bãi, Bạch Chấn Dương muốn kéo Dư Nam đi.

Dư Nam không nhúc nhích, cô nhìn người phụ nữ nước mắt giàn giụa trên sàn nhà, nói với nhân viên phục vụ: “Phiền anh giúp tôi lấy thêm nước trà.”

Nhân viên phục vụ khó xử, không dám đi lấy.

Bạch Chấn Dương hiểu ra, quát một tiếng: “Còn không mau đi.”

Phục vụ run lên, khách hàng thì không thể đắc tội được, giám đốc nhà hàng cúi người nói với cô, còn phục vụ thì chạy mất.

Nước trà đầy ắp, Dư Nam đưa tay sờ thử, nhà hàng sợ xảy ra chuyện, chỉ đưa nước ấm.

Cô bưng lên, Tần Kỳ vẫn ngồi dưới đất, Dư Nam nói: “Lần này vẫn chưa tỉnh ra ư? Anh ta chỉ chơi đùa cô thôi, ai động lòng trước mới là kẻ ngu. Sau này bớt làm mấy chuyện hèn mạt này đi, dù muốn làm cũng phải xem có đáng giá hay không.”

Cô đứng dậy, Tần Kỳ sợ hãi nhìn cô, Dư Nam vung tay lên, cô ta đưa tay ra chặn theo bản năng.

Sau đó, chuyện tưởng chừng sẽ xảy ra lại không tới.

Ấm trà đổ xuống đầu Bạch Chấn Dương, anh ta không kịp trở tay, vô thức há to miệng.

Đại sảnh bỗng nhiên im phăng phắc, gương mặt Tần Kỳ vẫn vương nước mắt, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn.

Khựng lại mấy giây, Bạch Chấn Dương nhìn cô mà không dám tin: “Nam Nam em...”

Dư Nam tặng anh ta một câu: “Yêu hay không yêu, anh đừng đùa bốn người khác.”

Cô đeo ba lô lên vai, vòng qua đám ngoài đi ra ngoài. Lúc nghiêng đầu vừa hay chạm phải một đôi mắt quen thuộc. Người nọ lười biếng ngồi trong phòng bao, khuôn mặt đỏ bừng, có vẻ choáng say, trong lòng ôm phụ nữ.

Khóe miệng Du Tùng vương ý cười, ánh mắt sáng ngời ngả ngớn, cho đến khi bóng lưng cô biến mất mới rời mắt đi, có một giây, anh ngỡ rằng cô muốn đổ ấm trà ấy lên đầu mình.

Trong lòng Du Tùng vui như hoa nở.

Trương Thạc bắt gặp “a” một tiếng: “Kia có phải là hướng dẫn viên Du không?”

Du Tùng không trả lời, đôi mắt rã rời, có lẽ sắp say thật rồi.

Lữ Xương Dân nhìn theo bóng lưng Dư Nam, vẫn nét mặt ngạc nhiên từ nãy giờ: “Ghé gần thật đấy, các cậu quen cô ta à?”

Ánh mắt ông ta dâm dăng, đầu óc Trương Thạc nhanh nhạy, anh ta lắc đầu cười: “Uống nhiều quá, không nhìn rõ nữa.”

Lữ Xương Dân lại nhìn về phía cửa, Du Tùng thầm mắng một câu.

Trương Man bên cạnh gọi anh: “Tỉnh nào, anh Du, phải đi rồi.”

Du Tùng cố gắng mở to mắt: “Đi đâu?”

Trương Man đỡ anh dậy: “Anh nói xem.”

Anh cười khà khà, thì thầm vào tai cô ta: “Uống hơi nhiều, không cương lên nổi, hôm nay không hầu hạ em được.”

Tai Trương Man nhột, cô ta co vai lại, trong lòng hựt hẫng nhưng vẫn nở nụ cười: “Anh Du nói gì thế, để em đưa anh về khách sạn, nếu không đến chỗ em cũng được.”

Du Tùng giả bộ ốm ờ, âm thầm đẩy cô ta ra, lảo đảo đứng dậy chào tạm biệt Lữ Xương Dân.

Ông ta thấy anh đã say, cũng không bắt ép thêm, nháy mắt ra hiệu với Trương Man, đoàn người nối tiếp nhau ra khỏi nhà hàng.

Tần Kỳ vẫn ngồi giữa hành lang phòng bao, có phục vụ tới đưa cho cô ta thuốc bôi trị bỏng, trên làn da mịn màng đã nổi mẩn bọc mụn nước. Cô ta ngồi thu lu trong góc tường, hoàn toàn không còn vẻ ngang tàng như thường ngày, gương mặt nhỏ bé buồn đau tuyệt vọng, nhoe nhoẹt nước mắt, vẻ ngoài yếu đuối, nhìn vô cùng đáng thương.

Bước chân Lữ Xương Dân dừng lại, mũi chân chuyển hướng, đi về phía nọ, Thiệu Thục Mẫn kéo ông ta, nhưng bị đẩy ra.

Trước mắt Tần Kỳ có thêm một đôi chân, mũi giày da bóng loáng có thể soi được gương, đi cùng với quần âu đen thẳng tắp. Nếp quần được kéo lên, sau đó một bàn tay nâng cằm cô ta, người đàn ông cất giọng nói dịu dàng: “Phụ nữ là để yêu thương, sao có thể bị đối xử thế này? Người đàn ông đó có gì tốt, có đáng để cô khóc lóc như vậy không?”

* * * * *

Gió đêm thổi ngang qua đưa hơi lạnh tới, hồ nước phía xa xa vang lên tiếng sóng vỗ bờ rì rào. Đèn đóm xung quanh sáng bừng, dãy núi thấp thoáng như hòa vào làm một với bóng đêm.

Lữ Xương Dân lái xe về, Trương Thạc dìu Du Tùng về phía xe mình, lần này họ lái xe đến Đại Lý.

Trương Thạc vẫn cần nhằn: “Ngần này tuổi rồi, tửu lượng chán thế, chỉ chút rượu mà anh cũng say khướt được.” Rồi liếc mắt xuống phía dưới anh, nói hả dạ: “Chắc chắn không bằng em rồi.”

Đương nói, bàn tay gác trên vai anh ta bỗng nhiên nhéo mạnh, anh ta đau nhói, kêu lên: “Này này, đau đau, anh nhẹ tay chút.”

Du Tùng thản nhiên đứng thẳng người, Trương Thạc mở to mắt: “Anh giả say hả?”

“Không bằng cậu?”

Trương Thạc cười hề hề: “Anh mạnh nhất, anh mạnh nhất mà.” Anh ta xoa cổ: “Lần này anh chơi trò gì?”

Bước chân Du Tùng vững vàng, hoàn toàn khác với vẻ say không biết trời trăng lúc nãy, Trương Thạc thâm nghĩ trong bụng, quỷ tha ma bắt anh lắm mưu mẹo lắm.

Anh lấy điều thuốc ra hút một hơi, rồi mới cảnh cáo anh ta: “Bệnh đa nghi của họ Lữ rất nặng, muốn cài tai mắt bên tôi đâu có dễ như thế.”

Trương Thạc đáp: “Lên được giường thì hẵng nói, người phụ nữ đó cũng có chút mùi vị đấy.”

Du Tùng chợt nhớ ra một chuyện, bật cười thành tiếng: “Tôi có cô gái tốt hơn rồi, tôi ngủ với cô ấy được không?”

Trương Thạc thuận miệng hỏi: “Ai thế?”

Vừa nói chuyện, hai người lên xe.

Anh ta truy hỏi: “Rốt cuộc là ai thế?”

Du Tùng cười mắng: “Đừng có lắm chuyện như đàn bà.”

Trương Thạc xì một tiếng, “Anh không nói em cũng biết.” Anh ta nhớ lại, “Vừa rồi hình như em nhìn thấy Dư Nam, mẹ nó tên họ Lữ kia đúng là đồ dâm dê, người già trẻ nhỏ không tha cho ai.”

Du Tùng không lên tiếng, anh ta lại hỏi: “Anh có nhìn thấy không?”

“Nhìn thấy gì?”

“Dư Nam.”

“Không, cậu uống nhiều rồi.” Du Tùng né tránh đề tài này, “Lữ Xương Dân càng thận trọng, quỷ sau lưng ông ta càng nhiều, nếu sau này kí hợp đồng xong, ông ta sẽ cho người giám sát chúng ta.”

Trương Thạc hỏi: “Mục đích của ông ta là gì?”

Du Tùng trả lời: “Che giấu gì đó, hoặc sợ chúng ta phát hiện ra chuyện gì.”

“Vậy tiếp theo phải làm thế nào?”

Du Tùng đáp: “Tương kế tựu kế thôi.”

Hết chương 29

30. Chương 30

Mốc dịch

Họ vẫn ở khách sạn Đông Lai, Trương Thạc xuống xe trước, phía sau vẫn im lìm, anh ta bèn nói: “Đi thôi.”

“Cậu về trước đi, tôi ra ngoài đã.”

Trương Thạc khó hiểu: “Muộn thế này anh còn đi đâu?”

Du Tùng đóng thẳng cửa xe lại, giục tài xế lái xe. Anh nói địa chỉ rồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chưa đến mười lăm phút sau, xe dừng lại bên hồ, anh ấn vài con số trên điện thoại, đầu bên kia vang lên giọng nói cứng nhắc của một cô gái.

Anh xuống xe, chung quanh không có đèn chiếu, ánh trăng bàng bạc rọi lên mặt đường. Anh dừng lại trước một cánh cửa, gõ tay lên gỗ.

Không ai trả lời lại, anh uống rượu, mặc kệ tất cả gào to hai câu, ồn ào đến nhà hàng xóm bên cạnh, người đó ra mở cửa, không kiên nhẫn hỏi: “Anh tìm ai?”

“Người trong nhà này.”

Người nọ bực mình: “Anh tìm lão Thẩm hả? Ông ta đến nhà con trai rồi, nhà này hai năm nay không có người ở.”

Du Tùng sững sốt, nhìn trước ngó sau.

...Căn nhà số ba tính từ bên trái, trên cánh cửa màu đen dán hai thần hộ môn, trước cửa trồng một bãi cỏ.

Không sai mà nhỉ.

Du Tùng ngẫm nghĩ, chợt hiểu ra, lưỡi lướt qua răng hàm.

Anh hỏi người nọ: “Vậy tôi nhớ sai rồi, mới đến đây một lần, Dư Nam không ở đây sao?”

Người đó cảnh giác: “Anh là gì của cô ấy?”

Nét mặt Du Tùng ôn hòa: “Tôi là bác họ ở xa của con bé, ba nó nhờ tôi chuyển lời. Điện thoại Dư Nam tắt máy, tôi đành phải trực tiếp đến đây.”

Người nọ có đôi phần không tin, Du Tùng bổ sung: “Vai vế tôi khá lớn.” Anh ho một tiếng, “Chuyện rất gấp, bác có thể chỉ cho tôi nhà cô ấy là nhà nào không?”

Dù là hàng xóm, nhưng họ không biết hoàn cảnh trong nhà Dư Nam.

Đối phương nghi ngờ đánh giá anh một lúc lâu, cuối cùng chỉ về một hướng: “Sống ở bên kia, hộ thứ hai đếm ngược trong ngõ.”

Du Tùng chào tạm biệt, đi sang bên đó, không kìm được mắng một câu thành tiếng: Dư Nam bác họ em đây.

* * * * *

Du Tùng tìm thấy căn nhà được chỉ.

Vài tia sáng lọt qua cánh cửa màu đen, anh không gõ cửa, bức tường chỉ cao bằng nửa người, anh lùi về sau hai bước, chạy lấy đà, bật lên, hai chân bám vào tường, dễ dàng nhảy qua.

Tiểu viện không lớn, bên trong trồng cây cỏ hoa lá, cửa phòng mở rộng, ánh đèn vàng mờ hắt lên con đường nhỏ lát đá.

Anh nhẹ nhàng chạm đất.

Phòng khách lát gỗ đỏ sậm, bố cục đơn giản, liếc mắt qua là thấy ngay, tấm rèm lụa bị gió thổi tung, bên ngoài cửa sổ sát đất là sân sau quay về phía hồ Nhĩ Hải.

Du Tùng nhìn thấy Dư Nam, anh chậm chậm bước tới.

Sân sau không có đèn, hai bên là bức tường dày nặng trĩu, nhưng phía trước là mặt hồ không hề bị che khuất.

Dư Nam mặc áo ba lỗ quần soóc ngồi trên ghế xích đu trong sân, mái tóc mới khô một nửa được gió khẽ thổi mơn man, trong bầu không khí thoang thoảng mùi hương lạ lùng, mẩn mẩn tanh tanh.

Một tay Dư Nam nhẹ nhàng vò đầu mình, cô dễ chịu nheo mắt, trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một bóng hình, cả người bị đè xuống.

Cô giật mình, toan đứng dậy, nhưng không có cơ hội, cánh môi đã bị cắn mạnh.

Dư Nam hoảng hốt, tầm mắt bị che khuất, hoàn toàn không nhìn rõ người tới là ai.

Hơi rượu nồng nặc, môi răng người nọ càn quét môi cô, vừa gặm vừa cắn, chỉ lát sau, một vật mềm mại xông vào trong khoang miệng.

Trên mặt đất đặt nửa chai bia đang uống dở, cô không nghĩ nhiều, đập chai bia lên đầu anh ta.

Dư Nam không hề nường tay, chai bia vỡ tan tành.

Người phía trên không nhúc nhích, cô thở hổn hển, giọng lẽ nhe của người nọ cất lên: “Mẹ nó.”

Cô sửng sốt, nhận ra giọng nói ấy.

* * * * *

Trở về phòng khách, đèn điện sáng trưng.

Dư Nam tìm hòm thuốc giúp anh xử lý vết thương, may cô không đập chuẩn, chai bia chỉ trúng vai anh.

Du Tùng để trần, ánh đèn tôn lên cơ bắp rắn chắc bóng như đồng hun, một bên bả vai máu chảy đầm đìa, dính mấy mảnh thủy tinh vụn. Dư Nam lúng túng đứng trước mặt anh, cầm bông băng không biết nên cầm máu từ đâu.

Du Tùng nhấc mí mắt lên: “Bây giờ mới sợ à? Sao lúc đánh người thì hăng thế.”

Lông mày Dư Nam cau chặt lại: “Hay tôi đưa anh đến bệnh viện nhé.”

Anh nhúng nhíp vào cồn khử trùng, rồi đưa lên vai tự gắp mấy mảnh vỡ.

Anh rút nhíp xuống: “Băng bó đi.”

Dư Nam cắn môi, cầm bông lau sạch vết máu xung quanh, mấy ngày trước anh cũng bị đánh vào vai, hiện giờ nhìn không ra đâu là máu đâu là thịt.

Du Tùng nhìn cô chăm chăm, mùi rượu vẫn chưa bay hết, mặt mũi đỏ bừng bừng. Anh luồn một tay vào áo cô, bên trong không mặc thêm áo.

Cô để mặc anh sờ nắn, dù tay đã cố gắng nhẹ nhàng, nhưng vẫn chạm phải vết thương, cô “hừ” một tiếng: “Anh nhéo tôi làm gì?”

Du Tùng cười như không cười: “Tôi đau.”

Cô liếc xéo anh, ấn một cái vào vết thương: “Anh tự ý đột nhập nhà dân, không đánh chết anh là may.”

Lớp vải trước ngực cô rung lên, anh cười vui vẻ: “Có ai ngờ em lại phản ứng dữ dội thế đâu, nhưng cũng khá tốt.”

“Tốt chỗ nào?”

“Kẻ xấu có mạng để vào, không có mạng để ra.”

Dư Nam không đếm xỉa đến anh, anh vẫn tiếp tục nói: “Sân nhà em không an toàn, người nào cũng có thể vào được, sau này sửa lại đi, rào thêm mảnh thủy tinh, lưới điện hay gì đó.”

Cô lấy băng gạc ra: “Chẳng có ai biến thái như anh cả.”

Du Tùng không phản bác, mắt đặt trên người cô, áo hai dây màu trắng và quần soóc vải bông, vừa hay để lộ vòng eo mảnh mai, đường cong nhỏ hẹp, dường như chỉ cần một tay là có thể bẻ gãy.

Anh chạm lên rốn cô, lần tìm món đồ lạnh lạnh gồ ghề, anh biết, đó là con cá màu xanh biển.

Du Tùng vén vạt áo lên, lần đầu tiên anh nhìn rõ hình dáng của nó, chiếc rốn xinh xắn, con cá nằm phía trên chiếc khuyên tròn, đường nét đơn giản mượt mà, trên người con cá đính viên đá màu xanh biển sáng lấp lánh.

Ngón tay cái của anh ấn lên phía trên, xoa xoa: “Kim cương à?”

“Không phải.”

“Thạch anh?”

“Thạch anh nhân tạo.”

Anh nhìn cô, không hỏi thêm.

Ánh mắt Du Tùng quay về đầu cô, mái tóc hơi ướt, xõa tung rơi xuống bả vai.

“Nhà em có gì ăn không?”

“Không.” Cô nhìn anh: “Có người đẹp là đủ no rồi, tối nay anh ăn chưa no hả?”

Quần soóc của cô loại cạp chun, Du Tùng thò tay vào bên trong vỗ mông cô một cái: “Ghen à.” Rồi lại hỏi: “Tối nay em đã ăn cơm chưa?”

“Anh không biết à? Vui vẻ xem kịch vui thế cơ mà.”

Du Tùng cười: “Chỉ biết chắc chắn em chưa ăn đủ.”

Dư Nam thu dọn đồ, kéo tay anh ta: “Chỉ còn mì sợi và rau thơm, ăn không?”

“Còn trứng gà không? Thêm một quả trứng.”

Dư Nam tới phòng bếp nấu mì, Du Tùng dạo quanh nhà hai vòng, sắp xếp trong nhà rất đơn giản, không có đồ trang trí thừa, quy củ cứng nhắc không giống nơi con gái ở.

Nhà vệ sinh rất nhỏ, dường như chỉ mình anh đứng là hết diện tích, phía trước bồn rửa tay treo một chiếc gương lớn, Du Tùng nhìn vết thương cô vừa băng bó cho mình, trên bả vai có mấy lớp vải băng, quần hai vòng qua nách, rồi tiện tay thắt một cái nút.

Xung quanh vẫn còn vết máu.

Anh nhìn giá treo khăn bên cạnh, chỉ có một chiếc màu xanh đậm, cầm lên ngửi, là mùi hương trên cơ thể cô.

Du Tùng nhúng ướt chiếc khăn, lau vết máu xong thì trả về giá treo, anh quan sát một lát, thấy không thuận mắt bèn điều chỉnh chiếc khăn về vị trí cũ, cuối cùng mỉm cười bước khỏi nhà vệ sinh.

Phòng bếp cũng chỉ to bằng lòng bàn tay, Du Tùng tựa người vào cửa bếp hút thuốc.

Mì vẫn chưa nấu xong, làn hơi bốc lên bay ra ngoài cửa sổ.

Bàn đặt bếp gas và tủ thấp đều là màu đen, chất liệu bằng gạch men, tỏa sáng lấp lánh làm tôn lên đôi chân dài trắng nõn của Dư Nam.

Màu đen tuyền, màu trắng tinh.

Vô cùng tương phản.

Du Tùng nhìn không rời nổi mắt.

Cô chống một tay lên bàn nấu, tay kia cầm đũa đảo nồi mì, hơi nghiêng đầu, thoạt nhìn lười biếng.

Anh dựa người bên cửa, để thân trần, dây lưng thắt ngang hông, thân hình cao lớn chắn gần hết lối đi.

Dư Nam không để ý đến người phía sau, nhẹ nhàng nâng mu bàn chân lên cọ vào cẳng chân, ánh mắt anh lập tức hạ xuống theo, cẳng chân tròn lẳn bị móng chân sượt qua, nhanh chóng xuất hiện vết xước đỏ đỏ.

Cổ họng Du Tùng trượt một cái, rút điều thuốc ra.

Dư Nam đập trứng vào nồi, cảm thấy sau lưng hơi nóng, chớp mũi có mùi tanh của máu.

Du Tùng lẩn mò từ phía sau: “Còn chân giò hun khói nữa à?”

Cô đáp: “Ừ, quên mất mua từ lúc nào rồi.”

“Vẫn chưa xong sao?”

“Sắp.”

Trứng gà dần dần kết đặc lại, cô lấy đũa đảo mấy cái.

Anh cúi đầu, hôn lên bả vai cô: “Nhớ tôi không?”

Dư Nam nói: “Anh là ai?”

“Lại giả vờ.” Anh cười, “Tôi rất nhớ em đấy.”

Cô làm như không nghe thấy hừ một tiếng, muốn tránh né, nhưng anh không cho cơ hội.

Một nụ hôn nữa rơi xuống sau tai cô: “Ăn xong thì làm gì?”

“Đi ngủ.” Cô tắt bếp, “Tôi đi ngủ, anh thì rút.”

Giọng nói Du Tùng vang từ trên đỉnh đầu: “Vận động chút nhé?”

Dư Nam thuận miệng hỏi: “Chỉ vui đùa thôi à?”

Từng chữ anh nói trong Ngọc Dã Trai đều lọt vào tai cô, Du Tùng ngẩn người, cười cười: “Em không phải.”

Dư Nam ồ một tiếng: “Không có tâm trạng.”

Cô chia mì vào hai bát, một bát lớn, bên trên có hai quả trứng, một bát bình thường, chỉ có một quả: “Bưng ra ngoài đi.”

Du Tùng trầm ngâm một lát, nhéo một cái thật mạnh vào cô: “Đợi em có tâm trạng đúng là không dễ.”

Anh bưng hai bát ra ngoài.

Bình thường Dư Nam đều ăn cơm một mình, trong nhà không có phòng ăn, Du Tùng đặt bát mì lên bàn trà, anh ngồi trên sofa, Dư Nam bê chiếc ghế nhỏ ngoài sân vào, ngồi đối diện anh.

Hai người vùi đầu ăn mì, tuy có gió lùa qua phòng khách, nhưng chỉ thoáng sau đã đổ đầy mồ hôi.

Anh hỏi: “Em và cái người tên Dương ấy có quan hệ gì?”

“Anh ta coi như là anh trai tôi.”

“Không phải là bạn trai cũ à?”

Một lát sau cô mới trả lời: “Anh ấy từng cứu tôi.”

Du Tùng ngược mắt lên: “Quan hệ phức tạp nhỉ, còn là ân nhân cứu mạng ư?”

Không nghe thấy câu trả lời, cô đang cúi đầu ăn mì, cái bát nhỏ như thế, cô ăn từng sợi giống như một chú cừu nhỏ.

Anh trêu cô: “Đừng nói với tôi vì báo ơn em mới ở bên anh ta đấy nhé, quái dị lắm.”

Cô sắp ăn xong mì, qua lúc lâu mới nhỏ giọng đáp lại: “Không.”

Du Tùng không hỏi nữa, Dư Nam lại đưa anh thêm một bát, sợi mì ngâm trong nước dùng lâu nên hơi nát.

Cô nhìn anh ăn: “Sao anh lại tới Đại Lý?”

“Làm ăn.”

“Lĩnh vực nào?”

“Đã từng nghe tới san lấp mặt bằng chưa?” Anh uống một ngụm canh: “San lấp mặt bằng giai đoạn hai, đang làm hồ sơ đấu thầu dự án đấy.”

Dư Nam hơi có ấn tượng: “Tổng giám đốc bất động sản họ Lữ à?”

“Em quen sao?”

“Năm ngoái lên ”Tập chí nhân vật” của Vân Nam, được đánh giá là doanh nghiệp xuất sắc của thành phố Đại Lý.”

Du Tùng nhướn mày: “Gã ta cũng xứng à?”

Dư Nam nhận ra nét mặt của anh: “Kẻ thù ư?”

Du Tùng nửa thật nửa đùa: “Ừ, kẻ thù.”

Hết chương 30

31. Chương 31

Mốc dịch

Mấy tối gần đây, Thiệu Thục Mẫn đều về nhà một mình, căn phòng trống trải yên tĩnh, chị ta thầm mắng con yêu tinh chuyên đi quyến rũ người khác.

Lữ Xương Dân trầm mê trong hương sắc, sau tối ấy cuối cùng Tần Kỳ cũng suy nghĩ thông suốt, cô ta không phải là người thà chết để bảo vệ trinh tiết, bị hai người bêu xấu trước đám đông, dù vẫn hậm hực nhưng không còn mặt mũi nào đến gây chuyện nữa.

Hỏi cô ta yêu sâu đậm bao nhiêu ư? Chung quy vẫn là không cam lòng, tật xấu đã ăn sâu của phụ nữ chính là lòng đố kị, cô ta không muốn thua trước Dư Nam.

Nói thật, trên thế giới này có ai không sống như vậy, tình yêu là cái thá gì, bây giờ mới ngộ ra, lấy trái tim từ đàn ông ư, khi say mềm thì mê mang, chỉ hận lúc tỉnh ra thì đã quá muộn.

Lữ Xương Dân ra khỏi phòng tắm, quần khăn tắm quanh người, eo không có thịt thừa, nhưng cơ bắp rõ ràng đã nhão nhoét, không mạnh mẽ cường tráng như người trẻ tuổi.

Đây là căn hộ để không của Lữ Xương Dân ở Đại Lý, hai phòng tám mươi mét vuông, không to lắm, nhưng lại nằm trên đoạn đường đang phát triển. Mấy ngày qua, Tần Kỳ đang lục tục chuyển đồ đến.

Cô ta mặc chiếc váy ngủ bằng lụa tơ tằm gợi cảm, ngồi trước bàn trang điểm đắp mặt nạ.

Lữ Xương Dân sắp tới gần, ngửi từ trên xuống dưới. “Thơm, thơm quá.” Ông ta nhìn vào trong kính, thông thả nói: “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân.”

Tần Kỳ cười phá lên: “Anh là anh hùng sao?”

Lữ Xương Dân nhéo mặt cô ta: “Tôi không phải anh hùng, nhưng chỉ yêu mỹ nhân.”

Tần Kỳ bôi xong kem đắp mặt, xoa mái tóc còn ướt ra, nghiêng đầu biếng nhác lau đầu: “Đàn ông các anh đều tâm địa gian xảo, chỉ giỏi dỗ ngọt, ghét quá đi mất.”

Lữ Xương Dân nhìn thẳng vào cô ta: “Em nói sai rồi, đàn ông chia ra có dăm bảy loại, người bằng lòng dỗ em, hao tâm tổn trí ở bên em, người đó thích em. Còn một loại nữa, gây chuyện xong rồi trốn tránh, một chữ cũng không dám nói... giống như thằng bồ của em trước đây.”

Nét mặt Tần Kỳ cứng lại, qua miệng ông ta từ “thích” trở nên ý nghĩa hẳn. Nhưng không thể phủ nhận, ông ta nói rất đúng. Cô ta vút lược treo lên giường, gương mặt không hề vui vẻ.

Lời Lữ Xương Dân nói vốn chỉ vô tâm, nhưng thấy nét mặt cô ta như vậy cũng vội vàng treo lên giường theo.

Ông ta ôm lấy cô ta.

Tần Kỳ nghiêng người qua chỗ khác.

Lữ Xương Dân hôn lên vai cô ta một cái, chuyển sang chủ đề khác: “Em biết cô gái đó sao?”

“Cô gái nào?”

“Hôm đấy, có vẻ ghê gớm.” Ông ta nhớ lại vóc dáng đó: “Chính là người đổ nước lên bồ em.”

Tần Kỳ khựng lại trong giây lát, quay người lại: “Sao? Nhớ cô ả à?”

“Tôi chỉ hỏi thôi.”

Tần Kỳ không trả lời, nhưng trong lòng rối như tơ vò.

Cô ta vẫn còn nhớ mấy ngày trước bị đè xuống đường, cả người nhếch nhác tóc tai bị Dư Nam kéo giật, có chiếc xe đi sượt qua ngang đầu, hoảng loạn sợ hãi, dường như lúc ấy Dư Nam là chúa tể của vạn vật, nắm giữ chính tính mạng của cô ta.

Xung quanh đều là đám đông xem trò hài, có người bảo vệ cô ả (Dư Nam), có người ra tay vì cô ả, giúp cô ả đánh người, nhưng khi ở giữa đường, không một ai giúp cô ta.

Cô ả nói một đấng làm một nẻo, miệng xoén xoét không có quan hệ gì với anh, nhưng hai người lại đi ăn với nhau như hình với bóng.

Cô ta lại nhớ đến Bạch Chấn Dương, mỗi câu nói của anh ta như lưỡi dao sắc bén đâm vào da thịt, anh ta nói từ trước tới nay chỉ vui đùa, anh ta một lòng một dạ bảo vệ con đ* đó.

Ấm trà nóng bỏng đổ lên người cô ta, nhưng thứ bị thiêu thành tro chính là trái tim.

Cơn tức này, nuốt thế nào cũng không trôi được.

Tần Kỳ hồi hồn, nũng nịu đáp: “Vừa nãy anh còn nói thích em.”

Ông ta chọc ghẹo: “Đây gọi là lòng thương người.”

Tần Kỳ cảm thấy buồn nôn, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Thật ra em không phải là người nhỏ mọn vậy đâu, nhưng...”

“Nhưng sao?”

“Tính cách cô ả đó quá ”cứng“, không phải là người dễ chơi.”

Lữ Xương Dân cười giễu cợt: “Có tiền mua tiên cũng được, cái đồ lớn nhất của thế giới này chính là...” Ngón trỏ và ngón cái của ông ta chà vào nhau: “Chính là thứ này.”

Tần Kỳ không cãi lại ông ta, vuốt nhẹ sợi tóc ông ta: “Sao thế? Thật sự vừa mắt cô ta à?”

Ông ta không đáp lại, nhưng nét mặt đã đủ nói lên tất cả.

Cô ta lẩm bẩm: “Khó đấy.”

Lữ Xương Dân liếc cô ta một cái: “Chẳng có gì ông đây không làm được.” Bàn tay cũng bắt đầu không yên phận, “Không phải em cũng ngoan ngoãn nằm trong tay tôi đấy thôi?”

Tần Kỳ yêu kiều thở gấp, nói hùa theo ông ta: “Anh quyết đoán đương nhiên anh có thể làm được, nhưng theo đuổi phụ nữ tốn rất nhiều công sức, anh có tiền, nhưng thời gian thì chưa chắc, hơn nữa tính cách cô ta còn thế. Nếu không em giúp anh nhé?” Cô ta quan sát nét mặt ông ta, “Thỉnh thoảng ngồi mát ăn bát vàng cũng là chuyện hay.”

Ánh mắt Lữ Xương Dân sáng ngời, nhéo cằm cô ta: “Em có cách sao?”

Tần Kỳ cười nhạt không nói, sắc mặt ung dung.

Ông ta thích chết đi được, ai ngờ đi ăn một bữa cơm thôi mà nhạt được hai bát vật. Ông ta lật người lại, với tay tắt đèn.

Khi Tần Kỳ tỉnh lại lần nữa đã hai giờ sáng, Lữ Xương Dân ngáy to như sấm, ngủ như heo chết.

Cô ta đập một cái lên mông ông ta, rồi đứng dậy rời giường.

Mở máy tính, bấm ổ cứng di động vào, bên trong có mấy đoạn video, cô ta ngồi vào ghế xem, lười biếng lắc ly rượu. Ánh sáng lấp lóa của màn hình rọi lên gương mặt cô ta, đoạn video chạy xong, khoe môi cô ta xuất hiện nụ cười kì dị.

Tần Kỳ chụp lại màn hình, chèn thêm thời gian và địa điểm, sau đó gửi cho Bạch Chấn Dương.

Một câu dư thừa cũng không nói.

Không chờ câu trả lời, cô ta uống cạn ly rượu, thẳng tay tắt luôn máy tính.

* * * * *

Nhiệt độ buổi sáng và buổi tối ở Đại Lý thấp đến đáng sợ.

Dư Nam tắm rửa xong, cũng không sấy khô tóc, cứ thế mà chui ngay và chần. Điện thoại vang lên, Dư Nam liếc mắt, do dự trong giây lát cuối cùng vẫn nhận máy.

Nói chuyện mười phút, cũng chỉ lải nhải một chuyện rất bình thường, Bạch Chấn Dương hết ngáp ngừng thì lại rầm rì, không giống như ngày thường.

Dư Nam không nghĩ nhiều, trả lời mấy câu, nghĩ lại thì ngày đó quá xúc động, sĩ diện của đàn ông lại cao, dù sao là cô bộp chộp, không nên đổ nước vào đầu anh ta trước mặt mọi người, huống chi anh là cháu ngoại của bà, còn là ân nhân cứu mạng của cô.

Dư Nam thở dài, tắt điện rúc vào trong chăn.

Nằm một lát, cô trần trọc mãi mà vẫn không ngủ được, cuối cùng trở người, chống tay ngồi dậy.

Hôm nay trăng tròn, ánh sáng óng ánh xuyên qua các tầng mây, mông lung chiếu lên chiếc tủ đối diện, một vài tia sáng phản xạ vào mắt cô.

Dư Nam xuống giường, mượn ánh trăng để tìm kiếm đồ vật, tay chạm phải một thứ xù xì, chậm rãi sờ tiếp, sau đó cảm thấy một mặt bằng phẳng trơn bóng. Thời gian như dừng lại, mặt cắt viên đá ban đầu được mài nhẵn nhụi, dần dần tỏa ra màu sắc chỉ thuộc riêng về nó.

Dư Nam cúi đầu vuốt ve, đặt mặt phẳng lì của khối đá lên mặt bàn, rồi quay trở về giường.

Cô mở mắt nhắm tịt, từ bữa cơm ở Ngọc Dã Trai, tới hôm nay chừng năm ngày đã trôi qua.

* * * * *

Từ sau ngày Du Tùng đi, vết thương trên vai anh không được xử lý cẩn thận nên bị nhiễm trùng. Anh chịu đựng, Trương Thạc bắt anh phải tới bệnh viện, sốt cao mấy ngày liên tiếp mới đỡ.

Hôm nay đấu thầu cho dự án san lấp mặt bằng đợt hai, đấu thầu chỉ là vở kịch, Du Tùng đã nắm chắc dự án này, giá nhận thầu thấp hơn giá thị trường mười phần trăm.

Trương Thạc bất bình tức giận, từ đầu đến cuối Du Tùng không nói gì.

Buổi chiều, quản lý cấp cao tập đoàn Xương Dung và nhóm kiến trúc sư chủ chốt của Nghi Thành Nhất Kiến tập trung trong phòng họp, kí kết hợp đồng đồng thời thảo luận phương án và chi tiết hợp tác, cuộc họp kéo dài mấy tiếng đồng hồ.

Khi một đám người nối đuôi nhau ra khỏi Xương Dung, thành phố đã lên đèn.

Du Tùng đi bên cạnh Lữ Xương Dân, đứng trước cửa bắt tay nhau, anh nói: “Tổng giám đốc Lữ, hợp tác vui vẻ.”

Lữ Xương Dân đáp: “Đừng tổng giám đốc này tổng giám đốc nọ nữa, nể mặt Lữ tôi đây thì gọi một tiếng anh Lữ, chuyện phía sau còn phải nhờ đến chú em, sau này cơ hội chúng ta hợp tác còn nhiều.”

Du Tùng: “Anh Lữ coi trọng tôi rồi.” Anh cười cười, “Cùng ăn bữa cơm uống mấy chén rượu nhé?”

Lữ Xương Dân hớn hở ra mặt, nếp nhăn nở rộng: “Ăn cơm thì ngày khác đi, hôm nay còn chuyện quan trọng hơn.”

Hôm nay ông ta vô cùng vui vẻ, một vài chuyện giữa đàn ông với nhau không cần nói ra cũng biết.

Du Tùng hiểu rõ.

“VẬY KHÔNG LÀM PHIỀN TỚI THÚ VUI CỦA ANH NỮA.”

Đang nói chuyện, một chiếc xe đỗ lại trước mặt, Lữ Xương Dân mở cửa ghế sau, nhìn thấy một cô gái đang ngồi bên trong, động tác của ông ta hơi khựng lại, quay đầu nói: “VẬY, TÔI ĐI TRƯỚC NHÉ.”

Ngọn lửa trong mắt ông ta nhanh chóng cháy bùng rực, ông ta nóng vội chui vào trong xe, trở tay đóng cửa nhưng bị cản lại, ngoảnh đầu nhìn, một bàn tay đang chặn trên khung cửa.

Du Tùng cười: “Vừa mới nhớ ra, hôm nay không đi xe, muốn đi nhờ một đoạn, không biết anh Lữ có tiện không?”

Lữ Xương Dân chau mày, thâm mắng anh vô duyên, nhưng cũng không tiện từ chối, đành phải đồng ý.

Xe của Lữ Xương Dân là BMW X5, khoang xe không rộng rãi lắm, Du Tùng ngồi ở ghế sau, Trương Thạc ngồi ghế phó lái, anh ta không biết anh định làm trò gì, xe của họ rõ ràng đang đậu ở bãi đỗ xe, Trương Thạc bất giác liếc vào kính chiếu hậu, di chuyển ánh mắt rồi dừng lại, sau đó ngạc nhiên há to miệng, nhìn về phía Du Tùng, cuối cùng không thốt ra câu gì.

Vóc người Du Tùng vạm vỡ, anh ngồi ở hàng ghế sau, không gian trong xe càng thêm chật hẹp, Lữ Xương Dân ngồi giữa, nửa người gần như dính vào người phụ nữ ngồi bên, tình hình đối phương có gì đó là lạ, cô ta thở gấp nặng nề, sắc mặt đỏ ửng, âm thanh bật ra từ cổ họng nhỏ xíu như tiếng muỗi kêu, lọt vào tai đàn ông vô cùng gợi cảm.

Trương Thạc cảm thấy bầu không khí trong xe kì dị, nhưng Lữ Xương Dân không hề hay biết, ông ta ôm eo người phụ nữ, tay kia sờ ngực cô gái.

Bên cạnh ông ta như không có người, nào biết rằng, trán người nào đó đã nổi gân xanh.

Hết chương 31

Mốc: Hóa ra Thiệu Thục Mẫn là phụ nữ, mấy chương trước mình còn tưởng là đàn ông. Có vẻ chúng ta sắp được thấy một màn anh hùng cứu mỹ nhân nữa:”>

32. Chương 32

Mốc dịch

Xung quanh Dư Nam mây mờ che phủ, cô cảm thấy nóng rực, cơ thể bải hoải. Trong người dâng trào một xúc cảm kì lạ, muốn được ôm, muốn được vuốt ve, muốn được giải phóng.

Cô cố gắng mở mắt, mơ hồ nhìn thấy gương mặt xa lạ mình chưa gặp bao giờ. Nhưng đại não chậm chạp không chịu điều khiển hành động, cô túm lấy áo sơ mi của người đàn ông.

Bên tai là tiếng cười dâm dăng, cô nghe thấy một câu: “Bé cưng, trông em gấp chưa kìa, đợi anh tắm rửa đã, rồi lập tức yêu em.”

Lữ Xương Dân bò dậy khỏi người cô, vừa cởi quần áo vừa chạy vào phòng tắm, chỉ mấy phút là tắm rửa xong chuẩn bị chiến đấu.

Gã mặc áo tắm màu trắng, lồng ngực đỏ ửng dính mấy giọt nước, không kiên nhẫn nổi nữa nhảy luôn lên giường.

Gương mặt Dư Nam đỏ như thoa son, ánh mắt rệu rã. Dù không làm gì nhưng đối với đàn ông lúc này chính là lúc quyến rũ nhất. Lửa tình đã đốt cháy Lữ Xương Dân, gã nào còn sức kháng cự. Gã vội vã cởi quần áo của cô, khi chạm vào cúc quần, ngón tay run rẩy không thể nào kiềm chế được...

* * * * *

Trong chiếc xe màu trắng đậu bên khách sạn, một người đàn ông với tinh thần sụp đổ, hai tay không ngừng vò đầu, râu ria trên cằm còn nhếch nhác hơn so với thường ngày. Anh ta nhìn chăm chăm cửa khách sạn, đôi mắt đỏ ngầu, bỗng nhiên đập một cái lên cửa kính bên cạnh, thế giới ngoài kia bị chia thành vô số mảnh vụn, trở nên méo mó dơ bẩn.

Một tiếng trước, chính tay anh ta đưa Dư Nam lên xe của Lữ Xương Dân. Một mạch lái xe tới khách sạn, tận mắt nhìn cô bị đưa vào trong, biết rằng sau đó cô sẽ gặp phải chuyện gì, nhưng anh ta chỉ sợ hãi hèn nhát, không có dũng khí xông vào.

Trước cánh cửa dòng người tấp nập, có hai người đàn ông phương Bắc cao lớn mang sắc mặt lạnh lùng, nhanh nhẹn từ con ngõ nhỏ bước vào đại sảnh khách sạn.

Trước mắt Bạch Chấn Dương trống rỗng, không nhận ra bất cứ ai. Tinh thần anh ta đã đến cực hạn, sức lực cả người bị rút mòn, xụi lơ ngã vào lưng ghế, rất lâu sau, anh ta nhận một cuộc điện thoại.

“Cách báo thù của cô là muốn cô ấy hận tôi, để chúng tôi không bao giờ được ở bên nhau.” Anh ta cười gằn, “Tại sao lúc đầu tôi không nhận ra cô độc ác thế chứ? Nhưng chuyện này có liên quan gì, mà cô làm hại cô ấy.” Giọng anh ta khàn khàn: “Bây giờ thỏa mãn chưa?”

Đầu bên kia nói gì đó.

Anh ta hỏi: “Cô định nuốt lời à?”

Bầu không khí đông băng, anh ta nghiêng răng găm lên: “Mẹ nó đừng nói mấy lời chó má đấy, đưa đoạn video cho tôi mau...”

Còn chưa nói xong, đối phương đã tắt điện thoại.

“A” Anh ta gào lên, “choang” một tiếng, điện thoại bị vợ thành bốn năm mảnh trên tấm kính chắn gió.

Trước mắt nhòe đi, mấy giọt nước rơi xuống vết thương trên mu bàn tay, anh ta nhìn qua cửa sổ xe đã vỡ vụn, trong đầu không ngừng hiện lại gương mặt Dư Nam.

* * * * *

Mái tóc dài của Dư Nam xoa tung, như đóa hoa hải đường rực rỡ, gò má cô khó chịu cọ vào ra giường, đôi môi hé mở. Cúc quần đã được cởi, Lữ Xương Dân gấp gấp cởi áo tắm ra.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Gã thở hổn hển: “Ai đấy?”

Người ngoài cửa nói: “Phục vụ phòng.”

“Cút, không cần.”

Bên ngoài lại nói: “Có người gọi phục vụ.”

Lữ Xương Dân tiện tay vợ đại một thứ ném vào cửa: “Cút.”

Bên ngoài im bặt, nhưng tiếng gõ cửa vẫn bèn bĩ.

Lữ Xương Dân không thể tập trung, mắng một tiếng, mặc lại áo tắm vào rồi xuống giường.

Gã mở cửa, định mắng người thì nhìn thấy trên chiếc xe đẩy thức ăn có hoa hồng đỏ, nến thơm và rượu, gần người mấy giây, hai phục vụ phòng lần lượt đẩy xe vào.

Ông ta thất dây lưng ở eo, khó hiểu: “Tôi không gọi mấy thứ này.”

Phục vụ cúi đầu rót rượu vang.

Gã hỏi tiếp: “Ai bảo các anh mang lên đây?”

Người nọ không đáp, trên người mặc bộ đồ phục vụ màu xanh, đầu đội mũ, đeo khẩu trang che kín mặt, hoàn toàn không nhìn ra tướng mạo. Lữ Xương Dân cảm thấy kì lạ, tìm đánh thót một cái, lập tức xoay người chạy ra ngoài.

Nhưng còn chưa kịp chạy, gáy gã đã tê rần, sau đó mềm oặt ngã sõng soài xuống mặt đất.

Du Tùng tháo khẩu trang ra, giẫm một chân lên người Lữ Xương Dân, anh đứng thẳng, nghiêng chiếc chai trong tay, chất lỏng màu đỏ sậm tạo thành một đường thẳng, làm gương mặt gã ướt đầm.

Trương Thạc nói, “Cha nội này vội vàng thật đấy, vào phòng chưa được mấy phút đã lột sạch đồ rồi.”

Du Tùng không trả lời lại, gương mặt lạnh lẽo.

Trương Thạc ho một tiếng “Chúng ta nhanh một chút, may hôm nay bên cạnh gã không có vệ sĩ.”

Anh vứt vỏ chai đi, nói tiếp một câu: “Nếu là cậu, hi vọng có người khác ở đây sao?”

Trương Thạc không dám hó hé nữa câu, Du Tùng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng theo ánh mắt của anh ta, cảnh xuân trong một góc phòng không hề được che đậy, nửa người trên của Dư Nam mịn màng như ngọc, nổi bật rực rỡ trên ra trải giường màu xanh đậm. Cô nghiêng đầu, mái tóc dài như thác nước rối bời, khe rãnh trước ngực nhấp nhô.

Du Tùng lấy chân đạp anh ta một cái: “Mẹ nó, mắt mọc trên đầu lên lẹo rồi hả?”

Trương Thạc xoa chân, oan ức: “Nhìn một tí có mắt miếng thịt nào đâu?”

Anh định đá thêm cái nữa, Trương Thạc né người, cười xấu xa: “Bọn em chờ ở bên ngoài, anh nhanh lên, đừng để tiếng động to quá.”

Dư Nam cảm thấy có ai đó tới gần mình, cô nhào người dậy sấp tới, lượng thuốc không hề ít, cô không phân biệt nổi ai với ai, chỉ muốn cởi bỏ tất cả.

Cô chủ động hôn anh, chiếc lưỡi nhỏ liếm nhẹ lên mí mắt anh, dùng răng cắn cánh môi và vành tai người ấy. Nước miếng dính đầy lên mặt anh.

Du Tùng dùng tay giữ khuôn mặt cô lại, chê bần né né tránh tránh.

Cô bầu vú vào người anh, rồi hôn lên yết hầu.

Du Tùng suýt nữa bật cười, kéo cô xuống, nhưng chưa được mấy giây lại đầu vào đấy. Cô làm anh ngứa ngáy, cuối cùng anh tìm kiếm và hôn lên đôi môi cô, dữ dội như đang giải tỏa tâm tình.

Dư Nam hừ một tiếng, dưới cánh môi có vết đỏ, anh buông cô ra, Dư Nam ngoan ngoãn hơn nhiều.

Anh dịu dàng mắng: “Mợ nó, em gốc như heo vậy.”

Cô không trả lời lại, đôi tay nhỏ bé làm loạn trên eo anh.

Du Tùng thở dài một tiếng, vờ vờ ngực cô: “Biết anh là ai không?”

Ánh mắt Dư Nam rã rời, liếm giọt máu dưới môi.

Yết hầu Du Tùng trượt một cái, anh hỏi thêm lần nữa: “Anh là ai.”

Dư Nam không đáp, sắc mặt đỏ rực như trái đào mật.

Anh ném cô lên giường, cởi cúc quần cô, trên bụng lóe lên ánh sáng của chiếc khuyên hình con cá, ngón tay cô từ chiếc bụng nhỏ trượt xuống dưới.

Du Tùng ngẩn người, nhanh chóng bắt lấy tay cô. Cả người Dư Nam đều nóng hầm hập lạ thường, mày cau chặt, nét mặt đau khổ vô cùng.

Anh đè người xuống hôn cô không ngừng, ngón tay chui vào trong quần bò giúp cô hai lần.

Dư Nam ngoan ngoãn hơn, không còn ầm ĩ như vừa rồi, nhưng hơi thở yếu ớt, không còn mấy sức lực.

Anh vào phòng vệ sinh giặt một chiếc khăn sạch, cẩn thận lau mồ hôi lạnh trên người cô.

Anh nhìn gương mặt cô chăm chú, Dư Nam hiền lành nhắm mắt, cánh mũi nhẹ nhàng nhấp nhô, hơi thở mỏng như tơ nhện. Du Tùng vén gọn tóc cô, đặt mấy nụ hôn lên vầng trán mịn màng, sau khi giúp cô mặc xong quần áo chỉnh tề thì bế lên.

Trương Thạc đang đứng ở cửa: “Chúng ta cứ thế này mà đi à?”

Du Tùng liếc xéo anh ta.

Trương Thạc nói: “Cứ thế mà đưa Dư Nam đi, ý đồ có rõ ràng quá không?”

Bước chân Du Tùng khựng lại, anh ngẫm nghĩ xong bèn nói: “Cậu báo cảnh sát đi.”

Anh đặt Dư Nam trở về giường.

Trương Thạc dùng điện thoại trong phòng báo cảnh sát, sau đó xới tung căn phòng lên, tiện tay lấy ví tiền và đồng hồ vàng trên người ông ta.

Du Tùng ném một món đồ tới: “Cả thứ này nữa.”

Trương Thạc đón lấy, bĩu môi, vứt tẩu thuốc vào trong túi. Anh ta thuận miệng hỏi: “Cứ để Dư Nam ở đây à? Không sợ cha nội này giở trò xấu sao?”

Du Tùng hừ một tiếng: “Vây phải xem gã có dậy nổi không đã.” Dứt lời, anh cầm tay vừa nãy lên ánh chừng, trọng lượng không đủ, anh ném đi, ánh mắt lướt qua tác phẩm nghệ thuật đặc ruột trên bàn mấy giây, anh vứt món đồ trong tay, vén áo ngủ của Lữ Xương Dân ra... cả người gã xanh xanh tím tím, vết thương rải rác.

Du Tùng lấy điện thoại ra.

Trương Thạc hỏi: “Anh định làm gì? Nhanh lên, cảnh sát sắp tới rồi.”

Camera điện thoại ngắm thẳng vào gã: “Giữ làm kỉ niệm.”

Trương Thạc cười đến run người: “Thật bí ối.”

Du Tùng nhìn phòng ngủ lần cuối, đeo khẩu trang vào, cùng Trương Thạc nhanh chóng rời đi.

* * * * *

Dư Nam đã mơ một giấc mộng rất dài, trong mơ có mẹ và em trai, có hàng xóm tức giận không ngừng hét đánh hô giết, có bố dắt cô chạy trong bóng đêm, có roi da quật mạnh vào người cô.

Cô nhìn thấy một gương mặt trẻ tuổi, sống lưng thẳng tắp nhưng không đủ rộng, anh vẫn còn nét trẻ con, đôi mắt đỏ hoe dẫn một cô bé phải ngoan ngoãn chờ mình.

Trong chớp mắt cô bé ấy lớn nhanh như thổi, Dư Nam nhìn thấy gương mặt mình, cô bị ai đó hết ôm rồi hôn, coi cô như châu báu.

Cô còn nghe thấy có người mắng mình như heo. Giọng nói ấy ôn hòa và bất đắc dĩ, làm cô nghĩ đến từ “tiếc thương”.

Nhưng cuối cùng, cô tỉnh giấc bởi tiếng cười của chính mình, giấc mơ vẫn chỉ là giấc mơ...

Căn phòng yên tĩnh như tờ, có thể nghe thấy tiếng dung dịch chảy, tí tách tí tách.

Chóp mũi vẫn còn mùi của thuốc sát trùng, trước mắt tối đen, chỉ có đốm lửa nhỏ màu đỏ chợt sáng chợt tối.

Dư Nam hé miệng, cổ họng khô rát, giọng nói cô khàn khàn: “Trong bệnh viện không được hút thuốc.”

Đối phương hừ khê, tiếp tục hút.

Dư Nam hỏi: “Em bị bỏ thuốc à?”

Người nọ không lên tiếng.

“Anh đã cứu em ư?”

Không ai để ý đến cô.

Một lát sau, Dư Nam nói: “Em muốn uống nước.”

Dư Tùng ngồi yên không nhúc nhích, chậm rãi hút xong điếu thuốc. Anh đứng dậy bật đèn, căn phòng sáng bừng. Dư Tùng không diu cô, mà trực tiếp đưa cốc nước tới.

Dư Nam chống người dậy, trên tay trái có kim truyền. Cô ngẩng đầu nhìn anh, nở nụ cười: “Em không với tới.”

Ánh mắt cô như có chiếc đuôi gãi vào tim anh, bức tranh vừa mới không qua bao lâu lại hiện lên trước mắt, bên tai là tiếng rên nức nở của cô.

Dư Tùng nghiêng răng, hung dữ nói: “Còn thêm lần nữa thì em chết chắc.”

Dư Nam không đáp lại, chỉ uống cạn cốc nước trong tay anh.

Dư Tùng ngồi xuống sô pha: “Nói đi, xảy ra chuyện gì?”

Dư Nam nhìn bình thuốc nước: “Có người hại em.”

“Biết ai không?”

“Anh trai.”

Dư Tùng cười mỉa: “Ân nhân cứu mạng em đó hả? Bạn trai à?”

Cô im thin thít.

Anh tiếp tục: “Cứu mạng em hay đẩy em vào hố lửa?”

Truyền thuốc xong, Dư Nam đã phục hồi lại chút ít sức lực. Cô xuống giường, cúi đầu nhìn ngực mình, áo lót bên trong chưa mặc xong.

Cô nhìn anh. Dư Tùng nói: “Nhìn gì? Không để em trần truồng là tốt lắm rồi.”

Dư Nam lườm anh một cái, không chấp với anh, tự đưa tay vào chỉnh lại.

Anh cười như không cười: “Không nhớ à?”

“Nhớ gì?”

“Em không chết ngạt còn phải cảm ơn anh đấy.”

Nét mặt Dư Nam lạnh tanh: “Cảm ơn.”

Mắt anh lướt qua chân cô: “Em nợ anh rất nhiều.”

“Nợ nhiều cũng chẳng lo chết.”

Du Tùng vừa tức vừa buồn cười: “Tim to ghê.”

Mấy cảnh sát đang ở hành lang, vết thương của Lữ Xương Dân không bình thường, nằm ở bệnh viện khác, trước cửa có người canh gác. Dư Nam cung cấp thông tin, cảnh sát hỏi, cô thật thà trả lời.

Lúc hai người rời khỏi bệnh viện, sắc trời bao phủ bên dưới bầu trời.

Cơn gió từ phía trước thổi đến, đánh bay hơi ẩm còn sót lại của ban ngày.

Dư Nam vận động cánh tay và chân: “Cái gã trong đây là ai?”

Người nọ biết mà vẫn cố tình hỏi: “Ai cơ?”

Cô lườm anh, Du Tùng trả lời: “Doanh nhân xuất sắc nhất của Đại Lý chúng ta.”

Dư Nam chau mày: “Lữ Xương Dân?”

“Hình như ông ta biết em, rất có hứng thú với em đấy. Em và ông ta từng gặp nhau chưa?”

“Chưa.”

Đứng trước cửa một lát, cô nói: “Em đến chỗ này trước đã, anh về đi.”

Nét mặt Du Tùng hài hước: “Đi tìm ân nhân cứu mạng của em sao?”

Cô đi về phía trước: “Ghen rồi à?”

Anh đáp: “Chẳng hơi đâu mà ghen.”

Dư Nam: “Vậy đừng có quái gở thế.”

Anh cách cô một bước, nhìn bóng lưng cô, trong bóng tối cười một tiếng: “Dù sao cũng không có chuyện gì, anh đưa em đi.”

Trên xe không ai nói gì, Dư Nam chỉ hướng đơn giản cho anh, quãng đường không xa, xe dừng trước khu biệt thự cao cấp, đây là nơi Bạch Chấn Dương mua khi về Đại Lý lần này, phòng ốc đã lắp đặt cơ bản, người có thể ở nhưng thiết bị chưa đủ.

Ban ngày Dư Nam vừa tới.

Du Tùng: “Anh cùng em vào nhé?”

Dư Nam cởi dây an toàn: “Không cần đâu, anh chờ em một lát.”

Cô đi được mấy bước rồi quay trở lại, Du Tùng hạ cửa sổ xe xuống.

“Có dụng cụ nào cầm tay không?”

Anh mở cốp sau, đưa một cây gậy sắt cho cô, Dư Nam đón lấy ngắm nghía: “Trên xe anh vẫn còn giữ món này cơ à?”

Chính là cây gậy đã đánh gãy xương tên đầu trọc, hôm đó về Đại Lý Du Tùng tiện tay cầm về.

Anh nói: “Dùng khá vừa tay.”

Dư Nam ánh chừng, quay người rời đi.

Du Tùng nhìn bóng lưng cô bước vào màn đêm, khóe môi cong lên thành nụ cười: “Thông thả thôi, đừng lấy mạng người ta đấy.”

Hết chương 32

33. Chương 33

Mốc dịch

Trong biệt thự đèn đuốc sáng trưng, có người hoảng loạn mất ngủ

Dư Nam nhấn chuông cửa một lúc lâu bên trong mới có tiếng động.

Cả người Bạch Chấn Dương lồi thoi lệch thếch, mùi rượu nồng nặc, trong tay còn xách chai rượu, ánh mắt rã rời.

Anh ta không nhận ra người tới, luôn miệng lảm bảm: “Tôi còn phải tham gia triển lãm tranh ở Princeton... ngoài vẽ ra, tôi không còn gì cả... hơn ba mươi tuổi, không thể bắt đầu lại từ đầu... tôi là thằng khố rách áo ôm... không ai thích...”

Dư Nam nắm chặt cây sắt trong tay, lần trước thấy anh ta thế này là tám năm trước.

Năm ấy cô mới mười sáu tuổi, sau khi bỏ học thì đến Đại Lý kiếm kế sinh nhai, khi đó Bạch Chấn Dương có tài nhưng không gặp thời, những bức tranh anh ta vẽ không có ai thưởng thức, đành kiếm sống bằng cách vẽ dạo trên cầu vượt. Năm xưa họ cùng sống trong căn nhà của dân lao động chỉ mấy mét vuông, không có cửa sổ, chỉ có một chiếc giường bằng ván gỗ, giữa giường dùng tấm vải rách nát để ngăn cách.

Bạch Chấn Dương ngày ngày uống rượu, chỉ khi trong men rượu anh ta mới vẽ lên tương lai tươi đẹp đã trù tính từ trước, Dư Nam luôn bên cạnh anh ta, bọn họ say một trận đã đời, sau khi trời sáng lại mệt mỏi tiếp tục cuộc hành trình.

Khoảng thời gian đó Dư Nam cùng lúc làm mấy công việc, tính cách cô mạnh mẽ có thể chịu khổ chịu cực, ngày nào làm xong việc cũng đã quá nửa đêm. Bạch Chấn Dương đi chiếc xe đạp cũ đến đón cô, cô ngồi ở phía sau, ngửa mặt lên là làn gió thổi từ Nhĩ Hải, bên tai là tiếng dây xích lạch cạch đơn điệu nhưng nhịp nhàng, trước mắt là bờ lưng của anh ta, chiếc áo sơ mi giặt đến nổi bạc phếch được gió thổi phồng, mang theo mùi hương của mồ hôi.

Dư Nam cảm thấy cảm giác này thật tuyệt vời, tuy rằng nghèo khó, nhưng cuộc sống vẫn tràn đầy hi vọng.

Hồi ấy Bạch Chấn Dương đã nói với cô rằng, cô là người thân, là bạn bè, còn có một tình cảm khác không nói lên lời.

Bọn họ đỡ dần nhau, cuộc sống dần dần tốt hơn, sau đó, quãng thời gian xưa đã trở thành kí ức không bao giờ phai màu, hiện giờ nhớ lại những khổ cực vất vả nhưng vẫn cứ buồn bã.

Không biết tại sao mọi chuyện lại đến nước này. Từng là hai người sống nương tựa vào nhau, giờ còn nhạt nhẽo hơn cả người dưng, phải thêm thù hận vào mới kết thúc.

Bạch Chấn Dương sống không dễ dàng, điều này cô biết.

Chuyện hôm nay anh ta làm, cô có thể hiểu, nhưng không thể tha thứ.

Dư Nam bắt lực, cây gậy rời khỏi tay, rơi xuống cạnh cửa, vang lên một tiếng.

Bạch Chấn Dương lão đảo vì bị Dư Nam đẩy một cái, anh ta đưa người vào khung cửa cười ngớ ngẩn.

Chỉ trong ngắn ngủi, một chậu nước lạnh giội thẳng vào đầu anh ta, Bạch Chấn Dương há to miệng không cười nổi. Anh ta im lặng, từng giọt nước chảy dọc từ trán rơi xuống tí tách, bóng hình trước mắt càng rõ ràng hơn. Bạch Chấn Dương lấy tay lau mặt, rất lâu sau bật khóc hu hu.

Dư Nam vứt chậu nước đi, ngồi xuống sô pha.

Bạch Chấn Dương chậm rãi bước tới, nửa quỳ trước người cô: “Nam Nam...” Anh ta nghẹn ngào, giọng nói khàn khàn.

“Ai sai anh làm những chuyện này?” Cô không nghĩ ra lý do anh ta hại mình, trừ phi có người sai khiến.

Anh ta úp mặt vào đầu gối cô không lên tiếng, cô cảm thấy có chất lỏng nóng hổi thấm vào da thịt mình, trong phút chốc bỏng rát, rồi từ từ lạnh đi.

Dư Nam hỏi: “Anh biết sau hôm nay sẽ thế nào không?” Cô sờ tóc anh ta, “Giữa chúng ta ngoài bà nội ra sẽ chẳng còn một xu tình cảm nào hết.”

Bạch Chấn Dương ngẩng phắt đầu, đôi mắt đỏ ngầu: “Em tuyệt tình thế ư?”

Cô bình tĩnh: “Sau những gì anh làm, còn hi vọng gì ở tôi?”

“Nam Nam...” Anh ta ôm chân cô, thút thít: “Anh đâu muốn như thế, thật sự không muốn, Tần Kỳ uy hiếp anh. Đi được đến ngày hôm nay anh cũng không dễ dàng gì, càng không dám chặn kín tương lai phía trước, Nam Nam, em hiểu không?”

“Sao cô ta lại uy hiếp anh?”

“Cô ta chụp mấy tấm ảnh?”

“Ảnh gì?”

Anh ta khó mở miệng, ngập ngừng một lúc lâu mới trả lời: “Lúc mới quen cô ta, anh không sáng tác nổi một tác phẩm mới, không có linh cảm để vẽ bất cứ thứ gì, cả ngày đều mơ mơ màng màng, cô ta thấy anh vậy, nên tìm thứ đó cho anh hút, nhưng không ngờ để lại chứng cứ.”

Dư Nam đã hiểu, nói nốt thay anh ta: “Nên cô ta cầm mấy tấm ảnh đấy uy hiếp anh, sai anh hại tôi. Anh bèn lấy cớ giúp anh chuyển đồ để lừa tôi đến uống ly rượu pha thuốc, phải không?”

Bạch Chấn Dương nức nở: “Anh hết cách rồi. Em biết anh đang tổ chức triển lãm lưu động toàn quốc mà, có một vài truyền hình chuyên phỏng vấn anh... nếu anh không làm theo yêu cầu cô ta, mấy tấm ảnh đó sẽ bị đăng lên mạng, sự nghiệp của anh vừa mới đi lên, không thể đánh mất tất cả...”

Dư Nam hỏi anh ta: “Vậy gã họ Lữ thì sao?”

“Tần Kỳ nói rằng chờ em ngắt đi, anh sẽ bế em đến chiếc xe bên ngoài, ngày ấy ở Ngọc Dã Trai Lữ Xương Dân đã nhìn thấy em...”

Dư Nam cười giễu cợt, hoàn toàn hiểu ra.

Bạch Chấn Dương nói tiếp: “Là anh có lỗi với em, xin hãy tha thứ cho anh, Nam Nam, cho anh thêm một cơ hội, chúng ta chia ngọt sẻ bùi nhiều năm qua, anh thật sự không thể không có em.”

Cô bình tĩnh hỏi: “Khi bế tôi lên xe người lạ anh có nhớ không?”

Anh ta cuống quýt: “Anh không để ý đâu, Nam Nam, thật đấy, dù xảy ra chuyện gì cũng không sao cả. Chúng ta hãy quên những chuyện không vui đi, trở về bên anh được không?”

Người trước mắt càng thêm xa lạ, những lời nói ra làm cô khó có thể tin được. Đây chính là ích kỷ của con người, nhưng lại muốn dùng cao thượng để ngụy trang, bản thân nó vốn là một chuyện tàn khốc, nhưng khi chúng ta chưa kịp chuẩn bị, nó sẽ lộ ra bộ mặt xấu xa nhất.

Cuối cùng Dư Nam đã tỏ, những chuyện tạo thành hồi ức chỉ là quá khứ, nhớ về trước đây, nhưng không thể quay lại thưở ban đầu.

Cô gạt tay anh ta ra, đứng dậy.

Bạch Chấn Dương bắt lấy cổ tay cô, anh ta ngồi trên mặt đất, tinh thần suy sụp.

Hai người không ai nói gì.

Sương đêm đọng lại thành nước mắt, anh ta bình tĩnh trở lại: “Dư Nam, em từng yêu anh không?”

“Còn quan trọng ư?”

Anh ta lẩm bẩm: “Nếu yêu, tại sao anh không bao giờ cảm nhận được? Nếu không yêu, tại sao lại ở bên anh? Vì trả ơn sao?”

Mười mấy năm trước, có người bỏ rơi cô, có người cứu vớt cô, nếu không có Bạch Chấn Dương, cô sống hay chết, ăn mày ở đầu đường xó chợ hay bị đưa vào nhà thổ, ai biết được?

Dư Nam nhớ người nọ từng hỏi cô một câu như thế, nhưng rốt cuộc là thế nào, chỉ mình cô biết rõ nhất.

Cô không lừa anh ta: “Đã từng.”

“Bây giờ thì sao?”

“Không còn yêu nữa.”

“Trong lòng đã có người khác rồi ư?”

Cô không trả lời, xoay cánh tay giãy khỏi anh ta.

Dư Nam bước tới cửa, người phía sau cất tiếng: “Tại sao không trả ơn đến cùng?”

Cô khựng lại: “Nếu như vậy chưa đủ...” Cô thấp giọng xuống: “Tôi sẽ trả cho anh.”

“Em không cần trả, chỉ cần em bên anh.”

Dư Nam đi thẳng ra ngoài.

Bạch Chấn Dương nói với theo: “Nhìn đi, nó không phải là yêu.” Cô dừng lại, anh ta nói tiếp: “Trong lòng em đã lẫn lộn khái niệm về yêu, có lẽ em chỉ yêu khoảng thời gian nương tựa vào nhau mà thôi, yêu quá khứ chứ không phải yêu một người.”

Anh ta vẫn tiếp tục: “Yêu thật sự chính là tình cảm oán hận trách móc, cũng không thể dứt bỏ được.”

Bên tai có tiếng sấm nổ đùng đoàng, trái tim rung động, câu nói ấy như làm cô tỉnh ngộ.

* * * * *

Ra khỏi nhà Bạch Chấn Dương, cô nhìn thấy Du Tùng phía xa xa, anh đang dựa vào cửa xe hút thuốc, cúi đầu, một tay nghịch bật lửa, ánh lửa lóe ra bốn phía, phát ra tiếng “lách cách.”

Du Tùng thấy người tới gần, bèn nheo mắt nhìn tay cô, bàn tay ấy trống không không cầm gì cả.

“Gậy sắt đâu?”

“Vứt rồi.”

Du Tùng dụi tắt diếu thuốc: “Lấy mạng người ta rồi hả?” Anh phủ tay lên gáy cô, nơi ấy là đường cong mềm mại, chỉ cần nhúc nhích ngón tay cũng có thể bẻ gãy: “Nói đi.”

Cô ngược đầu: “Anh tức giận gì, đây là chuyện của em.”

Anh xách cô lên, áp vào xe, tay hơi dùng lực, nghiêng răng ken két: “Không nở à?”

“Dư Nam, em có thấy hèn không? Người ta hạ thuốc mình, suýt nữa bị tên súc vật cường hiếp, anh cứu em ra khỏi chỗ đấy, sao không nói là chuyện của em?”

“Em không khiến anh cứu.”

Du Tùng im bất cả buổi, ánh mắt lạnh thấu xương, nhiệt độ xung quanh đột ngột hạ xuống, anh đưa tay tới trước, bóp chặt cổ cô, giọng nói rất nhỏ như ma quỷ: “Có tin anh bóp chết em không?”

Từ đầu tới cuối Dư Nam đều không nhìn vào mắt anh, mà đặt mắt đối diện với ngực anh. Bàn tay ấy siết chặt, cô cảm thấy khó thở, lồng ngực ngột ngạt bí bách, cô bị ép ngẩng đầu, tầm mắt lướt qua cái nhìn chăm chăm của Du Tùng, rơi trên mái tóc ngắn ngắn của người ấy.

Nhưng dù không nhìn anh, trong đôi mắt vẫn chứa một bóng hình.

Giống như một vài chuyện, dù trốn tránh không nghĩ tới, nhưng nó vẫn tồn tại.

Rốt cuộc cô đã biết, thế nào là số phận.

Du Tùng nghiêng ngẫm nét mặt cô, thả lỏng lực ở tay, cười một tiếng sâu xa: “Em đang sợ hãi à?”

Vì sợ nên biến thành con nhím, cuộn tròn lại, lấy gai góc trên người mình để tấn công bảo vệ, lúc nói chuyện mới có giọng điệu đấy.

Du Tùng vuốt cổ cô: “Nói xem, vào trong đây bị kích thích gì sao?”

Cô ho mấy tiếng: “Không.”

“Cứ vậy là xong à?”

Dư Nam đáp: “Cả đời này em nợ anh ta, không có anh ta, cũng không có em.”

“Không ra tay được sao? Tôi giúp em.” Anh thả cô ra đi về phía biệt thự.

Dư Nam kéo anh lại, tốn khá nhiều sức, nghiêng người ôm lấy cổ anh, kiễng chân chủ động dâng một nụ hôn.

Du Tùng hơi sững sốt, cô cup mắt, hàng mi đen đen cong cong kề cận trước mắt anh, cô dùng lưỡi liếm nhẹ khóe môi anh.

Du Tùng hơi khom lưng xuống vì bị cô kéo, anh không ôm cô, cũng đứng yên không đáp lại.

Không có sự phối hợp, Dư Nam không hôn nữa, ngẩng đầu lên nhìn anh, trong đôi đồng tử đen như mực phản chiếu ánh trăng, long lanh động lòng.

Cô hỏi: “Không muốn hôn sao? Thế thì thôi vậy.”

Cô hạ gót chân xuống, nhưng Du Tùng nào cho phép. Anh nhấc mông Dư Nam lên. Chân cô rời khỏi mặt đất, bị đề lên xe. Du Tùng từ khách biến thành chủ, càn quét cánh môi cô. Dư Nam nhẹ nhàng vuốt ve gáy anh, nhiệt tình si mê quần quýt lưỡi anh. Trong ấn tượng của Du Tùng, cách chủ động này là lần đầu tiên.

Chẳng bao lâu, anh vịn ve eo cô, hơi thở tách rời, đôi môi dán sát, giọng nói Dư Nam mềm mại như chú mèo con: “Còn muốn em không?”

Anh nhìn vào mắt cô: “Ngày nào cũng muốn.”

Dư Nam đáp: “Đến chỗ em nhé?”

Du Tùng đỡ mông cô rồi bỗng lên, bước chân nhanh dần: “Đằng sau có một cánh rừng.”

Hết chương 33

34. Chương 34

Mốc dịch

Đêm không trăng gió lộng, dân cư sống trong khu biệt thự rất ít, hướng chỉ trong cánh rừng đen như mực.

Thủy sam trắng tấp rậm rạp đứng san sát vào nhau, dưới ánh trăng như đám mây đen nặng nề lơ lửng dưới chân núi, không bay hơi cũng không di chuyển.

Tim Dư Nam đập thình thịch, cô giãy giụa: “Thả em xuống.”

Du Tùng bế cô, bước chân như bay: “Sao thế, hối hận rồi à?”

“Nếu vậy thì sao?”

“Thay đổi nhanh ghê.” Du Tùng không định tha cho cô, anh xốc đùi cô lên: “Nhưng lần này không có thuốc hối hận.”

Cô cắn môi: “Ý em là, đến nhà em nhé?”

“Ở đây.”

Dư Nam nhéo da Du Tùng, nhưng lại làm anh bật cười, anh hôn lên môi cô một cái: “Anh không chờ nổi nữa rồi.”

Quãng đường không gần, đường công cộng còn chưa sửa xong, không hề bằng phẳng, Dư Nam nói: “Để em tự đi.”

Du Tùng nhìn cô, thả cô xuống, rất tự nhiên nắm chặt một tay cô, bước chân anh lớn, cách cô nửa bước, Dư Nam lặng lẽ đi theo. Tốc độ đi chậm lại, ánh trăng mờ mờ phác họa nên bóng dáng hai người, phản chiếu xuống con đường đất gồ ghề, đường nét hơi thay đổi, di chuyển về phía trước.

Du Tùng nghiêng đầu: “Năm đấy tên họ Bạch chứ em thế nào?”

Dư Nam không trả lời, anh bóp nhẹ tay cô: “Không muốn nói à?”

“Ừ.”

Anh giễu cợt: “Nhiều bí mật quá đấy, hiếm có.”

Cô hỏi anh: “Anh và Lữ Xương Dân rốt cuộc có thù oán gì?”

Du Tùng liếc cô một cái, trả lại câu “Không muốn nói.”

Dư Nam cười ha ha: “Trẻ con.”

Hai người bước đi, một lúc lâu sau cô bất ngờ nghe thấy câu trả lời: “Mười bảy năm trước, anh lạc mất một cô bé, bị thuộc hạ của gã có biệt danh là Lưu ”seo” bắt đi, đưa tới huyện Nghi, sau đó anh đuổi theo, vẫn luôn tìm kiếm cô bé ấy, cho đến mấy tháng trước mới nghe ngóng được tin tức, cô ấy bị qua tay nhiều người rồi bán đến Đại Lý.” Bốn bề im lìm, anh lặng lẽ thở dài: “Không biết cô ấy còn sống hay đã chết”

Dư Nam cắn môi, cô trầm mặc cúi đầu, nhìn chiếc bóng của hai người.

Du Tùng kể tiếp: “Năm đấy người thực hiện vụ đó ở Đại Lý là Lữ Xương Dân.”

Cô giật mình, bước chân hơi khựng lại, mở to mắt nhìn anh, Du Tùng cảm nhận được, anh nghiêng đầu: “Sao thế?”

Dư Nam ngăn người rất lâu mới sực tỉnh: “Không có gì, vậy anh tính làm gì?”

“Tiếp cận gã, có lẽ sẽ biết thêm tin tức của cô ấy, nghe nói hồi đấy có rất nhiều đứa trẻ bị mất tích, rồi sẽ có manh mối thôi.” Anh hơi ngập ngừng, giọng nói trầm xuống: “Hơn nữa, anh muốn gã phải trả giá.”

Dư Nam hỏi: “Nếu không tìm thấy thì sao?”

“Không đâu, sống hay chết đều phải rõ ràng, dù đối với bản thân anh hay gia đình cô ấy cũng dễ chịu hơn.”

Dư Nam im lặng, Du Tùng nhìn cô, khóe môi cong lên: “Lừa anh nói nhiều thế rồi, còn em?”

“Em đâu ép anh nói.”

Du Tùng nở nụ cười, cắn vành tai cô: “Thiếu phạt.”

Đi sâu vào khu rừng, vầng trăng bị tán cây che khuất, lá cây rậm rạp, không ánh sáng nào lọt được qua.

Dư Nam không nhìn thấy đường, được anh dẫn đi.

Cô chân nam đá chân chiêu, thuận miệng hỏi: “Anh rất thích cô ấy ư?”

“Ai cơ?”

“Cô bé ấy.”

“Em muốn hỏi loại thích nào?”

“Tình cảm của đàn ông với phụ nữ.”

Du Tùng bật cười, vỗ hông cô: “Nghĩ linh tinh gì thế, hồi đó cô bé mới bảy tuổi, vắt mũi còn chưa sạch, yêu đương đâu ra.”

“Vậy tại sao anh lại tốn công sức tìm kiếm bao nhiêu năm qua?”

Anh trả lời qua quýt: “Ấy vậy? Đồng cảm? Tinh thần trách nhiệm ít đến đáng thương? Ai biết được.”

Đi được kha khá, bầu không khí ẩm ướt trong khu rừng đọng lên làn da, bên tai có tiếng côn trùng kêu, gió thổi cành lá xào xạc, cô thì thầm: “Đúng thế, nếu để ý hơn thì đã không lạc mất.”

“Cũng không đúng.” Du Tùng đề cô lên thân cây, cúi đầu hôn cô, nhưng không nói tại sao không đúng.

Anh ngậm cánh môi cô, nâng đôi chân thẳng tắp ấy lên, lẩm bẩm: “Bây giờ, em là người anh thích nhất.”

Không cần suy nghĩ kĩ càng, lời anh nói hoàn toàn không hề có giá trị nghiên cứu thật giả.

Lưng Dư Nam dựa vào thân cây già nua hàng trăm năm, lớp vỏ xù xì mang theo vẻ đẹp thẳng trâm khi đi qua sương gió, chóp mũi cô choáng ngợp mùi hương bùn đất và cây cỏ, tất cả đều thuộc về thiên nhiên, vạn vật đều được dâng hiến cho linh hồn.

Da thịt chà sát với thân cây cổ thụ, cô cắn môi, cảm thấy sống lưng đau như lửa đốt. Cây thủy sam cao vút, thân cây cao gấp đôi người cô, vững chãi không gì lay chuyển được. Sau lưng là cây, trước mặt là hơi nóng như sắt nung, Dư Nam tìm thấy cảm giác an toàn mà chưa bao giờ có.

Trước mắt có ánh sáng lấp lóa, cô ngược đầu, những đốm nhỏ li ti lay động qua kẽ lá, hợp lại thành một đường thẳng, như dòng sông Ngân thần bí biến hóa huyền ảo, như vì tinh tú thần kì thay đổi không ngừng.

Sinh linh nhỏ bé lướt qua kẽ lá như con thoi, tự do nhảy múa.

Trong không trung có chú đom đóm quanh quẩn lượn vòng, nhìn chòng chọc bọn họ mà chẳng cảm thấy xấu hổ, bay qua lượn lại, Dư Nam đưa tay ra, nó nhẹ nhàng đậu lên lòng bàn tay cô, màu xanh óng ánh thấp sáng đêm đen, họ nhìn thấy gương mặt nhau, gần trong gang tấc.

Du Tùng hôn lên vàng trán ướt đầm mồ hôi của cô, gió khe thổi qua, những sợi tóc trên trán tung tăng theo gió, cô ngược đầu, tóc bay về phía sau.

Trong ánh sáng mờ mờ gương mặt cô ẩn hiện nét quyến rũ say lòng, hoặc chau mày, hoặc cắn môi, hoặc lắc đầu nín thở, giây phút này, tất cả thay đổi nơi cô đều do anh dành tặng, Du Tùng nhìn nét mặt cô không chớp mắt, khắc sâu vẻ đẹp của cô lúc này vào trong tim mình...

Đom đóm chao liệng không nghỉ, dưới ánh trăng Dư Nam nhìn thấy cả đôi cánh vênh lên của nó, tốc độ vẩy cánh không hện mà giống y chang người nào đó. Bàn tay của cô đang run rẩy, không kiềm chế được bèn nắm chặt lại, chú đom đóm lạnh lẽo nhảy khỏi lòng bàn tay, bay vút lên cao. Linh hồn Dư Nam cũng bị câu mất, bay lên theo nó, nhìn pháo hoa nổ rộ rực rỡ khắp bầu trời, đôi mắt cô rã rời, tất cả trở nên không còn chân thực, pháo hoa dần dần tàn lụi, cuối cùng chỉ còn hạt bụi rơi xuống, trôi giạt trong không trung...

Bên tai lũng bùng, bỗng nhiên vang vọng lời Bạch Chấn Dương nói, ý nghĩa của yêu.

...Dù oán hận trách móc cũng không thể dứt bỏ được, mới chính là yêu.

* * * * *

Dư Nam ngã quỵ xuống đất, Du Tùng không phòng bị, giật mình thót tim.

Anh kéo cô lên, cười nói: “Chân mềm nhũn rồi hả?”

Dư Nam hừ một tiếng “ừ” bằng âm mũi.

“Tạm nghỉ.” Anh bế thốc cô lên: “Người bán sức lao động là anh, sao chân em chẳng còn tí sức nào nhỉ?”

Lúc về đến nhà Dư Nam đã hai giờ sáng, anh đặt cô lên sofa, vừa đặt lưng xuống, cô đã rên: “Đau.”

“Đau chỗ nào?”

“Lưng.”

Du Tùng vạch áo cô lên, kim lòng không đậu hít mạnh một hơi, từ trên xuống dưới tấm lưng trắng mềm mịn màng đều sưng đỏ, đan xen với khá nhiều vết xước, có vài vết còn hơi rỉ máu, anh thăm mắng một câu: “Sao em không kêu?”

“Kêu thì anh dừng à?”

Anh ngẩn người, sau đó bật cười: “Đúng là không thể.” Anh lườm cô một cái: “Chẳng lẽ em cũng không ”sướng“?”

Dư Nam vẫn cứng miệng: “Cũng bình thường.”

“Còn mạnh mẽ.” Anh lần xuống dưới, “Sướng hay không, nó biết.”

Cô nghiêng người, liếc xéo anh, Du Tùng hỏi: “Hộp y tế đâu? Anh xoa bóp cho em.”

“Không cần đâu.” Cô đứng dậy, “Em đi tắm rửa đã.”

Du Tùng cởi chiếc áo đầm mồ hôi, anh đi chân trần: “Nhà em còn thiếu một đôi dép lê, cỡ 43, lần sau đừng quên mua đấy.”

Dư Nam hừ một tiếng, đi vào nhà tắm, lại nghe thấy tiếng Du Tùng gọi: “Đói không?”

Cô lấy tay thử nhiệt độ nước: “Bình thường.”

Chẳng bao lâu sau anh bước vào, điều chỉnh vòi xịt nhỏ, nhúng ướt khăn mặt. Trong không gian nhỏ hẹp, hai người chen chúc cũng trở thành vấn đề, Dư Nam cau mày: “Anh ra ngoài đi.”

Anh bóp ngực cô: “Tắm cùng nhau.”

“Diện tích quá nhỏ.”

Anh giả vờ không nghe thấy, không để cô dính nước, tránh những vết thương trên lưng, lấy khăn bông lau cho cô.

Anh nói: “Lát nữa nấu mì đơn giản thôi, như lần trước là được rồi.”

Cô bông đùa: “Anh yêu cầu thấp quá đấy.”

“Có thực mới vực được đạo.” Anh cười xấu xa, hôn cô một cái: “Ăn no mới có tinh thần tiếp tục chiến đấu.”

Dư Nam: “...”

* * * * *

Đêm sâu yên tĩnh, có người phát lệnh tấn công, trần trọc không ngủ.

Lưng Dư Nam bị thương, cô nằm sấp, Du Tùng vén gọn tóc cô, hơi thở cô mỏng manh như sợi tơ nhện.

Anh như gió táp mưa sa, ăn cho đến tận xương cốt cô.

Rất lâu sau, cuối cùng Du Tùng mới để cô nghỉ ngơi, châm điều thuốc, Dư Nam chậm chậm thở một hơi, gió đêm đã thổi khô mồ hôi, anh đút cho cô mấy miếng nước.

Dư Nam bất mãn, thông thả nói: “Em giúp anh đối phó với Lữ Xương Dân.”

“Em á?” Anh gậy tàn thuốc, cười thành tiếng: “Qua chỗ khác chơi.”

“Đừng coi thường em.”

Du Tùng đáp: “Chuyện này mà dựa vào đàn bà con gái, anh sống cũng tốn cơm.”

Dư Nam chặn họng: “Vậy anh sống tốn cơm mười bảy năm rồi?”

Du Tùng nghe không hiểu, anh rút điều thuốc ra, một lúc lâu sau mới bình tĩnh, nghiêng răng, tay mò xuống dưới: “Vẫn chưa làm đủ hử?” Anh đâm mạnh: “Vẫn còn sức tranh cãi?”

Dư Nam run người, cô lấy lại bình tĩnh, hơi thở nhẹ nhàng: “Số phận của Lữ Xương Dân hiện giờ đang nằm trong tay em, bên cạnh sát kết án thế nào hoàn toàn phải dựa vào em.” Cô ngừng lại: “Đưa người vào Xương Dung làm việc để đổi lấy trong sạch và tự do, em nghĩ gã sẽ không bỏ qua cơ hội này.”

Anh nghe hiểu, cô nói tiếp: “Anh cũng đang thiếu một trợ thủ phối hợp trong ngoài, đúng không?”

Anh suy tư nhìn cô, ngón tay luồn qua mái tóc đen nhánh: “Thật sự muốn giúp anh ư?”

“Thật.”

“Em muốn làm gì?”

Dư Nam ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Em cũng trả thù.”

“Vì chuyện hôm nay?”

Cô cười một tiếng, không đáp lại.

Đêm khuya sương dày, giấc ngủ nông chỉ mấy tiếng đồng hồ, khi Dư Nam tỉnh giấc, Du Tùng đã rời đi.

Mười giờ sáng, trên mạng bùng nổ tin tức chấn động, Lữ Xương Dân, doanh nhân xuất sắc của Đại Lý, chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Xương Dung, gặp cướp trong khách sạn, sau khi bị đánh hôn mê thì lột sạch quần áo, cả người chằng chịt vết thương, nằm trần truồng trong đại sảnh khách sạn.

Có hình ảnh tức có bằng chứng, phía dưới còn đính kèm mấy tấm ảnh, trong đó có một tấm chụp cận mặt, đích thị là Lữ Xương Dân không sai.

Người đưa tin chỉ nói là mình là người sống cùng khách sạn, đi ngang qua cửa phòng phát hiện ra Lữ Xương Dân đang nằm dưới đất, bèn lập tức dùng điện thoại trong phòng báo cảnh sát, thuận tay chụp vài tấm ảnh. Tin tức bị rò rỉ trên mạng không hề nhiều, ông ta bị mang ra làm trò hề cho tới tận bây giờ, nhưng không ai biết sự thật đằng sau.

Chiều hôm đó, Du Tùng Trương Thạc đến bệnh viện thăm Lữ Xương Dân.

Chân trái Lữ Xương Dân bị cố định treo lên cao, nội tạng bên trong chịu tổn thương mức độ nhẹ, nhưng vết thương trên mặt khá nghiêm trọng, gò má sưng tím, nói chuyện không tròn vành rõ chữ.

Gã nghiêng răng nghiêng lợi: “Đừng để ông đây biết là ai, dám động thổ trên đầu thái tử, tao phải giúp mày sống không bằng chết.”

Du Tùng ngồi xuống mép giường: “Anh Lữ đừng kích động, tỉnh dương mới là chuyện quan trọng.”

Lữ Xương Dân đáp: “Ông đây nổi tiếng trên mạng rồi, bây giờ ăn không ngon ngủ không yên.”

“Anh có gây thù chuốc oán với ai không? Tôi thấy hần không hề nương tay đâu.” Anh ngừng lại giây lát, “Nếu cần tôi giúp gì, anh cứ gọi một tiếng.”

Lữ Xương Dân nhìn anh, nhếch mép: “Có câu này của chú em, được. Nhưng hiện giờ bên cảnh sát nhúng tay vào rồi, cứ giao cho họ giải quyết đi.”

Du Tùng gật đầu: “Cũng được, cảnh sát sẽ điều tra rõ ràng góc ngách ngọn nguồn.”

Anh nhấn mạnh từng chữ, Lữ Xương Dân chợt nghĩ, nếu điều tra “góc ngách ngọn nguồn”, thì chẳng có lợi gì với gã.

Gã cay cú chữ bấy: “Fuck, con mẹ nó muốn chơi gái thôi mà, không ăn được lại còn rước nhục vào người.”

Gã ta nhìn anh: “Chú em, lần này chú phải giúp anh.”

“Anh cứ nói.”

“Thủ đoạn lừa con đây không được vẽ vang cho lắm...” Lữ Xương thăm thì kể lại sự thật: “Liệu nó có bám anh dai dẳng không?”

Du Tùng cân nhắc: “Để cô ta ngậm miệng rất dễ, cho một khoản tiền thêm tí lộc lá là xong, phụ nữ thông minh sẽ không nói lung tung.”

Lữ Xương Dân nhìn anh đầy ngờ vực.

Du Tùng: “Anh yên tâm, chuyện này để tôi lo.” Anh nở nụ cười: “Đảm bảo anh Lữ xuất viện có thể bình an về nhà, nhưng...”

“Nhưng nhị gì?”

“Anh phải nuốt cơn tức này xuống đã, không được làm ầm lên, chuyện nhỏ khóa không mới là cách giải quyết ổn thỏa nhất.”

Lữ Xương Dân suy nghĩ rất lâu, tức tối mắng mấy câu, “Cứ giải quyết thế đi.”

Hết chương 34

35. Chương 35

Mốc dịch

Buổi tối Tần Kỳ đến thăm Lữ Xương Dân, gã đã có thể ngồi dậy, ăn thức ăn lỏng và một số đồ thanh đạm.

Cô ta mua cháo rau xanh gan heo và canh gà được thiện từ quán cháo Bốn Mùa tới.

Lữ Xương Dân nhìn thấy cô ta, tức giận không biết trút vào đâu, vừa hay lửa tức trong bụng không biết giải tỏa thế nào.

Tần Kỳ đặt cháo lên bàn, ngồi xuống mép giường, có vẻ đau lòng nhìn gã: “Em gọi điện cho anh mà không được, sau đó đành phải gọi cho Vương Minh Toàn bên cạnh anh mới biết anh nằm viện.” Cô ta nắm tay gã: “Có biết ai làm không? Chắc chắn phải cho hắn biết tay, sao có thể ra tay nặng như vậy chứ.”

Lữ Xương Dân giẫy khỏi tay cô ta, chạm phải vết thương, gã cau có: “Hôm nay ông nằm ở đây, một nửa là nhờ cô tặng cả đấy.” Gã nhếch mép: “Cho ai biết tay chứ phải cho cô trước.”

Tần Kỳ chột dạ, vén tóc ra sau tai, nét mặt vừa đáng thương vừa tủi thân: “Em cũng không muốn như vậy đâu, đương nhiên hi vọng anh có thể ôm được người đẹp về nhà, ai ngờ...” Cô ta ngập ngừng giây lát, sắp đến gần gã: “Chỉ trách tên trộm đẩy phá hỏng chuyện.”

“Hừ” Lữ Xương Dân rít nhỏ: “Mẹ nó đừng nói mát ông đây.” Gã hét xong thì thở phà phò.

Tần Kỳ run lên, xấu hổ cười cười: “Được được, không nói chuyện nữa...” Cô ta đứng dậy: “Em mang canh gà cho anh, có cả cháo gan heo.”

Cô ta dùng thìa nhỏ múc cháo lên, giả bộ thổi nguội, đưa đến bên miệng gã, sẵn sàng mà rằng: “Gan heo trong cháo em đã dặn nhà hàng xay nhuyễn, em hỏi bác sĩ rồi, bên trong cơ thể anh bị thương nhẹ, phải tẩm bổ.”

Không nói còn đỡ, nói xong sắc mặt Lữ Xương Dân lập tức dữ tợn, gã vùng tay lên: “Fuck, cô cố ý làm tôi khó chịu hả?”

Tần Kỳ hét một tiếng, bát cháo nóng văng lên vạt áo trước, cô ta nhảy dựng lên, nhanh chóng hất bát cháo sền sệt ra, rút lấy cái khăn giấy ra lau.

Lữ Xương Dân thở hổn hển, không đứng dậy nổi, chỉ có thể nhìn cô ta trừng trừng.

Tần Kỳ lau chậm lại, vứt khăn giấy sang một bên, thở dài: “Bây giờ anh đang nghỉ ngơi điều trị, tức giận không có lợi cho sức khỏe, anh cũng đừng kích động, làm thế vô trách nhiệm với bản thân lắm.” Cô ta nịnh bợ lấy lòng, giọng điệu dễ gần: “Kết quả này em thật sự không ngờ tới, ai không muốn anh sống yên ổn chứ, trong lúc em tuyệt vọng nhất anh đã giúp đỡ em, em cảm kích anh còn không hết nữa là, lẽ nào còn hại anh?”

Lữ Xương Dân không nói không rằng, cô ta lại ngồi xuống, nắm bàn tay gã: “Nghe em, trước tiên cứ nghỉ ngơi đã, mọi chuyện vẫn còn ngày rộng tháng dài, anh thấy thế nào?”

Gã hừ một tiếng, nhưng lần này không giẫy khỏi tay cô ta.

Tần Kỳ nói tiếp: “Còn canh gà nữa, bên trong có mười hai vị thuốc bổ máu ích khí, bác sĩ nói, hiện giờ anh có thể uống một chút.”

Cô ta không thèm chờ ý kiến của gã, nâng giường bệnh lên, trực tiếp múc từng thìa đút cho gã.

Đến giờ, y tá đẩy ông ta đi kiểm tra, Tần Kỳ thu dọn đồ đạc, trước khi đi còn hôn một cái lên trán gã, “Anh yên tâm dưỡng bệnh, ngày mai em lại tới thăm.”

Lữ Xương Dân xua tay, mắt kiên nhẫn: “Cút, cút mau.”

* * * * *

Tần Kỳ ra khỏi bệnh viện, vứt tất cả đồ trong tay vào thùng rác.

Trên trang phục chỉnh tề của cô ta, vạt trước dính vết bẩn màu nâu, loang loang lổ lổ, vô cùng nổi bật trên nền vải màu trắng. Có cơn gió thổi quá, mùi tanh tanh bốc lên khiến cô ta cảm thấy buồn nôn.

Trong bụng Tần Kỳ thầm chửi ông ta, nhưng có thể làm cô ta ăn nói nhỏ nhẹ khúm núm không có mấy người. Cô ta kéo cổ áo, thở phào một hơi.

Sau đó lái xe về nhà.

Bây giờ đang chín giờ, đã qua giờ cao điểm buổi tối, lượng xe trên đường lác đác thưa thớt, cô ta đạp ga, tăng tốc độ.

Tần Kỳ đi thẳng, khúc ngoặt bỗng nhiên xuất hiện hung thần màu đen tốc độ cao, lao thẳng về phía trước. Tần Kỳ bẻ mạnh vô lăng, một chân tiếp tục đạp ga, đầu con xe hung thần quệt qua đuôi xe cô ta, tránh được một vụ tai nạn.

Tim Tần Kỳ đập mạnh như muốn lao ra khỏi lồng ngực, bàn tay bắt đầu run rẩy bầy. Con xe hung thần lao sang bên trái, cô ta hạ cửa kính xuống, cao giọng mắng mấy câu. Cửa kính xe đối phương là thủy tinh mờ, không nhìn thấy người bên trong, con xe hung thần nhanh chóng vượt qua xe cô ta, đuôi xe lạng lách, Tần Kỳ bắt giác hét lên.

Xuống hết con dốc chiếc xe rẽ ngoặt, cô ta thầm rủa “thằng điên”, tức giận vì vận xui hôm nay xuống đến tận đáy cốc.

Tần Kỳ mở nhạc trong xe, dần dần giảm tốc độ xuống.

Mười phút sau, cô ta vẫn lái xe, nhưng kim lòng không đậu lại nhìn gương chiếu hậu, một chiếc xe màu đen không xa không gần đang bám sát theo, chữ cái đầu của biển số xe là “Lu Y”, cô ta nhớ biển số Sơn Đông này, chính là chiếc xe vừa rồi suýt nữa tông vào đuôi xe cô ta.

Cô ta tăng tốc độ, không ngừng nhìn gương chiếu hậu, chiếc xe vẫn bám theo, trong lòng Tần Kỳ thấp thỏm, cảm thấy có gì đó không ổn.

* * * * *

Bãi đỗ xe ngậm vắng vẻ âm u, tiếng giày cao gót của Tần Kỳ vang vọng rờn rợn, cộp cộp cộp, tiếng nọ nói tiếp tiếng kia.

Cô ta len lỏi như con thoi giữa những chiếc xe đỗ chỉnh tề, mái tóc xoăn màu hạt dẻ lác lác, cô ta quay đầu, bốn vệ không bóng người, hoàn toàn tự mình dọa mình. Tần Kỳ thở phào một hơi, bước nhanh vào thang máy.

Cô ta cầm chìa khóa mở cửa, không chờ cửa mở ra, cô ta bất ngờ bị cản lại, người bị đẩy về phía trước.

Cửa nhà phía sau đóng “rầm” một tiếng, Dư Nam đứng trước cửa.

Tần Kỳ đứng vững, nhìn thấy cô nét mặt lập tức hoảng sợ, vô thức lùi về phía sau một bước, rồi dần dần bình tĩnh lại: “Cô tới đây làm gì?”

Dư Nam lái xe của Du Tùng, bám theo đuôi xe cô ta tới đây. Cô trả lời: “Tôi tới đây làm gì cô không biết à?”

Tần Kỳ giả ngu, cô ta đi vào trong nhà: “Chúng ta đã rạch ròi rồi, không biết còn dây mơ rễ má gì với cô nữa.”

“Vậy cô đã nghĩ tới.” Dư Nam cười mỉa, “Video đây chưa?”

Cô ta ngồi xuống sofa, “Video nào?”

“Dư Nam dựa người vào chiếc tủ bên cạnh, nói dứt khoát: ”Video quay cảnh Bạch Chấn Dương hút ma túy.”

Tần Kỳ không thừa nhận: “Tôi không biết cô đang nói gì.”

Dư Nam đáp: “Cô lợi dụng đoạn video đầy uy hiếp Bạch Chấn Dương làm hại tôi, cho tôi uống rượu pha thuốc, đưa tôi lên giường kẻ khác nhằm cưỡng hiếp. Tôi và cô đều là phụ nữ, hận đến thế ư? Đến mức cô phải làm chuyện tuyệt tình như vậy sao?”

Tần Kỳ nói: “Đừng có vu oan giá họa cho người tốt.”

Dư Nam vẫn bình tĩnh: “Tôi giữ mặt mũi cho cô mà cô đừng không cần, lấy ra đây, đừng để tôi ra tay, chẳng ai còn mặt mũi đâu.”

“Mặt mũi?” Tần Kỳ cười lớn đầy khoa trương: “Rốt cuộc ai không cần mặt mũi, mồm xoen xoét thừa nhận không có quan hệ gì với Bạch Chấn Dương, kết quả thì sao? Còn không hèn hạ quyến rũ anh ta à, không đề tiên sống cùng nhau à?” Cô ta bắt tréo chân: “Tao thấy mày mới là đứa không cần mặt mũi.”

Dư Nam nhìn cô ta trong giây lát, bật cười thành tiếng, cãi nhau tiếp cũng chẳng có ý nghĩa gì, “Đúng, tôi không cần mặt mũi, giao đồ ra đây.”

Tần Kỳ “hừ” một tiếng mỉa mai, buột miệng ra: “Không ngờ à nha, Dư Nam, mày vẫn còn dính với cái loại ti tiện đầy sau khi anh ta làm thế, mày vẫn còn giúp anh ta cơ à?”

Dư Nam cười hỏi lại: “Làm gì cơ?”

“Anh ta...” Tần Kỳ im bật, ngậm miệng vào.

Nụ cười của cô tắt ngấm: “Mấy trò vặt cô làm sau lưng tôi tôi không tính toán, cuộc điện thoại tôi gọi năm ấy đã nợ cô.” Cô đứng thẳng người bước tới: “Đừng lãng phí thời gian nữa, rốt cuộc cô có giao hay không?”

“Không.” Nhắc tới chuyện năm đó, trong lòng Tần Kỳ lại dâng lên ngọn lửa không tên, nếu không có cuộc điện thoại ấy, Bạch Chấn Dương sẽ không rời khỏi cô ta, sống lâu với nhau ắt sẽ có tình cảm, cô ta tự tin có thể làm Bạch Chấn Dương yêu mình.

Tất cả đều là lỗi của Dư Nam.

Tần Kỳ cắn răng, càng thêm hận cô: “Không giao, mày làm gì được tao?”

Điện thoại vang lên, Dư Nam lấy ra nhìn rồi cúp luôn, cô đi tới, Tần Kỳ ngồi, cảm thấy không thể thoát khỏi áp lực vô hình, bồn chồn nhưng không dám thể hiện lên nét mặt.

Dư Nam sắp gần, “Đừng để tôi làm bung bét chuyện ra.”

Tần Kỳ nhớ tới chuyện xấu hổ trên đường quốc lộ hôm xưa, nhớ tới tình cảnh nhếch nhác của mình ở Ngọc Dã Trai, cảm thấy không cam lòng, tuy sợ hãi nhưng cô ta không muốn cúi đầu nhận thua, bèn đẩy Dư Nam ra.

Dư Nam không chuẩn bị, eo đụng phải góc bàn, cô cắn môi.

Tần Kỳ chỉ vào cửa và hét: “Cút cho tao, đừng bèn mảng tới đây, thứ mày muốn tao không có.”

Trong phút chốc, trán Dư Nam mướt mồ hôi, cô chậm rãi đứng thẳng người, một cốc nước lao về phía mặt, cô nhanh nhẹn nghiêng người tránh, nhưng tóc tai vạt áo đều ướt sũng.

Cô hét sạch kiên nhẫn, dùng hai tay xách cổ áo cô ta lên, xé một đường, “roẹt” một tiếng, đôi bông đào trong chiếc áo ngực màu hồng cánh sen lộ lộ. Dư Nam dùng sức khá mạnh, một khoảng bờ vai trắng trắng đen đen.

“Á!” Tần Kỳ hét lên, hai tay giữ chặt áo mình, hôm nay cô ta mặc áo sơ mi bó sát màu trắng, bốn chiếc cúc áo rơi lả tả.

Cô ta hoảng hốt: “Mày...”

“Có đưa không?”

Tần Kỳ giãy giụa, với chiếc điện thoại trên bàn: “Mày tự ý đột nhập vào nhà dân, tao phải báo cảnh sát.”

“Báo đi.” Dư Nam không tha, “Để xem cảnh sát đến nhanh hơn, hay tao ”xử” nhanh hơn.”

Cô chớp lấy điện thoại, nhanh chóng ấn mở máy, rồi tiện tay ném lên sô pha.

Tần Kỳ ôm ngực, hạ thấp giọng xuống: “Mẹ nó mày có khác gì du côn không?”

Dư Nam túm lấy lưng quần cô ta, vừa kéo cúc quần vừa nói: “Tao cũng chẳng phải loại người tốt đẹp gì, không có văn hóa, không có giáo dục, càng chưa từng học đại học, thật ra không khác du côn là mấy.”

Năm phút sau, Tần Kỳ gần như bán khỏa thân, cô ta co ro trên sô pha, tóc tai rối bù, trong mắt chứa đầy sợ hãi và khó tin, giọng nói run rẩy: “Mày quá bỉ ổi, chuyện này cũng làm được.”

Dư Nam xem video mình vừa quay được trong điện thoại, thờ ơ nói: “Cô làm được sao tôi lại không làm được.”

Tần Kỳ đưa đĩa cứng cho cô, Dư Nam nhét vào máy tính để xác nhận, hỏi một câu: “Còn sao chép ra đâu không?”

“Không.” Cô ta tuyệt vọng gào: “Cái loại nhu nhược này chẳng lẽ tao còn giữ lại để ngấm à?”

Dư Nam nhét đĩa cứng vào túi, bật cười: “Vậy thì tốt.” Cô cũng xóa luôn video trong điện thoại mình, khua khua trước mặt cô ta: “Tốt nhất là đừng lừa tôi, tôi nghĩ, cô cũng không muốn gặp lại tôi đâu.”

Cô bước tới gần cửa, dừng lại quay đầu nói: “Tôi nhớ cô nói yêu Bạch Chấn Dương mà nhỉ?”

Tần Kỳ vui người trong ghế sô pha, không mở miệng.

“Yêu mà còn quay mấy thứ này à?”

Dư Nam nhìn cô ta: “Nghĩ kĩ xem, cô có yêu anh ta hay không, hay chỉ là không cam lòng. Nếu là không cam lòng, kẻ thù của cô không phải là tôi, mà là bản thân mình.”

“Bảo trọng.”

* * * * *

Dư Nam lái xe rời khỏi nhà Tần Kỳ, gọi lại cuộc điện thoại kia, mấy phút sau, xe dừng trước một nhà hàng hải sản.

Trước cửa bày mấy bộ bàn ghế ngoài trời, Dư Nam liếc mắt nhìn thấy người đàn ông ấy, Du Tùng cầm cốc bia, trên miệng là một xiên thịt, đang dùng răng cắn, anh giẫm một chân lên ghế, khoe môi nhếch lên. Dáng người cao lớn ngồi giữa nhà hàng, ngang tàng phách lối, không biết khiêm tốn. Trương Thạc ngồi bên cạnh khoa tay múa chân, nước miếng văng tung tóe.

Trên bàn đặt một chai bia rỗng, dưới ánh đèn, phản chiếu thành ánh sáng thủy tinh màu xanh lá cây.

Dư Nam chưa đi tới nơi đã nhận được một ánh mắt, người nọ nghe Trương Thạc nói chuyện, khoe miệng cong lên, đôi mắt đặt lên người cô mà không hề che dấu.

Cô ngồi xuống, Trương Thạc dừng nói, chuyển sang phía cô: “Ai da, hướng dẫn viên Dư à, cô tới rồi.” Rõ ràng anh ta đã ngà ngà say: “Tôi và anh Du chờ cô đến làm tài xế đấy.”

Dư Nam nở nụ cười, “Là vinh hạnh của tôi.” Trên bàn có hai đĩa đồ nhậu, cô lấy đũa gấp ăn mấy miếng.

Du Tùng hỏi: “Đi đâu đấy?”

Dư Nam trả lời: “Hóng gió.”

Lời này chỉ có Trương Thạc tin, anh ta khoa trương kêu à à: “Cô lái con xe đẩy đi hóng gió? Có hiểu thể nào là thú vui không?” Anh ta sáp tới gần, “Lái xe thể thao đi hóng gió mới là kích thích, còn cái thứ đó thì quá cùi.”

Dư Nam cười nói: “Đủ kích thích rồi.”

Du Tùng uống một ngụm bia: “Kích thích thể nào?”

“Hóng gió.”

Du Tùng lườm cô: “Đi đâu kiếm kích thích.”

Dư Nam khựng lại, đáp: “Tìm Tần Kỳ.”

Anh xoa người lại, nhìn cô mấy giây: “Có bị thiệt không?”

“Không.”

“Thế đi bơi à?”

Vết nước bị Tần Kỳ hắt vào người vẫn chưa khô, màu sắc ở bả vai trên trái đậm hơn chỗ khác.

Dư Nam nhìn anh chòng chọc mà không nói gì.

Du Tùng cười hừ, một lát sau, anh hỏi: “Tối đã ăn gì chưa?”

Dư Nam gấp một hạt lạc lên: “Ăn thế này là đủ rồi.”

Du Tùng kêu ông chủ xào thêm món chay, thêm một bát cơm.

Dư Nam lấp đầy bụng, Du Tùng đi thanh toán, anh hất cằm với Trương Thạc: “Đưa cô ấy về trước đi.”

Dư Nam hỏi: “Còn anh đi đâu.”

“Đến chỗ em.” Anh kề tới gần, hơi rượu văng vất, “Tìm kích thích.”

Hết chương 35

36. Chương 36

Mốc dịch

Dư Nam dứt hơi khản tiếng, gan bàn tay của Du Tùng nắm trọn vòng eo mỏng manh ấy, anh thúc mạnh, nhìn cô gái hóa thành vũng nước trong tay mình.

Tiếng chuông điện thoại vang lên nối tiếp, không ai để ý.

Giây phút cuối cùng, Dư Nam như quân lính tan rã, cô nằm sấp, tóc tai rối bù che khuất khuôn mặt. Mấy ngày gần đây cô nghỉ ngơi dưỡng thương, nên da dễ trắng lên trông thấy, bờ lưng trắng ngần như tỏa sáng dưới ánh đèn sợi đốt, cuối cùng Du Tùng cũng biết “mịn màng mềm mại” không chỉ miêu tả da em bé, mà cũng phù hợp với Dư Nam.

Anh nhìn một đường đỏ ửng giữa sống lưng, vô cùng gai mắt.

Du Tùng buông cô ra, lưỡi liếm lên vết thương, Dư Nam run lên. Anh hỏi thào vào tai cô: “Vết thương còn đau không?”

Dư Nam không trả lời.

Anh đẩy nhẹ cô: “Hỏi em đây, còn đau không?”

Cổ họng Dư Nam nóng bỏng, một lúc lâu sau mới thốt được ra hai chữ.

Du Tùng cười một tiếng, vén tóc cô ra sau tai, kéo chần đắp lên eo cho cô.

Anh xuống giường, điện thoại lại kêu, là một chuỗi số lạ lẫm.

Anh bắt máy, giọng nói của Trương Thạc xuyên qua, anh ta rướn cổ lên mà hét: “Anh Du, sao anh không nghe máy? Đang làm gì đấy?”

Du Tùng cắn răng: “Cậu nói xem tôi đang làm gì? Có rắm thì đánh đi, không có thì cút.”

“Đừng dừng, anh Du.” Đầu kia sốt ruột, mang theo tiếng sục sùi: “Anh Du, mau đến cứu em đi, em bị ma nữ lừa rồi.”

Du Tùng phản ứng chậm mấy giây: “Cậu nói bị gì cơ?”

Trương Thạc xấu hổ kể lại tình cảnh của mình.

Du Tùng tức giận, “Khá nhỉ.” Anh mắng: “Đồ nhát gan, mẹ nó ba mươi năm trời cậu sống tốn cơm tốn gạo.”

Anh hỏi địa chỉ, định cúp điện thoại, Trương Thạc vội gọi anh: “Mang cho em cái quần... chờ đã, anh Du, cả quần lót nữa...”

Du Tùng: “...”

* * * * *

Quay lại hai tiếng trước, ăn cơm xong, Dư Nam định đưa Trương Thạc về khách sạn trước, anh ta đập bàn đứng dậy, cực kì nghĩa khí mà rằng: “Em còn chuyện khác, không cần hai người đưa về, tự em đi được.” Nói xong còn nháy mắt, cảm thấy mình rất biết điều, anh ta xua tay: “Sa-yo-na-ra (1).”

Trương Thạc đứng lên lảo đảo đi vào trong con ngõ phía sau.

Dư Nam hỏi: “Không lo cho anh ấy ư?”

Du Tùng cũng đứng lên: “Cậu ta không phải trẻ con, còn cần người khác lo sao?”

“Anh ấy uống rượu rồi.”

“Tí tẹo rượu đấy không làm cậu ta say được đâu.”

Hai người đi về phía xe.

Tay Du Tùng choàng qua gáy cô, coi cô như đứa bé. Đỉnh đầu Dư Nam mới chạm đến vai anh, cả người đều nằm gọn trong lòng anh, thoạt nhìn vừa thân mật lại vừa kì quặc.

Cô gạt tay anh xuống, không được mấy phút, bàn tay to rộng của Du Tùng lại đặt lên đỉnh đầu cô, Dư Nam tránh né, anh thuận tay ôm cô, bóp đôi đào mềm mại trước ngực, anh cười nhạt: “Em hồi nhỏ không đủ dinh dưỡng à?”

Dư Nam không để ý đến anh.

“Nói đi, ăn gì mà lùn thế?” Anh càng quá trớn hơn, hai tay đều véo nụ hoa: “Mỗi ở đây là phát triển.”

Dư Nam đáp: “Anh cao lớn chừng này...” cô liếc xuống phía dưới: “Em chắc chắn ăn uống không tốt bằng anh.”

Du Tùng cười nhẹ, cô lại bình tĩnh bổ sung thêm một câu: “Được bón phân tốt, thường thì vừa cao vừa lớn.”

Anh nghe ra, cô đang mắng mình ăn phân để lớn. Du Tùng nhéo gáy cô, Dư Nam rụt cổ lại, đau đến mức thốt ra thành tiếng: “Nói chút xíu thôi mà động tay động chân, anh không còn cách khác nữa hả?”

Du Tùng ghé sát vào tai cô, hơi thở hòa với mùi rượu nồng đượm: “Còn hay không em không biết ư?”

Trên đường về cô lái xe, Du Tùng ngồi ở ghế phó lái, tay chống đầu. Chiếc xe này đối với Dư Nam khá to, chỗ ngồi được cô điều chỉnh về phía trước rất nhiều.

Vóc người cô nhỏ gầy, nhưng khí thế không hề giảm sút.

Sống lưng thẳng tắp, ánh mắt nhìn chăm chăm con đường phía trước, nét mặt nghiêm túc và cứng rắn.

Đứng trước anh cô có hàng nghìn bộ mặt, cô khi nghiêm túc, cô khi dữ dằn, cô lúc quỵến rũ, cô khi lạnh lùng. Du Tùng đều yêu hết, ánh mắt đặt trên người cô không rời.

Dư Nam hỏi: “Anh nhìn gì?”

Anh cười: “Sợ nhìn à.”

Dư Nam đáp: “Sợ nhìn.”

Du Tùng nói: “Chui vào trong hang mới không ai thèm nhìn.”

Dư Nam: “...”

Cô lười cãi lại anh, một lát sau, cuối cùng Du Tùng cũng nói vào chuyện chính: “Anh đi thăm Lữ Xương Dân rồi.”

Cô tranh thủ nhìn anh: “Thế nào?”

Du Tùng hỏi: “Em chắc chắn muốn giúp anh à?”

Dư Nam: “Đừng lải nhải như phụ nữ thế.”

Anh bật cười, nghiêng người nhéo thít ở eo cô, Dư Nam bị nhột, chau mày né tránh: “Đừng rợn, đang lái xe đây.”

Anh rút tay về, nghiêm mặt nói: “Vây sắp xếp thời gian anh cùng em tới gặp gã, nêu đề nghị của em ra, đừng cứng rắn quá, thái độ phải nhẹ nhàng một chút, đáng thương một chút.” Anh ngẫm nghĩ: “Còn nữa, phải tỏ ra cực kì tham tiền, lòng tham không đáy, gã đưa tiền em phải nhận luôn.”

Dư Nam không lên tiếng, anh nghiêng đầu: “Có nghe thấy không?”

Câu cuối cùng cô không nghe thấy vì đang nghĩ tới chuyện khác, giây lát sau, Dư Nam hỏi: “Thái độ thế nào?”

Cô không biết phải giả bộ yếu đuối ra sao, làm thế nào mới khiến người ta cảm thấy đáng thương.

Du Tùng nhìn cô, cô nghiêm túc hỏi, mày chau vào, môi mím lại, nét mặt khô hài, Du Tùng bật cười, anh nhướn mày, thông thả nói: “Em là phụ nữ hay anh là phụ nữ? Cần anh dạy em không?”

* * * * *

Ở bên kia, sau khi Trương Thạc chào tạm biệt họ, đi chưa được mấy bước đã nôn thốc nôn tháo, Du Tùng đánh giá anh ta quá cao.

Trương Thạc dựa người vào tường thở lấy sức.

Đêm lạnh như nước, hơi say chệnh choáng.

Con ngõ nhỏ tối tăm sâu thẳm, tiếng côn trùng kêu lác đác làm nổi bật lên sự yên tĩnh.

Bên tai có tiếng giày cao gót của phụ nữ, cộp cộp cộp, khá nhẹ và nhanh, lọt vào tai vô cùng rõ ràng.

Trương Thạc cố gắng ngẩng đầu lên, đuôi mắt lướt qua bóng dáng uyển chuyển, eo kiển nhỏ xinh, chân dài miên man, đang nhịp nhàng đi về phía anh ta. Trương Thạc tưởng là ảo giác, chớp mắt mấy cái, bóng dáng ấy càng rõ ràng hơn, mái tóc bị gió thổi về phía sau, gương mặt xinh xẻo vừa thanh tú vừa quyến rũ.

Cô ta đến trước mặt anh ta, hỏi một câu: “Anh à, có cần giúp đỡ không?”

Trương Thạc ngẩng đến ngay người, đôi môi căng mọng của cô gái ấy đang ẩn hiện trước mắt, anh ta gạt đầu: “Cần.”

Cô ta sáp tới gần, giọng nói mềm mại: “Giúp anh thế nào đây?”

Trương Thạc nhìn môi cô ta chằm chằm, lúng búng đáp: “Tôi muốn về khách sạn.”

Người phụ nữ cười nhẹ, dán bộ ngực vào cánh tay anh ta, làm như vô ý cọ mấy cái: “Còn em thì sao?”

Trương Thạc cảm thấy mình càng say hơn, anh ta cầm lòng không đậu sờ sờ sờ soạng soạng: “Chúng ta cùng...”

Anh ta mơ mơ màng màng được cô ta đưa lên xe, chớp mũi thoang thoang mùi nước hoa rẻ tiền nhưng dễ ngủ. Anh ta chỉ nhớ mình đã hôn lên gương mặt cô gái đó mấy cái.

Ý thức lẫn lộn, trí nhớ gãy đoạn, Trương Thạc giật mình, nhận ra mình đang nằm trên giường lớn khách sạn.

Anh ta bỗng nhiên cảm thấy tỉnh táo, trên mặt, tóc tai, ra giường đều sưng nước, muốn ngồi dậy nhưng phát hiện mình không nhúc nhích nổi.

Một giọng nói vang lên: “Tiết kiệm chút sức đi, mày không thoát nổi cái dây này đâu.”

Trương Thạc giật thót tim, ngẩng đầu lên nhìn, một đôi nam nữ đang ngồi trên chiếc ghế trước mắt, người phụ nữ có mái tóc xoăn dài ngang vai, gương mặt trang điểm kỹ càng như sứ trắng, đôi mắt long lanh, chớp chớp mi với anh ta.

Gã đàn ông ngồi bên cạnh vút chậu nước sang một bên: “Ngủ ngon nghỉ?” Y cà lơ phất phơ rung chân, lưu manh y hệt du côn.

Trương Thạc ngơ ngác: “Hai người là ai?”

Gã đàn ông nói: “Tao còn muốn hỏi mày là ai kia? Mày lừa vợ tao đến cái xó xỉnh này định làm gì, may mà tao đến kịp, nếu đến muộn, mày đã cưỡng hiếp xong con nhà người ta rồi.”

Trương Thạc sực tỉnh, anh ta bị chơi một vỏ rồi: “Mẹ nó hai chúng mày dám hại ông đây hả?”

Hai tay anh ta bị trói trên giường, chân được khóa chặt bằng cái gông vải da, cả người đều là nước, nhếch nhác bẩn thỉu. Anh ta từ một tiếng, rướn eo quay người.

Hai người trước mặt, một người đang nghịch tóc, một kẻ đang hút thuốc xem trò vui.

Trương Thạc quay mặt rồi, thở phì phò như trâu, gã đàn ông hỏi: “Muốn giải quyết riêng hay giải quyết chung?”

Anh ta mắng: “Riêng cái đầu mày, mau thả ông ra.”

“Ái dà, vẫn còn sức lực nhỉ.” Gã đàn ông dập tắt thuốc, bước tới giẫm một chân lên mông anh ta, lục tìm ví tiền của Trương Thạc, Bên trong có một ít tiền mặt, chứng minh thư, vài tấm thẻ ngân hàng và thẻ ghi nợ. Y lật cái đồng hồ IWC (1) trên cổ tay anh ta xuống: “Mật mã thẻ ngân hàng là bao nhiêu?”

Trương Thạc nói: “Mau thả ông ra, không có nhiều đâu... tiền mặt mày cứ lấy đi.”

Gã đàn ông vừa đếm tiền vừa khinh thường: “Chỉ chút đỉnh này mà muốn tống cổ ăn xin hả?”

Trương Thạc: “Vậy để tao gọi điện thoại, gọi người tới đưa tiền cho mày.”

Y đáp: “Mẹ nó mày nghĩ tao ngu à? Nói mau, nếu không gọi cảnh sát.”

Trương Thạc: “Trong thẻ không có bao nhiêu tiền đâu.”

Gã đàn ông thông dong cười: “Vậy thì giải quyết chung đi, tao nhân chứng vật chứng đủ cả, lẽ tân khách sạn nhìn thấy mày đưa vợ tao vào, vợ tao là người bị hại, nhưng người anh em à mày không thừa nhận cũng không sao, cùng lắm bị tù mấy năm, ra tù chẳng còn gì to tát.” Y vút ví tiền của anh ta xuống, hất cầm với người phụ nữ nọ: “Tiểu Song, báo cảnh sát.”

Đối phương ngoan ngoãn lấy điện thoại ra, bấm một dãy số như thật.

“Chờ đã.” Trương Thạc thừa nhận mình xui xẻo, đành phải nói mật mã cho y.

Y đi rút tiền, người phụ nữ vẫn ngồi trên ghế, miệng ngâm nga hát, dáng vẻ lười biếng.

Trương Thạc điều chỉnh lại tư thế, lại nằm xuống. “Ồi chà!” Ánh mắt đặt lên người cô ta: “Cô bao nhiêu tuổi rồi.”

Người phụ nữ không đếm xỉa gì đến anh ta: “Đừng phí lời.”

Trương Thạc: “Chúng ta nói chuyện đi, hai người chia nhau chắc chắn không được bao nhiêu, cô thả tôi ra, tôi cho cô tiền.”

Cô ta khê hừ thật điệu đà: “ Bao nhiêu tiền?”

Trương Thạc thấy có hi vọng, hơi rướn người dậy: “Muốn bao nhiêu cho bấy nhiêu.”

“Được thôi.” Cô gái nói. Anh ta nghe thấy vậy khắp khởi mừng thầm, cô ta bổ sung: “Tưởng tôi là đứa ngu giống anh à?”

Anh ta hậm hực: “Ai da, nói thì cứ nói thôi, đừng châm chọc người khác chứ.”

Cô ta lắc đầu, thốt ra một từ “Đần.”

Cô nàng lười để ý đến anh ta, Trương Thạc tựa người vào giường quan sát cô ta một lượt từ trên xuống dưới, ánh mắt dán lên bộ ngực, rõ ràng đã uống say, nhưng hình như vẫn nhớ được xúc cảm ấy.

Anh ta thử khuyên lần nữa: “Cô gái à, bề ngoài cũng đẹp đấy chứ, làm gì không làm, sao lại đi làm lừa đảo?”

Cô ta nhìn anh ta bằng nửa con mắt, trả lời lại: “Vậy mà cũng có người giỏi giang đẹp trai bằng lòng mắc câu đấy.”

Trương Thạc đáp: “Tôi uống nhiều, nên không biết.”

“Không biết?” Người phụ nữ đứng lên, vận động cơ bắp chân tay, vặn đầu vặn cổ, có tiếng rắc rắc vang lên, cô ta đeo giày nhảy lên giường: “Vậy sao anh biết ngực tôi ở đâu?”

Trương Thạc ngẩng đầu, đôi chân thẳng tắp lắc lư trước mặt anh ta: “Cho không sao không sờ?”

Cô ta “hừ” một tiếng, vừa đạp vừa đá, Trương Thạc nghiêng người né.

“Tôi cho không anh này, cho không anh này, còn sờ nữa không?”

Trương Thạc la oai oái: “Đừng đá, đừng đá nữa, cô phải tử tế với con tin, có hiểu không hả? Ui da...”

Rõ ràng cô ta đá chưa hả giận, bèn nhảy xuống giường, lục tung căn phòng lên.

Một lát sau, cô ta quay lại, giơ cái kéo lên, cắt loạn xạ mấy cái trong không khí.

Trương Thạc vô thức dịch người về phía sau, gấp gáp hỏi: “Cô muốn gì?”

Người phụ nữ lại nhảy lên giường, chớp đôi mắt to tròn xinh đẹp mấy cái, “Còn muốn sờ không?”

Tròng mắt Trương Thạc di chuyển theo cái kéo: “Không sờ nữa, cô bình tĩnh chút nào.”

Cô ta nào nghe, hạ cái kéo xuống đung quăn anh ta, “cách” một tiếng, bên đùi bị rách một đường to...

Hai phút sau, trên người Trương Thạc chỉ còn lại cái quần lót, anh ta khom người cong chân, sợ sệt đến nỗi đổ mồ hôi lạnh.

Anh ta kêu gào: “Ông đây nói không sờ nữa, cô còn cắt à?”

Cô ta làm như không nghe thấy, cái kéo tiếp tục đi đến cái quần lót của anh ta.

Trương Thạc hoảng sợ: “Đừng đừng, cái này xin đừng, dao kiếm không có mắt, á...”

“Cạch...”

Đũng quần lót xuất hiện một vết cắt to, cậu em Trương Thạc nhảy ra ngoài, cuối cùng bầu không khí yên tĩnh trở lại, giây lát sau người phụ nữ bất ngờ thở dài một tiếng: “Chà...” Cô ta quan sát kỹ càng: “Khá dài nha.”

Dây thần kinh của Trương Thạc căng như dây đàn, giọng nói run rẩy: “Em gái à, cô có thể kiềm chế được không, đừng cắt nhầm. Đây là vận mệnh gốc rễ của tôi, tôi vẫn chưa tìm được vợ đâu, nhà họ Trương chín đời độc đinh, tôi gánh vác nhiệm vụ trọng đại, còn phải nối dõi tông đường kế tục hương hỏa.”

Đối phương vẫn khoa tay múa chân, Trương Thạc sắp khóc rồi, mấy phút sau, anh ta trần như nhộng nằm trên giường, người kiệt sức, thầm nghĩ rằng, mẹ nó con đàn bà này còn dã man hơn cả Dư Nam.

Cô ta nhìn anh ta rồi cười ha hả, cầm cái kéo gậy nghịch cậu nhỏ.

Khoảng cách quá gần, Trương Thạc ngửi thấy mùi hương trên cơ thể cô ta, chiếc kéo mang theo độ ẩm, chạm lên cậu nhỏ vẫn còn lạnh hơi rủ xuống, cô ta nhìn nó chằm chằm mà không chớp mắt, anh ta cảm thấy có khí nóng phả tới, một luồng khí đang di chuyển trong bụng.

Cô ta nghịch chán, bỗng nhiên không chơi nữa, ngẩng đầu lên, gò má trắng nõn đỏ ửng, vừa xấu hổ vừa tức giận nhìn anh ta: “Anh là đồ dê tiện.”

Trương Thạc ho mấy tiếng, đang định lên tiếng thì có người gọi: “Đặng Song, giải tán thôi, lấy được tiền rồi.”

Gã đàn ông nọ đã về.

Đặng Song nhanh chóng nhảy xuống giường, bước ra bên ngoài, ngừng lại trong phút chốc rồi xoay người về, đá vào cậu em của anh ta.

“Á!”

Cú đá không mạnh lắm, nhưng cũng đủ để anh ta hét lên thất thanh.

Trương Thạc kẹp chặt chân cong người, trán nổi đầy gân xanh, anh ta nghiến răng: “Đừng để ông đây gặp lại chúng mày.”

* * * * *

Khi Du Tùng tìm đến nơi, người không nhà trống, căn phòng bừa bộn, Trương Thạc trần truồng nằm trên giường, đầu vùi trong ra trải giường.

Vài vóc xung quanh anh vương vãi khắp nơi, điện thoại khách sạn lẫn lóc trên giường, ông nghe vẫn còn lắc lư trong không trung.

Du Tùng cười thành tiếng: “Tôi rất muốn chụp cho cậu một bức ảnh làm kỉ niệm.”

Trương Thạc thấy người nhà đến, nước mắt ngấn nước mắt dài: “Anh Du, em đau quá.”

Hết chương 36

(1) Sayonara: Một câu tiếng Nhật, có nghĩa là tạm biệt.

(2) IWC: Tên đầy đủ là International Watch Company Schaffhausen, là hãng đồng hồ cao cấp của Thụy Sĩ, ra đời năm 1868.

37. Chương 37

Mốc dịch

Trương Thạc cùng Du Tùng ra khỏi khách sạn, anh ta chỉ thiếu điều vùi cả đầu mình vào trong lớp quần áo.

Hai cô gái đứng ở quầy lễ tân đang cười nói, gương mặt đỏ ửng, còn tưởng rằng hai cô đang cười nhạo anh ta.

Anh ta chạy trước Du Tùng, cầm đầu cầm cổ chui vào xe, sau đó càng rầu rĩ hơn.

Dư Nam đang nghiêm chỉnh ngồi ở ghế lái, nhìn anh ta qua kính chiếu hậu.

Trương Thạc ngồi đằng hoàng, trong lòng thầm nhủ chuyện mất mặt này anh em chắc chắn sẽ không bán đứng mình đâu.

Anh ta hắng giọng: “Tôi đến thăm một người bạn, anh Du nói sẽ đến đón tôi, ai da? Sao cô cũng tới?”

Dư Nam đáp: “Tôi đưa anh ấy tới, anh ấy uống rượu rồi.”

Trương Thạc gạt đầu, yên tâm hơn: “Xin lỗi, đêm hôm khuya khoắt còn làm phiền hai người, nhưng biết sao được, bạn bè là thế đấy.”

Du Tùng cũng lên xe, đúng lúc nghe thấy câu bao biện của anh ta, không nói không rằng mà chỉ cười cười.

Dư Nam lái xe đi.

Dây thần kinh của Trương Thạc cuối cùng cũng thả lỏng, nhớ lại chuyện vừa rồi, anh ta lại sợ đến nỗi trán toát mồ hôi. Anh ta tựa người vào lưng ghế, dường như suy sụp chỉ trong phút chốc.

Dư Nam điềm đạm hỏi: “Kích cỡ có vừa không?”

Du Tùng không lên tiếng, Trương Thạc nhìn vào kính chiếu hậu, đôi mắt đối diện cười như không nhìn anh ta.

Ánh mắt này càng ngày càng giống người nào đó, tim Trương Thạc thót lại.

Dư Nam cũng nhìn kính chiếu hậu: “Hỏi anh đấy.”

Anh ta ngẩn người: “Gì cơ?”

“Cỡ quần lót vừa không? Ban nãy anh giục gấp quá, tôi bèn lấy đại một cái trong siêu thị.”

Du Tùng cười thành tiếng không thềm kiêng nề ai, gương mặt Trương Thạc lúc đỏ lúc trắng, may mà trời tối nên không nhìn thấy.

Anh ta thầm lờm bóng lưng của Du Tùng, tình bạn khỉ khô, anh ta thầm rút lại câu nói vừa rồi, đến nước này anh em chẳng là cái đinh gì hết.

Anh ta khó chịu trả lời: “Hơi đau đầu, tôi ngủ một lát.”

* * * * *

Mấy ngày sau.

Ngoài vết thương ở chân, Lữ Xương Dân đã hồi phục được kha khá. Gã ngồi xe lăn, được Vương Minh Toàn đẩy xuống vườn hoa ở lầu dưới dạo mát, từ phía xa nhìn thấy Du Tùng đưa một cô gái tới.

Cô đi sau anh một bước, buộc tóc đuôi ngựa, để mặt mộc, vóc dáng nhỏ bé thọt lỏm trong chiếc áo phong trắng và quần bò bó chặt.

Lữ Xương Dân nheo mắt, hình ảnh này còn trong sáng hơn cả lần đầu tiên gã gặp cô, cô hơi sải bước, chân dài thẳng tắp, khe núi ở giữa dường như có thể xuyên qua ánh sáng.

Gã bỗng nhiên nhớ lại cái chuyện ngày hôm ấy chưa kịp làm xong, chợt cảm thấy tâm trạng rối bời. Gã thở một hơi, thầm mắng mình bị quỷ ám.

Người nhiều khó tránh khỏi tai vách mạch rừng, khi gã để Du Tùng dẫn cô tới đây, bên người gã chỉ còn Vương Minh Toàn.

Hai người đến gần.

Dư Nam đứng phía sau, cúi đầu xuống, hai tay đan vào nhau để trước người, thoát mình thận trọng.

Du Tùng chào hỏi trước: “Em đưa người tới cho anh đây, hai người nói chuyện đi.”

Khu này trong bệnh viện rất yên tĩnh, cây cối bao quanh, rậm rạp um tùm che khuất ánh nắng, xa xa có mấy người mặc áo bệnh nhân đang đi dạo.

Bên cạnh có một hàng ghế, Lữ Xương Dân đưa tay ra dấu mời ngồi, Dư Nam ngồi xuống.

Cô cúi đầu, Lữ Xương Dân nói: “Cô Dư, giữa chúng ta có một vài hiểu lầm, chuyện lần trước tôi rất xin lỗi, thật ra là do người khác làm ẩu.”

Dư Nam cúi thấp đầu hơn, vẫn không mở miệng.

Gã nói tiếp: “Đương nhiên, dù không phải làm ẩu, nhưng vết thương và phiền phức gây ra cho cô vẫn còn sờ sờ ở đây, tôi có thể bồi thường cho cô.”

Nghe đến đây, Dư Nam hơi ngẩng đầu lên, trong mắt chợt lóe sáng, cô toan nói, nhưng lại nuốt xuống.

Lữ Xương Dân quan sát nét mặt cô, cảm thấy thái độ không giống lần đầu tiên gặp mặt, lần đó cô mạnh mẽ, dữ dằn, coi trời bằng vung, còn lần này như biến thành người khác.

Ánh mắt gã sâu xa, tiếp tục mớm lời: “Không sao, cô cứ nói đi, nếu có thể làm được chắc chắn tôi sẽ dốc hết sức.”

Dư Nam lên tiếng: “Ông là nhân vật nổi tiếng, dân đen chúng tôi nào dám dây vào, nếu đã là hiểu lầm, vậy làm rõ ràng là được, tôi cũng...” Cô ngập ngừng: “Không cần bồi thường gì cả.”

Trong giọng nói của cô mang theo sự không cam lòng và dè dặt, bàn tay nắm chặt lại vì sốt ruột, ánh mắt không hề che dấu sự tham lam, có mong ngóng, hi vọng ông ta sẽ nói thêm điều gì.

Lữ Xương Dân hoàn toàn nhìn thấu, cô không thay đổi thành người khác, mà chỉ liệu cơm gắp mắm mà thôi, loại con gái phường chợ biết mềm nắn rắn buông này, ngoài cái mã bên ngoài ra thì chẳng còn vẻ đẹp bên trong gì hết.

Gã thất vọng, nhưng trên hết tâm trạng được giải tỏa, Lữ Xương Dân tựa người vào lưng ghế, giọng nói cũng thay đổi theo: “Ra giá đi? Thời gian của mọi người đều quý báu, cứ nói thẳng ra đi.”

Dư Nam cắn môi, ngẩng đầu nhìn Lữ Xương Dân, rồi bẽn lẽn nhìn Du Tùng và Vương Minh Toàn đang đứng bên cạnh.

Du Tùng nhếch khóe môi nhìn cô diễn, nghe thấy cô nói: “Vậy thì... một trăm nghìn.”

Lữ Xương Dân ngẩng phắt đầu, ánh mắt nhìn Du Tùng giây lát, sau đó nở nụ cười ngầm hiểu, nhớ lại những lời ngày hôm đấy Du Tùng đã nói với gã trong phòng bệnh, đưa tiền đưa thêm ít lộc lá, cách để phụ nữ ngậm miệng lại có rất nhiều.

Gã suýt nữa thì quên bản chất phụ nữ vốn tham lam.

Lữ Xương Dân trầm ngâm rất lâu, nét mặt cô đầy lo lắng, thử hỏi lại: “Nếu không thì tám mươi nghìn?”

Gã ngồi trên xe lăn, lấy một điều thuốc đưa cho Du Tùng, sau đó tự châm cho mình một điều, rít một hơi, rồi khó chịu ho mấy tiếng.

Gã chửi bậy một câu, dập tắt điều thuốc ném ra xa.

Tẩu thuốc trước kia đã đi theo gã nhiều năm, lần trước bị trộm mất, gã vẫn chưa tìm được cái khác ưng ý.

Vương Minh Toàn đưa cốc nước cho Lữ Xương Dân, gã uống một hớp mới trả lời: “Cho cô một trăm nghìn, biết phải nói gì với cảnh sát chứ?”

Dư Nam ngẩn ngơ: “Một trăm ngàn nhìn thì nhiều, nhưng nhiều nhất tiêu được hai năm thì hết, tiền lại không thể tiếp tục sinh sôi như cây cỏ hoa lá, trừ khi...”

Cô không nói tiếp, Lữ Xương Dân nheo mắt: “Cô muốn vào Xương Dung?”

Du Tùng phối hợp diễn với cô, nói chêm vào: “Được rồi đấy, nếu quá đáng quá thì một xu cũng không nhận được đâu.”

Giọng nói của anh hơi lớn, Dư Nam hoảng sợ run lấy bẫy.

Du Tùng muốn phì cười mà phải kiềm lại.

Lữ Xương Dân đưa tay vỗ vai anh, ra hiệu cho Dư Nam nói tiếp.

Dư Nam nói: “Xương Dung là doanh nghiệp lớn, bao nhiêu người chen bể đầu muốn vào, nếu có thể vào Xương Dung, tôi chắc chắn sẽ làm nhiều nói ít.” Cô nhìn gã: “Những chuyện không nên nói chắc chắn sẽ nuốt vào trong bụng.”

Gã cảm thấy cô vẫn khá hiểu thế hiểu thời, suy nghĩ trong giây lát mới ừ một tiếng, nhét một kẻ không phận sự vào Xương Dung không phải là chuyện gì khó: “Vậy cô đến phòng sale, biết bán nhà đất không?”

Dư Nam gật đầu: “Biết.”

* * * * *

Thỏa thuận xong, Dư Nam đứng lên chào tạm biệt.

Cô thướt tha rẽ qua cổng lớn bệnh viện, vào một quán cơm nhỏ bên cạnh.

Gọi một bát mì nóng, không bao lâu, bát mì sợi bốc hơi nóng hôi hổi được bê lên.

Dư Nam kê môi bên miệng bát húp mấy ngụm nước canh, cô kén ăn, gạt mấy cọng cải ngọt và đậu phụ khô phía trên ra, cuối cùng mới ăn mì.

Ăn được một nửa, đối diện có một bóng hình bao trùm, Dư Nam không ngẩng đầu lên: “Anh biết em ở đây à?”

Người đối diện không trả lời, gọi ông chủ một tiếng: “Cho một bát mì bò, nhiều thịt một chút.”

Dư Nam nhai mì, tranh thủ nhìn anh.

Du Tùng cười hỏi: “Đói à?”

“Đói.” Cô đáp: “Vừa mệt vừa đói.”

Du Tùng châm một điếu thuốc: “Không mất của em tí sức nào, sao lại mệt?”

Dư Nam: “Còn mệt hơn cả lao động chân tay, mệt vì diễn kịch.”

Cô ăn hơi nhanh, vừa rồi còn nhai nhồm nhoàm, bây giờ thì quay về với vẻ chú cừu non, nhỏ nhẹ gắp từng sợi mì lên.

Du Tùng búng tàn thuốc: “Anh thấy em diễn xuất sắc lắm, diễn rất nhẹ nhàng.”

Đưa Dư Nam khựng lại, cô nhìn anh: “Cái vẻ lúc bình thường của em hả?”

Du Tùng cười: “Không phải.”

“Vậy là vẻ nào?”

“Ngoài lạnh trong nóng.” (1)

Dư Nam hừ một tiếng, lần đầu tiên có người nhận xét cô như vậy.

Du Tùng nhìn cô: “Trên miệng em có dính gì kia.”

“Chỗ nào?”

Anh hất cằm: “Bên trái, khóe miệng.”

Dư Nam sờ không đúng chỗ.

Du Tùng biết cô cố ý, anh khẽ “ồ”, đưa tay chỉ vị trí tương tự trên miệng mình.

Cô vắt ráo chân, chiếc giày treo lơ lửng ở đầu ngón chân, cô rung một cái, đầu ngón chân duỗi thẳng về phía trước, đá nhẹ vào cẳng chân anh. “Em không nhìn thấy, anh giúp em đi.”

Du Tùng nhìn cô bằng nét mặt phức tạp, anh dập tắt thuốc, cầm khăn ăn trên bàn lên.

Cánh tay anh dài, chỉ cần nhẹ nhàng là đủ với đến chỗ cô.

Dư Nam đưa cằm lên phía trước, môi hơi hở, có thể nhìn thấy những chiếc răng trắng tinh như vỏ sò.

Cô gái này đang thi với anh chỉ vì câu nói vừa rồi.

Anh ngẩn ngơ, bỗng nhiên không biết đâu mới là gương mặt thật sự của cô. Mới đầu khi đến hồ Lô Cô du lịch, thái độ của cô với anh từ chối rõ ràng, lúc nào cũng mang trong mình tâm lí đề phòng.

Nhưng hiện giờ lại đang chủ động quyến rũ anh.

Nhưng dù là gì, cô như viên thuốc độc, biết rằng sẽ cướp trắng mạng mình nhưng vẫn cam tâm tình nguyện nuốt trọn.

Giấy ăn của quán là loại chất lượng kém, anh chùi nhẹ: “Anh nói sai rồi.”

“Gì cơ?”

Đôi chân anh kẹp chân cô lại, Dư Nam toan rút về nhưng không kịp.

“Em không ngoài lạnh trong nóng.” Anh đưa tay xuống véo chân cô, chân cô rất nhỏ, không có mấy thịt, lòng bàn chân có một vết lõm hình vòng cung, rất mềm mại.

“Không phải là ngoài lạnh trong nóng, mà là nóng toàn diện (2).”

Anh nắm bàn chân để trần của cô kéo xuống dưới, mông Dư Nam trượt khỏi ghế, cô bèn vịn chặt mép bàn. Du Tùng vuốt theo cổ chân cô lên trên, dừng lại ở bắp chân nhỏ xinh, vì cách một lớp quần bò nên xúc cảm không dễ chịu mấy.

Du Tùng hỏi: “Còn chỗ nào bẩn nữa, anh lau cho em?”

Trong quán ăn đông nghịt người.

Dư Nam đáp: “Không còn.”

Ông chủ bê mì lên, Du Tùng thả chân cô ra, cười vô cùng tươi.

Đồ ăn trong quán này đều được làm rất cẩn thận, lượng mì vừa đủ, bên trên đặt một lớp thịt dày, mùi hương lấp đầy khoang mũi.

Anh cũng không rửa tay, cứ thế mà rút một đôi đũa dùng một lần trong ống đũa ra, ăn từng miếng to.

Dư Nam xỏ lại giày, thuận miệng hỏi: “Lữ Xương Dân có nghi ngờ không?”

Du Tùng đáp: “Em diễn đạt thế, chắc không đâu.”

“Vây tiếp theo sẽ làm gì?”

Anh nuốt mì: “Xem thế nào đã.”

Bát mì lớn trước mặt Du Tùng nhanh chóng thấy đáy, anh ăn hết sạch sẽ, nước dùng vẫn còn bốc khói nghi ngút.

Anh nhìn đối diện: “Ăn không nổi à?”

Dư Nam trả lời: “Mì nhiều quá.” Cô nhn anh: “Anh ăn chỗ còn thừa của em không?”

Du Tùng bưng bát của cô về: “Lần sau đừng cho giảm.”

Dư Nam: “Quen rồi.”

Anh ngẩng đầu lên, gấp mì, nhìn cô rất lâu: “Thế ai ăn đồ thừa của em.”

Cô không trả lời, anh không nói gì thêm, ăn xong mấy miếng thì đặt bát sang một bên.

“Đi thôi.”

Hai người một trước một sau ra khỏi quán ăn, xe của Du Tùng đỗ ở bãi đỗ xe không xa.

Sau khi lên xe, họ nhanh chóng lái đi.

Du Tùng đưa Dư Nam về nhà trước.

Đang giữa trưa, ánh nắng vừa đủ, có mấy giọt nước bỗng nhiên rơi xuống kính chắn gió, lác đác lất phất, lúc mới đầu còn nhỏ, càng về sau càng dày hơn.

Cơn mưa bóng mây đến mà không kịp trở tay, người đi bộ bên đường đều che đầu tìm chỗ trú mưa xung quanh.

Ánh nắng vẫn rực rỡ, mỗi giọt mưa rơi xuống đều như những viên kim cương.

Chẳng mấy chốc, một chiếc cầu vồng bắc qua chân trời phía sau núi, nước mưa gột rửa làn sương mù dày đặc, một góc cầu vồng lặng lẽ chạm lên làn nước.

Họ đón ánh mặt trời, những hạt thủy tinh li ti ừn ừn kéo đến đập lên cửa kính ô tô.

Cửa không đóng hết, cơn gió nhẹ mang theo hạt mưa nhỏ bay vào, gương mặt cảm thấy mát lạnh.

Dư Nam buông xõa tóc, lấy tay tùy tiện cào mấy cái, tóc hơi rối, xõa tung ra bị gió thổi bay, mấy lọn tóc còn tình nghếch dính lên khóe miệng.

Có giọt mưa rơi lên khuôn mặt Du Tùng, anh nghiêng đầu định nói gì đó, bỗng bất chợt ngăn người, lời sắp ra khỏi miệng bèn nuốt vào trong, thay bằng câu: “Đẹp không?”

Dư Nam đáp: “Đẹp lắm.” Cơn mưa hôm nay đẹp vô cùng.

Du Tùng nhìn cô chăm chú, tự mình lẩm bẩm: “Rất đẹp.”

Xe dừng lại trước cửa nhà Dư Nam, cô hỏi: “Tiếp đó anh định đi đâu?”

Du Tùng nói: “Đến công trường, bây giờ đang dựng lán, đến xem thế nào.”

“Mưa rồi mà.”

“Không sao đâu.”

Dư Nam mở cửa xe, “Vây tạm biệt.”

Cô bước một chân xuống, mũi chân vừa chạm đất, một lực mạnh bỗng kéo cô lại.

Cô kêu nhỏ một tiếng, sau đó cơ thể nhẹ bẫng, trong chớp mắt cô đã ngồi bắt ngang qua người anh, vô lăng chạm phải eo, làm cô không thể không ưỡn ngực, vừa đúng lúc khuôn mặt Du Tùng chạm phải ngực cô.

Du Tùng kéo hai chân vào giữa, cách một lớp áo vùi đầu vào.

Dư Nam ôm ot anh: “Giữa ban ngày ban mặt mà còn giở trò lưu manh à?”

Du Tùng không trả lời lại, mãi một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên nhìn gương mặt cô. Anh mở mắt, trên trán xuất hiện hai nếp nhăn lơ mờ, đó là nét quyến rũ riêng biệt ở đàn ông do thời gian ban tặng, cũng là nét thăng trầm chỉ thuộc về đàn ông.

Dư Nam đưa tay nhẹ nhàng vuốt phẳng những nếp nhăn, nâng gương mặt anh lên và đặt một nụ hôn.

Nơi cô hôn để lại sự ẩm ướt ấm áp, mưa vẫn đang rơi, dưới ánh nắng rực rỡ, mỗi lỗ chân lông của nhau đều vô cùng rõ ràng.

Du Tùng bắt đầu hôn cô, từ xương quai xanh cho đến cổ, lưỡi liếm nhẹ nơi nhạy cảm nhất sau tai, hơi ngậm thùy tai, cuối cùng trở về môi cô.

Từng chút từng chút, từ nụ hôn lướt nhẹ chuyển sang nụ hôn sâu, mạnh mẽ thăm dò, càn quét từng tấc đất trong khoang miệng cô.

Trong xe chỉ còn lại tiếng hít thở quẩn quanh, đệm cùng tiếng mưa bên ngoài cửa sổ, yên tĩnh lạ thường.

Hôn đến nửa chừng, Du Tùng dừng lại, nhưng vẫn kề bên môi cô: “Sau này chỉ được quyến rũ anh thôi.” Mãi không nghe thấy câu trả lời, anh nhéo cô: “Nghe thấy không?”

Dư Nam ậm ừ đáp vâng.

Du Tùng hôn thêm lần nữa...

Nụ hôn kết thúc, quần áo trên người Dư Nam đều xộc xệch, Du Tùng nhìn cô mà cười thành tiếng, giúp cô sửa sang lại.

“Về đi.”

Dư Nam mở cửa xe, anh gọi cô lại: “Chờ đã.”

Anh xoay người, ném một cái dù tới.

Cô nói: “Có mấy bước chân thôi mà.”

Du Tùng: “Cầm dù mà đi.”

Hết chương 37

- (1) Ngoài lạnh trong nóng: Từ gốc là : thường chỉ những người phụ nữ bề ngoài thì lạnh lùng khó gần nhưng bên trong hoàn toàn ngược lại.
- (2) Nóng toàn diện: Từ gốc là , thường chỉ những người cả bề ngoài lẫn nội tâm đều vô cùng cuồng nhiệt.

38. Chương 38

Mốc dịch

Thời gian nhanh chóng vào thu, cuối hạ chỉ còn cái nóng cuối cùng. Tuy có cơn gió mát thổi qua, nhưng ban ngày vẫn oi ả.

Bà nội Dư đang chăm sóc cây cỏ ở mảnh vườn trước cửa, những cành hoa nhỏ màu tím bò kín bức tường bên cạnh, loài hoa này khắp đường đều có, không hiếm hoi gì.

Hoa rất nhỏ, thường một nhành ba bông, vẻ ngoài không rực rỡ bắt mắt, nhưng điểm tô thêm sắc màu cho những căn nhà màu trắng, giúp phong cảnh bớt đơn điệu cứng nhắc.

Bà nội là người rất yêu thích cây cỏ, nhờ bà mà Dư Nam cũng thích hoa, mảnh sân nhà cô trồng đủ loại hoa cỏ, để người ta biết rằng cô cũng không quá thô lỗ, cô cũng có đôi phần nữ tính như vậy.

Trước cửa người qua người lại, hàng xóm đi qua dừng chân chào hỏi bà, bà nội nở nụ cười chào lại.

Trồng cây xong, bà nội ôm bó cỏ dại trên mặt đất lên ném vào cái giỏ bên cạnh, bà ngồi dậy, lưng hơi còng, cả người đứng thẳng, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện vô số bông tuyết, ánh nắng chói chang bị phóng to thành gấp nhiều lần.

Cơ thể bà nội lão đảo, bên tai vang lên ong ong như tiếng côn trùng kêu, bà chỉ kịp hô lên một tiếng, sau đó trước mắt tối sầm...

Lão Hồ cách vách lao ra, xốc lưng bà nội lên bế vào trong nhà, vừa chạy vừa gọi bà, hơi thở bà nội mỏng manh, không thể trả lời lại.

Lão Hồ đặt bà nội lên giường, rồi gọi thêm mấy câu, chỉ nghe thấy tiếng rên rĩ khe khẽ, ông nửa quỳ trước giường, rướn cổ gọi với ra bên ngoài, không bao lâu, một người phụ nữ cường tráng dân tộc Bạch xông vào, là dì Hồ.

Bà cũng sợ đến sững người: “Bà nội Dư bị sao thế?” Ngẩn ngơ trong giây lát, bà chạy tới vớ lấy chiếc điện thoại ở đầu giường: “Mau gọi A Nam và A Dương về, số điện thoại của A Nam là bao nhiêu?”

Lão Hồ bấm nhân trung của bà, rồi trở tay lấy di động trong túi ra.

Cuối cùng bà nội cũng tỉnh táo hơn đôi phần, bà kéo tay lão Hồ, thều thào rằng: “Đừng làm Nam Nam sợ, gọi điện cho A Dương đi.”

Chiều ngày hôm đấy Bạch Chấn Dương vội vội vàng vàng trở về, thật ra bà nội bị đường huyết thấp cộng thêm cảm nắng nên mới bị ngất xỉu, hiện giờ đã không còn vấn đề gì lớn.

Bà tựa người vào giường, Bạch Chấn Dương ngồi bên, dịu giọng khuyên: “Đường huyết thấp cũng là bệnh, không thể chủ quan, nội à, con đưa nội đến bệnh viện kiểm tra nhé? Chúng ta đến Đại Lý, con lái xe, đi nhanh lắm ạ.”

Bà nội vỗ tay anh ta, cười nói: “Bệnh cũ mà thôi, làm gì mà tốn thêm tiền.”

Bạch Chấn Dương không khuyên nổi, bèn rót cho bà cốc nước đun sôi để nguội, nấu bát cháo trắng, bên trong có đường đỏ và táo tàu.

Buổi tối anh ta ở lại, người trong thôn ngủ rất sớm, chưa đến chín giờ mà bên ngoài đã vắng lặng như tờ.

Bạch Chấn Dương nằm bên cạnh bà nội, anh ta được bà nuôi lớn từ bé, hồi nhỏ mỗi lần nhớ mẹ, bà nội đều hát dân ca dỗ anh ta vào giấc ngủ.

Trong thoáng chốc thời gian như lùi về mười mấy năm trước, anh ta quay lại là đứa bé ấy, nép bên người bà.

Bà nội hỏi: “Công việc gần đây thuận lợi không con?”

Anh ta co tròn người: “Vẫn tốt ạ, triển lãm tranh lưu động cuối tháng này là kết thúc, tháng sau con phải đến Princeton tham gia một triển lãm mỹ thuật.”

Bà nội đáp: “Nhớ năm nào con vừa mới tốt nghiệp, gửi bao nhiêu sơ yếu lý lịch nhưng không có tin tức gì, làm giáo viên thì con không muốn, tác phẩm gửi bán ở nhà triển lãm đều bị người ta coi là quà tặng.”

Bạch Chấn Dương nhắm mắt: “Đã là chuyện rất lâu trước kia rồi nội.”

Bà nội hỏi: “Vậy bây giờ con có được coi là thành công không?”

Bạch Chấn Dương mở choàng mắt, một lúc lâu sau vẫn không trả lời, anh ta nghĩ tới một số chuyện, cuối cùng lẩm bẩm: “Thành công ạ.”

Bà nội vui vẻ yên tâm: “Thành công là tốt rồi.”

Bàn tay anh ta gác lên người bà, bà nắm chặt lấy: “Có bạn gái chưa? Lúc nào mới đưa về cho bà nội xem đó?”

Giọng anh ta trầm xuống: “Chưa có ạ.”

Bà cụ thở dài: “Bà nội không có phúc khí, không biết có được uống trà của cháu dâu không, nếu năm ấy con cố gắng thêm chút nữa, đừng trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài, có lẽ Nam Nam đã thành cháu dâu của bà từ lâu rồi, không chừng...”

“Nội à, nội còn nhắc tới làm gì nữa.”

Trong lòng anh ta đau đớn, cắt ngang câu chuyện, “Con mua nhà mới rồi, gồm hai tầng, rất rộng, phía trước là sân có thể trồng hoa và rau, cách đó mấy trăm mét sẽ xây một chuỗi siêu thị lớn, mua thức ăn rất tiện.” Anh ta cọ vào vai bà, “Nội chuyển đến sống với con đi, cũng để chăm sóc con luôn, được không? Nam Nam cũng ở Đại Lý, nội chuyển đến, cô ấy sẽ thường xuyên đến thăm nội.”

Mấy năm gần đây, dù anh ta ở đâu cũng đều gửi cho bà rất nhiều tiền, Dư Nam cũng thường mang tiền và thực phẩm dinh dưỡng về, nhưng căn nhà cũ từ trước đến giờ chưa từng đổi, cũng không mua sắm thêm gì, bây giờ vẫn dùng loại bóng đèn kiểu cũ của ngày xưa.

Bà nội không trả lời đi hay không, “Con kể lại cho nội nghe năm xưa đã cứu Nam Nam thế nào đi.”

Bạch Chấn Dương ngẩng đầu: “Nội đã nghe mười mấy lần rồi mà.”

Bà nội khép mắt: “Vẫn muốn nghe.”

Anh ta trong dòng hồi ức, đèn trong căn phòng lơ mờ, chỉ có thể chiếu sáng một góc nhỏ trên đỉnh đầu.

Đêm rất yên tĩnh, bầu trời sao ngoài kia sáng ngời, như ngày hôm ấy.

Bạch Chấn Dương nói: “Năm nhất đại học, trường tổ chức cho chúng con đến ruộng bậc thang Hani Hồng Hà (1) để lấy tư liệu, lấy tư liệu xong, chúng con trở về, trên đường đi qua một thôn nhỏ, con bị hấp dẫn bởi phong cảnh trong thôn, nên dừng chân tìm góc độ, mãi mê quên mất thời gian, con bị lạc mất các thầy cô bạn học, tìm họ hết cả một buổi chiều, vừa mệt vừa đói, đúng lúc có khói bếp bốc lên từ một nhà dân gần đây, con định đến đó xem có gì ăn không...”

Bạch Chấn Dương sẽ mãi nhớ ngày hôm ấy, ra khỏi thôn anh ta đã đi rất lâu, vùng xung quanh đồng không mông quạnh, ở cái thời chưa thịnh hành điện thoại, anh ta không thể liên lạc với người khác.

Hồi đó đang là mùa thu, đi giữa đồng ruộng, choáng ngợp tầm mắt là sắc vàng, gió thổi sóng lúa như một biển vàng, cánh đồng bao la bao trùm trời đất, nhưng anh ta không còn lòng dạ nào thưởng thức cảnh đẹp xung quanh.

Phía trước là con đường nhỏ khúc khuỷu, có thể nhìn thấy dấu vết bị chà giẫm.

Ra khỏi ruộng lúa mạch, phía xa xa có một hộ nhà nông đắp bằng cỏ, phía trên tỏa khói bếp, mắt anh ta sáng lên, chạy về phía đó.

Trong sân dựng một chiếc bàn vuông lùn nhỏ, có hai đứa bé sáu bảy tuổi đang ngồi trước bàn, trên bàn là bát cháo loãng đầy rau và bánh bao. Hai gã đàn ông cao lớn ngồi xổm trong góc, một gã cầm bánh bao, bưng bát cháo húp, gã còn lại đặt bát cháo dưới đất, châm thuốc hút.

Bạch Chấn Dương sải bước vào, cảm thấy có gì đó kì lạ, muốn rút chân lại nhưng không kịp nữa.

Gã đàn ông cách cửa gần nhất nhận ra anh ta, gã gầy gò ốm yếu, làn da đen đúa, nổi bật nhất là vết sẹo dài từ trán xuyên qua mắt đến tận gò má, sẹo rất sâu, màu đỏ sậm, thoát nhìn vô cùng đáng sợ.

Ánh mắt gã đàn ông lộ ra sự dữ tợn: “Tìm ai?”

Động tác của một gã khác đằng sau cũng dừng lại, lặng lẽ đi tới bàn ăn, nhìn chòng chọc Bạch Chấn Dương đầy cảnh giác.

Bạch Chấn Dương đi mấy bước về phía trước, thân thiện hỏi: “Tôi bị lạc đường đi ngang qua đây, vừa mệt vừa đói, không biết có tiện cho tôi nghỉ ngơi một lát, xin chút gì ăn được không?”

Gã mặt sẹo gào: “Không có.” Gã đuổi anh ta: “Đi đi, cút mau.”

Bạch Chấn Dương bực mình, nhìn hai gã dữ tợn như hung thần cũng không dám nói nhiều, xoay người bước ra ngoài.

“Anh ơi.” Bạch Chấn Dương đi đến cửa, chợt nghe thấy một giọng nói trẻ con, anh ta dừng lại, một cô bé chạy ra, gã đàn ông phía sau định túm lấy cô bé, đưa tay quơ hai cái nhưng đều bắt hụt.

Cô bé thoát nhìn nhiều nhất khoảng sáu bảy tuổi, đầu tóc vàng búng, cơ thể gầy gò, cả người từ trên xuống dưới đều nhếch nhác bẩn thỉu, khoe miệng còn có vết thương, nhưng đôi mắt lại đen láy sáng trong lạ kì.

Bạch Chấn Dương ngăn người, cúi đầu nhìn cô bé.

Người đàn ông phía sau gào: “Quay lại đây, ngoan ngoãn ăn cơm.”

Cô bé làm như mắt điếc tai ngơ, đôi tay nhỏ bé bẩn thỉu giơ lên, cầm một chiếc bánh bao trắng tinh, không nói gì.

Gã đàn ông phía sau xông tới, bị gã mặt sẹo kéo lại, gã nhìn cô bé, gượng gạo nói một câu: “Cháu gái tôi tốt bụng, lương thực trong nhà không còn nhiều, chỉ có thể cho cậu một cái bánh bao, mau đi đi.”

Bạch Chấn Dương nhận lấy chiếc bánh bao, nói cảm ơn, rồi cúi đầu nhìn cô bé, từ đầu tới cuối cô bé không nói câu nào, chỉ múm môi, hàng mi cụp xuống, anh ta có thể nhận ra cô bé đang căng thẳng, trong đôi mắt to tròn ấy dường như chất chứa rất nhiều điều không thể nói ra.

Gã đàn ông phía sau kéo cô bé về, Bạch Chấn Dương không nán lại lâu, nhanh chóng sải bước rời khỏi.

Trời sắp xế chiều, mặt trời sắp lặn xuống núi, xung quanh vẫn chỉ có ruộng lúa mì, cao gần nửa người, nơi đâu cũng có, xa không nhìn thấy điểm cuối.

Bạch Chấn Dương nằm trên đồng cỏ, hai tay gối ra sau đầu, anh ta nhắm mắt, nhìn bầu trời xanh vơi vơi trên ruộng lúa mạch.

Anh ta thất thần, nhớ tới cô bé ban nãy, thân hình nhỏ bé nhưng không hề yếu đuối khảm sâu trong não anh ta, đôi mắt cô bé mang theo ma lực, rõ ràng không nói lời nào, nhưng hẳn có thể nhìn thấy sự kiên cường và cầu xin trong đôi mắt ấy.

Cô bé chắc chắn có lời muốn nói với anh ta.

Bạch Chấn Dương giơ bánh bao cô bé cho lên, xoay tròn, phía dưới chiếc bánh bao có vết rạch, anh ta dừng lại, ngời phất dậy, nhìn chăm chăm chiếc bánh bao mấy giây, hai tay tách chiếc bánh bao ra theo vết nứt ấy, bên trong có một tấm hình nhỏ...

* * * * *

Bên trong căn nhà dân.

Hai gã đàn ông uống rượu, cô bé bị nhốt trong chuồng trâu bên cạnh.

Căn nhà rất bừa bộn, bên trái là giường đất xây theo kiểu cũ, trên giường đất để một chiếc bàn nát, bên trên chất một đồng lạc, hai quả dưa chuột và một bình Nhị Oa Đầu.

Căn nhà hình như đã rất lâu rồi không có người ở, trên chiếc tủ phủ một lớp bụi, mép vò sứ đã bị tróc sơn, chân tường chất đồng củi gỗ và thân cây ngô khô.

Một gã hỏi: “Cái thằng ban ngày liều lĩnh xông vào nhìn thấy chúng nó rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Lưu “sẹo” ném một hạt lạc vào miệng: “Không đâu, đều bình thường, chúng ta không có gì để nghi ngờ cả.”

Gã nọ uống một hớp rượu: “Em thấy không yên tâm tí nào.”

“Vậy mẹ nó mày còn dám uống rượu à?” Lưu “sẹo” cười mắng, “Một thằng vắt mũi chưa sạch thì làm được chuyện gì?”

Gã đàn ông cười hề hề, “Anh, có anh ở đây, em không sợ gì hết.”

Hai gã cụng li với nhau.

Uống rượu xong, Lưu “sẹo” cay nghiệt nghiêng rằng: “Sắp thành công đến nơi rồi, ngày mai tên họ Lữ sẽ đến đưa một đứa đi, đứa còn lại thì xử lý gọn ghẽ vào.”

Gã nọ gật đầu: “Anh, lần này chúng ta được món hời lớn rồi, có thể hưởng thụ một khoảng thời gian, đi theo anh, đúng là không lo ăn không lo uống.”

Lưu “sẹo” dí ngón tay vào gã, bật cười thành tiếng.

Đêm sâu yên tĩnh, trong căn nhà vang lên tiếng ngáy như sấm, chốt cài cửa của chuồng trâu bên cạnh được chốt ngược từ phía ngoài, phía cao nhất trên cánh cửa, ở độ cao của một người trưởng thành.

Bên trong có tiếng sột soạt rất nhỏ, không bao lâu sau, một tiếng nhẹ nhàng vang lên, dây sắt duỗi tới để mở chốt cửa.

Hai đứa bé nhảy xuống đồng gạch vỡ dính đầy phân trâu, trong sân không có người, hai đứa lạng lẹ chạy về phía cửa, nhưng chợt dừng người lại.

Cánh cổng dùng ổ khóa to bằng nắm đấm, cuối cùng cũng hiểu tại sao bọn chúng có thể vô tư ngủ như vậy, dù hai cô bé có thể thoát khỏi chuồng trâu, nhưng không thể bước khỏi mảnh sân này nữa bước.

Trong giây phút nước sôi lửa bỏng, có người thấp giọng gọi một tiếng, cô bé sợ đến run rẩy, nhìn xung quanh bốn phía, bức tường phía đông xuất hiện một cái đầu, nhìn kĩ, chính là anh trai đến lúc ban ngày.

Hai đứa mừng rỡ chạy tới.

Cô bé ngược đầu, sợ hãi gọi: “Anh ơi, cứu chúng em với, mấy chú đó chúng em đều không quen biết, là họ bắt cóc em.”

Gáy Bạch Chấn Dương tê rần, mạch máu cả người căng lên, trong lòng sáng tỏ, anh ta đã đoán trúng rồi.

Anh ta nằm sấp trên đầu tường, bức tường cao hai mét, người lớn bò lên bò xuống đã khó, huống chi là hai đứa trẻ.

Bạch Chấn Dương đi vòng xung quanh bức tường, tìm thấy một sợi dây thừng buộc gia súc đã cũ, anh ta lại trèo lên tường, vắt sợi dây thừng qua. Sợi dây ngắn, chỉ lơ lửng giữa không trung, Bạch Chấn Dương chau mày, cô bé lập tức chạy về phía chuồng trâu, chẳng mấy chốc bé hòn gạch vỡ vừa mới kê chân ban này ra, cô bé còn lại thấy cô chuyển gạch, cũng chạy theo bên cạnh.

Năm sáu hòn gạch chồng lên nhau, độ cao vừa vặn đủ với tới sợi dây thừng cũ phía trên, cô bé trèo lên, chống gạch lắc lư, kiễng chân lên với lấy sợi dây, phía trên dùng sức, cô bé dùng cả tay lẫn chân, nhanh chóng ngồi lên được bờ tường.

Kéo xong một người, Bạch Chấn Dương kéo người còn lại.

Cô bé phía dưới có hai bím tóc tết, trên mái tóc rối bù còn dính mấy cọng cỏ, cô bé đứng trên đồng gạch nhón chân lên, bỗng nhiên rung một cái, không đứng vững, chổng gạch đổ nhào “rầm” một tiếng, cô bé hoảng sợ hét lên, mông chạm phịch xuống đất.

Trong nhà nghe thấy tiếng động, đèn nhanh chóng bật sáng, có người gào: “Ai đấy?”

Bạch Chấn Dương hoảng hốt gọi nhỏ xuống bên dưới: “Nhanh lên, xếp lại gạch đi.”

Cô bé ngồi trên đầu tường cũng nói nhỏ: “Mau đứng lên, mấy chú đó sắp ra bây giờ.”

Cô bé tết tóc hai bên đứng lên, bắt đầu xếp gạch lại, cô bé nhìn về phía sau, sốt ruột đến nỗi sắp khóc.

Trong nhà vang lên tiếng “cột kẹt”, Lưu “seọ” mặc áo đi ra, nhìn thấy chuyện trước mắt, bèn gào lên: “Mẹ nó, con nhãi kia, mày xuống cho tao...”

Bạch Chấn Dương không còn quan tâm đến chuyện khác, anh ta bế cô bé trên đầu tường xuống, còn nghe thấy Lưu “seọ” gọi tên đồng bọn của mình, mấy giây sau, cổng sân mở toang, có người từ bên trong chạy ra.

Ngày ấy trăng tròn, ánh trăng gọi lên con đường nhỏ giữa cánh đồng, hành tung cũng rất dễ bị phát hiện.

Anh ta vác cô bé chạy sâu vào trong ruộng lúa mạch, cô bé giãy giụa trên vai anh ta: “Không thể đi được, mau quay lại đi, em ấy làm sao giờ?”

Bước chân Bạch Chấn Dương không dừng lại, anh ta thở hổn hển: “Anh đưa em đi trốn trước, chúng ta báo cảnh sát, để cảnh sát đến cứu chị ấy.”

...

Đêm khuya thanh tĩnh, ánh đèn vàng mờ mờ che phủ căn nhà cũ kĩ.

Bạch Chấn Dương nhẹ nhàng ngồi dậy, định đưa tay tắt điện.

Bỗng bà nội hỏi: “Sau đó thì sao?”

Anh ta tưởng rằng bà nội đã ngủ rồi, động tác dừng lại, anh ta nằm xuống, nhìn chằm chằm trần nhà rồi lại cười một cái.

Sau đó, anh ta vác cô bé chạy rất lâu mới ra khỏi ruộng lúa mạch vàng óng ả.

Cô bé mềm oặt nằm trên vai Bạch Chấn Dương, lưng anh ta ướt đầm mồ hôi, cảm thấy nhiệt độ khác thường.

Bạch Chấn Dương nghiêng đầu: “Em tên là gì?”

Giọng nói cô bé yếu ớt: “Tưởng Tân Tả.”

“Tưởng Tân Tả...” Anh ta đọc theo: “Sao em nghĩ ra cách này? Sao em biết anh sẽ quay lại cứu em?”

“Không biết nữa.” Cô bé nằm sấp, giọng nói càng lúc càng bé dần: “Chỉ thử xem sao.”

Họ đi tới đường quốc lộ, chặn một chiếc xe đi ngang qua, tài xế là người tốt, may mắn lái xe đi về phía Đại Lý.

Sau khi lên xe, Bạch Chấn Dương mới phát hiện, Tưởng Tân Tả đã sốt đến mê man.

Bà nội cười thành tiếng: “Lúc ấy khi con công con bé về, Nam Nam đã sốt không biết trời trăng là gì rồi, làm bà cũng hoảng theo, khuôn mặt nhỏ xíu ấy giống y như quả táo.”

Bạch Chấn Dương cũng cười: “Lúc đó con cũng sốt ruột, không đưa cô ấy đến cục cảnh sát mà công về nhà luôn.”

Anh ta chưa từng gặp phải chuyện như thế, tâm trạng hoảng loạn, chỉ muốn về tìm bà nội, chờ đến khi Tưởng Tân Tả tỉnh lại thì mới báo cảnh sát.

Lúc đó, trong căn nhà cổ phía sau ruộng lúa mạch đã trống hươ trống hoác từ lâu.

Bà cụ kêu anh ta lấy giúp một chiếc tráp nhỏ, bên trong đặt mấy tấm ảnh cũ đã ngả vàng, phía dưới cùng có một bức hình nhỏ được bà nội dùng vải cẩn thận gói vào.

Bạch Chấn Dương nhận ra món đồ đó, ánh mắt sáng lên: “Nội vẫn giữ lại ư?”

Bức hình nhỏ cũ kĩ đã rạn, bên phải chụp một góc mờ mờ, cô bé phía trên đầu tóc vàng bồng, mắt rất to, nhưng không cười, trước ngực quàng khăn quàng đỏ, bên trái có một dòng chữ, trường tiểu học số hai Tân Hoa thành phố Tế Nam, năm nhất lớp số ba, Tưởng Tân Tả.

Bà nội sờ tấm hình nhỏ: “Nam Nam của bà từ bé đã thông minh, nếu không nghĩ ra cách ấy, con cũng sẽ không cứu con bé.”

Cô nhét tấm hình vào trong bánh bao, hành động này tưởng chừng kì quái, khi nhìn thấy địa chỉ ghi ở bên trên là Tế Nam, Bạch Chấn Dương không thể không nghi ngờ.

Lúc đấy như có một suy nghĩ cứ quanh quẩn trong đầu anh ta, nói với anh ta rằng, không thể đi được, phải quay lại xem thế nào.

Đêm hôm nay kể lại quá nhiều chuyện cũ, ánh trăng gợi nhớ lại kí ức, những mảnh ghép trước đây lấp đầy trái tim.

Bạch Chấn Dương nghẹn ngào, lồng ngực thắt lại, nghe thấy bà nội nói: “Sức khỏe của nội càng ngày càng kém, con là đàn ông đàn ang thì nội yên tâm, sự nghiệp tiền tài bây giờ đều không thiếu, chỉ cần tìm một cô vợ nữa thôi, cũng không có gì để nuối tiếc cả.”

“Nội không yên tâm về Nam Nam, con bé là thân gái mà ở Đại Lý không bạn bè không người thân, không ai chăm sóc.” Giọng bà run rẩy: “Con bé bơ vơ không nơi nương tựa, nội chết cũng không nhắm mắt.”

Bạch Chấn Dương ngăn lại: “Nội à, đừng nói nữa, nội sống lâu trăm tuổi mà.”

Bà nội cười cười, đặt tấm hình vào tay anh ta: “A Dương, con nên làm một số chuyện cho Nam Nam.”

Hết chương 38

(1) Ruộng bậc thang Hani, Hồng Hà: Phong cảnh nổi tiếng nằm ở Vân Nam, Trung Quốc.

39. Chương 39

Mốc dịch

Sáng hôm sau ngủ dậy, tinh thần bà nội đã tốt hơn, có lẽ vì nỗi lo trong lòng cuối cùng đã vơi bớt, nét mặt bà hồng hào, nếp nhăn khi cười cũng giãn ra.

Bạch Chấn Dương muốn ở lại với bà mấy ngày, nhưng bà không chịu, ăn xong bữa sáng thì giục anh ta về.

Bà nội biết, người trẻ tuổi có cuộc sống của riêng mình, không thể ở bên bà mãi được.

Bạch Chấn Dương lái xe về Đại Lý.

Sương sớm vừa tan, mặt trời ló rạng, từng tia nắng len lõi qua ngọn núi đá, trải đều lên mặt đường.

Ngọn núi này nằm phía sau thôn Bản Kiều, không quá cao, con đường không dốc lắm, trên núi phủ kín cây tùng, cây chè và hồng hoa già.

Mấy năm trước trong thôn chưa làm đường, lúc đi học phải qua mấy ngọn núi, đi bộ mấy mươi cây số mới đến trường học trong thị trấn.

Cái năm thi đỗ đại học Vân Nam, anh ta ở lại trường, không hay về nhà, sau đó, Dư Nam đến, bắt đầu lặp lại con đường ấy.

Bạch Chấn Dương quay đầu nhìn ngọn núi bên ngoài cửa sổ, tốc độ xe dần chậm lại.

Có xe buýt đưa đón học sinh đến trường trong thị trấn lướt qua, bên trong có tiếng nói cười của trẻ con, đứa nào đứa nấy đều mặt mũi hồng hỏ, không còn ai phải trèo đèo lội suối tới trường nữa.

Bạch Chấn Dương cười cười, châm một điếu thuốc.

Trong làn khói lượn lờ, dường như anh ta nhìn thấy bóng hình nhỏ bé kiên cường, thoăn thoắt trong rừng cây như con thoi.

Anh ta vẫn nhớ, cái đêm công cô về, từng hỏi tại sao cô lại ở đây?

Cô nằm bò trên lưng anh ta, ngoan ngoãn đáp: “Không ai cần em cả.”

Từ đầu đến cuối cô đều không khóc, giọng nói bé xiu, bình tĩnh vô cùng, không giống những đứa trẻ cùng tuổi.

Bạch Chấn Dương cảm nhận được sự lạnh nhạt và vô vọng từ cô, trái tim anh ta nhói lại, cô gái trên lưng nhẹ bẫng, anh ta chợt đau lòng thay cho cô bé.

Sau đó định hỏi cô thêm, nghĩ thế nào lại thôi, đáp án đã quá rõ ràng, anh ta đoán cô bé đang sợ hãi, đôi tay ôm chặt cổ anh ta, sợ người ta sẽ vứt cô xuống, cả người đầm đìa mồ hôi nhưng vẫn dính chặt lấy anh ta.

Sợ nhưng không nói, tủi thân nhưng không rơi một giọt nước mắt nào, bị bỏ rơi mới biết thế nào là tự cứu lấy mình.

Bị người khác bỏ rơi, nhưng cô không bỏ rơi bản thân mình.

Hoàn toàn không giống một đứa bé bảy tuổi.

Bạch Chấn Dương không hiểu, một cô bé thông minh ngoan ngoãn là vậy, ai nỡ vứt bỏ, dù là nguyên nhân gì cũng không thể tha thứ được.

Tất cả đều là hằng số, là ký ức không thể quên, và có lẽ là cái giảm không thể nhỏ vì sâu trong lòng cô.

Bạch Chấn Dương đến Đại Lý đã nhà buổi chiều, anh ta nhận một bưu kiện chuyển phát nhanh ở trước cửa, bên trong phong thư mỏng dính có lẽ là một món đồ vuông vắn.

Trên phong thư không ghi địa chỉ và điện thoại người gửi, Bạch Chấn Dương liếc mắt một cái, nét chữ ấy rất quen thuộc, cầu thả lộn xộn, lác đác mấy nét bút, dường như người viết không mấy để tâm.

Từ nhỏ Dư Nam đã không thích luyện chữ, viết chữ cũng không nghiêm túc, vô số lần anh ta gò tay cô, nhưng cô không bao giờ chú tâm.

Bưu kiện chuyển phát nhanh do Dư Nam gửi, nhìn nét chữ chắc chắn anh ta không nhầm được.

Bạch Chấn Dương thần thờ, bóc phong thư ra, trên trong đựng một chiếc đĩa màu đen, mí mắt anh ta giật liên hồi, trong lòng đã có dự cảm, nhưng vẫn hi vọng dự cảm hoang đường của mình là sai.

Anh ta nhét đĩa vào trong máy tính, một lát sau, một người xuất hiện trong khung cảnh âm u, y nằm bò dưới đất con rúm người lại, khói thuốc, khăn giấy, rác rưởi, tham lam, sợ hãi, bẩn thỉu, con người xa lạ ấy dường như anh ta không quen.

Bạch Chấn Dương như bị hút mất linh hồn, cho đến khi đoạn video gần mười phút kết thúc. Căn phòng yên tĩnh vô cùng, bỗng nhiên ta giật phăng nguồn điện như kẻ điên.

Màn hình máy tính tối đen, phản chiếu gương mặt trắng xám của anh ta, khuôn mặt xấu xí ấy là thứ anh ta không muốn đối diện nhất. Anh ta đưa tay gạt tất cả đồ đạc trên bàn xuống đất, “xoảng” một tiếng, trong nháy mắt cả thế giới yên tĩnh trở lại.

Bạch Chấn Dương thở hổn hển, anh ta không biết Dư Nam đã xem đoạn video này hay chưa, anh ta không muốn phơi bày bộ mặt bẩn thỉu nhất, kinh khủng nhất trước mặt cô.

... “Ngoài bà nội ra giữa chúng ta sẽ chẳng còn một xu tình cảm nào hết.”

... “Nếu những thứ này không đủ... tôi sẽ trả cho anh.”

Bên tai vẫn còn văng vẳng câu nói ấy của Dư Nam, rất lâu sau, Bạch Chấn Dương bật cười tự giễu, cô đã xem hay chưa đâu còn liên quan gì, Dư Nam đã phán anh ta tội tử hình rồi, ngay cả gặp mặt một lần cũng không, dùng cách này để trả nợ cho anh ta.

Nhưng rốt cuộc là ai nợ ai, sau hành vi cầm thú của anh ta, mọi chuyện không thể tính toán rõ ràng được nữa.

* * * * *

Buổi sáng trước khi đến Xương Dung Dư Nam gửi chuyển phát nhanh, gửi trong thành phố nên trong ngày là đến nơi.

Giây phút gửi phong thư, Dư Nam ngẩng đầu lên nhìn, khoảng không trong xanh như biển khơi, không nhìn thấy đường chân trời, cô chậm rãi thở phào, cả người nhẹ nhõm.

Món đồ ấy như lời cuối cùng với anh ta, cũng như với quãng tình cảm ấy.

Cô đến Xương Dung.

Mấy ngày trước đến cục cảnh sát, Lữ Xương Dân thoát tội thành công. Đương sự không truy cứu, hơn nữa còn chủ động giúp gã làm sáng tỏ, cảnh sát cũng không còn gì để nói. Lữ Xương Dân thực hiện lời hứa, cho cô một trăm ngàn tệ, đồng thời sắp xếp cô đến trung tâm mua bán nhà đất.

Lữ Xương Dân đến mấy lần, chân vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, gã ngồi xe lăn để Vương Minh Toàn đẩy đi.

Bộ phận sales nằm ở một tầng riêng, tầng trên là phòng làm việc của tổng giám đốc, bộ phận tài vụ và bộ phận kỹ thuật. Khi lên tầng đến bộ phận sales, họ gặp nhau sẽ làm như không quen biết, gã chỉ liếc cô một cái, cô ngoan ngoãn hiền lành gọi tổng giám đốc Lữ.

Buổi tối, cô ngồi trên chiếc xe Du Tùng đậu ở con ngõ khuất phía sau.

Bầu trời nhanh chóng sẫm tối, trên con đường xung quanh thành phố chỉ có hàng xe nối đuôi nhau.

Xe của Du Tùng nhích từng bước, ngón tay anh gõ vào vô lăng theo nhịp: “Muốn ăn gì?”

Dư Nam trả lời: “Ăn gì cũng được.”

“Ồ, món này không dễ tìm đâu.” Anh véo mặt cô.

“Trò này cũ rích rồi, chẳng mới mẻ gì cả.” Cô nghiêng mặt đi, “Trương Thạc đâu?”

Du Tùng đáp: “Anh bảo cậu ta đi làm mấy chuyện. Đến đón cậu ta trước, sau đó cùng đi ăn.”

Giờ tan tầm là giờ cao điểm, phố xá kẹt cứng.

Xe không nhúc nhích, anh buồn chán, cầm bàn tay cô đang đặt trên đùi lên, nhéo vào lòng bàn tay: “Công việc ở Xương Dung thuận lợi không?”

Dư Nam nói: “Em không đến để làm việc, có gì mà thuận lợi hay không?” Cô ngẫm nghĩ, “Em quan sát mấy ngày, Xương Dung khá bình thường, ít nhất thì thoát nhìn bộ phận sales không có vấn đề gì, phương hướng của các anh có phải sai rồi không?”

“Rất bình thường, gã có ngu mới để lộ sơ hở trước mặt em.”

Dư Nam: “Sales là bộ phận tuyến trước của công ty, hoàn toàn không tiếp xúc đến nội dung chính.”

Du Tùng: “Cứ từ từ, đừng gấp, mấy ngày nay chưa nhìn ra manh mối nào đâu, nhưng cáo già dù lời đòi hơn nữa thì vẫn có ngày lòi đuôi.”

Dư Nam liếc anh: “Bây giờ anh kiên nhẫn thật đấy.”

Du Tùng cười một tiếng, không trả lời cô.

Một lát sau, Dư Nam hỏi: “Anh có suy nghĩ khác ư?”

“Có một.” Anh quay đầu lại nhìn cô: “Lát nữa nói với em.”

Dòng xe phía trước nhích dần, một tay Du Tùng nắm vô lăng, chân giẫm nhẹ ga.

Đại Lý vào buổi tối rất dễ chịu, mở cửa sổ ra, gió đêm tung tăng thổi vào, mang theo mùi vị tanh tanh mặn mặn.

Một bên là hồ, bên kia là chốn phồn hoa ồn ào náo nhiệt, đường quốc lộ vắt ngang chính giữa, dường như con đường này có thể dài đến điểm cuối cùng của thế giới.

Dư Nam nhìn khung cảnh bên ngoài, có điện thoại gọi tới, Du Tùng hất cằm: “Giúp anh nghe đi.”

Dư Nam đáp: “Anh không có tay à?”

Anh nhéo tay cô: “Đều không rảnh cả mà.”

Dư Nam hừ một tiếng, tay kia bấm nút nghe rồi đưa điện thoại đến tai anh.

Là Trương Thạc.

Giọng anh ta qua điện thoại nghe rất rõ ràng: “Anh Du, hai người đến đâu rồi, sao vẫn chưa đến?”

Du Tùng lừa anh ta: “Sắp rồi, còn năm phút nữa.”

Dư Nam cảm thấy buồn cười, nghe Trương Thạc gào tiếp: “Vội nhanh lên, em đói sắp chết rồi. Em đứng bên đường, anh đến là thấy em ngay.”

Du Tùng đáp ừ, quay đầu về.

Dư Nam lấy điện thoại xuống, cô hỏi: “Đây là gì?”

Anh nhìn cô, cười nói: “Là di động, em không biết à?”

Cô nguyền anh: “Hình nền di động nhìn quen lắm nhé, ở đâu vậy?”

Dư Nam nhìn chằm chằm di động mấy giây, tấm hình phía trên ẩm áp, mặt trời vừa ló rạng, ngọn núi phía xa xa chìm trong sương mù, con sóng trên mặt nước gần đó phản chiếu ánh sáng trong veo, gợn lăn tăn vì có gió thổi qua, chia ánh nắng thành những vẩy cá vàng vụn vỡ.

Tấm ảnh được chụp ngược sáng, ánh nắng chói chang, mặt hồ chiếm một góc lớn, ven hồ có một bóng hình nhỏ bé, người hơi nghiêng, tóc tung bay phất phơ, không nhìn rõ gương mặt.

Người đó quá bé, đứng trong một góc bức ảnh, hoàn toàn chìm ngấm trong khung cảnh.

Du Tùng chỉ nói: “Mặt trời mọc.”

“Anh chụp à?”

Du Tùng đáp: “Tìm trên mạng đấy.” Anh nhéo tay cô: “Đẹp không?”

“Tạm tạm.” Cô lại nhìn thêm lần nữa rồi mới đặt di động về chỗ cũ, sau đó rút tay ra: “Nghiêm túc lái xe đi, nhìn đường kìa.”

Du Tùng không buông tay ra, trước mặt là đèn đỏ, anh dừng xe, kéo tay cô lên miệng hôn một cái rồi mới thả ra.

Dư Nam chế giễu: “Anh biết cách thấy khe hở thì nhét kim vào (1) thật đấy.”

Anh cười xấu xa: “Dạy anh đi, nhét thế nào?”

Dư Nam lười để ý đến anh, nhưng anh không chịu bỏ cuộc: “Hỏi em đấy, nhét thế nào?”

Dư Nam hỏi ngược lại: “Anh là kim à?”

Du Tùng: “Là kim hay là gậy sắt em còn không biết sao?”

Một lát sau, Dư Nam cười nói: “Không biết, nhưng em từng nghe một câu, có công mài sắt có ngày nên kim.”

Du Tùng nghe xong lườm cô một cái sắc lẹm, Dư Nam nhướn mày với anh, nét mặt khiêu khích.

Anh chột chột cô, tự cười thành tiếng: “Đừng đắc ý, nếu không em tự làm tự chịu.”

Dư Nam nghiêm túc, không dám chọc nữa.

Cười đùa mấy câu, con đường nhanh chóng rút ngắn lại, qua một giao lộ, vừa hay nhìn thấy Trương Thạc đang cúi mắt ngắm trông đứng bên đường.

Anh ta gào khóc kêu đói, bèn mua luôn hai củ khoai lang nướng bên đường, sau khi lên xe đưa cho người phía trước một củ, có vẻ giận dữ.

Dư Nam đón lấy củ khoai, khoai vừa nướng xong, vẫn còn nóng phồng tay.

Cô hít hà mấy cái, bóc lớp vỏ thơm lừng bên ngoài ra, để lộ màu vàng óng ả bên trong, mật vẫn đang chảy.

Dư Nam hấp tấp cắn một miếng.

Cô xuyết xoa, Du Tùng tranh thủ nhìn cô: “Ngọt không?”

Dư Nam không ngẩng đầu lên: “Ngọt lắm.”

“Ăn ít thôi, lát nữa còn ăn cơm.”

Cô để ngoài tai, lại cắn thêm một miếng lớn nữa, một lúc sau, Du Tùng nói: “Cho anh miếng.”

Cô nhìn anh, không nói gì, bóc vỏ đưa đến bên miệng anh.

Du Tùng nhìn đằng trước, Trương Thạc nhai nhồm nhoàm, nửa củ khoai đã bị chén sạch.

“Ngọt quá.” Anh nhận xét.

Chỉ với mấy miếng hai người đã tiêu diệt sạch sẽ củ khoai lang. Trương Thạc ngồi phía sau nhìn đến đờ người, anh ta lặng lẽ trợn mắt: “Đừng ăn nữa, nói chuyện đằng hoàng đi.”

Du Tùng nói: “Cậu nói đi.”

Trương Thạc ngồi ngay ngắn lại: “Em tìm thấy nhà của người họ Đặng đó rồi, nhưng nhà ông ta đã không có người ở từ lâu, em hỏi hàng xóm gần đấy, họ đều nói ông chủ nhà đã chết từ nhiều năm trước, nghe nói ông ta xảy ra tai nạn khi làm việc trong công xưởng, lúc đó nhận được khá nhiều tiền, nhưng mấy năm trước con gái bị ung thư, tiền thì tiêu sạch nhưng người không cứu được.”

Du Tùng nhìn anh ta qua kính chiếu hậu, bắt giắc chau mày: “Vậy đứa bé thì sao?”

“Anh đừng vội.” Trương Thạc nói tiếp, “Nghe nói đứa bé đi theo anh trai hay ai đó, họ thường làm việc bên đó, chắc không quá khó tìm.”

Dư Nam hỏi: “Các anh đang tìm ai à?”

Trương Thạc trả lời: “Cô bé năm ấy bị lừa bán cùng Tân Tả.”

Dư Nam đang lau tay chợt khựng lại, nhìn kính chiếu hậu: “Sao các anh lại tìm cô ấy?”

Trương Thạc tựa người về phía sau, “Anh Du nói, chỗ của Lữ Xương Dân bưng bít kĩ càng, không tìm thấy đầu mối, hồi xưa cô ấy từng tiếp xúc với Tân Tả, có lẽ sẽ biết gì đó.”

Hết chương 39

(1) Thấy khe hở thì nhét kim vào: Biết tận dụng cơ hội mọi lúc mọi nơi

40. Chương 40

Mốc dịch

Trương Thạc nói: “Em đã để lại số điện thoại ở chỗ hàng xóm rồi, chỉ cần người đó xuất hiện, em bảo họ lập tức gọi điện cho anh.”

Du Tùng: “Vậy chỗ đó dễ tìm không?”

“Bình thường.” Anh ta thuận mồm, “Số 37 đường Du Hoa, gia đình họ mở xưởng làm đậu phụ, cả con đường chỉ có duy nhất một nhà. Lúc sắp đến đường cái, xung quanh có động tĩnh gì chắc chắn phải để ý. Anh Du, liệu cô ấy có biết tin tức của Tân Tả không?”

Du Tùng ngẫm ngẫm trong giây lát: “Không chắc, lúc ấy còn quá nhỏ, có lẽ không nhớ được.

Trương Thạc mở to mắt: “Vậy sao anh còn bảo em tốn công đi tìm?”

Du Tùng liếc anh ta một cái qua gương chiếu hậu: “Nếu không cậu làm gỏi Lữ Xương Dân đi, tôi không bảo cậu đi tìm nữa?”

Trương Thạc ngơ ngác: “Làm thế nào?”

Anh gác tay lên khung cửa sổ, nở nụ cười sâu xa: “Tôi không quan tâm.”

Trương Thạc nhìn nét mặt không có mấy suy nghĩ tốt đẹp của anh, anh ta rút vai lại: “Em làm gỏi tên họ Đặng kia vẫn hơn.”

Du Tùng cười thành tiếng, phía trước là con đường tràn ngập các quán ăn, tiếng người ở hai bên đường ầm ĩ, có quán ăn nhỏ, có hàng quán lớn, tiếng mua bán gọi rượu không ngớt bên tai. Cũng có nhà hàng cao cấp, nhà hàng đồ tây, mặt tiền nổi bật khí chất thanh tao, phục vụ thượng hạng.

Anh tìm một chỗ dừng xe, nghiêng đầu nhìn: “Nghĩ gì thế, sao này giờ đều không nói gì?”

Dư Nam tháo dây an toàn: “Nghe các anh nói chuyện mà.”

Du Tùng không hỏi gì thêm, rút điều thuốc ra cho vào miệng ngậm, nhưng không châm: “Ăn món xào được không?”

Dư Nam trả lời: “Tùy anh, anh quyết định đi.”

“Lại tùy?” Anh cười búng tay vào gáy cô, sau đó hỏi Trương Thạc: “Cậu muốn ăn gì?”

Trương Thạc thò đầu ra nhìn xung quanh một vòng: “Ở đây có nhà hàng lẩu Tứ Xuyên, em muốn ăn lẩu.”

Du Tùng nhét hộp thuốc lá và bật lửa vào túi, mở cửa xe ra: “Vậy ăn món xào đi.”

Trương Thạc: “...”

Họ không đến nhà hàng cao cấp, chỉ vào bờ một nhà hàng món bắc.

Thức ăn rất đầy đặn, đều được đựng trong đĩa to.

Cả bữa ăn Dư Nam đều rất yên lặng, vốn dĩ lúc bình thường đã nói rất ít, bỗng nhiên bây giờ im ắng, Du Tùng nhìn cô mấy lần, gắp vào bát cô một miếng củ cải tía hoa dùng để trang trí món ăn, để ép cô nói: “Bà dì nhà anh đến hả?”

Dư Nam lườm anh một cái sắc lẹm, bỏ củ cải ra.

Du Tùng hỏi: “Không ngon miệng à?”

Dư Nam chê anh phiền, mày chau lại: “Anh ăn đi.”

Du Tùng không ép cô nữa, gọi ông chủ làm canh đậu phụ nấu sủi tăm cho cô.

Hai người nói chuyện, Dư Nam không lên tiếng, chỉ cúi đầu uống canh, mức từng thìa một, cho đến khi uống hơn một nửa bát canh đậu phụ.

Trên đường về đi qua một cửa hàng tiện lợi, Du Tùng dừng xe đi vào trong, không bao lâu sau lại ra ngoài với hai tay không, Trương Thạc tò mò: “Anh định mua gì vậy?”

Du Tùng không trả lời anh ta.

Anh lái xe lượn hai vòng, mấy cửa hàng tiện lợi đều không có thứ anh muốn mua.

Dư Nam cũng hỏi: “Rốt cuộc anh muốn mua gì?”

Du Tùng không đáp, nâng cổ tay lên xem giờ: “Mới tám giờ, muốn tìm chỗ nào ngồi một lát không?”

Ngoài miệng thì hỏi thế, nhưng đã lái xe về phía công trường.

“Chỗ anh sống à?”

Anh “ừ” một tiếng.

Dư Nam không có hứng thú gì: “Anh đưa em về ư?”

Anh nhìn cô: “Muốn sống ở đây anh cũng không có ý kiến gì.”

Trương Thạc ngồi phía sau nghe đến đây thì hừ hừ mấy tiếng: “Muốn đến thì chuẩn bị sẵn đi, đến lúc đó cô đừng hối hận.”

Dư Nam hỏi: “Đầm rồng hang hổ à?”

Trương Thạc nghĩ ngợi rất lâu để tìm từ, cuối cùng thốt ra một thành ngữ: “Rắn chuột cùng ổ” (1).

Dư Nam: “...”

Xe Du Tùng lái xe đến ngoài công trường, vừa hay đối diện con đường có một cửa hàng tạp hóa, mặt tiền cũ kĩ, hàng hóa bên trong chật ních, bên ngoài để mấy cái tủ lạnh.

Du Tùng nhìn lướt qua, dừng xe lại, mấy phút sau anh xách một cái túi về.

Chiếc túi thoát nhìn không nặng, nhẹ bẫng, được gió thổi lật phật.

Người nọ đi tới bên xe, màn đêm chôn vùi anh trong bóng tối. Trên đường có xe, anh dừng lại, để xe đó đi trước, đèn xe phản chiếu gương mặt anh, chia đôi sống mũi thẳng tắp, nửa sáng nửa tối.

Đoạn đường chỉ mười mấy mét, nhưng từng chiếc xe lao qua như con thoi, như dải lụa chia cách giữa họ, nhìn sao mà xa vời không với tới.

Dư Nam rời tầm mắt đi, Du Tùng lên xe, ném thẳng cái túi lên đùi cô.

Mặt Dư Nam đầy vẻ nghi hoặc, mấy giây sau, cảm giác lạnh lạnh thấm vào da thịt, cô mở túi ra.

Bên trong có mấy cái túi nhỏ cỡ bằng lòng bàn tay, bên trên in hoa văn trắng đen nổi bật, chính giữa là hai chữ to bự “Tùy Biến.”

Dư Nam cầm một cái lên, lắc lắc với anh: “Chỉ để mua cái này à?”

Du Tùng lái xe vào công trường, mắt nhìn phía trước miệng thản nhiên nói: “Có người nếu không ăn được món này thì sẽ xụ mặt cả buổi tối.”

Dư Nam không nói gì, ném cho Trương Thạc ngồi phía sau, trong túi còn hai ba cái.

Món đồ lạnh này đã từng phổ biến một thời, bây giờ trong thành phố rất ít thấy, mấy cửa hàng tiện lợi thông thường hầu như không có.

Ban này anh vòng qua mấy con đường, hóa ra là để tìm thứ này.

Dư Nam bóc ra cắn một miếng, vị sữa vừa đủ, bên trong là nhân chocolate, ăn vào miệng mềm mại mát lạnh, một cảm giác hoàn toàn khác.

Du Tùng kéo phanh tay xuống, nhìn cô: “Cười chưa? Vui chưa?”

“Chạy nhiều nơi như thế, chỉ để mua món này để em vui thôi sao?”

Du Tùng châm thuốc, kéo cửa kính ô tô xuống, gió đêm mùa này đã mang theo hơi lạnh.

Dư Nam khích lệ anh: “Anh vẫn để tâm đến em ha? Chiều em vậy ư?”

Du Tùng nửa cười nửa không nhìn cô, Trương Thạc muốn hóng hớt, nhưng cảm thấy mình làm thế thì không hay ho cho lắm, anh ta lắc đầu: “Em nghe không hiểu, em về ngủ trước đây.”

Trương Thạc chạy ra ngoài như một làn khói.

Lúc này Du Tùng mới nói: “Đừng nói khoác mà không biết ngượng, chiều em à?” Anh cười giấu cợt, “Chỉ là đồ trẻ nhỏ chơi thôi.”

Anh hút xong một điếu thuốc, Dư Nam cũng ăn xong kem, cô đưa cái túi cho anh: “Anh không ăn à?”

“Đều cho em cả.”

“Em ăn không hết.”

“Từ từ mà ăn, vẫn còn thời gian.” Anh chỉnh ghế của mình xuống thấp hơn, nửa nằm xuống, bên trên là cửa sổ trời, thấp thoáng nhìn thấy bầu trời đầy sao.

Dư Nam tiếp tục ăn: “Anh sống ở đây ư?”

Bên trái là công trường, dưới ánh trăng có thể nhìn rõ xi măng cốt thép đang được dựng lên, phóng tầm mắt xa hơn, màn đêm tối đen như mực và vài bóng người lác đác, bên phải là một dãy nhà được dựng bằng tôn, gồm hai tầng, bóng đèn tròn bên trong sáng bừng, nhóm đàn ông đang hò hét ầm ĩ.

Du Tùng hát cảm: “Phía trong cùng ở tầng hai là phòng của anh.”

Cô đưa mắt nhìn theo, thấy một căn phòng không bật đèn phía trong cùng: “Anh khá gần dân đấy chứ.”

Dư Nam ăn liền ba cây kem, ăn xong cây cuối cùng miệng cũng đông cứng lại, tay cô quệt vào cánh tay mấy cái, lông măng đều dựng đứng cả lên

Du Tùng nhìn cô từ trên xuống dưới, mùa này mà cô vẫn mặc áo ba lỗ và quần đùi, muốn mắng một câu “sao em không chết vì cóng luôn đi”, nhưng nghĩ xong thì kiềm chế lại.

Anh kéo cô tới, để cô nằm lên người mình, khép hai cánh tay vào, cả người cô nằm ỏ trên ngực anh.

Dư Nam khẽ thở dài một tiếng, khắp người đều vương mùi kem vừa ăn, ngọt đến phát ngấy.

Đàn ông và phụ nữ luôn không giống nhau, đàn ông mạnh mẽ như thép, còn phụ nữ mềm mại như bông ngâm trong nước, yếu ớt mỏng manh, chỉ cần vò một cái thôi sẽ chảy nước ngay. Du Tùng cảm thấy có cục bông bông bênh lướt nhẹ qua ngực, cô vô thức cọ mặt mấy cái vào ngực anh.

Anh khép mắt, nghe thấy thanh âm máu đang chảy trong cơ thể mình, bèn nhấc cằm cô lên, len lỏi vào khoang miệng cô, tỉ mỉ càn quét chiếc lưỡi, hàm răng, nhấm nháp dư vị còn sót lại giữa môi răng cô.

Dư Nam ngoan ngoãn thuận theo, như chú mèo nhỏ mềm mại dựa vào anh.

Hơi thở hỗn loạn. Du Tùng muốn nhiều hơn nữa.

Bên ngoài vang lên tiếng cười ồn ã, mấy người đàn ông xách chậu rửa và khăn mặt, để tay trần đi ra ngoài, dùng vòi hoa sen nổi với ống nước mềm trước mặt, đàn ông không sợ lạnh, cứ thế mà gội thẳng nước lạnh lên người.

Có người chú ý đến chiếc xe, mở to mắt ra nhìn, vẫn có người không sợ chết, cùng đồng thanh huýt gió.

Du Tùng dừng lại, chỉnh lại quần áo cho cô: “Mình xuống xe đi dạo nhé?”

“Vâng.”

Du Tùng xuống xe mắng: “Nửa đêm nửa hôm, mẹ nó om sòm inh ỏi làm gì, cút cút cút...”

Mấy người càng cười dữ hơn, anh đưa cô đi về phía công trường, cách dãy phòng làm bằng tôn ấy càng lúc càng xa, ánh đèn vàng mờ tạo thành một dải, tiếng cười nói của đàn ông ngày một xa dần, dường như cô đã vào một thời không khác.

Du Tùng chỉ về phía trước: “Chỗ này Đại Bình Địa giai đoạn một, tổng thể nhà lầu đã thi công xong, đang xanh hóa tiểu khu, cuối tháng này có thể bàn giao.”

Dư Nam đã nhìn thấy sa bàn kiến trúc trong trung tâm mua bán nhà đất, cô ừ một tiếng, “Em đã xem báo cáo kinh doanh rồi, tình hình kinh doanh rất bình thường, nhưng kì lạ là, mức tiêu thụ tòa nhà số ba tốt lạ thường.”

“Số ba?” Du Tùng nói, “Đều là diện tích nhỏ?”

“Đúng vậy, cơ bản thì giá thành rất thấp, hầu như không có vay tiền trả góp, đều thanh toán hết trong một lần.”

Du Tùng cảm thấy kì lạ, nhưng kì ở đâu anh lại không rõ.

Hai người tiếp tục đi về phía trước.

Ngày khởi công của Đại Bình Địa giai đoạn hai không tới mấy hôm nữa là đến, có cái chỉ vừa mới đào móng, có cái vừa mới xây xong tầng một, xung quanh giăng một tấm lưới bảo vệ màu xanh.

Đường rất tối, Du Tùng kéo tay cô: “Sợ tối à?”

Dư Nam hỏi: “Đến đây làm gì?”

“Em nói xem?”

Dư Nam lườm anh: “Đúng là đủ biến thái.”

Anh cất tiếng cười trầm thấp: “Em không thích biến thái ư?”

Anh cúi người cùng cô chui qua tấm lưới bảo vệ, bên trong vừa mới xây, một đống đồ chất trước cửa nên không dễ vào, Du Tùng nâng eo cô lên, đưa cô vào bằng cửa sổ, sau đó nhẹ nhàng nhảy qua, cũng đi vào theo.

Dư Nam được anh dắt tay vào, không nhìn thấy anh, chỉ nghe thấy hơi thở và tiếng tim đập yếu ớt của mình. Cô bị đè lên tường, nụ hôn nóng bỏng ập tới.

Bầu không khí tối đen không nhìn thấy năm đầu ngón tay, màn đêm phóng đại nguy hiểm và bất ngờ lên vô số lần, adrenaline trong cơ thể không ngừng tăng cao, kích thích và cảm xúc không thể nào so sánh.

Anh đi xuống dưới, Dư Nam ôm đầu anh, trong lòng nghĩ, mình cũng thật biến thái.

Cô cảm thấy rốn mình ẩm ướt, chiếc khuyên con cá đang bơi rữ xuống, Dư Nam cúi đầu, nhưng không nhìn thấy gì cả.

Anh mở miệng, hỏi một câu: “Thích cá à?”

“Không có tình cảm gì đặc biệt.”

“Vậy tại sao lại đeo khuyên con cá?”

Dư Nam đáp: “Em họ Dư (2) mà.”

“Chỉ vậy thôi à?”

“Đúng thế.” Cô nói.

Anh hít sâu một hơi, quay về nơi ấy, dùng đầu lưỡi liếm nhẹ.

Bụng dưới Dư Nam co lại, ban nãy vừa ăn kem xong sắp đóng thành băng, giờ đây cả người nóng rực, như thiêu như đốt, như sắp bùng cháy.

Du Tùng giầy vò cô, chiếc quần đùi mỏng được anh nhẹ nhàng kéo xuống, rơi xuống đất, cô không dám tin anh tiếp theo anh sẽ làm thế.

Tiếng nước nở vang lên: “Đừng...”

Đầu Du Tùng tới gần hơn.

Trong nháy mắt, Dư Nam gần như ngẹt thở, trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng Du Tùng cũng đứng lên, hơi thở nóng hổi, anh thì thầm bên tai cô: “Anh muốn tặng em một món đồ giống thế.”

“Hả?”

“Vẫn chưa làm xong, đợi làm xong rồi anh đưa cho em.”

Dư Nam không hiểu anh đang nói gì, trong bóng tối chỉ nghe thấy tiếng chốt mở cửa thất lừng da.

Du Tùng muốn Dư Nam ngủ lại ở chỗ mình, nhưng cô kiên quyết đòi về, lên xe nghỉ ngơi một lát, Du Tùng đưa cô về nhà.

Về đến nhà Dư Nam tắm nước nóng trước tiên, sau đó cô tắt điện nằm lên giường. Trở tới trở lui một lúc lại ngồi dậy, trên bàn có một quyển sổ, cô vạch vài nét lên trên, rồi quay về giường, cuối cùng ngủ thiếp đi.

Ánh trăng rơi vào quyển sổ, bên trên lác đác mấy chữ:

“Xưởng đậu phụ, số 37 đường Du Hoa.”

Hết chương 40

(1) Rắn chuột cùng ổ: Vàng thau lẫn lộn

(2) Trong tiếng Trung, Dư và Cá phát âm giống nhau, đều là “Yú”

Móc: Đọc lại mấy chương cũ thấy có mấy chỗ mình dịch sai, thôi thì đến cuối beta lại tử tế rồi đóng ebook vậy.

41. Chương 41

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đường Du Hoa là một con phố cũ của Đại Lý, nhà cửa cổ kính, đường không rộng, hai bên đường mở rất nhiều loại cửa hàng, cái gì cũng bán.

Người đến người đi, phần lớn dùng xe đạp thay đi bộ, ít khi có xe tư nhân đi qua con đường này, nếu có đi qua, nghênh ngang điều hành, từ đầu phố đến cuối phố.

Xưởng đậu phụ của Mã gia nổi tiếng gần xa, trong mấy con phố quanh đây, không ai là không biết đến, thời điểm tan tầm, trước cửa có một dòng người xếp hàng rất dài, chờ mua đậu phụ mới ra xưởng, trên mặt đậu phụ còn bốc hơi nóng, trực tiếp gói vào trong túi, cho thìa nhựa nhỏ vào đảo đều rồi ăn, ngọt ngào thanh mát, vào miệng là tan, dư vị vô tận.

Hôm nay chị Mã buôn bán rất lời, những khay đậu vừa mang ra đã bán hết sạch, phía trước vẫn còn một nhóm người đang xếp hàng, chờ mẻ tiếp theo.

Có một cô gái đứng cuối hàng, đậu phụ ngon, mọi người xung quanh ào lên, túm năm tụm ba mua hết, đến lượt cô, trên khay chỉ còn một góc đậu phụ bị khuấy nát.

Chị Mã nói: “Chỗ này nát rồi, cô đừng mua, khay mới lập tức lên ngay.”

Cô khựng lại: “Chị cứ lấy chỗ này đi.” Cô lại hỏi: “Có thể dùng thìa ăn trực tiếp luôn đúng không ạ?”

Chị Mã vừa múc đậu phụ vừa quan sát người trước mặt, dùng bốn chữ “Mỹ lệ động lòng người” (1) để hình dung cô.

Cô có vầng trán cao, tóc đen vuốt ra đằng sau buộc đuôi ngựa, đuôi tóc vẫn thành hình bánh quai chèo (2), cần cổ thon dài, ngực đầy đặn, hông nở eo thon, chân dài thẳng tắp, dáng người vô cùng cân xứng.

Mặt mũi rất xinh xắn, không chê vào đâu được, khí chất nổi bật xuất chúng. Có chút lãnh đạm, nhưng không làm người khác khó chịu.

Chị Mã nói: “Cô không phải người ở đây đúng không?”

Cô cười một cái, không nói chuyện.

Chị Mã đưa đậu phụ cho cô, hướng dẫn cô thổi như thế nào, lại cầm thìa nhựa nhỏ, nhẹ nhàng chọc vài cái lên đậu phụ, hương đậu toả ra bốn phía, thoang thoang lan xa.

“Cô ném thử xem?”

Cô lấy thìa nhỏ, múc lên đưa vào trong miệng, không cần nhấm nuốt, đậu phụ thuận theo cổ họng trượt xuống.

Mắt chị Mã đầy vẻ mong đợi nhìn cô, cô cười khê: “Rất thơm.”

Nghe được lời đánh giá, chị ta cười đắc ý, đuôi mắt loan ra hiện rõ những vết chân chim.

Cô mở miệng, muốn hỏi mấy câu, chợt trong nhà có người gọi vọng ra, đối phương vội vã chạy vào, khay đậu phụ mới được bưng lên mặt bàn, đám đông lại như tổ ong ủa đến.

Dư Nam lùi ra sau, cạnh cửa có một chiếc ghế gấp nhỏ, cô ngồi xuống, chậm rãi múc ăn đậu phụ trong tay.

Bóng cô được ánh đèn đường chiếu càng ngày càng rõ ràng, gió đêm thổi lạnh ngón tay. Dưới ánh đèn mờ, người qua đường với khuôn mặt mệt mỏi vội vàng về nhà.

Khay đậu phụ cuối cùng đã bán hết, chị Mã bưng khay lên xoay người, bỗng dừng sững sốt, cô gái vừa rồi còn chưa đi, chống cằm ngồi trên ghế nhỏ trước cửa, ánh mắt nhìn thẳng ra phố, khóe miệng như có như không cong lên.

“Em gái ơi?” Chị ta gọi một tiếng: “Sao giờ này cô còn chưa đi?”

Dư Nam đứng lên: “Chị gái, tôi muốn hỏi chị một chuyện.”

Chị Mã lại đặt khay xuống, vẻ mặt tò mò: “Có chuyện gì thế?”

“Gần đây có nhà họ Đặng, chị biết không?”

Chị Mã ngẩn ra, nhìn kỹ cô từ đầu đến chân một lần nữa, nói thầm một câu: “Lại có người hỏi rồi.”

Dư Nam không hé răng, đương nhiên biết trước đó đã từng có người hỏi.

Chị ta nói: “Bây giờ nhà con bé đang để trống, Song Nhi không thường trở về, có khi một hai tháng mới trở về quét tước một lần.”

“Song Nhi?”

Chị Mã nói: “Ừ, Đặng Song, cô là gì của con bé?”

Dư Nam đón hạ: “Tôi là chị bên họ hàng xa của cô ấy.”

Mắt chị ta sáng ngời: “Vậy người anh họ hai ngày trước đến tìm Song Nhi cô có quen không? Anh ta có để lại số điện thoại cho tôi, để tôi liên lạc với anh ta. Thằng nhóc kia miệng rất ngọt, mặt mũi cũng đẹp trai, luôn miệng gọi chị, còn giúp tôi bán vài khay đậu phụ đấy.”

Dư Nam: “...”

Cô cười gượng một tiếng, chị ta là người nhiệt tình, cũng thích hóng chuyện, không cần cô trả lời, đã chỉ chỉ sang bên trái: “Chỗ kia kìa, đi vào ngõ nhỏ phía trước, quẹo trái đến hộ thứ hai thì chính là nhà của con bé.”

Dư Nam hỏi: “Vì sao cô ấy lại không ở đây?”

Chị ta buông tiếng thở dài: “Từ ngày lão Đặng chết thì không còn ai ở nữa rồi, mẹ con bé mỗi ngày đều kéo người về chơi mặt chược, cuối cùng cũng chết. Con bé sống vất vưởng bên ngoài, cả ngày ở bên cái thằng không có việc đàn ông, giờ không thấy bóng dáng đâu.”

“Cô ấy lớn lên ở đây sao?”

Chị ta nói: “Số con bé này khổ lắm, người thân ở quê đưa nó lên đây, lão Đặng vẫn luôn nói từ nhỏ nó sống ở nông thôn với ông bà, bảy tám tuổi mới đón về.” Chị ta vừa nói vừa ngồi xuống, cũng ra hiệu bảo Dư Nam ngồi: “Mấy năm mới đến con bé rất nghịch ngợm, thường xuyên đối nghịch với bố mẹ, mỗi khi mẹ nó

đánh nó, lão Đặng lại ra ngăn cản, đau xót như bảo bối. Qua một hai năm mới thân thiết được với lão. Chỉ tiếc...”

“Chỉ tiếc gì ạ?”

“Lúc ấy Lão Đặng là công nhân nhà máy, trực công từ sáng đến tối, trong lúc buồn ngủ, đầu bị cuốn vào máy, đầu thân tách rời, chết ngay tại chỗ.” Chị ta run rẩy: “Đừng nhìn Song Nhi ngày thường thích tranh cãi với lão Đặng, khi đó con bé đã quỳ đứng ba ngày trước linh cữu của lão, ai khuyên cũng không được, cuối cùng chân sưng đến không đứng nổi.”

Dư Nam cúi đầu, siết chặt thìa nhựa trong tay.

Chị Mã lau nước mắt, “Thế nên bất kể con bé có làm gì, người thân vẫn nhiệt tình quan tâm đến nó, Song Nhi là đứa trẻ hiếu thuận, mẹ con bé chưa từng cho nó sắc mặt tốt, nhưng mấy năm bị bệnh luôn do một tay con bé chăm sóc, lẳng lặng đưa tiễn bà ta.”

Cổ họng Dư Nam nghẹn ắng lại, kéo dài một lúc, sau khi ngực hết đau nhức cô mới nói “Chị Mã, vậy nếu cô ấy trở về, phiền chị...”

Dư Nam còn chưa dứt lời, đầu đường bỗng nhiên truyền đến tiếng động cơ phanh chói tai, theo sau là hai tiếng động, “Rầm –”

“Á –”

Hai người đồng thời nhìn về phía đó, một chiếc Mitsubishi màu bạc nghiêng ở ven đường, có người ngã ngồi trước bánh xe, xe đạp đổ sang một bên, bánh xe vẫn không ngừng chuyển động.

Người qua đường lập tức vây quanh.

Chị Mã “ối giời” vỗ đùi, Dư Nam quay đầu lại nhìn chị ta.

“Kia không phải là Đặng Song sao!”

Dư Nam nhú mày: “Chị nói người bị đâm hả?”

“Đúng thế, người mặc váy vàng ngồi trên mặt đất kia kìa.”

Dư Nam đi sang phía bên đó, chị ta lấy lại tinh thần gọi cô hai tiếng “Này này”, Dư Nam không quay đầu lại, cô nhớ ra gì đó, vội vàng lấy một tờ giấy đã nhăn nhúm từ trong túi ra, trên giấy viết một dãy số xiêu xiêu vẹo vẹo.

Bên kia đường đã bị người vây kín như nêm cối, người lái xe còn ngồi trong xe, là một tên tai to mặt lớn, béo núc ních, trên cổ một đeo một sợi dây chuyền vàng.

Ông ta nói bắn cả nước miếng, gào về phía đám đông: “Cút ra, cút hết ra cho ông...”

Người qua đường chỉ chỉ trỏ trỏ, đứng xem náo nhiệt, xe ông ta không thể nào di chuyển được.

Đặng Song ngồi dưới đất mãi không chịu đứng dậy, cô ta đỡ một chân, cắn môi chịu đựng, ra vẻ như rất đau.

Có người đi đường không nhận được: “Ông đụng vào người ta, còn muốn chạy à?”

“Đúng đúng, làm cô gái ấy không đứng lên nổi...”

Tên béo chỉ vào người nọ mắng hai câu, trong đám người đột nhiên có một người đàn ông lao ra, tóc vàng hoe, đeo khuyên tai, đây về lưu manh.

Anh ta ngồi xổm xuống làm bộ làm tịch nhìn Đặng Song, đứng lên chỉ vào tên béo kia, đồng hồ IWC (3) trên cổ tay ánh lên sắc vàng hồng, vô cùng bắt mắt.

“Mày va vào vợ tao mà còn định chuồn đi à, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?”

Tên béo nói: “Ngã tư đường bật đèn xanh, cô ta bỗng nhiên xông ra, tao căn bản không va vào cô ta, là chính cô ta ngã xuống.”

Tên tóc vàng nói: “Người dân ở đây nhiều như vậy, mà lại tăng tốc trên đường là sao? Mẹ nó đi như đua xe mà còn cãi à?”

Tên béo không kiêu ngạo được như trước, lặp lại câu “Tao không va vào cô ta.”

Tên tóc vàng đá một cái vào bánh xe: “Mày xuống xe cho tao.”

Tên béo kia kinh hãi, bắt nạt kẻ yếu, tên tóc vàng kéo cửa xe, ông ta vội ấn vào nút điều khiển, định nâng cửa kính lên, tên tóc vàng túm cổ áo tên béo: “Muốn chạy à? Xuống xe cho tao, bồi thường đi.”

Hai người giằng co trước cửa sổ, tên béo nói: “Các người là kẻ lừa đảo.”

“Đừng mẹ nó nói lời vô nghĩa, mau bồi thường đi, bằng không đừng trách tao không khách khí.”

“Đừng đánh nhau nữa.” Trong đám đông có người lên tiếng: “Đưa người đi bệnh viện trước đã.”

Bên này yên tĩnh một chút, Dư Nam ngồi xổm trước mặt Đặng Song, hỏi một câu: “Cô cảm thấy thế nào?”

Mặt Đặng Song xám ngoét, trán đầm mồ hôi, đáng thương nhìn cô: “Tôi đau, chân tôi rất đau.”

Tên béo vẫn bị tên tóc vàng túm cổ áo, muốn chạy đi cũng không được.

Ông ta khúm núm nói: “Mày, mày muốn bao nhiêu.”

Tên tóc vàng không thèm quan tâm người trên mặt đất: “Đưa hai vạn đây.”

Tên béo trừng lớn mắt: “Tao không có nhiều như vậy.”

“Thế thì mày đưa dây chuyền vàng trên cổ mày đây.”

“Cho mày mày dám lấy không?” Phía sau có người nói.

Tên tóc vàng quay đầu lại, hai giây sau, bỗng nhiên co rúm người.

Du Tùng Trương Thạc đứng phía sau anh ta, Trương Thạc tức giận, ánh mắt nhìn anh ta như muốn giết người.

Du Tùng đứng bên cạnh không hé răng, nhìn về phía người ngồi xổm trên mặt đất, ánh mắt hai người chạm vào nhau, Dư Nam tránh né nhìn sang một bên.

Trương Thạc xông lên trước, anh ta cao hơn tên tóc vàng một cái đầu, đáng người cường tráng, túm anh ta như túm gà.

Lần trước nếu không bị bọn họ trói trên giường, căn bản sẽ không bị tức đến ghen như thế này.

Tên tóc vàng ngẩng đầu, ương ngạnh nói: “Mày là ai? Tao không quen mày.”

Trương Thạc nói: “Không quen hả? Nhưng ông đây dểch quên được mày. Tiền mày lừa được của tao đâu? Lấy ra đây.”

Lời nói suông, anh ta không có chứng cứ, tên tóc vàng ưỡn ngực: “Mày đừng có ngậm máu phun người, mày nói quen tao thì nghĩa là quen à? Mày nói tao lừa tiền thì nghĩa là tao lừa tiền chắc?”

Trương Thạc nắm cổ tay anh ta, cưỡng chế giơ lên: “Đồng hồ này là bản giới hạn toàn thế giới, sau khi xuất xưởng sẽ được đánh số, thông tin người mua có thể tra trên mạng lưới website, mày không chối được đâu.”

Anh ta tháo đồng hồ ra, tên tóc vàng rụt cổ lại, không dám nói gì.

Trương Thạc nói với đám đông: “Mọi người giải tán đi, hai người này là bọn lừa đảo, đừng hóng chuyện nữa, chờ lát nữa tôi sẽ áp giải bọn họ đến cục cảnh sát.”

Đám đông xôn xao, tự động mở ra một con đường nhỏ, thả cho tên béo kia đi.

Đặng Song ngồi dưới đất: “Này này, ông đừng đi, chân tôi đau, không thể cử động, ông đưa tôi đến bệnh viện đã.”

“Cô câm miệng.” Trương Thạc tức đến ngứa răng.

Anh ta không biết người bọn họ muốn tìm chính là cô ta, hôm trước bà chị bán đậu phụ bảo đứa trẻ đó tên là Đặng Song, anh ta còn cảm thấy quen tai, nhưng không nhớ ra mình đã từng nghe ở đâu. Vừa rồi khi chen vào đám đông, thấy người bên trong là cô ta với tên tóc vàng kia, hận không thể lập tức bóp chết cô ta.

Đặng Song méo miệng, không nói nên lời.

Trương Thạc quay đầu lại, tên tóc vàng không biết khi nào đã không còn bóng dáng.

Anh ta chửi thề một tiếng, hỏi Du Tùng: “Anh Du, anh có thấy tên tóc vàng kia không?”

Du Tùng thu lại ánh mắt, một lát sau: “Không thấy.”

Lần trước bọn họ lấy đi tất cả tiền bạc của anh ta, trấn lột cả đồng hồ, còn lột sạch quần áo anh ta, làm nhục cơ thể anh ta. Anh ta sống ba mươi năm nay, chưa từng cảm thấy cuộc đời lại tồi tệ như vậy.

Nghĩ vậy, ánh mắt Trương Thạc dừng trên người Đặng Song, cười một cái, ngồi xổm xuống.

“Cô nói xem cô có buồn cười không? ”Tai họa đến phần ai người nấy chạy” lời này không sai chút nào, tên đồng bọn kia của cô đâu rồi?”

Đặng Song cúi đầu không nói lời nào, rụt rè nâng mí mắt nhìn anh ta một cái.

Trương Thạc nhủ thầm giả bộ cùng giới thật đấy: “Thiếu tiền của tôi mà cô còn muốn đi à.” Anh ta ngắt đầu: “Anh Du, xử lý cô ta thế nào?”

Du Tùng nói: “Tìm chỗ khác cho dễ nói chuyện.”

Trương Thạc khiêng Đặng Song lên, đầu cô ta cắm xuống, mái tóc xoăn như thác nước rũ trên lưng anh ta.

Trương Thạc xốc xốc người lên, đụng phải chân cô ta, Đặng Song hít sâu một hơi, kêu loạn: “Đau đau... Anh đưa tôi đến bệnh viện trước đã, hình như chân tôi bị gãy xương rồi.”

“Thành thật một chút đi.” Anh ta vỗ cô ta một cái, vừa khéo vỗ đúng vào mông cô ta.

Cơ thể Đặng Song cứng đờ, nằm im bất động.

Dư Nam định tiến lên cản Trương Thạc, Du Tùng kéo cô lại, quát khê: “Em lên xe đi.”

Chị Mã phản ứng chậm, chạy đến hóng chuyện, khi nhận ra có gì đó không đúng, chiếc xe màu đen đã lao vào trong bóng đêm, đèn đuôi xe lóe lên mấy cái, biến mất trong tầm mắt.

Du Tùng lái xe chạy như bay, mười lăm phút sau, thần hành giả dừng trên mảnh đất trống hoang vắng.

Đặng Song ngồi bên cạnh Trương Thạc, anh ta như hưng thần, cô ta thăm dò nhìn ra ngoài cửa sổ, sợ hãi hỏi: “Các anh đưa tôi đến đây làm gì?”

Du Tùng ngồi trên ghế lái, anh không quay đầu lại, chỉ nhìn cô ta qua kính chiếu hậu: “Chúng tôi có chút việc muốn hỏi cô.”

Đặng Song nói: “Tôi không quen các anh.”

“Điều này không quan trọng.”

Nói xong mấy chữ này, Du Tùng im lặng, anh châm một điếu thuốc, hút vài ngụm, tay đặt trên cửa sổ búng búng.

Anh nghiêng đầu, ngoài cửa sổ chỉ có đêm tối, không ai biết anh đang suy nghĩ cái gì.

Hút thuốc xong, Du Tùng quay đầu lại: “Chuyện mười bảy năm trước cô nhớ được bao nhiêu?”

“Gì cơ?”

Du Tùng nói ngắn gọn dứt khoát: “Năm xưa cô bị bắt cóc đến Vân Nam, đi cùng một cô bé tên là Tưởng Tân Tả, cô còn nhớ không?”

Đặng Song căng thẳng, không biết trả lời như thế nào.

Trương Thạc vỗ vỗ cô ta: “Nói đi.”

Đặng Song nói: “Nhớ.”

Du Tùng cứng đờ, ánh mắt sắc bén gắt gao nhìn thẳng vào cô ta, trông mắt sáng như đuốc, môi mấp mí, chờ cô ta nói tiếp.

Đặng Song nhú nhú mày: “Nhưng bây giờ tôi quá sợ hãi, chân còn đau, không nhớ nổi bất kỳ cái gì cả.”

Trương Thạc tức gần chết, định đập một cái vào lưng cô ta, bỗng nhiên lại dừng lại, chuyển sang chỉ vào cô ta: “Cô đừng có mẹ nó đùa giỡn, mau nói thật đi.”

Đặng Song rụt vai lại, sắp khóc đến nơi: “Chân tôi đau thật, tôi muốn đến bệnh viện.”

Trương Thạc nói: “Đừng giả vờ nữa, chiều này không có tác dụng đâu.”

Dư Nam nhìn về phía Du Tùng: “Có vẻ chân cô ấy bị thương thật, đưa cô ấy đến bệnh viện trước đi.”

Du Tùng không phản ứng, anh nhìn chằm chằm vào kính chiếu hậu, ánh mắt hung ác, xuyên thẳng lòng người, quanh người lộ ra khí lạnh thấu xương khiến cô cảm thấy xa lạ.

Trước đây bất kể như thế nào, anh luôn tỏ thái độ hồ hững, hoặc tức giận hoặc trào phúng, khiến người ta có cảm giác trước sau anh vẫn không có vấn đề gì, lần này vẻ mặt anh lại nghiêm túc đến bất ngờ.

Trương Thạc nói: “Anh Du, anh và Dư Nam xuống đợi một lát, cứ giao cô ta cho em, em có biện pháp làm cô ta phải nói thật.”

Du Tùng ngồi một lát mới cử động, anh xuống xe, vòng đến bên Dư Nam xách cô xuống.

Anh kéo cô đi ra xa.

Trên xe chỉ còn hai người.

Đặng Song lùi về phía sau: “Anh định làm gì?”

“Ăn miếng trả miếng.” Trương Thạc giả vờ sờ sờ lên người: “Tiếc là ở đây không có kéo.”

Anh ta lại thêm một câu: “Nhưng lấy tay cũng được, tôi cho cô cơ hội cuối cùng, có nói hay không?”

Tay Đặng Song vung loạn xạ: “Anh đừng tới đây, cẩn thận tôi báo cảnh sát anh quấy rối tôi đấy.”

Trương Thạc dọa cô ta: “Nếu cô có thể sống qua hôm nay rồi hãy nói.”

.....

Dư Nam bị Du Tùng kéo đi, theo không kịp bước chân của anh, cô chạy hai bước, tránh ra ngoài: “Anh bỏ tay ra.”

Du Tùng buông cô ra, đêm nay sắc mặt anh rất xấu.

Anh hỏi cô: “Sao em lại ở đây?”

Dư Nam xoa cổ tay: “Em đi ngang qua.”

“Khu Xương Dung đi ngang qua con đường kia à? Nghĩ anh là thằng ngu chắc?”

Dư Nam nói: “Em nghe đồng nghiệp nhắc tới xưởng đậu phụ trên đường Du Hoa, thuận tiện đi xem một chút.”

Du Tùng nhìn cô chằm chằm: “Thế thì thật khéo, em trùng hợp đi ngang qua, trùng hợp đến xưởng đậu phụ của Mã gia, trùng hợp gặp tai nạn xe cộ và Đặng Song, trùng hợp gặp được anh.”

“Anh nói vậy là có ý gì.”

Du Tùng tiến lên một bước, nắm cầm cô: “Em có nhiều bí mật, anh không ép em phải nói ra, nhưng đừng nói dối anh, cho dù có nói dối, tốt nhất em nên cầu nguyện đừng để anh phát hiện ra.”

Dư Nam kiễng chân, cười một tiếng: “Tìm người không được thì lấy em để thả rắm à? Em đến đường Du Hoa thì liên quan gì đến anh? Chúng ta là gì của nhau hả?”

Du Tùng cứng người, trên tay càng thêm lực, bị câu nói của cô làm tức đến nổ phổi, anh cắn răng đến gần cô, chưa kịp nói gì, đằng xa chợt có tiếng thét chói tai “Á”.

Trương Thạc hoàn toàn choáng váng, người trước mặt khóc hoa lê đoái vũ.

Anh ta vốn dĩ chỉ dọa cô ta một chút, không định làm khó dễ cô ta. Bàn tay to vừa mới đặt lên vai cô ta, Đặng Song đã như điện giật hắt văng ra, hai tay quơ loạn, thăm hỏi với mặt anh ta.

Anh ta bị cô ta cào hai phát, tức giận bắt lấy cổ tay cô ta, hai đầu gối đè lên người cô ta. Cô ta vặn vẹo loạn xạ, không cẩn thận đụng vào cái chân kia, Đặng Song hét lên một tiếng, bật khóc hu hu.

Trương Thạc đến gần, cảm giác rõ cô ta đang run rẩy, trên đầu cô ta đầy mồ hôi lạnh, lúc này mới nhận ra, có thể lần này cô ta không giả vờ.

Dư Nam mở cửa xe, thấy Trương Thạc đè trên người cô ta, Đặng Song khóc đến mức gần như tắt thở.

Trương Thạc ngậy người nhìn về phía hai người đứng ngoài cửa, vội vàng giải thích: “Không không, không phải như hai người nghĩ đâu, cô ta, có lẽ cô ta thật sự bị thương ở chân.”

“Hai người như vậy rốt cuộc được xem là gì?” Giọng Dư Nam lạnh lẽo.

Trương Thạc nói: “Tôi không chạm vào cô ta, là cô ta...”

“Anh xuống dưới.” Dư Nam nhìn anh ta chằm chằm, Trương Thạc sững sờ: “Tôi bảo anh xuống dưới đi.”

Trương Thạc có chút áy náy, Du Tùng nói: “Cậu đưa cô ta đến bệnh viện trước đã.” Nghĩ nghĩ, lại thêm một câu: “Coi chừng cẩn thận.”

Dư Nam định lên xe, Du Tùng lại kéo cô xuống.

Cô vùng vẫy, Du Tùng ném cô ra.

Trương Thạc lái xe rời đi.

Dư Nam hất văng tay anh, bước nhanh về phía trước.

Du Tùng vượt lên hai bước nắm lấy bả vai cô, cô lại gạt ra: “Cút.”

“Dư Nam.” Du Tùng gầm lên một tiếng: “Em lại mẹ nó lên cơn à?”

Anh kéo cô lại, chỉ vào mũi cô: “Có phải ông đây quá nhân nhượng em rồi không? Chờ anh đến dễ dàng em à? Anh nói cho em biết cái gì cũng một vừa hai phải thôi, không thì không xong đâu.”

Lực trên tay anh rất lớn, nắm đau cô, Dư Nam lấy móng tay cắm vào thịt anh, sức lực hai người đều mạnh, cổ chấp đến chết, ai cũng không chịu buông ra trước.

Dư Nam nói: “Anh không cần phải chịu đựng em.”

“Em nói gì?”

“Sao hôm nay anh lại tức giận như vậy? Anh giận ai? Giận em hay giận chính mình?”

Du Tùng nói: “Em đến giờ uống thuốc rồi đấy.”

Dư Nam kích động anh: “Cô Tả gì gì đó mất tích mười bảy năm, anh tìm người ta mười bảy năm, vì sao?”

Đôi mắt sâu thẳm của Du Tùng nhìn cô.

Dư Nam nói: “Anh đừng đặt mình vào người có đạo đức cao đẹp, cái chó má gì mà trách nhiệm với đồng cảm, anh chỉ muốn cứu rồi chính bản thân anh thôi, muốn được sống yên bình, không muốn sống trong áy náy, không muốn cả đời phải đeo món nợ không thể trả trên lưng, nói trắng ra...” Cô gằn từng chữ một: “Chính là ích kỷ.”

Du Tùng cắn chặt răng, muốn lập tức che kín cái miệng cay nghiệt kia.

Tim anh bỗng nhói đau, nắm tay siết chặt lại buông ra.

Vào thu, gió đêm lạnh lẽo, cuộn cuộn như cửa vào da thịt, bọn họ đứng ở đầu gió, tiếng gió vù vù bên tai.

Thật lâu sau, Du Tùng buông bàn tay đang nắm tay cô ra, anh bắt lức: “Anh không có.”

“Anh có.” Dư Nam cúi đầu, cổ họng đau đốn, cô chớp mắt, bị gió lạnh thổi đau: “Đừng hối hận những điều anh đã lựa chọn, cũng đừng nghĩ đến việc khắc phục, vô dụng thôi.”

“Đây là kết quả tự anh tạo ra, anh và cô ấy nên thử chấp nhận, sống trong thế giới khác nhau, tìm nơi bình yên của riêng mình.”

Dư Nam xoay người rời đi, mùi thuốc lá tràn ngập trong gió.

Đứng trong cánh đồng bát ngát bị gió lớn tàn phá, bóng tôi mệnh mang vô bờ.

Cuồng phong như gào thét, lá rụng bay lả tả trong không trung, cuối cùng rơi xuống đất.

Ánh lửa trên đầu ngón tay bập bùng, rất lâu cũng không tắt.

“Vậy nên, anh đừng tìm nữa, không còn ý nghĩa gì đâu.”

Hết chương 41

(1): Nguyên văn “Mỹ lệ động lòng người” là “ ” chỉ gồm 4 chữ, nhưng dịch sang tiếng Việt lại thành 5. Tớ vẫn để là 4 chữ cho giống bản gốc nhé.

(2): Đây là hình bánh quai chèo

(3): Đồng hồ IWC là một hãng đồng hồ lâu đời nổi tiếng của Thụy Sĩ.

Lời editor: Để mọi người đợi lâu rồi. Mấy ngày nay Hà Nội thay đổi thời tiết, mà tớ lại có tật xấu là cứ trở trời thì đau đầu kinh khủng, người cứ lằng lằng như trên mây ý:” < Dù thất hẹn là điều không tốt, nhưng sức khỏe vẫn quan trọng hơn nên hôm nay đỡ rồi tớ mới edit tiếp được. Tới nay tớ sẽ đăng tiếp chương 42 nhé.

42. Chương 42

Khi Dư Nam đến thăm Đặng Song, Trương Thạc vẫn ở đấy.

Chân phải Đặng Song bị gãy xương, phần cơ chân bị bầm dập.

Ban đầu Trương Thạc định ném cô ta lại bệnh viện rồi đi, nhưng trước sau cô ta vẫn giấu diếm chuyện năm xưa. Du Tùng bảo anh ta trông chừng cô ta, Trương Thạc không muốn cũng không còn cách nào khác.

Đặng Song nằm trong phòng bệnh bình thường, phòng ba người, ở cùng một cô gái và bác gái khác.

Phòng bệnh chỉ có một chiếc sofa ngắn, Trương Thạc ngồi nhìn Đặng Song không vừa mắt, giẫm cọt một tiếng.

Một chân Đặng Song phải cố định vào cái giá đặt giữa không trung, cô ta đang giơ điện thoại lên nhìn, cô ta gọi mấy lần, nhưng đối phương không nhấc máy.

Cô ta chửi thề một tiếng, ném điện thoại sang một bên.

Khóe mắt liếc qua tên to con ngồi trên ghế, vừa nhìn đã thấy ánh mắt Trương Thạc tràn đầy oán hận, suýt chút nữa có thể ăn thịt người.

Đặng Song cười thầm, “Này” một tiếng, cô ta chớp chớp mắt: “Anh rót cho tôi một cốc nước ấm đi.”

Trương Thạc khoanh tay trước ngực: “Tự mình rót đi.”

Đặng Song rất giỏi diễn kịch, hoàn toàn không giống với người lần trước đã đối xử cực kỳ tàn bạo với Trương Thạc.

Cô ta bấu môi chân mình, cười lấy lòng: “Coi như xin anh rủ lòng thương, rót cho tôi một cốc nước, chân tôi không tiện, anh cũng muốn tôi nhanh chóng hồi phục để giúp anh mà.”

Trương Thạc nói: “Cô bị thương ở chân chứ không phải đầu óc.”

Đặng Song: “...”

Trương Thạc nhìn cô ta một lúc, cô ta mặc quần áo bệnh nhân, tóc dài cột lên, tạo thành búi nhỏ ở sau cổ, mặt không trang điểm, sắc mặt tái nhợt, môi hồng nhạt, đáy mắt có nho nhỏ, trông rất yếu ớt, khác rất

nhiều so với vẻ xinh đẹp trong lần đầu tiên anh ta nhìn thấy.

Chân cô ta vốn thon dài tinh xảo, lại bị cột vào cái giá cồng kềnh, treo lủng lẳng trên cao không thể cử động.

Hôm qua cô ta khóc rất thảm thiết, mũi đỏ bừng, miệng trề ra, nước mắt suýt chút nữa đã chảy khô.

Trương Thạc biết mình đã làm sai trong vô thức, do dự một lúc anh ta mới đứng dậy, không được tự nhiên ra ngoài rót nước ấm.

Bác gái bên cạnh thấy người đi rồi, hỏi Đặng Song: “Cô gái, người đó là gì của cháu?”

Tròng mắt Đặng Song xoay tròn, cười nói: “Anh ấy là ông xã cháu ạ.”

Bác ta bĩu môi, thật sự không tìm được từ để khen anh ta, miễn cưỡng nói: “Có cá tính đấy.”

Đặng Song cười hì hì: “Anh ấy rất cá tính, biết săn sóc người thân, tính toán cũng tỉ mỉ.”

Bác ta nghi ngờ: “Nhiều ưu điểm thế à?”

“Tất nhiên ạ, anh ấy làm việc gì đều tính toán rất rõ ràng, cả cháu cũng không ngoại lệ, bình thường tiền mua sắm cháu mượn anh ấy cũng phải trả lại.”

Bác gái há hốc miệng.

Trương Thạc quay về, “Cộp” một tiếng đặt cốc nước lên trên bàn, nước trong cốc sánh ra ngoài.

Anh ta ngồi xuống sô pha, nói một câu: “Tiền khám bệnh và nằm viện lần này, cộng thêm tiền lần trước nữa nhớ trả lại cho tôi.”

Đặng Song ngoan ngoãn vâng một tiếng, cười ản ỷ với bác gái.

Bác gái: “...”

Khi Dư Nam bước vào, Trương Thạc đang gác chân trên sô pha chơi trò chơi, Đặng Song chán chường nghịch tóc.

Cô mua giỏ hoa quả và một số vật dụng hàng ngày.

Tối qua chỉ vội vàng gặp qua một lần, Đặng Song không biết cô là ai.

Dư Nam nghĩ nghĩ, đành phải nói: “Tôi là bạn của Trương Thạc. Tôi mua cho cô đồ rửa mặt, không biết cô dùng có quen hay không.”

Đặng Song nhin một ngày, cuối cùng cũng tìm được người tình nguyện nói chuyện với mình, cô ta kéo cô ngồi xuống mép giường, cười nói: “Quen mà, quen mà, làm phiền đến cô quá.”

Trương Thạc liếc sang, hừ một tiếng.

Tính cách Song khá cởi mở, nói riu ra riu rít, Dư Nam đáp lời không nhiều, không lâu sau, khi cô vô tình quay đầu lại thấy có người đứng ngoài cửa, ánh mắt chạm nhau một giây, sau đó hai người đồng thời quay đầu sang một bên.

Trương Thạc đứng lên: “Anh Du, anh đã đến rồi à?”

Du Tùng rút tay trong túi quần, thông thả bước vào, hỏi anh ta: “Nói chưa?”

“Chưa” Anh ta trừng mắt với Đặng Song: “Cô ta sợ em hỏi xong rồi đi, không ai giúp cô ta trả tiền thuốc men.”

Du Tùng không nói gì, anh có biện pháp xử lý với đàn ông, nhưng lại không có cách với phụ nữ.

Trương Thạc dịch người chừa chỗ cho Du Tùng, hai người trò chuyện một lúc, anh không thèm liếc nhìn Dư Nam lấy một lần.

Trương Thạc phát giác có gì đó không thích hợp, nhìn anh rồi lại nhìn người phụ nữ ngồi trên mép giường, mắt tự nhiên khựng một tiếng.

Chuyện chính nói xong rồi, Du Tùng hỏi: “Cậu ăn cơm chưa? Ăn không để tôi đi mua cho cậu.”

Trương Thạc chớp chớp mắt: “Anh hỏi em à?”

“Ừ.”

Trương Thạc thụ sủng nhược kinh, trước nay Du Tùng chưa từng chủ động hỏi anh ta đã ăn cơm chưa? Chưa từng chủ động đi mua cơm cho anh ta.

Nửa giây sau anh ta mới phản ứng lại: “Em ăn rồi.”

Du Tùng không nói gì nữa, không biết đang nghĩ gì mà nhìn mặt đất rất chăm chú, một lát sau, anh chợt hỏi: “Em thì sao? Ăn cơm chưa?”

Bên kia ngừng nói chuyện, chắc chắn anh không thể hỏi Đặng Song, Dư Nam nghiêng đầu, chỉ ừ một tiếng.

Du Tùng quan sát bóng lưng cô, rồi lại yên lặng dịch tầm mắt. Anh cũng chẳng còn chuyện gì để nói với Trương Thạc, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, không ai muốn đi.

Dư Nam chỉ đến thăm một lát, cô đứng dậy cáo từ.

Sau giờ tan tầm cô mới đến, khi ra khỏi bệnh viện, đã tám giờ.

Trời lạnh, cô chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng, vạt áo sơ vin vào quần jean cạp cao, đi một đôi dày đế bằng nhọn đầu, vai đeo túi sách đơn giản.

Dư Nam đút hai tay vào túi quần, phong cách mặc này giúp cô khoe triệt để dáng người cân xứng của mình, đường cong phần eo và hông gần như hoàn mỹ, chân nhỏ dài, bắp chân mượt mà khoẻ khoắn, đuôi ngựa buộc sau đầu nhẹ nhàng đung đưa.

Đằng sau có tiếng còi vang lên, Dư Nam không quay đầu lại.

Tiếng còi vẫn tiếp tục, Dư Nam dừng lại.

Du Tùng lái xe vượt lên, mở cửa xe, Dư Nam nghiêng đầu.

Du Tùng nói: “Em lên xe đi.”

Dư Nam đứng một lát, rút cuộc vẫn ngồi lên.

Hai người không nói chuyện với nhau, xe hoà vào dòng xe cộ, bên trong bật một bản nhạc cổ điển bằng tiếng Anh, mặc dù nghe không hiểu, nhưng giai điệu lại rất quen thuộc.

Lát sau, càng đi đường càng thông thoáng, Du Tùng nghiêng đầu hỏi: “Em ăn chưa?”

Nửa ngày Dư Nam mới phun ra được một chữ: “Chưa.”

Du Tùng liếc cô một cái, cười: “Anh cũng chưa ăn, vậy mình ăn xong rồi về nhé.”

Dư Nam không hé răng, Du Tùng véo má cô, tay trượt xuống đặt lên đùi cô, bóp bóp: “Còn giận anh à?”

Dư Nam mấp máy môi, Du Tùng nói: “Hôm qua tâm trạng anh không tốt, không cố ý nổi giận với em, em đừng giận nữa mà.”

Dư Nam nói: “Anh đang xin lỗi đây à?”

Du Tùng ngập ngừng một lúc, tìm cớ: “Nhưng em cũng sai.”

“Em có gì sai?”

Du Tùng không nói lời nào, tay mò vào bên trong, Dư Nam kẹp chân, không cho anh cử động.

“Em muốn ăn gì?”

Dư Nam nói: “Mì sợi ạ.”

“Quán hôm trước mình đến ý hả?”

Dư Nam nói: “Anh lái qua rồi.” Mặt quán nằm bên cạnh bệnh viện.

Du Tùng thu tay về, xoay vô lăng: “Quay lại ăn rồi về nhé.”

Điện thoại Dư Nam vang lên, nhắc máy, là một người bạn tốt cô quen được khi làm hướng dẫn du lịch, người đó làm buôn bán nhỏ ở Hồ Lô Cô.

Đầu bên kia nói chuyện với cô một lúc, từ đầu đến cuối Dư Nam không nói một lời.

Cuối cùng bạn tốt hỏi cô câu gì đó, khoé mắt Dư Nam liếc qua Du Tùng một cái, tiếng thở dài gần như không thể nghe thấy, cô nói: “Được rồi, cho tôi thêm chút thời gian.”

Cúp điện thoại.

“Có chuyện gì thế?”

Dư Nam liếc anh một cái, nửa ngày sau mới nói: “Bạn em rủ em đi du lịch.”

“Khi nào đi?”

Dư Nam nói: “Chờ em có thời gian rồi đi.”

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh đèn đường lấp lánh nối thành một dải ngân hà, xe cô đi lại trên đường không nhiều, từng chiếc vượt qua bọn họ, họ đi không nhanh không chậm, nếu thời gian có thể chậm lại một chút, con đường có thể dài ra một chút, tốt nhất là dài đến không có điểm cuối, không cần phải xuống xe.

Nhưng không có con đường nào không có điểm cuối, bụi gai mọc thành cụm, mạch nước ngầm chảy mãnh liệt, lần đầu tiên không thể vượt qua rào chắn trong lòng.

Cuối cùng hai người cũng giảng hòa, họ lái xe vòng lại, đến quán ăn lần trước.

Trên đường về, Du Tùng dừng xe trên bãi đất trống nghỉ ngơi một lát, anh mua cho cô một que kem, vẫn là nhãn hiệu lần trước.

Dư Nam cười nói: “Anh lại dỗ em đấy à?”

Du Tùng hút thuốc, không nói gì.

“Anh lại giả trò mới rồi.” Dư Nam cắn một miếng to: “Thế mà hôm qua anh còn nói đừng hy vọng anh sẽ dỗ em.”

Du Tùng vừa mới hút được nửa điếu thuốc, anh dứt khoát ném đi, kéo cô lại gần, đồ trong miệng cô còn chưa kịp nuốt xuống, vị ngọt tràn ngập giữa môi răng quần quýt của hai người, hai đầu lưỡi đều lạnh lạnh.

Anh khẽ nói: “Nghe lời, ngoan nào.”

Cửa sổ được mở ra, gió mát ùa vào.

Giọng anh rất nhỏ, Dư Nam hoảng hốt, không biết đây là tiếng gió hay ảo giác.

Anh chỉ tách ra một lúc rồi lại hôn xuống.

Một tay Dư Nam giữ que kem chưa ăn xong, cả đầu bị anh giữ chặt. Cô không dám lộn xộn, rất lâu sau, kem bị tan chảy, dòng nước ngọt ngào thuận theo kẽ ngón tay cô chảy xuống.

Cô nức nở một tiếng, mơ màng nói: “Chảy rồi.”

Du Tùng sững sốt, để chừa cho cô một hơi, cười gian hỏi: “Cái gì chảy cơ?”

Dư Nam lườm anh một cái, đưa tay cho anh nhìn, Du Tùng nắm lấy tay cô, ném que kem ra ngoài cửa sổ, ám chỉ nói: “Hóa ra là kem chảy, anh cứ tưởng chỗ khác cơ.”

Dư Nam hừ một tiếng.

Anh cầm tay cô giơ lên trước mặt nhìn nhìn, ngón tay Dư Nam rất xinh đẹp, nhỏ dài, vuốt vào thấy thịt mềm mại. Có một dòng chất lỏng màu trắng ngà theo kẽ ngón tay cô chảy ra, bụng dưới Du Tùng căng chặt, màu sắc này rất giống với thứ kia.

Dư Nam run lên, lưỡi Du Tùng liếm vào kẽ ngón tay cô, bắt chước động tác nào đó lay động.

Cô mắng: “Đồ biến thái.”

Du Tùng cười, đầu lưỡi lướt lên trên, cuối cùng ngậm ngón tay cô vào trong miệng. Dư Nam dán lên người anh, ngón tay ngứa gần chết, cuối cùng nằm trong ngực anh cười khanh khách.

Dư Nam rất ít khi cười, Du Tùng muốn nghe nhiều hơn, không buông tha cho cô, rất tỉ mỉ, rất nghiêm túc, mút từng ngón một, rốt cuộc tay cô cũng sạch sẽ.

Du Tùng thổi khê một hơi vào tai cô: “Bây giờ không chảy nữa rồi.”

Dư Nam rụt người lại, dùng sức bôi vào áo sơ mi của anh, ghét bỏ nói: “Ghê quá.”

Du Tùng không trêu cô nữa, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô: “Em có lạnh không?”

Vừa hỏi, anh đã nâng cửa kính lên.

Dư Nam nằm sấp trong ngực anh nhìn ra ngoài cửa sổ: “Hôm nay em phát hiện ra một việc rất kỳ lạ ở Xương Dung?”

“Nói anh nghe một chút xem nào.”

“Anh có biết Thiệu Thục Mẫn không?”

Du Tùng nghĩ nghĩ: “Hình như trước đây từng ăn cơm chung một lần.”

“Cô ta là tổng giám đốc bên quản lý nhà đất, lẽ ra chỉ cần làm phần dự tính tiêu thụ và đưa vào hoạt động, không phải tham gia vào việc mua bán bất động sản.”

Du Tùng hỏi: “Cái này thì có vấn đề gì?”

Dư Nam nói: “Vấn đề nằm ở chỗ, mấy hợp đồng mua nhà hôm nay đều do cô ta tự tay ký tên.”

“Việc này có thể nói lên điều gì?”

“Em cảm thấy rất kỳ lạ.” Dư Nam ngẩng đầu lên, chỉ có thể nhìn thấy cằm của anh, râu trên cằm đã mọc lún phún, cô lấy ngón tay sờ sờ, nói tiếp: “Hơn nữa tất cả khách hàng đều mua nhà ở tầng số 3.”

Dư Nam ngồi về chỗ của mình, Du Tùng châm lại nửa điếu thuốc đang hút ban nãy, mở cửa sổ xe tạo thành một khe nhỏ, anh kẹp thuốc, ngón út vuốt chân mày cô: “Cô ta là trợ thủ đắc lực của Lữ Xương Dân.”

“Không cần nghĩ nhiều, trong này nhất định có vấn đề.”

Du Tùng nói: “Em cứ quan sát cẩn thận, còn lại để anh làm.”

“Anh có cách gì à?”

“Trước đây Lữ Xương Dân muốn cài tai mắt bên cạnh anh, có lẽ cô ta có thể giúp được chúng ta.”

Dư Nam nhìn anh: “Cái thứ treo trên người anh hôm trước ấy hả?”

Du Tùng xoa bóp mặt cô, dường như anh đặc biệt thích làm điều này.

Dư Nam không nghe được đáp án, điện thoại anh chợt vang lên.

Du Tùng nhìn cuộc gọi đến hiển thị trên màn hình, cười một tiếng, sau đó nhấc máy.

Anh hỏi: “Em vẫn chưa ngủ à?”

Trong xe khá yên tĩnh, tiếng trong điện thoại vọng ra ngoài, đầu bên kia rất ồn ào, nhốn nháo.

Du Tùng nhíu mày: “Em đang ở bên ngoài à?”

Một giọng nữ nhẹ nhàng thì thầm vọng đến: “Anh Du, anh thử đoán xem em đang ở đâu?”

Du Tùng không nói chuyện, bên kia không kiên nhẫn: “Em đang ở sân bay Trường Thủy, anh mau đến đón em đi.”

Hết chương 42

43. Chương 43

Du Tùng không nghe rõ, hỏi lại: “Em nói em ở đâu?”

Giọng Mạc Tích Đồng cao vút: “Em đang ở sân bay Trường Thủy.” Sợ anh nghe không hiểu, cô ta bổ sung thêm: “Sân bay Trường Thủy của Côn Minh, em vừa mới hạ cánh, anh Du, anh mau tới đón em đi.”

Du Tùng nhíu mày, nửa ngày mới nói: “Em hẳn nên giải thích trước cho anh biết, hơn nửa đêm chạy tới đây, mẹ em có biết không?”

Mạc Tích Đồng đối với anh vừa yêu vừa sợ, nhận ra anh đang không vui, giọng nhỏ đi rất nhiều, uất ức nói: “Em định tặng cho anh một điều bất ngờ.”

Du Tùng dừng một chút, giơ cổ tay nhìn đồng hồ, dặn dò cô ta: “Bây giờ em tìm một khách sạn gần sân bay ở tạm đi, từ chỗ anh lái xe đến Côn Minh phải mất mấy giờ, sáng mai anh tìm người đến đón em.”

Bên kia không có tiếng động gì, Du Tùng hỏi: “Em có đang nghe không đấy?”

Lâu sau Mạc Tích Đồng mới đáp: “Vâng.” Cô ta ngoan ngoãn thương lượng với anh: “Đây là lần đầu em đến Côn Minh nên không quen, anh Du, nếu không thì như vậy đi, em chờ anh ở sân bay, dù sao quán cà phê ở đây mở 24/24 giờ, như vậy cũng an toàn mà.”

Du Tùng nhìn Dư Nam một cái, cô không nhìn anh, đang buộc lại tóc.

Nghĩ nghĩ, anh nói: “Vậy em chờ đấy, bây giờ anh qua, đừng chạy loạn, đến nơi anh sẽ gọi điện thoại cho em.”

Mạc Tích Đồng suýt chút nữa nhảy căng lên, sau khi bình tĩnh lại mới đáp một tiếng: “Vâng.”

Du Tùng không nói gì nữa, trực tiếp cúp điện thoại, sau đó gọi điện báo bình an cho mẹ Mạc.

Thực ra Mạc Tích Đồng không nói gì với gia đình mà lén chạy đi, khiến mẹ Mạc xoay vòng vòng, chạy đến Du gia nghĩ cách, khi định hỏi Du Tùng, trùng hợp anh lại gọi đến đây.

Mạc Tích Đồng mồ côi bố từ trong bụng mẹ, khi mẹ Mạc vừa mới mang thai cô ta, bố Mạc bất ngờ ra đi. Hai người cô nhi quả phụ bọn họ rất đáng thương, hai gia đình đã làm hàng xóm với nhau được mấy chục năm rồi, từ nhỏ bố mẹ nói cho Du Tùng biết phải đặc biệt chăm sóc yêu quý Mạc Tích Đồng.

Cô ta là người nổi dãi duy nhất của Mạc, tuy rằng không có tình thương của bố, nhưng lại được lớn lên trong vai mật, cô ta rất kiêu căng, có chút tùy hứng, mọi người đánh không được chạm vào cũng không xong, chỉ có Du Tùng mới dạy dỗ được cô ta, cô ta cũng chỉ nghe lời anh.

Từ trước đến nay quan hệ hai nhà luôn rất tốt, mẹ Du Tùng muốn kết thành nhân duyên đẹp, Du Tùng nói vài lần, cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Anh cất điện thoại, quay đầu nhìn Dư Nam, cô đã thất xong đại an toàn.

Anh nói: “Anh có người bạn đến Vân Nam, vốn dĩ định sang chỗ em, xem ra giờ phải chạy tới Côn Minh đón cô ấy rồi.”

Dư Nam khẽ “À” một tiếng: “Vậy anh đưa em về nhà trước đi.”

Du Tùng nhìn cô một lát, không hài lòng biểu hiện bày của cô, bóp mạnh một cái lên ngực Dư Nam, nghe được tiếng hít sâu, trước khi cô nói chuyện thì thu tay về, khởi động xe.

Dư Nam xoa ngực, véo anh thật mạnh, mắng một câu: “Đồ thần kinh.”

Du Tùng nhếch khóe môi: “Từ đây đến Côn Minh đi như thế nào?”

Cô tức giận: “Lái xe đi.”

Du Tùng buồn cười: “Nếu không em dẫn đường nhé? Sau khi về thì đến chỗ em.”

Dư Nam nói “Đến cuối đường thì đi lên cao tốc Hàng Thụy, nếu không tắc đường, qua lại cũng phải mất sáu tiếng đồng hồ.” Dừng một chút: “Khi đó em đã sớm ngủ rồi, ngày mai còn phải đi làm.”

Du Tùng không đáp lời cô, cuối cùng “Xùy” một tiếng.

Nửa giờ sau, anh đưa Dư Nam về nhà, sau khi xuống xe, Du Tùng ném túi xuống, nường theo ánh trăng cô thấy bên trong có một chiếc hộp bọc vải nhung, to bằng bàn tay, màu đỏ sậm, vô cùng tinh xảo.

Dư Nam giật mình: “Anh có ý gì?”

Du Tùng dựa vào lưng ghế, qua cửa sổ nhìn cô, mắt anh đen nhánh như mực, không chớp mắt, thâm thúy tựa biển sâu.

Dư Nam cảm giác mình như bị hút vào lốc xoáy.

Anh cười cười, rút một điều thuốc ra: “Tặng quà cho em đây.”

Ánh mắt Du Tùng bị che kín qua một lớp sương khói, híp lại, nhếch miệng, nhắc nhở cô: “Hôm ở công trường, lần mà em kêu rất hăng hái, anh đã đồng ý sẽ tặng em một món quà.”

Dư Nam tự động bỏ qua những lời này nọ, vuốt tóc trên trán, trêu chọc: “Cái thì thế ạ? Em không lấy nhần đâu nhé.”

Du Tùng liếc mắt, nhìn cô một lúc, cuối cùng cười nói: “Em suy nghĩ nhiều.”

Anh hút xong điều thuốc: “Về nhà rồi xem.” Nói xong, xe đã lao đi rất xa, chớp mắt không còn bóng dáng.

Dư Nam nhìn theo hướng kia một lát, xoay người về nhà.

Trong phòng không bật đèn, ánh trăng xuyên qua song cửa chiếu xuống sàn nhà, rèm cửa chậm rãi phập phồng, Dư Nam rét run, sáng sớm lúc đi cô quên không đóng cửa sổ.

Đóng cửa sổ, bật đèn.

Chuông điện thoại vang lên, là tin nhắn bạn cô gửi đến.

Cô ngồi trên sofa, nhớ tới cuộc gọi hôm nay.

Đây không phải lần đầu tiên bạn cô gọi đến, mấy ngày trước đối phương đã hỏi qua ý kiến cô, lúc ấy cô do dự, cuối cùng trả lời anh ta là cần một chút thời gian.

Dư Nam muốn chờ đến lúc chuyện Lữ Xương Dân chấm dứt.

Trước đây Du Tùng từng hỏi, có phải vì Lữ Xương Dân hạ được hãm hại cô hay không, mới bằng lòng giúp anh đổi pho gã ta.

Lúc ấy cô chỉ cười cười, nhưng không đáp.

Cô không muốn chấp nhận vận mệnh của mình, cũng không có nghĩa người khác có thể tùy ý thao túng thay đổi nó. Lữ Xương Dân là gã đầu sỏ gây tội, Dư Nam không phải người lương thiện, cô có thù tất báo, không khinh người cũng không muốn bị người khinh, cho dù đến chậm gần hai mươi năm, cũng nhất định làm gã ta phải trả giá lớn.

Cũng có lẽ, đây chỉ là cái cơ cô tự lừa mình dối người, đem hai người tranh cãi ở vùng ngoại ô, Dư Nam từng nói một câu:

“Đây là kết quả tự anh tạo ra, anh và cô ấy nên thử chấp nhận, sống trong thế giới khác nhau, tìm nơi bình yên của riêng mình.”

Lời này nói cho anh nghe, nhưng càng giống tự nói cho chính mình nghe.

Mười bảy năm trước họ đi qua đời nhau, khi đó thế giới của hai người không giống nhau, cho dù có tiếc nuối, kết cục cũng không thể thay đổi.

Trước khi gặp lại, hai người thật sự sống trong thế giới khác nhau, tìm nơi bình yên của riêng mình.

Dư Nam cử động, rút cuộc đời mắt lên trên túi, cô lấy hộp bọc vải nhung bên trong ra, bên trên chỉ thắt một cái nơ bằng nhung cùng màu, không có trang trí thừa thãi, ngay cả một con bướm hay đoá hoa cũng không có, nhưng lại rất trang nhã tinh xảo.

Cô mở ra, không khỏi sửng sốt.

Bên trong không có nhẫn, cũng không có cara kim cương gì.

Mà là một con dấu nhỏ rất tinh tế, chỉ to bằng hai ngón tay, dài bằng ngón trỏ, cả con dấu mang màu xanh rau chân vịt.

Cô cầm nó trong tay, khẽ đóng dấu lên tay, thứ này hiển nhiên là được thiết kế riêng.

Hoa văn xung quanh được chạm trổ khéo léo, góc cạnh xử lý cẩn thận, mài giữa đến mượt mà bóng loáng. Hoa văn rất dài, cao lớn thẳng tắp, cành lá bên trên rậm rạp, gần như sừng sững trong gió không đổ, Dư Nam nhận ra, là thông đỏ.

Lật qua lật lại, bên dưới có khắc hai chữ “Dư Nam”.

Cô giơ lên trước đèn nhìn nhìn, đường viền lộ ra màu xanh biếc nhàn nhạt, ở giữa xanh lại hóa đen, là ngọc bích Lão Khanh thượng hạng.

Dư Nam lấy nửa khối đá còn nguyên ra, để bên cạnh so sánh, không khác biệt lắm, đều từ cùng một viên gốc, độ lớn lại chỉ bằng một nửa khối đá còn nguyên.

Ngày hôm sau, Dư Nam nhìn thấy Du Tùng ở trung tâm tiêu thụ, anh đi cùng Trương Mạn, trợ lý của Thiệu Thục Mẫn, hai người đi rất gần, anh cúi đầu ghé vào bên tai cô ta nói chuyện, Trương Mạn cười, thỉnh thoảng lấy tay che miệng thì thầm với anh.

Hai người đi lên tầng trên.

Anh rút tay vào túi, lười biếng đi lên cầu thang, Trương Mạn vẫn đang chuyện, ánh mắt anh không rời một người.

Dưới tầng, Dư Nam ngồi trước bàn làm việc, liếc mắt lên trên, cùng lúc chạm vào mắt anh, người kia cười như không cười, ánh mắt nóng bỏng không rời, sau lại chụm đầu ghé tai với tiểu thư bên dưới, trong mắt cô toé lên tia lửa.

Một lúc sau, anh quay đầu lại, móc di động ra ấn vài cái, sau đó rút lại vào trong túi, không nhìn xuống nữa, nháy mắt biến mất ở chỗ rẽ.

Dư Nam nhận được tin nhắn: “Đừng dùng ánh mắt này nhìn anh, anh muốn làm chết em.”

Dư Nam biết anh sẽ không có lời hay, lười phản ứng lại, lại có một tin nhắn gửi đến: “Buổi tối anh chờ ở chỗ cũ, ăn cơm cùng nhau nhé.”

Buổi tối, Dư Nam đi đến hẻm nhỏ Xương Dung, xe Du Tùng đã chờ ở đó.

Qua cửa sổ xe thấp thoáng nhìn thấy hai bóng người, Mạc Tích Đồng ngồi trên ghế phó lái, khuôn mặt tươi cười dào dạt, vừa nói vừa khoa chân múa tay.

Dư Nam theo bản năng quan sát xung quanh, bốn bề vắng lặng, mới đi về hướng kia.

Cô dứt khoát mở cửa ngồi vào ghế sau, Mạc Tích Đồng dừng lại, quan sát cô qua kính chiếu hậu.

Xe Du Tùng không đi, anh nghiêng người, giới thiệu: “Cô ấy là...”

“Bạn.” Dư Nam chủ động vươn tay: “Tôi tên là Dư Nam, bạn của Du Tùng, trước đây khi đi du lịch tôi đã làm hướng dẫn viên du lịch của anh ấy.”

Vừa dứt lời, cô thấy Du Tùng nhìn cô chằm chằm quan kính chiếu hậu, sắc mặt bỗng nhiên lạnh lẽo.

Cô ngoảnh mặt làm lơ, tay vẫn duỗi ra, nhìn về phía Mạc Tích Đồng.

Đối phương chỉ cúi đầu nhìn tay cô một cái: “Mạc Tích Đồng.” Cô ta cười cười, nhìn Du Tùng, ánh mắt khác hẳn: “Tôi là hàng xóm của anh Du, chúng tôi đã chơi với nhau từ nhỏ đến lớn.”

Dư Nam thu tay về: “Cô cũng hơn ba mươi tuổi à?”

Nghe được lời này, Mạc Tích Đồng ngậy ngẩng cả người, sắc mặt cứng đờ, Dư Nam cười khúc khích: “Đừng để bụng, tôi chỉ đùa một chút thôi.”

Cô nhìn về phía Du Tùng: “Thế tiếp theo mình đi đâu ăn?”

Du Tùng không đáp lời cô, anh dựa vào ghế, nhìn thẳng phía trước: “Đổi vị trí đi.”

Mạc Tích Đồng nghe không hiểu, hỏi lại một lần: “Anh Du, anh nói gì ạ?”

Du Tùng nói: “Em ngồi phía sau đi.”

Mạc Tích Đồng trợn trừng mắt, môi bĩu lên, nhỏ giọng kháng nghị: “Em không đổi.”

Ánh mắt Du Tùng như viên đạn liếc qua, không nói bất cứ lời gì, Mạc Tích Đồng giống một đứa trẻ mắc lỗi, ngoan ngoãn mở cửa xe, ra phía sau ngồi.

Dư Nam cười cười, đổi lên ghế phó lái, Du Tùng nhìn cô một cái, không nói chuyện.

Xe lái ra đường chính, đi theo dòng xe cộ phía trước, Mạc Tích Đồng ôm vai hờn dỗi, bóng dáng hai người hiện lên trước mắt, cô ta nhìn Du Tùng, lại nhìn Dư Nam, bắt đầu nghiêm túc quan sát cô.

Đi được một lát, đi qua đèn đỏ phía trước là đến bệnh viện, Du Tùng quay sang nói: “Em gọi cho Trương Thạc đi, bảo cậu ta xuống dưới.”

Dư Nam lấy điện thoại ra, Mạc Tích Đồng giành trước nói: “Để em gọi đi, đã lâu em không liên lạc với anh ấy rồi.”

Dư Nam thu tay về, vài giây sau, người phía sau gọi đi.

Ban đầu Trương Thạc còn do dự không muốn đi, nói bệnh viện yêu cầu có người trông coi, không đi được.

Mạc Tích Đồng đảm nhận việc chuyển lời, Du Tùng nói: “Bảo cậu ta đừng chần chừ, chúng ta không có thời gian chờ cậu ta đâu, bây giờ chân người ta bị gãy, đến bờ cũng khó khăn, không cần lúc nào cũng phải trông coi.”

Giọng nói của anh rất to, Trương Thạc ở bên kia trực tiếp nghe được, Mạc Tích Đồng nghịch ngợm bổ thêm một câu: “Lần đầu tiên em đến Đại Lý, anh Thạc, anh không có thành ý rồi, không muốn ra gặp em à?”

Trương Thạc cười hi hi ha ha, bên kia thấp thoáng truyền đến giọng nữ: “Anh đi đi, tôi đảm bảo không chạy đâu, thuận tiện mang về cho tôi ít đồ ăn ngon nhé, đồ ăn trong bệnh viện nêm nếm gia vị rất nhạt, vào đến miệng chẳng có mùi vị gì cả.”

Bên ngoài rất ồn, Mạc Tích Đồng cũng không nghe rõ bên kia nói cái gì, thử gọi: “Anh Thạc?”

Trương Thạc đáp một tiếng, âm ờ chốc lát, cuối cùng nói được.

Xe đợi ngoài cổng bệnh viện vài phút, Trương Thạc vội vã chạy ra.

Bọn họ đến quán Ngọc Dã, ngày gặp lại kể từ hôm kết thúc hành trình du lịch chính là ở đây. Lần đó, Dư Nam nghe được tất cả lời nói của anh, Du Tùng được xem ồn ào miễn phí, sau đó, anh lén nhảy vào nhà cô bắt nạt cô, bị Dư Nam đập thương bả vai.

Thật ra nếu suy nghĩ cẩn thận, mấy tháng trước đó cảm giác xa xôi như đã qua một đời.

Mọi người tìm chỗ ngồi xuống, Du Tùng không suy nghĩ nhiều, tự nhiên đưa thực đơn cho Dư Nam trước, anh châm điều thuốc, quay sang nói chuyện với Trương Thạc.

Anh đề cập đến việc tất cả khách hàng đều mua tầng số 3 với anh ta, cảm thấy cần phải điều tra một chút.

Chỗ Lữ Xương Dân không có sơ hở, vậy thì phải tìm một cánh cửa đột phá khác, Du Tùng có ý xuống tay từ phía Trương Mạn.

Từ khi công trình khởi công đến nay, cô ta đã tiếp xúc với họ rất nhiều lần, Trương Mạn là trợ thủ đắc lực của Thiệu Thực Mẫn, mà Thiệu Thực Mẫn lại có quan hệ không bình thường với Lữ Xương Dân, nếu thu

được cô ta vào tay có lẽ sẽ có thu hoạch.

Du Tùng nói: “Trương Mạn giao cho cậu, cậu suy nghĩ biện pháp đi, cố gắng moi ra được tin tức có ích.”

Trương Thạc trừng lớn mắt: “Tại sao lại là em?” Anh ta đứng bật dậy: “Em không đi, người cô ta coi trọng là anh, anh xuống tay mới dễ dàng.”

Du Tùng liếc anh ta một cái: “Ngồi xuống rồi nói, cậu đừng làm quá như vậy.”

Trương Thạc lầm bầm, nhe răng nửa ngày trong cổ họng: “Dù sao em cũng không đi...”

Du Tùng chỉ nhàn nhạt nói: “Không đi cũng phải đi.”

Hai người đang nói chuyện, người bên cạnh chợt hỏi: “Anh muốn ăn gì?”

“Em chọn đi.”

Du Tùng khoác cánh tay lên lưng ghế của cô, ngón tay quăn quăn nghịch đuôi tóc cô.

Dư Nam chọn vài ăn, có người bỗng nhiên nói chen vào: “Anh Du không ăn cay.”

Cô ngẩng đầu nhìn về phía cô ta, Mạc Tích Đồng đã cởi áo khoác, hai tay bắt chéo lên nhau, trang nhã đặt trên mặt bàn, ánh mắt Dư Nam lập loè, cổ tay trái cô ta đeo một chiếc vòng ngọc trắng hình con dê, tôn lên da thịt trắng nõn của cô ta.

Dư Nam nhận ra, bởi chiếc vòng tay này đúng là chiếc tự tay cô chọn lựa.

Cô cười một cái, mọi người đồng thời nhìn về phía người phát ra câu nói, dường như mới nhớ ra ở đây còn có một vị khách đến từ phương xa.

Mạc Tích Đồng banh mặt, lặp lại một lần: “Anh Du không thích đồ ăn có ớt cay”.

Trước mặt người khác cô ta đã quen đảm nhận vai chính, thích được mọi người vây quanh cô ta, ở đây, hiển nhiên cô ta đã bị bỏ qua, trong lòng cô ta cảm thấy rất khó chịu.

Du Tùng giải vây cho cô: “Khẩu vị bây giờ có chút thay đổi, anh thích ăn ớt cay.” Anh nhìn Dư Nam, bổ sung thêm một câu: “Nhất là cay kiểu này.”

Dư Nam trừng anh một cái, đẩy thực đơn cho Mạc Tích Đồng, “Tôi chọn vài món rồi, còn lại cô chọn đi, hai người chơi với nhau từ bé đến lớn, chắc cô cũng khá hiểu anh ấy.”

Lời này rất bình thường, Du Tùng lại đặt bàn tay to vào cổ cô, trừng phạt véo xuống, nhưng không lấy ra, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve da cô.

Cử chỉ của hai người rất thân mật, dù không giao lưu, nhưng mỗi một động tác, mỗi một ánh mắt đều như đang tán tỉnh, Mạc Tích Đồng có ngốc cũng phải nhìn ra vấn đề.

Cô ta cắn môi, không cười nổi nữa, Du Tùng không để bụng, giục cô ta: “Em gọi món đi, chọn món em thích ăn ấy.”

Đồ ăn được bê lên bàn, tám món ăn được xếp ngay ngắn, mấy món Dư Nam chọn đều là đặc sản của quán Ngọc Dã, mục đích là để Mạc Tích Đồng nếm thử ẩm thực của Đại Lý, còn vì cô ta mà giải thích điển cố và xuất xứ của mỗi món, ai ngờ cô ta lại ngẩn người, ăn mà không biết mùi vị gì, rất ít khi động đũa.

Bữa tiệc chưa kết thúc Trương Thạc đã rời đi, trước khi đi còn gói thêm hai món đặc sản của quán.

Dư Nam hỏi: “Anh không ăn no à?”

Trương Thạc râm rì: “Buổi tối tôi phải thức đêm, gói mang về khuya lại ăn.”

“À” Dư Nam cười một cái, không nói gì.

Sau đó mấy người cũng đi, Mạc Tích Đồng ở trong khách sạn Đông Lai mà trước đây họ đã từng ở, hai người đưa cô ta về trước.

Mạc Tích Đồng xuống xe, Du Tùng dặn dò cô ta: “Về phòng nhớ ngủ sớm một chút, khoá cửa cẩn thận, chú ý an toàn, có việc thì gọi cho anh.”

“Vâng.” Cô ta cắn môi.

Du Tùng vươn tay, xoa xoa tóc cô ta: “Em về đi.”

“Đợi đã, anh Du.” Du Tùng dẫm vào chân phanh, cô ta chạy lên phía trước hai bước: “Anh Du, em có lời muốn hỏi anh.”

Hết chương 43

44. Chương 44

Du Tùng nhìn ra ngoài cửa sổ: “Có chuyện gì thế?”

Mạc Tích Đồng liếc sang Dư Nam ngồi bên cạnh, cắn cắn môi: “Anh xuống đây đi, em muốn nói chuyện riêng với anh.”

Du Tùng không vui “Hừ” một tiếng, “Em đừng có tùy hứng, có cái gì mà bây giờ không thể nói?”

Mạc Tích Đồng cúi đầu, mũi chân nhẹ nhàng cọ cọ mặt đất.

Trước cửa khách sạn người đến người đi, tiếng xe ồn ào náo nhiệt, Du Tùng chờ đến mất kiên nhẫn, vừa định hỏi, Mạc Tích Đồng ngẩng đầu, chớp mũi đỏ bừng, trên mặt đã ướt nước mắt.

“Anh Du, có phải anh không thương em nữa rồi đúng không?”

Du Tùng bật cười, vỗ đầu cô ta: “Nói vớ vẩn, suốt ngày nghĩ linh tinh gì thế. Ngày mai anh không rảnh, anh sẽ tìm cho em một người đi dạo phố cùng em nhé.”

Mạc Tích Đồng há miệng thở dốc, phía sau có xe ầm ầm, Du Tùng không nhiều lời nữa, nhắc cô ta về phòng: “Em vào đi, anh đi đây.”

Anh dẫm xuống chân ga, mãnh mẽ dứt khoát, khói xe bay lên, rất nhanh đã nhập vào dòng xe cộ.

Mạc Tích Đồng nhìn xe Du Tùng đi xa, lau nước mắt, tức giận giậm chân tại chỗ.

Xe đi được một đoạn, Dư Nam vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ cái gì.

Du Tùng nghiêng người: “Sao em không nói lời nào?”

“Nói gì ạ?”

Du Tùng ghen hờn, lời đến bên miệng lại phải nuốt xuống, một lát sau, bỗng nhiên anh đánh lái, rẽ sang một con đường khác.

Dư Nam hỏi: “Anh định lái đi đâu đấy?”

“Đưa em đến một nơi.”

Dư Nam sống ở Đại Lý gần mười năm, không biết còn có chỗ nào cần anh phải đưa đi.

Dư Nam cũng không tò mò hỏi, ngoan ngoãn ngồi yên.

Xe chạy trên đường cao tốc, không quá hai phút, rẽ vào một con đường, ban đầu đường còn tính là rộng rãi, sau càng đi càng hẹp.

Những căn nhà của dân tộc Bạch xung quanh rất cũ kỹ, có một số chỗ đã lộ gạch mộc bên trong, cổ đại và dây mây che kín bờ tường, không có đèn đường, chỉ có thể dựa vào đèn xe chiếu sáng để đi.

Chậm rãi rẽ hai lần, Du Tùng dừng xe, Dư Nam quay đầu nhìn anh, anh dừng xe, giải thích: “Đường bên trong rất hẹp, xe không lái vào được, đi bộ một chút.”

Hai người xuống xe đi bộ, Du Tùng mở đèn điện thoại, đường không bằng phẳng, là một con đường đất hoang sơ.

Dư Nam trêu chọc: “Anh muốn tìm một nơi yên lặng để bán em đi à?”

Khoảng cách rất gần, bả vai hai người nhẹ nhàng cọ vào nhau, Du Tùng nắm lấy bàn tay bên cạnh, cười khê: “Bán em thì có thể được bao nhiêu? Không bằng nghiện em. Hiếp rồi giết.”

Dư Nam: “...”

Đi thêm một lát, cô nhận ra nơi này, lần trước đi vào từ con đường khác, ở cánh đồng bát ngát bên kia, nên ban đầu vẫn chưa nhận ra.

Dư Nam coi như không biết, hỏi anh: “Trước đây anh từng đến rồi à?”

Du Tùng “Ừ” một tiếng.

“Anh đến làm gì thế?”

Du Tùng nói: “Không may trượt xuống.”

“Kích thích không?”

Du Tùng nhẹ miết xương tay cô, không phản bác lại.

Đi lên phía trước, hai người thấy một cái tàu hỏa bị bỏ hoang, đường ray đã rỉ sắt, cỏ dại mọc um tùm qua kẽ hở.

Gió lạnh gào thét, không ngừng tru lên trong vùng quê hoang dã.

Dư Nam run lên.

Du Tùng quay đầu nhìn cô, tóc ngắn của anh trong gió không nhúc nhích tí nào.

“Em lạnh à?”

Dư Nam liếc nhìn áo khoác trên người anh: “Hơi hơi ạ.”

Du Tùng mở rộng vạt áo: “Vào đây.”

“Em cứ tưởng anh sẽ đưa cả cái áo cho em.”

Du Tùng cười một tiếng: “Anh cũng lạnh.”

Cô chui vào, Du Tùng khép vạt áo trước lại, bọc cô vào trong lồng ngực. Nhiệt độ cơ thể anh khá cao, giấu Dư Nam bên trong, giống như ôm một cái lò sưởi lớn.

Cô khẽ thở dài, lỗ tai dán lên ngực anh, dưới tấm vải mỏng là bộ ngực rắn chắc và trái tim đập mạnh mẽ đầy nhiệt huyết.

Eo Du Tùng rất hẹp, Dư Nam xuyên tay qua, nhẹ nhàng xoa lưng anh, làn da chắc khỏe sau lưng tràn ngập cả bàn tay.

Dư Nam cọ cọ mặt lên ngực anh, chớp mũi không có mùi hương đặc biệt, lại khiến cô vừa ngửi là có thể phân biệt được hương vị thuộc về anh.

Tay cô siết càng chặt, tham lam muốn nhiều thêm một giây, cũng hy vọng có thể nhớ kỹ cảm giác này.

Thật lâu sau, Dư Nam buông tay, giãi ra: “Em không lạnh nữa rồi.”

Du Tùng không buông ra.

Hai người đứng im tại chỗ một lát, cuối cùng Dư Nam hỏi: “Rốt cuộc anh dẫn em đến đây để làm gì?”

Dừng một chút, Du Tùng nói: “Đưa em đi xem một thứ.”

Anh đưa Dư Nam đi đến một cái trạm gác đã bỏ hoang, ra hiệu cho cô im lặng, bên trong truyền đến tiếng nức nở nhỏ nhỏ, Du Tùng đẩy ra một cái khe nhỏ, soi đèn pin điện thoại xuống, cô nhìn thấy một đàn mèo bé nhỏ mềm như nhung nằm cuộn tròn một chỗ.

Trong đó có một đôi mắt hoảng sợ nhìn đến nơi phát ra ánh sáng.

“Là mèo ạ?”

Du Tùng nói: “Mới sinh ra đấy.”

Mẹ đàn mèo không có ở đây, Du Tùng đẩy cửa đi vào, bàn tay to lớn của anh xách lên một con, mèo con rất yếu ớt, bốn móng vuốt nhỏ xinh mở ra, kêu khê, mặc người xâu xé.

Du Tùng giơ giơ con mèo kia: “Mình ôm một con về nuôi nhé?”

Dư Nam chấp tay sau lưng không nhận: “Anh thích động vật à?” Cô rũ mắt quét qua anh, lắc đầu: “Quả thật rất khó tin.”

Du Tùng lấy đèn pin soi vào cô: “Anh thích thứ đồ chơi này á?” Anh cười: “Anh có phải đàn bà đâu.”

Dư Nam mím môi, ngẩng đầu, hai người bên tối bên sáng, yên lặng nhìn nhau một lát.

Trên mặt cô không còn nét cười, nhàn nhạt nói: “Anh lại muốn dỗ em à?”

Du Tùng tránh đề tài này, tiếp theo nói: “Không phải con gái bọn em đều thích động vật có lông à?”

“Người bạn lớn lên cùng anh từ nhỏ đến lớn cũng thích sao?”

Du Tùng nhìn cô một lúc, ánh mắt lạnh căm căm, tùy ý nói: “Thật ra khi còn nhỏ cũng có một con.”

Dư Nam cười một tiếng, bình tĩnh nói: “Khi còn nhỏ em phải lo lắng giải quyết vấn đề cơm no áo ấm, không có điều kiện tốt để nuôi dưỡng động vật. Chỉ có những đứa trẻ sinh ra đã là công chúa mới có quyền lợi làm việc này, thế nên chưa từng hy vọng xa vời, cũng không thích.”

Cô nói xong, không khí chợt yên tĩnh.

Du Tùng cúi đầu, mắt không chớp nhìn cô, khuôn mặt tuấn tú của anh ẩn trong bóng tối.

Thật lâu sau, anh giật giật môi: “Anh với cô ấy...”

“Mình về đi thôi.” Dư Nam nói: “Muộn rồi.”

Cô dứt lời, đi ra ngoài trước một bước.

Trong khoảnh khắc mở cửa, gió lạnh ulla đến, Dư Nam ngẩng đầu, bầu trời tối đen, rất cao rất xa xôi.

Ánh sao lấp loè, lộng lẫy như ngọc, tô điểm cho cả bầu trời.

Tâm cô bỗng nhiên trở nên thanh thản.

Có một số việc, cô vẫn luôn tự lừa mình dối người, trước đây có thể không thèm nghĩ đến, nhưng bây giờ, bất kể là Lữ Xương Dân, Mạc Tích Đồng hay là Đặng Song, từng người một xuất hiện trước mặt, khiến cô biết được mình có bao nhiêu buồn cười.

Dư Nam cúi đầu, khẽ cười một tiếng.

Mấy ngày trước, bọn họ bắt Đặng Song đến đây tra hỏi, Đặng Song không nói.

Hôm đó tâm trạng Du Tùng thoải tha vô cùng, tâm trạng Dư Nam cũng không tốt, hai người nổ ra xung đột, cô đã nói với anh hai câu.

“Đừng hối hận những điều anh đã lựa chọn, cũng đừng nghĩ đến việc khắc phục, vô dụng thôi.”

“Đây là kết quả tự anh tạo ra, anh và cô ấy nên thử chấp nhận, sống trong thế giới khác nhau, tìm nơi bình yên của riêng mình.”

Nói xong, cô xoay người, anh không nhúc nhích, cúi đầu.

Cuồng phong gào thét, lá rụng lá tả.

Anh đi ngược gió trên cánh đồng bát ngát, bỏ lại đám mèo nhỏ miệng còn hơi sữa ở trạm gác bỏ hoang...

Khi Du Tùng trở lại công trường đã là một giờ sau, anh không bật đèn, ngồi trên ghế hút hai điếu thuốc, sáu nhà ở ký túc xá tập thể bên cạnh còn vô cùng náo nhiệt.

Anh nghiền tàn thuốc lên góc bàn, tro thuốc xám đen rơi xuống.

Hút xong thuốc, Du Tùng vào phòng tắm công cộng, nước rất lạnh, thấm ướt cả người.

Phòng tắm ở tầng một, đi ra ngoài là khu lộ thiên, từ cầu thang ngoài đi lên mới là phòng của anh.

Không nghĩ tới vừa mới tắm xong, ngoài trời lại đổ mưa. Mưa thu rét lạnh, cả người Du Tùng trần trụi, khăn lông vắt trên vai, mới đi được vài bước, trên người đã thấm nước mưa.

Anh lau khô người nằm lên giường, giường là loại làm từ gỗ giản dị nhất, bên cạnh là cửa sổ, tiếng mưa rơi bồm bộp nện xuống mái nhà, thỉnh thoảng có tia chớp loé lên, tiếng người tiếng mưa rơi tiếng gió thổi vang lên bên tai, không chút yên bình.

Du Tùng nhắm mắt lại, một lát sau, lại chợt mở ra, chăm chú nghe, tiếng mưa rơi vẫn như cũ. Anh nỗ lực phân biệt rõ một âm thanh khác trong đó, nhẹ nhàng, chậm rãi, từng cái gõ lên cánh cửa sắt.

Anh bật dậy, dự cảm trong lòng vô cùng chân thật mãnh liệt, bước nhanh ra cửa, mở cửa, một bóng người xuất hiện trước mặt, dáng người nhỏ nhỏ, rụt vai, cả người ướt đẫm, tóc tai tán loạn dán lên mặt, lạnh đến run bần bật.

Cô nâng đầu, anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt kinh ngạc. Hai người yên lặng nhìn nhau, sống lưng anh cứng đờ, Dư Nam nhào tới, đâm anh lùi vào trong nhà.

Du Tùng theo bản năng ôm chặt lấy eo cô, muốn nói gì đó, cô lại không cho, mạnh mẽ hôn lên môi anh.

Gần như là một giây sau, anh phản công, nắm quyền chủ động.

Anh xoay người ấn cô lên cánh cửa sắt, cửa sắt “Rầm” một tiếng, át cả tiếng mưa rơi, ký túc xá bên cạnh chợt yên tĩnh hai giây, sau đó lại ầm ĩ.

Du Tùng siết chặt cầm cô, ôm má cô, há miệng ngậm lấy, gặm cắn: “Không phải em nhất quyết đòi về à, sao lại tự mình chạy đến đây?”

“... Em muốn làm với anh.”

Du Tùng sờ cô, da cô lạnh lẽo không có độ ấm, anh xoa mạnh: “Vừa rồi không muốn mà?”

“Bây giờ muốn.”

“Làm.” Anh buồn cười, mơ màng phun ra một chữ.

Không muốn suy nghĩ nhiều, Dư Nam mạnh mẽ đẩy ngã anh lên giường, cô sải bước đi lên, cởi quần áo, nửa bầu tuyết trắng lộ trong không khí.

Cô cúi đầu gặm cắn môi anh, mái tóc ướt rũ xuống dừng trên lỗ tai Du Tùng, anh rung mình một cái, lông tơ cả người dựng đứng.

Khi cô cắn chóp mũi anh, Du Tùng bóp chặt bờ mông lạnh lẽo kia, thúc người lên trên, trêu cô: “Lại uống phải xuân dược à?”

Dư Nam không còn tâm trí để nói chuyện, gặm lỗ tai anh, yết hầu và trước ngực...

Du Tùng kinh ngạc, cô quá nhiệt tình, ngược lại làm anh lo sợ bất an, cảm thấy Dư Nam hôm nay vô cùng khác thường.

Anh ngậy người một lúc, cảm xúc ẩm ướt đã lướt qua bụng dưới của anh, chỉ dừng lại trong chớp mắt, sau đó cô dịch xuống.

Gáy Du Tùng tê rần, khó khăn nâng người lên, cơ bắp trên bụng căng chặt, dựa vào ánh trăng, có thể thấy môi cô dường như khó mà chứa đủ.

Tay anh xuyên qua mái tóc ướt đầm của cô, đầu ngón tay run rẩy, định ngăn lại lại bỗng nhiên nắm lấy tóc cô ấn xuống, Dư Nam nức nở một tiếng, mái tóc dài xoã tung trên bụng dưới của anh, nóng lạnh giao hòa, vô cùng dày vò.

Du Tùng nhẫn nhịn kéo cô lên, hôn một cái lên môi cô: “Bảo bối, em thật lợi hại.”

Anh dán vào người cô: “Rốt cuộc hôm nay em làm sao vậy?”

Dư Nam nói: “Em muốn ở bên trên.”

Du Tùng nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô, con ngươi vừa đen vừa sáng, lộ ra vẻ bướng bỉnh, điên cuồng cùng kiên quyết, còn có gì đó mà anh nhìn không hiểu.

Cô lặp lại: “Em muốn ở bên trên.”

Du Tùng chiều theo ý cô, lùi lại tất cả.

Cô không thể nhẫn tâm, căn bản không làm được, anh bóp chặt eo cô, nhấn một cái chạm đỉnh.

Dư Nam kêu thảm một tiếng, mảnh mai khó nhìn, âm thanh vừa uất ức vừa đáng thương.

Cô mất khống chế thét chói tai, giường gỗ vang kẹ kẹ kẹ kẹ, cách vách hoàn toàn yên tĩnh, vài giây sau, có người xấu hổ khụ một tiếng.

Ánh mắt anh sáng như sao, nhìn chằm chằm vào Dư Nam, sắc mặt cô ửng hồng, ánh mắt mê ly không có tiêu cự, cắn chặt môi, như điên cuồng như thống khổ. Anh thở dốc: “Em kiên nhẫn một chút cho anh, đừng mẹ nó để cho người khác nghe.”

Dư Nam “...”

Không biết qua bao lâu, hết mưa rồi, cách vách rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng ngáy truyền đến, cuối cùng là ngủ thật hay giả vờ ngủ cũng không thể nào phân biệt.

Bấy giờ Du Tùng mới thu binh.

Dư Nam nhắm mắt nằm nghiêng, Du Tùng ngồi trên mép giường, sờ lên người cô, tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Anh lục tung trong phòng tìm ấm đun nước, đun lên, lại pha thêm chút nước lạnh, lấy khăn lông mới thấm ướt rồi lau người cho cô.

Du Tùng tách chân cô ra, phủ xuống, Dư Nam run lên, anh khẽ an ủi: “Ngoan, thả lỏng nào.” Hơi sưng, động tác anh rất nhẹ.

Sau đó anh dùng nước ấm lau khô mồ hôi trên người cô, giữ chân ra, đẩy cô một cái, Dư Nam lăn vào trong ổ chăn.

Anh lấy nước đã dùng, tùy tiện lau mấy cái, sau đó cũng chui vào.

Từ trước đến nay cơ thể Du Tùng rất tốt, sau khi hoạt động, cả người tỏa ra hơi ấm, Dư Nam trở mình, tự

động chui vào trong lồng ngực của anh.

Đêm đã khuya, giọt nước trên mái hiên rơi xuống mặt đất theo tiết tấu.

Anh ôm chặt, cô làm tổ trong lòng anh, cơ thể dần dần ấm lại.

Sáng sớm tỉnh lại, cả người cô nhức mỏi, là cái đau rất thoải mái sau khi phóng tống.

Lăn lộn cả đêm, Dư Nam không nghĩ ngợi gì, ngủ vô cùng sâu.

Trời chưa sáng hoàn toàn, từ cửa sổ có thể thấy bầu trời phía xa có một dải sương sớm màu trắng, cô nhẹ tay nhẹ chân bắt đầu mặc quần áo.

Tóc vẫn ướt, cô lấy tay cào cào, vuốt sang một bên. Cô đưa tay ra sau lưng cài dây áo ngực, có người nhanh tay cài lại giúp cô, sau đó đặt một nụ hôn lên cổ cô.

“Thời gian còn sớm, sao em không ngủ thêm một lát?”

Anh vừa mới dậy, giọng nói thô ráp như cát sỏi, khàn khàn trầm thấp, mang theo vẻ lười biếng.

Dư Nam không nói chuyện, cúi đầu điều chỉnh lại, tay Du Tùng từ phía sau duỗi ra trước: “Anh giúp em.”

Càng giúp càng vội, áo ngực lại bị lệch đi.

Anh hôn một cái lên ngực cô, tay sờ xuống dưới.

Dư Nam ngăn lại, nhìn anh, ánh mắt lạnh nhạt, Du Tùng sửng sốt, cô bỏ tay anh ra: “Anh ngủ tiếp đi, em đi đây.”

Không ai nói chuyện, Du Tùng khoanh chân ngồi trên giường, nhìn cô mặc quần áo. Quần áo hai người ném tán loạn trên đất, vẫn ướt, cầm lên, trên mặt đất hiện ra từng mảng nước đậm màu, Dư Nam không quan tâm, mặc toàn bộ lên người, đi giày, ra cửa.

“Đợi đã.” Anh dừng một chút: “Anh đưa em đi.”

Dư Nam bất động, một lát sau, cô khẽ vâng một tiếng.

Trên xe, Dư Nam không nói gì, Du Tùng nghiêng đầu liếc mắt nhìn cô một cái, giọng lạnh tanh: “Em lại

lên cơn động kinh à?”

Cô hừ nhẹ một tiếng, không nói chuyện.

Du Tùng bỗng nhiên nói: “Anh và Mạc Tích Đồng chỉ là hàng xóm.”

Tối hôm qua anh muốn làm sáng tỏ hai lần, lại bị cô cắt ngang, trước nay Du Tùng rất coi thường việc giải thích với người khác, thế nên không dễ mở lời.

Dư Nam thất thần: “Em biết, ngày hôm qua cô ta đã nói rồi.”

Du Tùng nuốt nước bọt: “... Anh chỉ coi cô ấy là em gái, cho nên, không có quan hệ mập mờ như con gái bọn em nghĩ đâu.”

Lâu sau Dư Nam mới phản ứng lại, yên lặng đọc lại một tiếng “Em gái”, cô cười cười: “Anh nghĩ là em ghen tị à?”

Du Tùng nhìn về phía cô: “Em không có sao?” Anh nghĩ không ra, vì sao cô lại khác thường như vậy.

“Giống lắm hả?” Dư Nam hỏi: “Em lấy lập trường gì để ăn dấm đây?”

“Bạn bè? Bạn thân? Hay là người bạn hòa hợp trên phương diện nào đó?”

Cô vừa dứt lời, tiếng phanh xe chói tai vang lên, Dư Nam lao người về phía trước, lại bị dây an toàn kéo về, ngực cô bị siết đến đau đớn.

Vài chiếc xe đằng sau bóp còi, xông đến chửi ầm lên, mắng họ là đồ thần kinh, chán sống rồi à.

Không ai nghe thấy, trên xe yên tĩnh kỳ lạ, Du Tùng nghiêng đầu, vài giây ngẩn ngui, ánh mắt đỏ au.

Dường như anh đang chậm rãi tiêu hóa mấy lời vừa rồi, không xác định hỏi “Em lặp lại lần nữa?”

Dư Nam siết chặt tay, cuối cùng đối diện với ánh mắt anh, mỉm cười nói: “Anh không nghe thấy à.”

Du Tùng nắm chặt nắm đấm, yết hầu nhẹ nhàng nuốt hai cái: “Em mẹ nó chơi ông đây à?”

Dư Nam hoảng hốt, ngập ngừng một chút: “Anh nói là gì thì là thế đi.”

Anh nín lấy cổ cô, cơ thể cô bị dây an toàn siết đến cực hạn. Du Tùng bắt được một cái tay áo ướt, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện lại là sao không làm khô quần áo giúp cô. Anh cười tự giễu, tay không còn sức lực, buông cô ra: “Cho tới nay, em vẫn luôn nghĩ như thế này?”

“... Đúng.”

Hết chương 44

45. Chương 45

“Được” thật lâu sau, anh mở miệng, giọng đã khàn khàn: “Em cút đi.”

Chân Dư Nam vừa đặt xuống đất, xe đã lao vút đi.

Đường lớn vắng tanh, Du Tùng tăng tốc lao thẳng. Hai tay anh siết chặt, khớp xương trở nên trắng bệch, môi khẽ run rẩy.

Lao qua hai bớt đèn đỏ, anh bình tĩnh lại.

Vừa rồi mới nói mấy câu, ban đầu anh cho rằng Dư Nam chỉ đang làm ra vẻ, bất kể điều gì, anh có thể hạ mình giải thích, nguyện ý dễ dàng cô.

Sau đó anh phát hiện giọng của cô rất trịnh trọng, từ trước đến nay ánh mắt chưa bao giờ vô tình như thế, anh từ khó tin trở nên phần nộ, cuồng loạn, muốn lập tức bóp chết cô.

Cuối cùng, cô khẳng định “Đúng” một câu, lại biến thành lưỡi dao sắc bén, không chút do dự đâm vào ngực anh. Không nghĩ sẽ đơn giản như vậy, mỗi ngày lặp lại hơn trăm lần, cho anh một nhát trí mạng.

Sống ba mươi năm, Du Tùng chưa từng biết hít thở không thông là cảm giác gì, không nghĩ đến, Dư Nam lại trở thành dương khí để anh sinh tồn.

Du Tùng phanh lại, dừng xe ở bên đường. Xe không tắt máy, trong không gian yên tĩnh, chỉ có tiếng gió điều hòa phát ra vù vù.

Đôi mắt anh nhìn chằm chằm vào đầu phát gió, phía trên treo một dải lụa đỏ chậm rãi bay. Máy sưởi là sáng sớm anh sợ cô lạnh nên mới cố tình mở ra, thật ra nhiệt độ không khí cũng không thấp, trán Du Tùng đã ướt đẫm một tầng mồ hôi mỏng, cuối cùng anh cũng cử động, giờ tay tắt máy sưởi.

Xe lại khởi động lần nữa, anh lái về, tất cả cảm xúc trong lòng, không phải giải quyết qua cách này.

Bất kể là gặp dịp thì chơi, hoặc là một bên tình nguyện, anh không thích ướm át bản thủ, càng không thích không rõ ràng.

Tốc độ của Du Tùng còn nhanh hơn vừa rồi, chỉ mất vài phút đồng hồ, xe đã trở lại chỗ Dư Nam xuống. Người đi đường không nhiều lắm, gần như vừa nhìn đã bao quát hết, nhưng nào còn có bóng dáng cô?

Tim Du Tùng run lên, trong lòng đau đớn mãnh liệt, anh dừng ở ven đường, sau một lúc, bật cười trào phúng.

Mục đích trước đây của anh không trong sáng, chỉ muốn chơi đùa. Bây giờ không muốn chơi, lại phát hiện từ trước đến nay Dư Nam vẫn luôn chơi anh. Mọi quan hệ này từ lúc bắt đầu đã rất đơn giản, không có hứa hẹn, không có thể thốt, cũng không xác lập bất cứ quan hệ gì.

Không lâu trước đây, anh còn định chính thức giới thiệu cô với Mạc Tích Đồng, cũng bị cô cắt ngang, vốn là kiểu quan hệ nào, cô căn bản không để bụng.

Du Tùng châm điều thuốc, dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại.

Chuông điện thoại vang lên từng hồi, chẳng khác gì bùa đòi mạng.

Anh mở mắt ra, không nghĩ nhiều, đuôi mắt liếc qua màn hình, hai chữ trên đó đang nhấp nháy.

Du Tùng không khỏi ngồi thẳng dậy, nhúu chặt mày, một lúc sau mới nhận điện thoại...

Tối qua Trương Thạc ngủ ngoài hành lang bệnh viện, dậy sớm lại thấy được Đặng Song, tưởng y tá đẩy cô ta vào phòng vệ sinh, anh ta ngồi trên sofa chờ, chờ mãi chờ mãi không thấy người về.

Trương Thạc đến phòng trực y tá dò hỏi, không ai từng gặp qua cô ta. Anh ta dự cảm được điều gì đó, bước nhanh quay lại phòng bệnh, hai người khác còn đang ngủ, rèm vải chắn ở giữa.

Anh ta nhìn về phía chân tường, đáng ra xe lăn phải ở chỗ đó giờ lại không thấy, chần bồng lật tung trên giường, một chiếc váy vàng nhạt đặt ngay ngắn bên cạnh gối, cạnh gối không thấy điện thoại đâu.

Trương Thạc kéo ngăn kéo ra, đồ dùng Dư Nam mua mang đến vẫn còn đó, nhưng thuốc không còn, tiền lẻ trước đó anh ta ném vào trong cũng không còn.

Trương Thạc tức đến nghiến răng, lục tung ngăn kéo một hồi, chợt phát hiện ra một tờ giấy trong góc.

Trương Thạc ngồi trên mép giường mở ra, chữ viết trên mặt nghiêng ngả xiêu vẹo, thế mà lại lưu loát viết kín một trang.

Cô ta nói:

“Trương Thạc, cảm ơn anh mấy ngày nay đã chăm sóc cho tôi, cảm ơn anh đã trả tiền thuốc men, tôi không thể không lên rời đi, bởi vì số tiền mà tôi nợ anh, tôi không có cách nào để trả lại. Tên tóc vàng, chính là đồng bọn hợp tác với tôi, bây giờ tôi không liên hệ được với anh ta, cái thằng cha này... Anh ta mang theo tiền bỏ chạy, người không có danh dự như vậy sau này sao còn có thể hợp tác được? Thế nên tôi nhất định đi tìm anh ta trước. Tuy anh hơi hung dữ, mồm miệng cay nghiệt, lời lẽ sắc bén, không có chút phong độ đàn ông nào, vóc người quá to, thích dọa người, trừ điều đó ra thì thật ra anh cũng khá tốt, trước đây lừa tiền anh là tôi không đúng, tôi thề, đợi đến khi tôi tìm được tên tóc vàng kia, nếu số tiền kia còn chưa tiêu hết, nhất định tôi sẽ tìm một cơ hội trả cho anh. Đến lúc đó chúng ta bắt tay giảng hòa, toàn bộ ân oán đều xóa bỏ, nói không chừng còn có thể cùng ngồi ăn lẩu, uống rượu...”

Tờ giấy bị Trương Thạc vò nát, anh ta bực bội bứt tóc, sắc mặt hết hồng lại trắng, cả một trang giấy, trừ việc cô ta chạy trốn, còn lại đều là vô nghĩa.

Anh ta lật trước lật sau, phát hiện mặt sau tờ giấy còn viết thêm một đoạn.

“Ký ức khi còn nhỏ tôi đã không còn nhớ rõ, đương nhiên cũng chẳng có gì tốt đẹp, nhưng khi các anh nhắc tới chị Tân Tả, tôi có chút ấn tượng, chị ấy rất thông minh, dẫn tôi chạy ra chuồng bò, nhưng cửa bị khoá chặt, căn bản không ra được. Sau đó đầu tường bỗng nhiên xuất hiện một chú, chị Tân Tả từ trên tường bò ra ngoài, tôi không cẩn thận gây ra tiếng động, bị bọn họ phát hiện, lại bị bắt về, sau đó bán tôi cho bố nuôi. Thế nên, Tưởng Tân Tả mà các anh vẫn đang tìm kiếm, vừa tới Đại Lý đã được người cứu đi, bây giờ chắc chắn vẫn còn sống. Cuối cùng, chúc các anh thuận lợi, sớm tìm được chị ấy.”

.....

“Chúc cái con mẹ cô.” Trương Thạc chửi nhỏ, tờ giấy trong tay bị vo chặt thành một cục, vừa định ném đi, lại dừng lại.

Cô ta ngồi xe lăn chạy trốn, chân gãy xương còn chưa kịp lành, không xu dính túi, chỉ mang một chiếc điện thoại đi, không mặc quần áo của mình, mà lại mặc đồng phục bệnh nhân của bệnh viện, không thân không thích, cô ta còn có thể chạy đi đâu?

Trương Thạc lắc lắc đầu, cô ta thế nào, không nằm trong phạm vi anh ta phải suy nghĩ, anh ta chỉ cần biết được tin tức về Tân Tả, đến nỗi số tiền bị lừa kia, anh ta căn bản không thèm hy vọng, cũng không định đòi lại.

Nhưng dù sao cô ta cũng là một người phụ nữ, chạy đi như thế quả thật không an toàn, nhờ đâu động vào người xấu...

Trương Thạc cười lạnh, suýt chút nữa quên, cô ta cũng không phải người tốt, nếu sợ người xấu, lẫn lộn bên ngoài nhiều năm, sẽ không có khả năng lớn như vậy.

Trương Thạc đấu tranh một hồi, cuối cùng thầm chửi mấy đời tổ tông nhà cô ta, vuốt phẳng tờ giấy, tùy tiện gấp vài cái, nhét vào túi quần.

Anh ta lấy điện thoại ra gọi cho Du Tùng.

Chưa kịp mở miệng, bên kia đã nói trước.

“Cậu đặt cho tôi một vé máy bay về Tế Nam, nhanh lên, bây giờ tôi sẽ về nhà lấy hộ chiếu.”

Trương Thạc sửng sốt: “Anh Du, anh về đây làm gì? Bên Đặng Song vừa mới khai ra được một chút.”

Du Tùng không nói gì, Trương Thạc lại tiếp tục: “Năm đó Tâm Tả tới Đại Lý, không rơi vào tay Lữ Xương Dân, mà nửa đường đã được người ta cứu đi, bây giờ có khả năng còn sống.”

“Tôi biết.”

“... Anh, anh biết rồi à?”

“Bên Tế Nam vừa mới nhận tin cho tôi, nói có người báo án, biết tin tức về Tưởng Tân Tả.”

Tim Trương Thạc đập loạn, nghe thấy Du Tùng đang cố gắng bình tĩnh.

Anh ta không thể tin được: “Anh nói thật đấy à? Đừng lừa em.”

“Không chắc chắn lắm ” Bên kia ngập ngừng.

Nhiều năm như vậy, thông báo tìm người đăng ra nhiều vô kể, có rất nhiều người gọi điện thoại đến cung cấp manh mối, nhưng cơ bản toàn vì tiền thù lao, tất cả chỉ là mừng hụt, mới đầu bọn họ còn kích động sung sướng dần dần trở nên chết lặng.

Nhưng lần này không giống, điện thoại do Trần Cường gọi tới, nói đối phương có thể miêu tả diện mạo và đặc điểm của Tưởng Tân Tả, trước đây cứu ở đâu, mặc quần áo gì đi giày gì, còn có cả vật chứng chứng minh thân phận cô, chuẩn bị đầy đủ, nói có sách mách có chứng.

Tóm lại, lần này không bình thường.

“Đặt vé đi, đừng chậm chạp nữa.”

Trương Thạc đứng lên: “Em về với anh.”

Du Tùng “Hừ” một tiếng: “Cậu ở lại theo dõi tiến độ công trình đi. Bên Trương Mạn kia cẩn thận một chút, nhanh chóng thu phục.” Anh nghĩ nghĩ: “Tích Đồng vẫn còn ở Đại Lý, nếu cậu không có việc gì thì trông nó cho tôi.”

Trương Thạc nói thềm một câu.

Du Tùng nhú mày: “Gì cơ?”

Trương Thạc không tình nguyện rậm rì: “Anh tự xử lý chỗ Trương Mạn đi, em còn có việc khác phải làm.”

“Đừng mẹ nó nói lời vô nghĩa.” Du Tùng không nghe anh ta nói, trực tiếp cắt đứt cuộc trò chuyện.

Mấy giờ sau, máy bay hạ cánh tại sân bay Dao Tường của Tế Nam, Du Tùng đến thẳng đồn công an trong thành phố, người báo án đã quay về Đại Lý, trước khi đi đã để lại cho Trần Cường một bản kê khai lý lịch, trên đó ghi tên họ, điện thoại và địa chỉ vô cùng rõ ràng.

Du Tùng xem qua nội dung kê khai một lần, địa chỉ ở Đại Lý, là một khu biệt thự đã khai phá từ hai năm trước.

Du Tùng nhìn chăm chú vào địa chỉ kia đến thất thần, trước đó vài ngày anh từng đứng trên con đường cạnh biệt thự này chờ Dư Nam, nhớ tới cô, Du Tùng càng bức bối.

Trần Cường đến gần, đưa cho anh một cái túi tài liệu màu trắng, Du Tùng nhận lấy, bên trong là cái huy hiệu to bằng ngón cái hơi ố vàng, kim băng phía sau đã tróc ra, để lại một vết bẩn nho nhỏ.

Anh gơ lên trước mắt nhìn cẩn thận, trên ảnh chụp một cô bé học sinh, tóc vàng hoe, khuôn mặt không tươi cười, môi mím chặt. Đôi mắt to trống rỗng nhìn màn hình, rất chất phác, lại thấp thoáng lộ ra nét buồn bã, xuyên qua không gian, dường như đang yên lặng đối diện với anh.

Du Tùng dịch ánh mắt đi, không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

Tướng Tân Tả đeo khăn quàng đỏ, mặc áo đồng phục màu xanh trắng, bên cạnh in mấy chữ Hán: Trường Tiểu học Tân Hoa số 2 thành phố Tế Nam, lớp 1A3, Tướng Tân Tả.

Trần Cường đứng bên cạnh, thử hỏi: “Anh muốn ngồi một lát hay không?”

Thật lâu sau Du Tùng vẫn không nhúc nhích, bàn tay chống lên cái bàn bên cạnh, một tay kia cách cách túi tài liệu siết chặt huy hiệu.

Trần Cường hỏi: “Có phải là cô ấy không?”

Không nghe được câu trả lời, đợi một lúc, anh ta nghiêng đầu, thấy yết hầu Du Tùng nhẹ nhàng nuốt xuống, hỏi lại: “Có phải Tưởng Tân Tả mà anh vẫn luôn tìm kiếm không?”

“... Phải.”

Mắt Trần Cường sáng rực lên: “Vậy xem ra lần này là thật hả?”

Du Tùng định mỉm cười, cuối cùng chỉ có thể đáp qua loa: “Có lẽ là người khác nhặt được.”

“Nào có chuyện trùng hợp như vậy?”

Du Tùng lầm bầm: “Tôi không thể đoán được lý do, sao hơn mười bảy năm người này mới nghĩ đến việc báo án.”

Trần Cường sững sốt, cuối cùng chỉ vỗ vỗ bờ vai của anh.

Tâm trạng của Du Tùng anh ta có thể hiểu, không ôm hy vọng, thì sẽ không thất vọng.

Anh muốn cố gắng bình tĩnh, lý trí đối mặt với chuyện về Tưởng Tân Tả, kỳ tích sẽ không dễ dàng xuất hiện, nếu cuối cùng vẫn là công dã tràng, cũng không đến mức quá nản lòng.

Anh tình nguyện nghĩ đến nhiều khả năng, thậm chí trong tiềm thức còn hy vọng đây chỉ là trò đùa dai, đến khi công bố chân tướng, mới có thể bình tĩnh mà chống đỡ, sau đó tiếp tục tin tưởng, tiếp tục tìm kiếm.

.....

Du Tùng ở lại đồn công an mấy giờ mới rời đi, huy hiệu là vật chứng, trước khi tìm được người thì không thể lấy đi.

Trần Cường đi thu xếp, từ đồn công an địa phương liên hệ sang tổng cục bên Đại Lý, đưa Du Tùng đi nhận người.

Du Tùng không dám báo tin cho Tưởng Kỳ Phong, trực tiếp trở về nhà mình, chỗ đó có ảnh chụp và ít tài liệu về Tưởng Tân Tả dùng để tìm kiếm trước đây.

Đến đêm, anh lại bay trở về Đại Lý.

Khi máy bay hạ cánh đã là 11 giờ đêm, Đại Lý phương diện muốn ngày hôm sau mới bằng lòng qua đi.

Một đêm dài đằng đẵng, bầu trời đêm sâu thẳm không lường được, ánh sao lại vô cùng chói mắt.

Không ngủ, chỉ có thuốc lá và đồng hồ.

Đêm nay, với anh mà nói là tất cả.

Hết chương 45

Lời editor: Chương 46 tớ xin phép post vào T2 nhé, vì chiều nay và CN tớ có việc, không thể cầm điện thoại và máy tính đi để edit được. Mong mọi người thông cảm ạ

46. Chương 46

Năm Bạch Chấn Dương không ở Đại Lý, Dư Nam nhiều lần yêu cầu bà nội dọn đến ở cùng cô, bà nội từ chối, trước sau không chịu rời khỏi nhà cũ.

Buổi tối, Dư Nam nhận được điện thoại của Bạch Chấn Dương, muốn sáng mai cô đến chỗ của anh ta, Dư Nam hỏi chuyện gì, anh ta lại ấp úng không chịu nói. Dư Nam không muốn dính dáng gì đến anh ta, lập tức từ chối, không nghĩ tới, bên kia lục đục vài giây, đổi thành một giọng khác, dịu dàng, khẽ gọi một tiếng Nam Nam.

Lòng Dư Nam mềm nhũn, nũng nịu gọi bà nội.

Hôm qua bà nội mới chuyển đến Đại Lý, muốn ngày mai cô qua đây.

Dư Nam giải thích với bà nội ban ngày cô phải đi làm, buổi tối mới có thời gian.

Bà nội không chịu nghe, giả vờ tức giận, uy hiếp cô phải đến đúng giờ.

Dư Nam bất đắc dĩ, đôi khi người già cần phải chiều chuộng.

Sáng sớm hôm sau, cô gọi điện thoại xin nghỉ, mua vài loại hoa quả và đồ ngọt mà bà nội thích ăn, đến nhà anh ta.

Trời vừa mưa vừa lạnh, trải qua trận mưa đêm hôm đó, rốt cuộc mùa hè cũng qua đi, gió thu se lạnh, cuốn lá vàng rơi trên đất bay loạn xạ.

Độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày của Đại Lý rất lớn, Dư Nam kéo khoá áo khoác lên đến cổ, mũ lưỡi trai sụp xuống đến lông mày, ngăn lại không ít khí lạnh.

Trước cổng tiểu khu.

Phía sau có xe bóp còi, Dư Nam dịch sang bên cạnh hai bước, đi lên hè đường.

Hai chiếc xe lái vào, dẫn đầu phía trước là xe cảnh sát, đi theo sau là một chiếc Land Rover địa hình.

Trương Thạc lái xe, Du Tùng ngồi thất thần, luôn cúi đầu không hé răng. Thỉnh thoảng Trương Thạc trộm liếc anh một cái, định nói gì đó, lại cảm thấy tất cả đều là công toi.

Du Tùng cúi đầu, tay nghịch chiếc bật lửa màu bạc, trong xe rất yên tĩnh, chỉ có tiếng bật lửa cháy rẹt rẹt.

Vào đến tiểu khu, xe giảm dần tốc độ, Du Tùng ngẩn người nhìn phía trước, dường như cảm nhận được gì đó, mất đuôi động đậy, bỗng nhiên quay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Dừng xe.”

Trương Thạc theo bản năng phanh xe, tiếng “Két” vang lên chói tai.

“Sao thế anh?”

Du Tùng nghiêng đầu, bóng dáng cô biến mất ở chỗ rẽ, anh nheo mắt, chỉ bắt được đuôi tóc bị gió lạnh thổi bay cùng đôi giày thể thao màu trắng.

Trước đây khi cô và anh ta còn thân mật đã sống ở tiểu khu này, bóng dáng vừa rồi rất quen thuộc, anh chợt nghĩ đến cô, nhưng ngẫm lại lại cảm thấy không có khả năng, lấy tính tình của Dư Nam, trải qua chuyện lần trước, tuyệt đối không muốn dính dáng đến anh ta.

Du Tùng nhíu nhíu mày: “Đi tiếp đi.”

Trương Thạc hơi khó hiểu, chỉ biết làm theo chỉ thị của anh. Anh ta dẫm chân chân ga, đuổi kịp xe cảnh

sát phía trước.

Vị trí xa hơn một chút, cần vòng qua vòng hoa trung tâm, quẹo phải đi thẳng xuống cuối mới đến.

Hai cảnh sát trên xe đang trước bước xuống, tiến lên gõ cửa. Du Tùng không nhúc nhích, thông thả xoa xoa vỏ bật lửa bóng loáng, mặt trên phủ một lớp sương mù ẩm ướt.

Tâm trạng kích động của Trương Thạc bộc lộ ra ngoài, nôn nóng xuống xe trước rồi gọi anh một tiếng.

Du Tùng nắm tay chống lên môi, nửa ngày mới cử động.

Bọn họ đứng trước cửa, những giây phút chờ đợi dài vô nhất, không biết người sau cánh cửa kia khi xuất hiện sẽ trông như thế nào, lại càng không biết đối phương có phản ứng gì.

Cửa mở, có người nín thở một giây, thấy người đi ra là đàn ông, lại hít sâu một hơi, tự khinh bỉ một thoáng nhút nhát kia của bản thân.

Cảnh sát hỏi: “Anh là Bạch Chấn Dương Bạch? Ngày trước anh là người đến Tế Nam báo án phải không?”

Bạch Chấn Dương liên tục đáp, bước nhanh lên trước, giải thích với cảnh sát, bắt tay với Trương Thạc, sau đó gơ tay đưa tới trước mặt Du Tùng. Du Tùng cúi đầu nhìn thoáng qua, đánh giá anh ta từ đầu đến chân, người đàn ông này có vóc dáng cao gầy, làn da trắng mịn, tóc hơi quăn, tai đeo khuyên lấp lánh.

Anh bỗng nhiên cảm thấy dường như mình đã từng gặp ở đâu rồi, nhưng bây giờ đầu óc trống rỗng, căn bản không thể tự hỏi.

Bạch Chấn Dương xấu hổ, do dự muốn rút tay về, Du Tùng liếc một cái, cuối cùng, duỗi tay nắm qua loa.

Trong nhà có một cụ bà ra đón, nhiệt tình mời bọn họ vào nhà ngồi, tự tay pha một ấm trà Long Tĩnh.

Hương trà thanh khiết, hơi nóng lượn lờ trên miệng chén sứ trắng. Hai mảnh lá nhỏ xoay tròn trên mặt nước, tay nghề lão luyện, không chú ý nhiều như vậy, nhưng hương vị pha ra không ai có thể cưỡng lại được.

Chỉ tiếc, giờ phút này không ai có tâm trạng để thưởng trà.

Trương Thạc nhìn đông nhìn tây: “Tân Tả đâu rồi? Cô ấy không ở đây à?”

Bạch Chấn Dương đến Tế Nam đã nói rõ chuyện nhiều năm qua, không cần nhiều lời, cũng biết mấy năm

nay bọn họ là người nuôi nấng cô.

Bà nội âm thầm đánh giá Du Tùng và Trương Thạc, bà nói tiếng Hán không tốt, tốc độ nói rất chậm: “Các anh là gì của con bé?”

Trương Thạc nói: “Có thể coi là người thân ạ.” Vừa nói, anh ta vừa giơ túi tài liệu ra.

Bên trong là giấy khai sinh của Tưởng Tân Tả, sổ hộ khẩu, phiếu điểm năm nhất tiểu học, sách bài tập, sổ kiểm tra sức khỏe của bệnh viện, báo cáo xét nghiệm, ngoài ra còn có mấy tấm ảnh chụp khi cô còn nhỏ..

Thượng vàng hạ cám, Du Tùng mang đến rất nhiều.

Bạch Chấn Dương liếc qua, giải thích cho bà nội nghe.

Giấy khai sinh và sổ hộ khẩu cũng đủ chứng minh tất cả.

Khi bà nội nhìn đến chữ viết trên vở bài tập của cô, dịu dàng cười rộ lên, ngón tay chỉ chỉ: “Đúng rồi, đúng rồi, chỉ cần nhìn chữ là biết đúng rồi, trong lớp chữ của con bé là khó đọc nhất, mỗi lần phát phiếu hoa hồng cũng không có con bé, đúng là Nam Nam của chúng ta rồi.”

Có người chợt ngược mắt lên nhìn, mi nhú chặt.

Trương Thạc không chú ý, kích động nói: “Đương nhiên là đúng rồi, người đâu rồi ạ? Không ở đây à? Tại sao còn không ra...”

“Nam Nam?” Du Tùng đột nhiên phát ra tiếng, cuộc trò chuyện bị gián đoạn, căn phòng chợt yên tĩnh, mọi người đều nhìn về phía anh.

Bạch Chấn Dương hơi ngây người, “À” một tiếng, giải thích: “Chính là Tưởng Tân Tác mà các anh muốn tìm đây, sau này con bé sửa lại tên, họ theo bà nội thôi.”

Trong lòng Du Tùng xuất hiện ý nghĩ không tốt, nắm chặt tay, trong lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi lạnh.

Anh gian nan hỏi: “Họ gì?”

Chuông cửa vang lên, tiếng chuông trong trẻo làm đau màng nhĩ, anh nghe thấy: “Họ Du.”

Bạch Chấn Dương đứng dậy mở cửa.

Trương Thạc cũng nghe thấy lời này, thử gộp cả họ và tên: “Dư... Nam...”

“Dư Nam.” Cuối cùng anh ta cũng phản ứng lại, gào một tiếng: “Dư Nam?”

Có người đi vào phòng khách, nghe được tiếng hét, tiếng bước chân bỗng dừng lại, mọi người đồng thời nhìn về hướng đó, là một bóng dáng mảnh khảnh, mặc quần bó đen, áo khoác rộng, trên đầu đội mũ lưỡi trai màu xám nhạt.

Cầm thon gọn, không son phấn.

Đôi mắt sáng dưới vành mũ nhìn đến người đang ngồi, hiện lên chút ngạc nhiên, sau đó đậm mạc không gọn sóng, trên mặt không lộ ra bất kỳ cảm xúc gì.

Cô đứng yên không nhúc nhích, ánh mắt đối diện với một đôi mắt, cảm xúc trong mắt người kia cô đọc không hiểu, giống cô, ngồi yên không nhúc nhích.

Căn phòng tĩnh lặng, Trương Thạc khó tin, chậm rãi đứng lên, tự nói: “Cái đệt, thế giới này con mẹ nó sẽ không nhỏ như vậy đi!”

“Là các anh à?” Cô rất bình tĩnh, không giống như hỏi chuyện. Cô nhìn Trương Thạc một cái, đi lên phía trước, đặt đồ trong tay lên bàn, ngoan ngoãn chào: “Bà nội ạ.”

“Các con quen nhau à?” Bà nội vươn tay, bảo Dư Nam ngồi bên cạnh bà.

Mấy đôi mắt nhìn cô chằm chằm, không khí dị thường, đằng sau sự yên tĩnh là một cuộc chiến sắp bùng nổ.

Dư Nam im lặng một lát, nói qua loa: “Họ là du khách cũ của con ạ.”

Trương Thạc vẫn đứng, cúi đầu nhìn Du Tùng, anh chưa từng không nhúc nhích, ánh mắt như đóng đinh trên người cô.

Anh ta đến gần, thấy rõ trên trán Du Tùng đầm mồ hôi.

“Vậy thì thật trùng hợp!” Bà nội cười, nhìn về phía Dư Nam: “Bà tự mình làm chủ, bảo A Dương đến Tế Nam tìm người thân cho con.” Bà nắm lấy tay Dư Nam: “Bà có thể sống được mấy năm? A Dương là đàn ông, bà yên tâm. Dù con vừa kiên cường vừa độc lập, nhưng cũng chỉ là con gái, bà đau lòng.”

Bà nội nói với người ngồi đối diện: “Vốn dĩ chỉ định để A Dương thử xem, không nghĩ tới bọn họ vẫn luôn tìm con, nếu lúc trước...”

Bà nội nghẹn ngào, nói không được, mãi lúc sau mới chậm rãi nói: “Tất cả đều do bà nội sai...”

Dư Nam vuốt tay bà nội, khẽ nói một câu: “Bà nội không sai, con chỉ muốn ở bên cạnh bà.”

“Em chơi đùa đủ chưa?”

Du Tùng nói câu đầu tiên, anh bỗng nhiên đứng dậy, bước vài bước đi đến đối diện cô, túm chặt lấy cô.

Dư Nam nhẹ như khí cầu, hai chân lơ lửng trên mặt đất.

Cô thử dùng mũi chân chạm xuống đất, nhưng không thể chạm đến.

Du Tùng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô, gần từng câu từng chữ: “Anh mẹ nó hỏi em chơi đùa đã đủ chưa?”

Không khí lập tức căng thẳng, những người khác trợn mắt há hốc mồm, không nhin được đứng dậy, bị sự tức giận của anh hù dọa, quên mất phải tiến lên.

Dư Nam vịn chặt lấy cánh tay anh để đỡ cơ thể, hai người đối mặt nhau, cô trước sau không hé răng.

Tay Du Tùng siết chặt, khớp xương trở nên trắng bệch, ánh mắt đỏ ngầu: “Ông đây con mẹ nó có lỗi gì với em? Không đủ cứng chiều em hay là không bảo vệ được em?” Anh chỉ bên cạnh: “Để em phải tìm đến những người kia, phối hợp với em diễn vở kịch này?”

Dư Nam nói: “Em không diễn kịch.”

Du Tùng mắt không chế, vươn ngón tay siết chặt hàm dưới của cô, gân xanh trên trán giật giật, trông rất dữ tợn.

Anh không tin cái gì gọi là định mệnh, xác suất trùng hợp, tình nguyện cho rằng cô cố ý đóng giả làm Tưởng Tân Tả tới kích thích anh, trả thù anh. Nhưng chung quy đó chỉ là hy vọng xa vời, bởi anh không thể tìm được lời giải thích hợp lý khi cô phải làm việc này.

Trái tim Du Tùng tê dại vài giây, trong đầu bỗng nhiên hiện lên vô số đoạn ngắn.

Lần đầu anh đến Đại Lý gặp cô ở nhà ga, cảm thấy hai người dường như đã từng quen biết.

Mỗi lần cô nhìn anh, ánh mắt long lanh kia, hoá ra lại có thể trùng với đứa trẻ trong trí nhớ, nhưng anh chưa từng cẩn thận suy nghĩ.

Anh nhớ rõ, tài xế lão Hồ trong lúc vô ý đã nói lỡ miệng, Dư Nam được nhặt về từ năm bảy tuổi, khi đó còn chưa cao bằng cái bàn.

Anh còn nhớ rõ, cô nói khi còn nhỏ từng được một người tên A Dương cứu mạng, mà bây giờ, trong phòng này trùng hợp lại có người tên “Dương”.

.....

Du Tùng suy sụp: “Rốt cuộc là tại sao?”

Bản thân anh cũng không biết mình muốn như thế nào.

Dư Nam cảm nhận được tay anh đang run, lòng bàn tay to rộng ẩm ướt, cô rũ mắt, trong tâm cũng ứa theo.

Dư Nam biết, độ ẩm của đôi tay này khá cân bằng, từ trước đến nay luôn khô ráo. Rất lớn rất dày rất chắc, trước đây khi nắm tay, cũng đủ bao bọc tay cô.

Cô phân tâm, bị sự đau đớn kéo về, khuôn mặt gần như trật khớp. Cũng suýt chút nữa thì quên, đôi tay này có thể cho cô ấm áp, nhưng cũng tràn ngập sức mạnh thô bạo, chỉ cần hơi dùng lực, có thể dễ dàng bóp nát xương của cô.

Dư Nam đau đến mức đổ mồ hôi lạnh, giữ chân tay Du Tùng.

Không khí như đọng lại, thật lâu sau, cô nghe thấy một tiếng nức nở khe khẽ: “Tại sao em lại là con bé?”

Du Tùng không muốn tin tưởng, nhưng hiện thực làm anh biến thành ngu ngốc, một giây kia, cảm giác của anh đối với cô vô cùng phức tạp.

Tìm được cô rồi, không cảm thấy may mắn, không kịp thở phào một hơi, không được giải thoát. Đến tột cùng là phần nộ, hay là kích động hay là áy náy, chính anh cũng không biết.

Cuối cùng, anh không nói thành lời, bình tĩnh đến đáng sợ. Ở khoảng cách gần nhất, anh dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô chăm chú, dường như muốn nhìn thấu chân tướng trong đáy mắt bình tĩnh của cô.

Nhưng, tất cả chỉ là vọng tưởng.

Chân Dư Nam vẫn đang treo lơ lửng, bà nội vội vã kéo áo anh.

Mọi người trong phòng cũng bừng tỉnh, Bạch Chấn Dương xông tới, muốn kéo đôi tay đang kìm kẹp cô ra.

Trong mắt Du Tùng chỉ có Dư Nam, bị Bạch Chấn Dương nắm lấy, hai tay vẫn kiên cố không dao động.

Bạch Chấn Dương tức giận: “Anh buông tay ra, có gì không thể bình tĩnh nói chuyện được à.”

Du Tùng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác, hai người dường như rơi xuống một thời không khác, xung quanh mờ mịt, anh khẽ hỏi một câu: “Em vẫn luôn biết?”

Dư Nam cắn môi, rũ mắt, trong mắt có chút hoảng hốt không muốn để anh thấy.

“... Không biết.”

Ánh mắt Du Tùng đuổi theo không bỏ, vẫn chẳng phân biệt được chút gì, giờ mới hiểu ra, anh vẫn luôn ở ngoài thế giới của cô, chưa từng hiểu được cô.

Cuối cùng, Du Tùng nhẹ nhàng đặt cô xuống mặt đất, chăm chọc nhếch khóe môi.

Bạch Chấn Dương thấy anh buông cô ra, nắm chặt Dư Nam kéo ra phía sau, bày ra tư thế bảo vệ.

Anh ta đề phòng nhìn Du Tùng, nói: “Cho dù có nguyên do gì thì động thủ với phụ nữ là không đúng, có chuyện ngồi xuống chậm rãi nói, như thế đối với ai cũng tốt.”

Du Tùng bị giọng nói của anh ta kéo về thực tại, Dư Nam đứng sau lưng anh ta, chỉ để lộ ra một bên vai.

Anh nhìn về phía anh ta, hai giây sau mới phản ứng lại: “Anh chính là A Dương?”

Bạch Chấn Dương bị hỏi đến.

“Là người đã cứu cô ấy?”

Bạch Chấn Dương nói qua quýt: “Khi còn nhỏ tôi đã cứu cô ấy một lần.”

“Xuân được là do anh hạ?”

Tim Bạch Chấn Dương nhảy lên, theo bản năng nhìn về phía bà nội. Bà nội đang nóng lòng, lo lắng cho an toàn của Dư Nam, căn bản không hiểu bọn họ đang nói gì.

Anh ta quay đầu lại, bao biện nói “Anh đừng có nói bậy...”

“Bốp” một tiếng, một cú đấm mạnh giáng xuống, Bạch Chấn Dương nhảy mất ngã xuống mặt đất. Du Tùng đỏ mắt, khom lưng túm cổ áo anh ta, lại đấm thêm lần nữa, liên tục giáng vào mặt đối phương.

Bạch Chấn Dương vốn đã gầy yếu, đối mặt với Du Tùng, càng không có sức đánh trả.

Hai người cảnh sát xông lên, quát lớn hai tiếng, muốn kéo bọn họ ra.

Trương Thạc sưng sốt, vài giây sau mới chạy lên ôm bả vai Du Tùng.

Ra sức đấm, ngăn cản, hô gọi, náo loạn cả lên.

Trong hỗn loạn, chợt nghe thấy tiếng hét: “Bà nội –”

Hết chương 46

47. Chương 47

Bình minh rồi hoàng hôn, vòng đi vòng lại.

Mạc Tích Đồng ngủ đến giữa trưa, bị ánh sáng chói chang ngoài cửa sổ khách sạn chiếu vào mắt, từ từ tỉnh giấc.

Nhìn đồng hồ một chút, đã sang buổi chiều.

Cô ta lười nhác vươn vai, cầm điện thoại lên gọi một cuộc cho Du Tùng.

Điện thoại kẹp bên tai, lâu sau, cô ta nhú mày, bên trong vang lên tiếng tút tút theo tiết tấu, điện thoại gọi đi, nhưng mãi không có người nhấc máy.

Mạc Tích Đồng chu miệng, nhẹ nhàng hừ một tiếng, nghĩ nghĩ, lại gọi một cuộc điện thoại khác.

Lần này rất nhanh đã có người nhấc máy, đầu bên kia vô cùng yên tĩnh, người nói chuyện dường như cố

tình nói nhỏ.

Mạc Tích Đồng ngồi dậy: “Anh Thạc, anh đang ở đâu đấy?”

Trương Thạc vẫn chưa hết kích động, tông giọng hơi cao.

Anh ta nói: “Anh đang ở bên ngoài.”

“Anh Du đang ở cạnh anh à?”

“À, vừa rồi anh ấy vẫn đang ở bên cạnh anh mà.” Anh ta đi sang chỗ khác, giọng nói lớn hơn một chút.

“Vậy sao anh ấy không nhận điện thoại của em?”

Trương Thạc đứng gần cửa, nhìn về phía vừa rồi, Du Tùng đang ngồi trên ghế dài hút thuốc, hai tay chống lên đầu gối, cúi đầu, hút hết điếu này đến điếu khác.

Anh ta chưa từng hiểu được Du Tùng, nhiều lần trải qua trăm cay nghìn đắng, cuối cùng cũng tìm được Tưởng Tân Tả, anh không vui vẻ, ngược lại lại có phản ứng này.

Trương Thạc quay đầu lại.

Mạc Tích Đồng nôn nóng nói: “Em đang hỏi người đâu rồi?”

Trương Thạc nói: “Anh ấy đang hút thuốc.”

Mạc Tích Đồng tức giận cắn môi, vì hút thuốc, nên ngay cả điện thoại của cô ta cũng không nhận? Ngón tay cô ta siết chặt chần đờn, chưa hết giận, lại hung bạo giằng xé vài cái.

Thấy cô ta không nói chuyện, Trương Thạc hỏi: “Em tìm anh Du có việc gì thế?”

Mạc Tích Đồng giận dữ: “Hôm qua anh ấy nói muốn dẫn em ra ngoài chơi, giờ đã đến chiều rồi, anh ấy không những không gọi cho em, đến khi em gọi sang, anh ấy cũng không nhấc máy.”

Trương Thạc cười gượng hai tiếng: “Chỉ sợ bây giờ không được, bọn anh đang ở bệnh viện.”

Mạc Tích Đồng bỗng nhiên trợn trừng mắt, động tác trên tay khựng lại: “Bệnh viện?”

Trương Thạc miệng rộng, không giấu được niềm vui, muốn lập tức tìm người chia sẻ, hơn nữa Mạc Tích Đồng coi như người trong cuộc, nói sớm hay muộn cũng giống nhau.

Sắc mặt anh ta vui sướng, kể từ đầu đến cuối sinh động như thật.

Mạc Tích Đồng trước sau không hé răng, Trương Thạc cho rằng cô ta kích động đến không nói nên lời, lại không nhìn thấy, sắc mặt cô ta càng ngày càng tối tăm, giống như bịt kín một tầng bụi.

Buông điện thoại, Mạc Tích Đồng ngồi yên không nhúc nhích, lâu sau, gọi về nhà ở Tế Nam.

Đầu bên kia vừa mới nhắc máy, cô ta vội vàng hỏi: “Mẹ ơi, số điện thoại của chú Tưởng là gì ạ?”

Mẹ Mạc sững sốt: “Con hỏi số điện thoại của chú ấy làm gì?”

Mạc Tích Đồng không kiên nhẫn, cô ta nhíu chặt mày: “Mẹ đừng hỏi nhiều như vậy, mẹ đọc nhanh cho con, con có chút việc.”

Mẹ Mạc đành làm theo, cô ta nhận được số, không báo một tiếng, trực tiếp cúp điện thoại.

Mạc Tích Đồng ngã người về phía sau, ngã lên giường, mắt không nháy nhìn chăm chăm vào tờ giấy, trên mặt có một dãy số, cô ta suy nghĩ, cuối cùng quyết định gọi vào số điện thoại này.

Sau đó còn nhiệt tình giúp đối phương đặt vé máy bay và khách sạn.

Bận rộn một hồi, sau khi mặc xong quần áo ra ngoài khách sạn đã đến tối.

.....

Bà nội không quá đáng ngại, chỉ vì hoảng sợ quá mức mà ngất đi.

Bà nội đến bệnh viện truyền dịch, nghỉ ngơi một lát thì tỉnh lại.

Dư Nam và Bạch Chấn Dương không yên tâm, muốn bà ở lại bệnh viện quan sát hai ngày mới về nhà.

Bà nội tỉnh rồi, mọi người lại quay về vấn đề trước đó.

Sau khi cảnh sát điều tra, ghi chép lời khai xong thì đi về. Họ yêu cầu hai bên qua đồn công an kê khai.

Bà nội nằm trong phòng đơn, nói chuyện khá tiện.

Du Tùng, Trương Thạc ngồi trên ghế sofa.

Mặt mũi Bạch Chấn Dương bầm dập, vừa rồi tranh thủ đang rảnh rỗi, đã nhờ y tá xử lý giúp, anh ta ngồi trên giường, giơ tay chạm vào mặt.

Khuôn mặt anh ta bị tóc che khuất một phần ba, tóc quăn rối bù dính trên băng gạc, anh ta đau đến nhe răng, Trương Thạc nhìn vẻ mặt buồn cười của anh ta, “Phụt” cười ra tiếng, cười được một nửa mới nhận ra không khí đang khá nghiêm túc, đành phải cứng rắn nhìn lại, chuyển sang khụ một tiếng.

Trương Thạc hậm hực, những người khác cũng chẳng chú ý đến anh ta.

Dư Nam ngồi bên mép giường, giúp bà nội uống vài ngụm nước.

Môi bà trắng bệch, thông thả nói: “Nam Nam, con nâng bà nội dậy nào.”

Dư Nam đứng dậy, để tay dưới hai cánh tay nâng bà nội lên, lót gối sau lưng bà nội.

Bà nội nhìn hai người ngồi đối diện, vẻ mặt Trương Thạc dần ra, rung chân, thỉnh thoảng trộm liếc Dư Nam một cái.

Ánh mắt Du Tùng hướng ra ngoài cửa sổ, không nhìn bất kỳ ai. Trải qua vài giờ, anh đã bắt buộc mình phải chấp nhận.

Dư Nam chính là Tưởng Tân Tả, là đứa trẻ năm xưa anh bỏ rơi.

Anh vẫn luôn tìm cô, tìm mười bảy năm.

Bọn họ tình cờ gặp nhau ở nhà ga Đại Lý, bắt đầu một tình cảm vừa kỳ diệu vừa cấm dục.

Cô khiến người ta phải trầm mê, làm anh nghiện, bọn họ dây dưa lẫn nhau, hôn môi, ôm, điên cuồng làm tình.

Cô khiến anh sinh ra một loại cảm giác rung động xưa nay chưa từng có, thậm chí còn có suy nghĩ cả đời.

Nhưng, cô lại đột nhiên xa cách, nói chỉ là cơ thể hòa hợp, chỉ muốn chơi đùa một chút.

Thế vẫn chưa đủ, hiện thực còn giáng cho anh một cú nặng nề, không hề nghĩ đến sẽ có kết cục này, khiến anh không kịp đề phòng, trở tay không kịp.

Tầm mắt Du Tùng quay về, dừng trên người Dư Nam.

Bả vai cô thon gầy, cổ thon dài, dường như chỉ cần nắm mạnh sẽ gãy. Nhưng sống lưng lại thẳng tắp, lộ ra nét bướng bỉnh, kiên cường đến quật cường.

Trong lòng anh đau xót, không khỏi híp híp mắt.

Bà nội là người từng trải, người già nhưng tâm không già, ánh mắt đảo giữa hai người, tâm như gương sáng.

Bà nhìn Bạch Chấn Dương một cái, yên lặng thở dài.

Bà nội nói: “Khi Nam Nam được A Dương công về, cả người suy yếu, quần áo bị mồ hôi thấm ướt, gần như ngất xỉu. Lúc ấy điều kiện y tế ở quê không phát triển, chữa trị rất lâu cũng không khởi sắc, sau đó tôi mượn được từ hàng xóm chiếc xe bò, suốt đêm đưa con bé đến bệnh viện ở trấn trên.”

“Đường núi xa, xe bò chậm, hơn nữa đường không dễ đi, lắc lư một đêm mới vào đến huyện, khi đó Nam Nam đã sốt rất cao, mặt đỏ như quả táo, người cũng mềm sụn như không gân không cốt, gần như không chịu đựng được...”

Bà nội dừng lại một chút, Trương Thạc hỏi: “Sau đó thì thế nào ạ?”

“Sau đó...” Bà nội liếc anh một cái: “Sốt cao không lùi, lại được chữa trị quá muộn, sốt đến viêm màng não, cơ thể không sao, chỉ là sau đó, tất cả mọi chuyện trước đây đều quên mất.”

Du Tùng bỗng ngẩng đầu, Dư Nam ngồi bên mép giường, vẫn luôn đưa lưng về phía anh.

“Chuyện gì cũng không nhớ rõ, bố là ai, mẹ là ai, nhà ở đâu, có anh chị em hay không, cái gì cũng không biết.”

“Lúc ấy trên người con bé chỉ có huy hiệu của trường học, chúng tôi đã định đi báo án, nhưng mỗi lần nói muốn đưa con bé đi...” Bà nội vỗ vỗ mặt Dư Nam: “Tiểu nha đầu này đều tội nghiệp nhìn tôi, cầu xin thương xót mà giữ con bé lại.”

Bà nội nói xong, trong phòng chợt yên tĩnh.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời gay gắt chiếu qua tán lá xanh, gió thổi qua, mang theo vài chiếc lá, cuốn tung bụi đất, trông rất hiu quạnh.

Câu chuyện này dài đến mười bảy năm, bà nội kể từ xế chiều đến hoàng hôn.

Du Tùng và Dư Nam đều rất yên tĩnh, hai người rũ mắt, giống như đang nghe chuyện về người khác, nhưng sóng to gió lớn trong lòng chỉ chính mình mới biết được.

Bà nội muốn nghỉ ngơi, mọi người đều đi ra ngoài, bà chỉ gọi Du Tùng lại.

Sau khi đóng cửa, anh ngồi lại lên ghế sofa.

Bà nội nói: “Nhìn phản ứng của cậu, cậu có quan hệ không bình thường với Nam Nam đúng không?”

Du Tùng liếc bà nội một cái, không lên tiếng.

“Nhiều năm qua cậu vẫn luôn tìm con bé à?”

Bà nội không nghe được câu trả lời, buông tiếng thở dài; “Người nhà con bé nhất định sẽ trách cứ tôi, tôi nghĩ cũng bao gồm cả cậu.”

“Khi ấy tắm rửa cho con bé, tôi thấy trên người con bé có cả vết thương mới lẫn cũ chẳng chịt, chân phải còn có vết bỏng khá nặng, nhìn đáng sợ giống như bị người lớn ngược đãi. Con bé còn đòi ở lại, tôi nhất thời hồ đồ, phạm phải sai lầm, tự ý giữ con bé lại. Nếu sớm biết người thân tìm con bé nhiều năm như vậy, trước đây tôi nên...”

Bà nội không nói được nữa, nghẹn ngào.

Du Tùng há miệng thở dốc, muốn an ủi, lại không nói được ra khỏi miệng, chỉ đáp: “Bà đã nuôi dưỡng cô ấy rất tốt.” Anh nắm chặt tay thành quyền, mới chậm rãi nói: “Cô ấy rất ưu tú.”

Rất đơn giản, nhưng lại là lời tự đáy lòng.

Bà nội cười cười, kiêu ngạo nói: “Nam Nam nhà tôi đương nhiên phải xuất sắc rồi, nhưng con bé quá hiếu thắng, lớn như vậy, số lần khóc rất ít.”

Cô không thích ý lại người khác, gặp chuyện khó khăn cũng không cầu xin ai, bất cứ việc gì cũng muốn dựa vào chính đôi tay mình làm nên.

Rất kiên cường, rất độc lập.

Nhưng mấy ai biết, loại kiên cường này của cô, là che giấu những yếu điểm không muốn người khác nhìn thấy.

Du Tùng đứng lên, đi ra cửa, bước chân chợt dừng lại.

Anh hít vào một hơi, thật lâu sau, mới khẽ nói: “Bà không sai, người sai phải là tôi.”

Ngoài hành lang bệnh viện, Du Tùng bất ngờ nhìn thấy Mạc Tích Đồng, cô ta ngồi trên ghế cùng Trương Thạc, Dư Nam cách đó rất xa, đứng bên cửa sổ.

Du Tùng nhìn về phía cô, cô cúi đầu, không muốn giao tiếp với anh.

Mạc Tích Đồng thấy anh đi ra, đứng lên đón: “Anh Du?”

Du Tùng ngồi xuống, ngậm điều thuốc, không châm, thuận miệng hỏi “Em tới đây làm gì?”

Mạc Tích Đồng ngồi xuống cạnh anh: “Anh Thạc kể tất cả mọi chuyện cho em rồi, em đến đây nhìn xem...”

Du Tùng nhướn mày liếc Trương Thạc một cái, anh ta xoa xoa mũi, trốn đi thật xa.

Anh lại cúi đầu, người bên cạnh quan sát Dư Nam, nói: “Anh đã điều tra rõ mọi việc chưa? Qua nhiều năm như vậy, có thể là giả hay không?”

Du Tùng nhíu mày, nhìn cô ta: “Em chỉ để ý cái này? Không có lời muốn nói nào khác à?”

Mạc Tích Đồng không hiểu, Du Tùng mím chặt môi, thật ra nghĩ lại, không còn ý nghĩa gì nữa. Cho dù nói đến hơn hay thiệt, xét cho cùng cũng không liên quan đến người khác, quyết định do anh chọn, người khác thấy thế nào căn bản không quan trọng.

Du Tùng quay đầu lại, đuổi cô ta đi: “Trẻ con thì biết cái gì, em mau về đi, đừng gây thêm phiền phức.”

Mạc Tích Đồng nói thầm: “Em không phải trẻ con.”

Du Tùng đáp lời cô ta, ngậm thuốc lá nghĩ ngợi.

Mạc Tích Đồng tự cho là mình thông minh, tranh công nói: “Em đã liên lạc với chú Tường rồi, giúp chú ấy đặt vé máy bay và khách sạn sớm nhất, có thể trưa mai chú ấy sẽ đến nơi.”

Du Tùng chợt rút điều thuốc ra, mắt sáng như đuốc: “Gì cơ?”

Mạc Tích Đồng vô cùng đắc ý, nói lại một lần.

Du Tùng nghĩ đến một ít việc, mặc đột nhiên biến sắc, quát lớn: “Ai mẹ nó cần em tự ý nói bậy nói bạ?”

Mạc Tích Đồng run lên, theo bản năng dịch sang bên cạnh, tủi thân, hốc mắt lập tức đọng đầy nước mắt: “... Em chỉ muốn giúp anh thôi mà.”

Thấy cô ta khóc, Du Tùng ngừng nói mà xua tay: “Anh sẽ bảo Trương Thạc đặt vé máy bay cho em, em thu dọn đồ đạc rồi nhanh chóng về nhà đi.”

Anh nói xong, quay đầu nhìn sang bên cửa sổ, hành lang rất yên lặng, những lời này truyền vào tai cô không thiếu một chữ.

Dư Nam đứng yên, mắt nhìn về phía này không biết đã bao lâu, cô vẫn luôn cong môi, ánh mắt bình thản, không khác biệt lắm so với ngày thường, nhưng giờ phút này ở trong mắt anh lại vô cùng chói mắt.

Du Tùng phiền lòng, để Trương Thạc đưa cô ta về, Mạc Tích Đồng khóc suốt suốt cả đường.

Trương Thạc nhúc nhích đầu, đưa được cô ta về đến khách sạn mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta quay xe, nhìn thấy một người đứng ven đường, người mặc một chiếc váy bó sát đỏ rực như lửa, khe ngực lộ ra ngoài, đang đứng ven đường vội vã đón xe.

Trương Thạc giảm tốc độ, chậm rãi đến gần, vài giây sau, anh ta tăng tốc vọt lên rồi dẫm chân phanh lại, dừng bên cạnh cô ta, ấn vài tiếng còi.

Đối phương cúi người, hai quả đào trước ngực lộ ra.

Trương Thạc cười: “Thư ký Trương, thật là trùng hợp!”

Bên kia, hành lang bệnh viện cuối cùng cũng được yên tĩnh, chỉ còn lại hai người, Dư Nam đứng đó một lúc rồi quay về phòng bệnh.

Cô đi qua người anh, Du Tùng ngồi im không động đậy, có chỉ tay nhẹ nhàng cầm cổ tay cô.

Dư Nam dừng lại, bình thản nói: “Anh cũng đi về đi, bà nội không có việc gì nữa rồi.”

Du Tùng đứng lên, tay không buông ra.

“... Em” anh cúi đầu, không thể sắp xếp được câu chữ, bây giờ đối mặt với cô, rất khó xử, không biết nên nói gì mới phải.

Trên mặt cô, hằn vết siết lúc trước vẫn còn, hai vết đỏ sẫm từ trên mặt kéo dài đến khóe miệng, vô cùng chói mắt.

Du Tùng cúi đầu nhìn cô, nuốt nước bọt, chậm rãi nhấc tay lên.

Dư Nam đối diện với ánh mắt anh, không có cảm xúc gì, khiến anh cảm giác được thấp thoáng vẻ xa lánh.

Du Tùng dùng mu bàn tay khẽ cọ qua mặt cô, Dư Nam hơi né tránh, động tác rất nhỏ, nhưng Du Tùng lại cảm nhận được, tay anh khựng lại, dừng giữa không trung, không nhấc lên nổi, đành phải rũ xuống.

Sau phút im lặng, anh nói: “Ngày mai chúng ta nói chuyện đi.”

Dư Nam cười: “Được.”

Hết chương 47

Lời editor: Cảm thấy có lỗi với độc giả quá:”< Đạo này tớ chẳng có cảm xúc để edit truyện này nên cứ chậm chạp lết từng chương. Bây giờ truyện không có lịch đăng cụ thể đâu ạ, tùy vào cảm xúc của tớ mà có thể 1 tuần 2-3 chương, nhưng cũng có tuần không có chương nào. Tớ rất xin lỗi mọi người. Gửi tặng mọi người chương này làm quà cuối năm nè. Chúc mọi người năm mới vui vẻ ạ.

48. Chương 48

Đến khi bóng tối vô tận phủ xuống, Dư Nam mới từ bệnh viện đi ra.

Bà nội không thích làm phiền đến các cháu, Dư Nam muốn ở lại, lại bị bà đuổi đi.

Bạch Chấn Dương nói lái xe đưa cô về, cô từ chối.

Biết tính cách Dư Nam không thể ép buộc, anh ta lưu luyến từng bước đi, do dự rồi đi.

Buổi tối, gió lạnh càng lớn, giống như cây kim nhỏ chui vào lỗ chân lông. Đi chưa được mấy bước, Dư Nam đã bị đông lạnh đến run rẩy.

Cô kéo khoá áo khoác lên, ôm chặt cơ thể, bước nhanh ra ngoài.

Bên ngoài bệnh viện là một con phố buôn bán bình thường, chỉ có mấy nhà hàng nhỏ, cửa hàng tiện lợi, tiệm thuốc, tiệm bán quan tài và phục vụ mai táng, không phồn hoa, hoàn toàn vì người nhà bệnh nhân mà suy xét.

Dư Nam cúi đầu, bước đi vội vã.

Chớp mũi bỗng nhiên ngửi thấy mùi thơm, bước chân cô dừng lại, lại lùi ra sau. Nghiêng đầu nhìn vào quán cơm bên cạnh, dừng một chút, Dư Nam đi vào.

Quán cơm hơi cũ, trần nhà chỉ treo một bóng đèn vàng nên cửa tiệm khác tối tăm. Mặt bàn bóng nhẫy, phía trên để bình nước khoáng, giấm chua, dầu vừng và sa tế. Góc tường bị khói dầu hun đen sì, có mấy chỗ còn bị tróc lớp sơn tường.

Dư Nam tìm chỗ ngồi xuống, trên không trung có mấy con ruồi bay qua, lơ lửng vẫy cánh, giống như đang giãy giụa hấp hối.

Bờ tường bên phải dán thực đơn, Dư Nam hơi ngẩng đầu lên.

Có người đi đến: “Xin hỏi cô ăn gì?”

Dư Nam nói: “Cho tôi một phần mì nước nóng, thêm cay.”

“Cô còn muốn gì nữa không?”

“Không.”

Người kia viết vài nét bút xuống cuốn sổ trong tay, xoay người định đi.

“Từ từ.” Dư Nam gọi anh ta lại, cô khẽ xoa xoa tay, một lúc sau, giống như ra quyết định gì đó, nhìn về phía đối phương: “Đổi giúp tôi thành một bát mì thịt bò... Thêm thịt bò.”

Quán cơm này cô đã tới hai lần, mỗi lần đều đến cùng Du Tùng.

Mì thịt bò, thêm thịt bò. Anh đều gọi như vậy.

Hôm ấy, sau khi thăm Lữ Xương Dân ở bệnh viện, cô đói lả, ăn rất nhiều.

Sau đó Du Tùng đuổi theo.

Cô dùng mũi chân khiêu khích anh, Du Tùng đánh giá nói cô là người nóng toàn diện không phải ngoài lạnh trong nóng.

Ngày đó, trời đổ mưa trong nắng, giọt mưa giống như kim cương, chân trời xuất hiện cầu vồng, vô cùng tươi đẹp.

Bọn họ nhiệt tình như lửa ở trong xe, âu yếm quên mình, anh dán bên tai cô thổi khí rồi nói, sau này cô chỉ được phép quyến rũ mình anh.

Dư Nam tự giễu cười cười, hoá ra mỗi câu nói của anh cô đều có thể dễ dàng nhớ lại.

Có người mất trí nhớ, có người có thể quên có thể nhớ, mà có người chỉ có thể không ngừng sống trong hồi ức.

Mà cô không muốn làm loại người cuối cùng kia.

Trước mặt có thêm một cái bát, ánh mắt cô dời đến, bát rất to, mì rất nhiều, bên trên bày một lớp thịt bò rất dày, gần như che khuất toàn bộ.

Dư Nam nhìn đến ngần người, ngón tay cuộn tròn trong tay áo, khí lạnh trên người vẫn không hết, cô hơi rùng mình.

Ông chủ đã đi vào quầy hàng, Dư Nam gọi một tiếng.

Đối phương cho rằng cô muốn gọi thêm đồ ăn, cầm lấy cuốn sổ nhỏ, Dư Nam nói: “Ông có thuốc lá không? Tôi mua.”

Ông chủ sững sốt: “Không có.”

Dư Nam à một tiếng, cô cúi đầu nhìn bát mì, trước sau không động đũa.

Nửa ngày sau, ông chủ nói: “Chỉ có thuốc tôi hút, tôi cho cô một điếu.”

Dư Nam cười cười: “Cảm ơn ông chủ.”

Ông chủ hơn năm mươi tuổi, bụng rất lớn, bên thái dương có một ít tóc bạc, đôi mắt trắng, khuôn mặt hiền từ.

“Con gái vẫn nên hút thuốc ít thôi.” Ông vừa nói vừa đưa điếu thuốc cho cô.

“Vâng.” Dư Nam nhếch khóe môi, nói lại lần nữa: “Cảm ơn ông chủ.”

Ngón tay cô kẹp điếu thuốc, hỏi ông: “Ông có bật lửa không?”

“À.” Ông chủ lấy bật lửa ra, tiện tay bật một cái.

Dư Nam cúi người ghé sát vào, tay run lấy bầy, châm thuốc không chuẩn.

Không biết do lạnh hay là nguyên nhân nào khác.

Cô nhận lấy bật lửa: “Để tôi tự châm thuốc đi.”

Ánh mắt ông chủ tràn đầy lo lắng, nhìn cô chăm chăm mấy chục giây.

Dư Nam nắm chặt bật lửa, bật vài cái, động tác có chút vụng về. Khoảnh khắc ngọn lửa bùng lên, ánh sáng ấm áp hắt lên mặt cô.

Dư Nam nhắm mắt rít liền mấy ngụm, ngẩng đầu cười cười với ông chủ, an ủi nói: “Tôi không sao đâu, chẳng qua là bị lạnh thôi, bên ngoài quá lạnh.”

Ông chủ không biết nói gì cho tốt, nhìn cô một cái đầy ảm ỉm, quay về quầy.

Hút xong một điếu thuốc, Dư Nam không run nữa, nhưng tay vẫn lạnh lẽo.

Bát mì trước mặt bốc khói nghi ngút, thịt bò được thái rất mỏng, bên trên còn có phần gân trong suốt.

Thời gian hút một điếu thuốc, Dư Nam mơ màng nhớ lại chuyện khi còn nhỏ, cầm đũa, gắp lên một miếng to.

Cô dùng sức nhai nuốt, ban đầu còn chưa có cảm giác gì, sau đó vị giác chậm rãi sống lại, không ngừng truyền đến đại não, cô nếm được hương vị thịt đã lâu không ăn.

Gân dai, thịt mềm, mang theo mùi tanh khó chịu.

Dư Nam nhú chặt mi, muốn cố gắng nuốt xuống, lặp lại vài lần, lại không làm được.

Cô ném đĩa xuống, che miệng lại, đứng bật dậy lao ra ngoài.

Trước cửa có một cây cổ thụ, cô ôm bụng, hơi cúi người, nôn đến xây xẩm mặt mày.

Dạ dày cuộn lên, không thể bình tĩnh lại.

Khoảng cách từ dạ dày đến trái tim chỉ gần gang tay, dạ dày trống rỗng, tim cũng trống rỗng, mang theo đau đớn nặng nề.

Cô nghĩ rằng ngày này sẽ vĩnh viễn không đến, lại đột nhiên không kịp chuẩn bị mà xảy ra. Thế mới biết được, có một số việc không phải cô cố tình trốn tránh thì có thể khống chế, mặt hồ trong lòng cũng chẳng bình tĩnh không gợn sóng như cô dự đoán.

Cô thở dồn dập, đáy lòng dâng lên một cảm giác muốn hủy diệt, tựa như cảm giác sung sướng gần kề cái chết.

Giống như áp lực nặng nề trong lòng, rốt cuộc cũng tìm được lối thoát, toàn bộ dâng lên giải phóng.

Đây không phải là điều cô muốn sao?

Nôn đến tận cùng, dạ dày không còn gì, cô ho khan.

Dư Nam mệt mỏi ngồi xổm xuống.

Ông chủ quán cơm rất tốt bụng, cầm ra cho cô một cốc nước.

Cô nhận lấy, nói một tiếng cảm ơn.

Đối phương nhìn thấy mặt cô, ngạc nhiên hỏi: “Cô gái, tại sao cô lại khóc?”

Dư Nam sờ sờ khuôn mặt của mình, bị gió thổi qua, làn da lạnh như băng.

Cô cười nói: “Không phải tôi khóc, là ho.”

Dư Nam trả tiền rồi rời đi, cơ thể bị hành hạ đến yếu ớt, cô rụt vai, bước đi nhẹ tênh, dường như chỉ cần một cơn gió cũng có thể thổi bay.

Ngày thường xung quanh có rất nhiều xe, hôm nay trùng hợp lại không có một chiếc, cô đi hết hai con đường mới đón được xe.

Nhà Dư Nam gần biển Nhĩ Hải, ban đêm Nhĩ Hải rất dễ bị bóng đêm cắn nuốt, căn nhà nhỏ đặt bên cạnh bờ biển có vẻ rất nhỏ bé, nhỏ bé đến gần như không tồn tại.

Cô từ chỗ rẽ đi vào, bên đường chỉ có hai ngọn đèn mờ nhạt, ảm đạm đến mức chỉ có thể chiếu ra bóng dáng mơ hồ.

Dư Nam ngẩng đầu, trong tầm mắt xuất hiện một bóng người màu đen, dưới ánh sáng đơn điệu, bóng dáng ấy thật to lớn, đứng yên tĩnh bên bồn hoa trước cửa nhà cô.

Có ánh lửa, chợt cháy chợt tắt, không ngừng nâng lên lại buông xuống, anh cúi đầu, khuôn mặt hoàn toàn chìm trong bóng tối. Người ấy mặc áo khoác màu đen, nhìn không ra chất liệu, phần vai được ánh đèn vẽ lên một đường cong, rộng lớn mà cứng cáp.

Bước chân Dư Nam chợt dừng, cùng lúc đó, giống như cảm giác được gì, Du Tùng ngược mắt.

Dư Nam không nhìn rõ biểu cảm của anh, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt anh vẫn luôn đi theo cô. Cô không biểu lộ cảm xúc gì, giống như cô gái nôn đến mắt kiểm soát vừa rồi không phải cô.

Du Tùng nhìn cô đến gần, cuối cùng đứng trước người anh.

Anh không đứng dậy, hơi ngửa đầu, có thể thấy đôi mắt đen như mực của cô.

Dư Nam hỏi: “Không phải đã nói rõ rồi à? Tại sao bây giờ anh lại đến đây?”

Điều thuốc trên tay anh còn thừa một ngụm, hút xong, anh ấn xuống bên cạnh bồn hoa, cô ngửi được trong không khí tràn ngập mùi thuốc lá nồng nặc.

Du Tùng đứng im một lúc, giọng nói trầm thấp, có vẻ lạnh lẽo cô đơn: “Anh chỉ muốn gặp em.”

Khi nói lời này, ánh mắt anh quá nóng bỏng, tim Dư Nam gần như tê rần, ánh mắt vội lẩn tránh: “Anh muốn nói chuyện gì với em?”

Du Tùng nói: “Nói chuyện mười bảy năm trước đi.”

Dư Nam nhìn về phía anh, anh ngồi, khí chất không như ngày thường, bóng tối có thể che dấu tất cả, cô không nhìn thấy trong mắt anh đầy vẻ hùng hổ dọa người.

Dư Nam ngồi xuống bên cạnh anh, bồn hoa rất lạnh, nhưng cô không có cảm giác, cả đường đã bị đông lạnh đến cứng đờ.

Cô rũ mắt: “Anh biết mà, em không nhớ bất cứ điều gì.”

Thật lâu Du Tùng không hé răng, mãi sau mới mở miệng, giống như làm công tác chuẩn bị, anh nói, “Kỳ nghỉ hè mười bảy năm trước, lúc ấy anh học cấp ba, Trương Thạc tới tìm anh rủ ra ngoài chơi game, ngày đó trùng hợp em và Tích Đồng ở nhà anh, mẹ anh mãi chơi mạt chược, muốn anh dắt các em ra ngoài...”

Thời ấy, con trai thường ham chơi, hai người đến quán net đánh tổ đội, đồng thời bật một cái máy bên cạnh, để các cô xem phim hoạt hình.

Đeo tai nghe, chìm vào thế giới giả tưởng, chiến dịch kia đánh rất hay, bọn họ vỗ tay hoan hô, chuẩn bị ăn mừng.

Mãi đến giờ phút này, mới phát hiện hai đứa bé bên người sớm đã không có.

Có người nhìn thấy, các cô bị bọn côn đồ nơi khác mang đi, hai người tìm kiếm liên tục, cuối cùng nhìn thấy bọn họ trong một căn nhà cũ nát.

Bên trong có tổng cộng ba người, tên cầm đầu là Lưu “sẹo”, lúc ấy Du Tùng còn chưa biết, sau này mới biết được, bọn họ thường xuyên lén gây án, bắt cóc trẻ em không biết đã là lần thứ mấy, liên tục đổi thành phố, linh hoạt đến mức cảnh sát cũng không bắt được.

Du Tùng bảo Trương Thạc đi báo cảnh sát, anh canh tại chỗ.

Nhưng không chờ Trương Thạc quay về, bên trong có động tĩnh, anh thấy một người đàn ông cao lớn thô kệch xách hai đứa bé gái, một đứa bị dọa khóc nức nở, một đứa ánh mắt hoảng sợ, nhưng rất yên tĩnh.

Một đám người chờ xuất phát, chuẩn bị rời sang tỉnh lân cận.

Năm đó Du Tùng chỉ mới mười sáu tuổi, nội tâm dễ xúc động nóng nảy, không nghĩ ra biện pháp khác, anh nhặt một cây gậy gỗ bên cạnh xông vào.

Dư Nam phối hợp hỏi một câu: “Sau đó thì sao?”

Du Tùng âm thầm cười khê: “Anh bị đánh đến mặt mũi bầm dập.” Anh nghiêng đầu nhìn cô, “Bọn họ vốn định ném anh đi, nhưng sau đó anh lại dùng phép khích tướng, cùng đám người kia ra điều kiện đánh cược.”

“Đánh cược gì ạ?”

Du Tùng nói: “Trong phòng có một sân golf, anh cũng muốn kéo dài thời gian, đánh bậy đánh bạ, không ngờ Lưu “sẹo” lại thích đánh cược, cũng mê chơi golf.”

“Kết quả thế nào? Ai thắng ạ?”

Ai thắng? Du Tùng thắng.

Lưu “sẹo” thích đánh cược như mạng, đánh cược xúc xắc, đánh cược mặt chược, đánh cược đồ đấu, chỉ cần có thể đánh cược tên đó đều không dịch được bước. Lúc ấy Du Tùng đột nhiên vọt vào, mặc kệ bốn hay sáu, giờ cây gậy quét ngang mấy người, khi đó anh còn trẻ, cơ thể chưa cứng cáp, mới đánh vài cái đã bị thủ hạ của tên kia tấn cho một trận.

Có người dẫm lên sườn mặt anh, khoe miệng anh đổ máu, cả người bầm tím, nhưng không chịu nhận thua, ánh mắt sắc bén, tràn đầy vẻ tàn nhẫn nhìn chằm chằm Lưu “sẹo”.

Lưu “sẹo” cảm thấy tên nhóc này xương cốt cứng cỏi, tính tình quật cường, tương lai sẽ là trang hán tử, không nhịn được nghiêm túc quan sát anh vài giây.

Du Tùng đề nghị đánh cược với tên đó, ánh mắt tên đó sáng lên, gãi đúng chỗ ngứa.

Khi đó bọn chúng đã tính toán rồi đi, Du Tùng chỉ là một tên nhóc thối miệng còn hôi sữa, hoàn toàn không đặt anh vào trong mắt.

Hai người bắt đầu đánh cược, sau khi nói điều kiện, Lưu “sẹo” tự tin mười phần, định tùy ý chơi đùa Du Tùng một chút.

Đấu đấu, sắc mặt tên đó dần trịnh trọng, bắt đầu nghiêm túc hơn.

Ván quyết định thắng thua, Du Tùng đánh một quả cuối cùng rất đẹp mắt.

Lưu “sẹo” ném gậy golf đi, ánh mắt luôn rơi trên người anh. Du Tùng âm thầm bấm đốt ngón tay, chỉ nghĩ kéo dài thời gian, không nghĩ tới bọn buôn người táng tận lương tâm có thể tuân thủ lời hứa thả người.

Du Tùng mang được một người đi.

Sau đó rốt cuộc cảnh sát cũng đuổi tới, nhưng đã người không nhà trống.

Du Tùng miêu tả đặc điểm nhận dạng của mấy người, nhưng lúc ấy bên giám định chứng cứ của cục cảnh sát không hoàn thiện, chân dung và lịch trình xuất nhập của tội phạm, Du Tùng nhìn thấy biển số xe của bọn chúng, sau này được chứng thực là giả

Cảnh sát không bắt được người, cuối cùng vụ án không giải quyết được gì.

Du Tùng không định từ bỏ, cho dù biển số xe là giả, anh dứt khoát chọn bỏ học đến huyện Nghi, vài năm sau, Trương Thạc tốt nghiệp đại học, đến huyện Nghi tìm anh, hai người thành lập một công ty ở huyện Nghi.

Họ lẩn lộn ở huyện Nghi mười bảy năm.

Lời tiếp theo, Du Tùng khó mà nói ra, thật lâu sau, anh định kể tiếp.

Dư Nam lại không có hứng thú, giành quyền nói trước: “Anh không cần cảm thấy áy náy, những việc đó em không ẩn tượng, cũng không có cảm giác gì, giống như đang nghe chuyện của người khác.”

Mỗi Du Tùng run run, không biết nên nói gì.

Dư Nam nói: “Em sống ở Đại Lý mười bảy năm, hiện tại, đây là tất cả cuộc sống của em, em rất tốt.”

Du Tùng nhìn cô, cô bổ sung thêm một câu: “Anh đừng nói xin lỗi em, vô dụng thôi, hưởng hồ không phải anh sai.” Dư Nam cười: “Mười bảy năm, anh cũng trả giá không ít.”

“Vậy nên chúng ta cũng không ai nợ ai.”

Trong lòng Dư Nam khinh thường, thế mà cũng có một ngày cô trở thành người phụ nữ khẩu thị tâm phi, cô không muốn lại dây dưa đến chuyện năm đó, nói như vậy là muốn anh buông xuống cảm xúc áy náy trong lòng, từ đây sẽ không còn dính dáng gì, không còn liên quan.

Cho dù đã gặp mặt, cũng có thể trở thành người xa lạ.

Ánh mắt Du Tùng tối tăm, biết không thể nói tiếp đề tài này, anh im lặng một lúc lâu, nói: “Ngày mai chú Tưởng sẽ đến. Nhiều năm qua, chú ấy vẫn luôn chờ em trở về.”

Dư Nam khẽ ừ một tiếng.

“Chú ấy còn không biết việc em không nhớ rõ chuyện trước đây.” Du Tùng vẫn chưa biết nên nói với Tưởng Kỳ Phong như thế nào, thế nên thấy Mạc Tích Đồng làm như vậy, anh mới có thể nổi giận.

“Cơ thể chú Tưởng từ trước đến nay không được tốt.”

Dư Nam nói: “Anh sợ ông ấy chịu kích thích à?”

Du Tùng cúi đầu, không nói gì, anh châm một điếu thuốc, chậm rãi hút, khi chút lửa cuối cùng bị gió thổi tắt, rốt cuộc anh cũng ngẩng đầu.

Dư Nam cảm thấy anh có gì đó khó mở miệng.

Anh nói: “Năm ngoài mới phát hiện ra, chú Tường bị ung thư.”

Hai chân Dư Nam theo bản năng lùi ra sau, đôi tay nắm chặt, anh lại nói: “Đã đến giai đoạn cuối rồi.”

“Thế nên anh vẫn luôn sốt ruột đi tìm em.”

Tĩnh lặng như chết, tiếng gió bên tai thổi vù vù, lá cây rụng xuống bên chân, lại bị gió cuốn đi.

Không biết qua bao lâu, Dư Nam đứng lên: “Ngày mai em đi theo anh đón ông ấy.”

Giọng Du Tùng khàn khàn, phát ra một tiếng “Ừ.”

Dư Nam bước đi đầu tiên: “Em vào đây, anh cũng về đi.”

Du Tùng giữ chặt tay cô, lúc này mới phát hiện, cô lạnh đến mức gần như không còn độ ấm.

Anh nắm chặt, vô thức xoa xoa, “Anh còn có chuyện muốn nói.”

“Chuyện gì?”

“Chúng ta...”

Anh nỗ lực tổ chức lại ngôn ngữ.

Quan hệ của bọn họ bây giờ, tựa như có tầng lá chắn, ngăn cách giữa cô và anh.

Dư Nam không nhớ rõ, chưa nói tới oán trách hay oán hận, nhưng nếu cô nhớ lại thì sao?

Cổ họng Du Tùng khô khốc, không có dũng khí hỏi ra khỏi miệng, có lẽ cùng không có dũng khí nghe đáp án.

Đêm tối bao phủ lấy hai người, xung quanh im ắng, dường như cả thế giới chỉ còn lại hai người họ.

Rốt cuộc Du Tùng cũng nói ra, giọng khản đặc: “Chúng ta còn có khả năng hay không?”

Dư Nam cười: “Không thể.”

Cô xoay cổ tay, muốn thoát khỏi tay anh, Du Tùng bắt đầu nắm chặt, sau đó bắt lực rũ xuống.

Dư Nam mở cửa sắt, trục ổ khoá vang lên lạch cạch, cô nghe thấy một câu:

“Em đã từng có giây phút nào yêu anh không?”

Dư Nam dừng lại, đầu ngón tay nắm chặt cửa sắt, cô không quay đầu lại, rũ mắt, khẽ nói:

“Loại quan hệ như anh với em, nói chuyện yêu đương có phải có chút xa xỉ hay không.”

Cuộc sống vẫn tiếp tục.

Hôm sau, Dư Nam đi vào Xương Dung, từ xa đã thấy phía trước có một người đàn ông đang đứng, mấy nữ nhân viên ríu rít vây quanh anh ta.

Cô nhìn về hướng đó một chút, vẻ mặt vô cảm quay đầu lại.

Người đó chỉ tùy tiện liếc mắt nhìn Dư Nam, sau đó tiếp tục đùa giỡn, nói mấy câu chọc các cô gái cười khanh khách.

Không lâu sau, trên tầng, cửa phòng Lữ Xương Dân được mở ra từ bên trong, Thiệu Thục Mẫn và Trương Mạn đi ra, hai người đứng ngoài hành lang nói hai câu, Thiệu Thục Mẫn trở về văn phòng, Trương Mạn đi xuống dưới tầng.

Cô ta nhìn thấy người đàn ông kia, ánh mắt sáng ngời, bước đến, vỗ vỗ vai Trương Thạc: “Tại sao anh lại có thời gian đến đây?”

Thông thường đều là cô ta chạy đến công trường, gửi giấy tờ đến, xem tiến độ công trình, chủ yếu là quan sát hướng đi của Du Tùng.

Trương Thạc quay đầu lại, dựa vào bàn, cười nói: “Tôi tới tìm cô.”

Cô ta nhướn mày: “Tìm tôi?”

Trương Thạc cầm áo khoác mỏng trong tay, quơ quơ trước mặt cô ta: “Tối qua cô để quên trong xe tôi.”

Lời này khá mờ ám, đám nhân viên nữ bên cạnh nhìn thấy, hưng phấn ồn ào.

Trương Mạn giận dữ: “Đi đi đi, làm việc đi...” Cô ta giả vờ đuổi người: “Các cô đừng đoán mò, tối qua chỉ bất ngờ gặp trên đường, giám đốc Trương có lòng tốt đưa tôi đi một đoạn đường.”

Càng bôi càng đen, phụ nữ thường thích tám chuyện, lời này không ai tin, tiếng ồn ào càng to.

Cô ta lười giải thích, chính xác hơn là không muốn giải thích, cảm thấy rất hưởng thụ.

Trương Mạn có cảm tình với Du Tùng, nhưng đối phương chỉ mập mờ với cô, trừ buổi tối cùng ăn cơm hôm trước, ngay cả tiếp xúc cơ thể thực sự cũng không có.

Trước mặt mọi người, cùng Du Tùng khá cao lớn mạnh mẽ, chỉ có người mang bộ dáng kém cỏi, suốt ngày cười hi hi ha ha mới có thể chơi đùa.

Trương Mạn ngẩng đầu nhìn anh ta: “Hôm qua cảm ơn anh đã đưa tôi về.”

Trương Thạc nói: “Chuyện nhỏ thôi, không tốn sức gì đâu.”

Trương Mạn cười cười, nhận lấy áo khoác từ trong tay anh ta, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mu bàn tay anh ta, ngập ngừng: “Hôm nào tôi mời anh ăn bữa cơm, không biết giám đốc Trương có vui lòng nhận không?”

Trương Thạc cúi người: “Được chứ, tôi rất hân hạnh.”

“Vậy, hôm nào anh có thời gian?”

Trương Thạc hơi cúi đầu, ghé sát vào cô ta: “Vậy phải xem thư ký Trương thế nào, ăn cơm với cô, tôi lúc nào cũng rảnh.”

Hết chương 48

Lời editor: chết dỗi, tớ mới đọc lại truyện để lấy cảm xúc edit thì phát hiện ra đầu truyện chị Mốc dịch bà của Dư Nam là bà ngoại, nhưng từ chương ba mấy lại là bà nội và tớ cũng edit là bà nội.

Mọi người đọc và để ý giúp tớ xem cách xưng hô và đại từ xưng hô từ đầu truyện đến giờ có lệch ở nhân vật nào thì chỉ tớ với ạ. Tớ xin cảm ơn.

49. Chương 49

Sân bay Đại Lý.

Cổng đón khách bị vây chặt như nêm cối, Du Tùng và Dư Nam đứng ở lối đi nhỏ phía xa, khoảng cách giữa họ khá lớn, ở giữa có thể đứng thêm hai người.

Đi cùng còn có Bạch Chấn Dương, bà nội bảo anh ta đi theo, anh ta đứng ở vị trí xa hơn.

Mới nhìn qua, mấy người vẻ mặt khác nhau, người qua đường không biết còn tưởng họ là người xa lạ.

Du Tùng khoanh tay, nghiêng người dựa vào lan can, trải qua tối hôm qua, dọc đường đi anh không nói một lời nào với cô.

Những lời tương tự như thế, bảo anh nói lần thứ hai tuyệt đối không có khả năng.

Khi đó tâm trạng anh rất phức tạp, áy náy và yêu thương đan xen, đêm tối có thể mê hoặc tâm trí, làm cảm xúc sôi trào, khiến tim anh thiêu đốt đến nóng bỏng, nhưng sau đó lại bị mấy câu của cô dập tắt.

Cho dù da anh dày, nhưng đời này chưa từng bị người phụ nữ nào từ chối.

Du Tùng không nói lời nào, cũng không nhìn cô, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cổng ra.

Dư Nam đút hai tay vào túi áo khoác, đứng thẳng tắp.

Đằng trước có người ôm hoa tươi, vô cùng vui vẻ; có người chờ đến nôn nóng, không ngừng kiễ chân nhìn xung quanh; cũng có người giơ bằng hiệu, trên mặt viết: Khách sạn Mỗ Mỗ chào đón ngài.

Nhưng không ai giống họ, mỗi người đứng một nơi, duy trì sự im lặng, không ăn khớp với không khí náo nhiệt bên cạnh.

Nửa giờ trước sân bay thông báo, chuyến bay từ Tế Nam bay tới lùi lại một giờ, mọi người đã đứng chờ từ lâu.

Xung quanh ồn ào, Du Tùng nghe thấy thấp thoáng bên cạnh có người hỏi anh khát không.

Anh quay đầu lại, đối diện với ánh mắt Dư Nam, đang chờ anh trả lời.

Bây giờ Du Tùng nhìn cô không vừa mắt, nhớ tới lúc trước anh hạ mình, gần như cầu xin, đổi lấy câu nói “không có khả năng” lạnh băng của cô, bây giờ lại tới xum xoe nịnh nọt à?

Anh liếc mắt nhìn cô một cái, hừ lạnh: “Không khát.”

Dư Nam hơi sững sốt, sau đó cười cười: “Em không hỏi anh có khát hay không, mà là hỏi anh gần đây có chỗ nào bán nước không, em khát.”

Du Tùng đột nhiên trừng mắt với cô, cắn răng, giọng nói đầy sự tức giận: “Không biết.”

Dư Nam: “...”

Cô hỏi nhân viên sân bay bên cạnh, tìm được cửa hàng tiện lợi gần nhất.

Vài phút sau, Du Tùng đứng mệt, anh đổi tư thế, vừa quay đầu lại, nhìn thấy Dư Nam đang cầm chai nước uống từ từ.

Du Tùng khịt mũi coi thường, nhìn cô nửa ngày, giận dữ nói: “Thật mẹ nó vô lương tâm, giờ này cũng có thể ăn có thể uống khác gì heo đầu.”

Dư Nam nói thầm một câu.

“Cái gì cơ?”

“Anh không nghe thấy à?” Dư Nam nhướn mày: “Em nói anh mẹ nó thật giống oán phụ.”

Du Tùng cắn răng, trước đây giận dữ anh sẽ đuổi tay bắt lấy trước ngực cô. Nhưng giờ, đầu ngón tay còn chưa kịp chạm đến lớp vải kia, anh đột nhiên dừng lại, một lát sau, anh nắm chặt thành quyền rồi buông xuống.

Anh nhìn về phía cổng ra một lần nữa, khôi phục im lặng, lần này không đơn thuần chỉ có khoảng cách hai người, mà nhiệt độ còn lạnh đến mức đóng băng.

Hơn nửa giờ sau, cuối cùng cổng ra cũng có tiếng ồn ào.

Có người lục tục đi ra, kéo theo hành lý lớn lớn bé bé, hoặc kiễng chân nhìn xung quanh, hoặc dang tay ôm.

Ánh mắt Dư Nam đảo qua một đôi ôm nhau cười hạnh phúc, người qua lại vội vã, nhóm người ra đón người thân cũng tan dần, tầm mắt cô không khỏi chuyển hướng sang cổng ra, sau đó mím chặt môi.

Trong đám đông có một người chậm rãi đi ra từ bên trong, ông mặc một cái áo khoác màu xanh đen, quần tối màu, đi đôi giày vải thủ công Bắc Kinh, tay cầm một chiếc túi du lịch nhỏ nhỏ, hơi phồng lên, có vẻ không quá nhiều đồ.

Du Tùng buông tay đứng thẳng, đi lên vài bước đón người.

Hai người đứng ngoài mấy mét, anh nhận lấy túi hành lý trong tay Tưởng Kỳ Phong, cúi đầu nói mấy câu.

Tưởng Kỳ Phong nhìn sang bên này, Dư Nam không cử động, đứng thẳng tắp.

Cô nhìn hai người đến gần, ánh mắt dừng trên người Tưởng Kỳ Phong, lông mày ông rậm rạp, hốc mắt sâu hút, gò má cao, bước đi vô cùng thông thả.

Một tay Du Tùng đỡ sau lưng ông, liếc nhìn Dư Nam, sau đó quay đầu đi.

Bạch Chấn Dương cũng tự động bước lên trước hai bước.

Tưởng Kỳ Phong vẫn luôn quan sát Dư Nam, qua mười bảy năm, cô đã thay đổi rất nhiều, nhìn không ra bóng dáng khi nhỏ.

Mọi người đứng ở sân bay, không ai nói gì.

Tưởng Kỳ Phong nhìn cô khoảng chừng năm phút, chỉ vào cô, quay đầu hỏi Du Tùng: “Con gái này chính là con nhóc chết tiết kia à?”

Du Tùng mím môi: “Là cô ấy.”

Tưởng Kỳ Phong không tin: “Vì sao lại khẳng định như vậy?”

Du Tùng nói, “Người năm xưa nuôi nấng cô ấy đến Tế Nam báo án.”

Tưởng Kỳ Phong quay đầu lại nhìn về phía cô, nhiều lần trải qua tang thương, trong mắt ông lập loè một thứ ánh sáng mỏng manh, ông run tay chỉ xuống: “Cô cởi giày chân phải cho tôi nhìn xem nào.”

Du Tùng kinh ngạc, vội vàng ngăn cản: “Chú Tưởng, đây là sân bay, chúng ta về...”

“Cậu câm miệng.” Ông quát lớn một tiếng, nói với Dư Nam: “Cô cởi giày ra.”

Bạch Chấn Dương không nhin được nói một câu: “Ông như vậy có phải có chút quá đáng hay không?”

Tưởng Kỳ Phong hỏi: “Anh ta là ai?”

Du Tùng nói: “Người nuôi dưỡng Dư... Tân Tả.”

Chuyện đột nhiên xảy ra, Tưởng Kỳ Phong cũng không lấy làm biết ơn, ông chỉ tùy ý liếc anh một cái, không thêm quan tâm đến anh, nhìn về phía Dư Nam.

Ông không chịu đi, nhất quyết phải chứng thực rõ ràng.

Rốt cuộc Dư Nam giật giật, rút tay từ trong túi ra, cúi người cởi giày thể thao và tất.

Cô để chân trần dẫm lên giày thể thao, Du Tùng cúi đầu, anh đã từng nhìn qua toàn thân cô, nhưng chưa từng chú ý chân phải cô có vết sẹo, vết sẹo kia đã nhạt đi theo thời gian, nhưng hình dạng lại không thay đổi, giống một cây chổi.

Tưởng Kỳ Phong cúi đầu, vẫn không nhúc nhích, Du Tùng cảm giác cơ thể ông hơi lung lay, vội đỡ lấy ông.

Ông run run môi, “... Cô đúng là con nhóc chết tiệt kia.” Giọng điệu không có khí thế như trước, nhưng rất khẳng định.

Nhìn nhìn, Tưởng Kỳ Phong đột nhiên hét lớn, “Tôi là lão già nhà cô đây, nhiều năm qua cô chết ở đâu vậy hả? Vì sao không về nhà?”

Dư Nam nhìn ông không biết nói gì, Tưởng Kỳ Phong vỗ đùi, gào một tiếng: “Nói chuyện đi.”

Dư Nam mấp máy môi, nửa ngày chỉ nghẹn ra một câu: “Ông bình tĩnh lại đã.”

Tưởng Kỳ Phong giận không được, vài giây sau, ông khom người sờ giày, mọi người không biết ông muốn làm gì, chỉ có Dư Nam theo bản năng lùi về sau một bước nhỏ.

Lại nói khi ông cầm giày trong tay, không biết lấy sức lực từ đâu, mạnh mẽ ném vào người cô.

Dư Nam không trốn, vung văng ăn đủ, nếu để để giày đập vào người sẽ rất đau, trên người nóng rát.

Đến khi cô gần ăn đủ, hai người đàn ông bên cạnh mới phản ứng lại, Bạch Chấn Dương định kéo cô ra phía sau che chở, không nghĩ tới có người trước anh ta một bước, ánh mắt anh ta u ám, dừng chân.

Du Tùng một tay kéo Dư Nam vào trong lòng ngực, một tay ôm dưới nách cô. Thực ra anh có thể một tay khống chế Tưởng Kỳ Phong, nhưng Du Tùng không làm vậy, anh nghiêng người, dùng lưng cản lại chiếc giày đang bay tới.

Tưởng Kỳ Phong đã giơ tay thì sẽ không thu lại được, tất cả đều rơi trên người Du Tùng. Ông hơi khựng lại, nhưng bất kể là ai, ông vẫn đánh vài cái.

Du Tùng cúi đầu, trong một khoảnh khắc nào đó, đôi môi anh cọ qua trán cô.

Dư Nam nâng cằm lên, bốn mắt nhìn nhau, có thể nghe thấy tiếng hít thở, đã từng quần quýt triền miên, thân mật hơn thế vô số lần, mà giờ phút này anh chỉ hy vọng có thể ôm cô nhiều thêm một giây.

Người đi ngang qua không nhìn được ghé mắt, chỉ chỉ trỏ trỏ chế giễu.

Tưởng Kỳ Phong mắng: “Thật con mẹ nó cứng rắn, giống hệt lúc còn nhỏ, bị đánh cũng không thềm trốn, cô nói một câu êm tai khó như vậy à.”

Ánh mắt Du Tùng rời khỏi mắt cô, quay đầu lại: “Chú Tưởng, muốn đánh thì về rồi đánh, chỗ này là sân bay, tất cả mọi người đều đang nhìn đấy.”

Tưởng Kỳ Phong cũng đánh đến mệt mỏi, ném giày đi, đứng thẳng thở gấp: “Để cho bọn họ nhìn, tôi giáo dục đứa con bất hiếu của mình thì có gì phạm pháp? Có nhà không về, nên báo hiệu đến một ngày nó cũng không báo, để ông đây chờ nó nhiều năm như vậy.”

Một hơi nói xong, Tưởng Kỳ Phong giống như xả được cơn tức, lưng hơi còng xuống.

Bình tĩnh lại.

Dư Nam lùi về sau một bước, bỗng nhiên nói: “Tôi bị sốt đến hồng đầu óc, căn bản không biết nhà ở đâu.” Mọi người nhìn về phía cô, cô cúi đầu đi tất và giày: “Cũng không biết ông là ai.”

Du Tùng cúi đầu trừng cô, muốn lập tức che kín miệng cô, nhưng không có bất cứ tác dụng gì, Dư Nam còn không thèm nhìn anh.

Mặt Tưởng Kỳ Phong đầy vẻ nghi hoặc, hỏi Du Tùng: “Nó nói là sự thật?”

Du Tùng im lặng một lát, cuối cùng gật gật đầu, an ủi nói: “Khi đó cô ấy sốt cao không lùi, sốt thành viêm

màng não, nếu không sao có thể mặc kệ chứ.”

Tưởng Kỳ Phong khó tin, lẩm bẩm: “Ngay cả ông già nhà nó nó cũng không biết?”

Ông nói xong chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lão đảo, Du Tùng đỡ lấy ông: “Chú đừng kích động, chú Tưởng, chúng ta về nhà rồi từ từ nói chuyện.”

Rốt cuộc xe cũng ra khỏi sân bay, bố Tưởng và Dư Nam ngồi xe Du Tùng, Bạch Chấn Dương lái xe theo sát phía sau.

Tưởng Kỳ Phong không thể hiện cảm xúc quá nhiều, bất kể đối mặt với đứa con thân sinh cốt nhục mất mà tìm lại được, hay việc Tưởng Tân Tả mất trí nhớ, không biết ông là ai.

Ông ngồi ghế sau, ngược lại bình tĩnh hơn rất nhiều so với vừa rồi.

Ông thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc nhìn Dư Nam ngồi đằng trước, ngẫu nhiên hừ một tiếng.

Du Tùng sắp xếp ổn thỏa, sáng sớm đã đặt xong phòng khách sạn cho ông, nhưng Tưởng Kỳ Phong lại không chịu ở, kiên trì muốn ở chỗ Dư Nam.

Dư Nam sầm mặt không nói chuyện, Du Tùng không hỏi ý kiến của cô, trực tiếp kéo người đến nhà Dư Nam.

Bạch Chấn Dương đến bệnh viện đón bà nội.

Chỉ trong chớp mắt, căn phòng không quá lớn được lấp đầy.

Mọi người ngồi cùng nhau nói chuyện trước đây, mãi đến giờ phút này, Tưởng Kỳ Phong mới nghe được hoàn chỉnh chuyện suốt mười bảy năm qua.

Ông ngồi bên cửa sổ hút thuốc lá, trong lời bà nội nói có biểu đạt sự áy náy.

Tưởng Kỳ Phong không muốn nhìn bất kỳ ai, ngồi im không hé răng.

Năm đó nếu không có nhà họ Dư, Tưởng Tân Tả bây giờ có lẽ vẫn không biết sống chết, không chừng đã bị Lữ Xương Dân bán đi đâu đó.

Họ là ân nhân.

Không phải ông không muốn cảm ơn, nhưng dù sao năm đó nhà họ Dư cũng có năng lực để bố con họ gặp lại.

Nghĩ sai thì hỏng hết, làm gì cũng thành sai.

Du Tùng ngồi không bao lâu thì rời đi, buổi tối anh có hẹn với Lữ Xương Dân.

Chuyện lần trước của Dư Nam đã được giải quyết nhẹ nhàng, hàng ngày cô ở dưới mí mắt anh, an phận thủ thường, không chạy đi tìm phiền phức nữa.

Quan hệ giữa Lữ Xương Dân và Du Tùng được kéo gần thêm một bước, gã không còn quá cảnh giác với anh. Gã là người tính toán cẩn thận, đối với đối tác làm ăn từ trước đến nay luôn đề phòng, không phải chỉ có mỗi Du Tùng.

Hơn nữa mấy ngày nay Trương Mạn đến quan sát, hạng mục công trình dần dần tiến vào quỹ đạo, từng người trong các ban luôn làm tốt phận sự của mình, điều này làm gã đối với anh rất hài lòng.

Đêm nay ở Tụ Mãn Lâu, Lữ Xương Dân rất bất bẻ, nhà hàng ở Đại Lý gã chỉ ưng có mấy nơi.

Bữa cơm này không có người bên cạnh, Lữ Xương Dân đi một mình, Du Tùng cũng không mang theo người khác.

Sáng nay Trương Thạc vừa mới đi qua Xương Dung, buổi chiều Trương Mạn đã có hành động, anh ta thậm chí đem tổ tông mười tám đời của cô ta ra chửi, rất không tình nguyện đi đến điểm hẹn.

Rượu thịt quá nửa, Lữ Xương Dân nhận một cuộc điện thoại, tiếng trong điện thoại khá lớn, Du Tùng mơ hồ nghe thấy bên kia nhắc tới nhà số 3.

Anh rũ mắt rót rượu, Lữ Xương Dân liếc anh một cái, gõ gõ mặt bàn, ý bảo gã ta ra ngoài nhận điện thoại.

Gã đi ra ngoài, Du Tùng không nhịn được nhú chặt mày.

Hai người đều uống xong rượu, Du Tùng đậu xe ở bãi đỗ xe, anh ngồi xe Lữ Xương Dân về.

Tài xế đưa Lữ Xương Dân về nhà trước, xe dừng lại ở một chung cư cao cấp, Du Tùng xuống xe tạm biệt gã.

Lữ Xương Dân cúi người dặn dò với tài xế vài câu, sau đó xoay người đi vào.

Tần Kỳ ra mở cửa, hỏi: “Người vừa rồi đứng bên ngoài nói chuyện với anh là ai thế?”

Lữ Xương Dân tháo cà vạt ra: “Tổng giám đốc Du giám sát tổ thi công, Du Tùng.”

“Du Tùng?” Không ấn tượng, cô ta nhíu mày: “Em nhìn rất quen.”

Lữ Xương Dân cười nói: “Đương nhiên là em thấy quen, hôm em bị cô tình nhân nhỏ hất cả bát nước vào người ở quán Ngọc Dã, đúng lúc cậu ta cũng ở đó.”

“Thế à?” Cô ta nghĩ nghĩ, nhận lấy áo khoác gã cởi ra: “Em không nhớ rõ lắm.”

Hết chương 49

50. Chương 50

Phụ nữ đói khát, không chiếm được sẽ không cam lòng, tựa như mãnh hổ xuống núi, so với đàn ông còn tham lam hơn.

Mấy ngày nay, Trương Mạn đều hẹn hò với Trương Thạc, họ tiến triển rất thuận lợi, Trương Thạc vừa lãng mạn vừa mạnh mẽ, tối nay ăn cơm còn chủ động mời cô ta nhảy một điệu.

Bước theo khúc nhạc tình tứ, hai người gần như dán chặt lấy nhau, cô ta có thể cảm nhận được một bàn tay to đang xoa nắn bên hông mình, thông thả dịch xuống phía dưới, như có như không vẽ một vòng.

Mặt anh ta gần trong gang tấc, Trương Mạn ngược mắt nhìn anh ta say đắm.

Trương Thạc cúi người, chạm nhẹ lên khóe môi cô ta.

Ánh mắt Trương Mạn đầy vẻ say mê, ghé vào bên tai anh ta thổi khí: “Đến chỗ anh hay đến chỗ em?”

Trương Thạc cười: “Tôi ở công trường, không tiện.”

Trương Mạn hiểu rõ, không hỏi nhiều.

Hai người không ở lại lâu, kết thúc một điệu, vội ôm nhau rời đi.

Vừa mới bước qua cửa, Trương Mạn tiện tay ném túi xách lên trên tủ, cởi giày, tất cả đều hiểu rõ trong lòng mà không ai nói ra, hai người quần lấy nhau.

Khó khăn đi đến ghế sofa, khi ngã xuống, Trương Mạn thuận theo ngồi khóa chặt trên đùi anh ta, cúi người hôn anh ta.

Quần áo cô ta nửa cởi, tóc tai hỗn loạn, đôi môi đỏ tươi hé mở.

Trương Thạc không chống đỡ được, giữ cô ta lại, cười nói: “Đừng quá vội vàng, em có muốn đi tắm rửa trước hay không?”

Trương Mạn định nói không cần, nhưng dưới ánh đèn trần xanh nhạt, thấy trên môi anh ta dính son môi của mình, trông có phần buồn cười.

Cô ta cười ngây ngốc: “Anh không tắm à?”

Trương Thạc nói: “Em tắm trước đi, tôi đợi.”

Trương Mạn đứng lên, vì chân đang dặng ra, cô ta không tránh được cong eo vụng vụng, vừa đi vừa thoát, đến cửa phòng tắm lại quay đầu nhìn người trên sofa, buông lỏng tay, tắm vãi trên người trượt xuống dưới, bờ mông trắng nõn rơi vào trong tầm mắt anh ta.

Chờ đến khi cô ta biến mất khỏi cửa, Trương Thạc phồng mắt, biểu cảm rất khoa trương, cúi người nôn khan.

Vừa rồi anh ta không có chút phản ứng nào, thật lâu trước đây anh ta còn khuyên Du Tùng lên giường với cô ta, nhưng vừa rồi anh ta chỉ cảm thấy ghê tởm. Không khỏi nhớ tới lần bị Đặng Song trêu đùa, gần như cô ta chỉ vừa mới nhìn hai lần, lập tức đã có phản ứng.

Tim Trương Thạc run lên, nghĩ đến Đặng Song, anh ta hận đến nghiến răng nghiến lợi, đồng thời lại có chút tâm tình khó mà nói rõ.

Dường như bây giờ anh ta đã hiểu tâm trạng Du Tùng khi bị mình sai sử.

Tiếng nước trong phòng tắm vẫn vang lên, trên tấm kính mờ phản chiếu lên bóng dáng mờ ảo, ngực đầy đặn, mông cao ngất, đôi tay nhỏ nhắn, từ lưng xuống eo tạo thành một đường cong hoàn hảo.

Trương Thạc lười nhìn, nhanh chóng đi ra cửa, lục túi xách của cô ta...

Trương Mạn còn chưa đi ra, anh ta đứng trước cửa phòng tắm gõ hai cái, tiếng nước ngừng lại, anh ta nói

vọng vào trong: “Tôi có chút việc gấp phải đi trước, chúng ta hẹn sau nhé, em cứ từ từ mà tắm, lịch hẹn của chúng ta em sắp xếp đi.”

Trương Mạn đứng bên trong “Này này” gọi anh ta lại, có tiếng bước chân đi lại.

Đến khi mở cửa, sớm không thấy bóng người.

Du Tùng đứng ở đầu phố đón Trương Thạc, sau khi lên xe, Trương Thạc không ngừng chửi rủa, suýt chút nữa đã đào mộ tổ tông mấy đời nhà Trương Mạn.

Du Tùng cắt ngang anh ta: “Cậu lấy được đồ chưa?”

Trương Thạc tức giận bất bình: “Anh có chút lương tâm nào không thế? Em phải đi bán sặc, anh lại ngồi mát ăn bát vàng, anh có bao giờ để ý tới cảm nhận của em không?”

Du Tùng nhìn phản ứng này của anh ta, biết việc đã thành, dập tắt điều thuốc, khởi động xe.

Xe ô tô màu đen trong đêm khuya hóa thành một luồng gió, cửa sổ tối om không chiếu được bóng người, có ánh đèn lướt qua thân xe, tốc độ cực nhanh.

Trương Thạc lấy đồ ra ném lên kính chắn gió.

Du Tùng liếc cái hộp nhỏ một chút, không lấy, hỏi: “Không bị cô ta phát hiện chứ?”

“Không.” Anh ta nói.

“Anh biết cái gì gọi là sặc đẹp trí mạng không? Cô ta sớm bị em làm cho mê mẩn, em dùng xong sẽ trả về nguyên vẹn.”

“Cậu?” Du Tùng cười lạnh, thuận tiện nghiêng đầu nhìn anh ta, không kiêng nể gì cười ra tiếng.

Trương Thạc âm thầm lườm anh một cái: “Anh cười cái gì?”

Du Tùng ngừng cười, trêu chọc anh ta: “Vừa rồi tình hình chiến đấu rất kịch liệt hả?”

Trương Thạc không thể hiểu được, Du Tùng giơ tay chỉ vào bên môi anh ta, Trương Thạc bẻ kính chiếu hậu, ghé mặt lại gần, xoay phải xoay trái, chửi thề một tiếng “Đệt”.

Anh ta rút một tờ giấy, dùng sức lau bên miệng, lại nói thầm: “Ái đàn bà này thật là dững mẫn.” Xoa xoa, chu đôi môi đỏ bầm, anh ta mạnh mẽ chà xát: “Mẹ nó, không biết ả đã đói khát bao lâu!”

Du Tùng không bình luận gì, phía trước có đèn đỏ, anh dừng xe lại, “Qua đoạn đường này cậu lái xe về đi.”

“VẬY CÒN ANH?”

Qua hai giây, Du Tùng nói, “Tôi đi thăm chú Tưởng.”

Trương Thạc lau xong miệng, ném giấy ra ngoài cửa sổ, hỏi: “Chú Tưởng tới Đại Lý mấy ngày rồi, bọn họ chung sống thế nào?”

“KHÔNG BIẾT.”

“Nhà cô ấy nhỏ như vậy, ở có tiện không?”

“KHÔNG BIẾT.”

“Bệnh của chú Tưởng có thể sống bao lâu?”

“... KHÔNG BIẾT.”

Trương Thạc liếc anh một cái, buông tiếng thở dài: “Tân Tả chịu khổ từ nhỏ, đây là chuyện lớn, tất cả đều đổ lên đầu cô ấy, chú Tưởng còn mắc căn bệnh này, anh nói xem trong lòng cô ấy dễ chịu không?”

Du Tùng nhún ga, nhìn đằng trước chằm chằm, ánh mắt hơi rũ xuống: “... KHÔNG BIẾT.”

Trương Thạc “Hứ” một tiếng, “Tại sao cái gì anh cũng không biết vậy?”

Du Tùng không hé răng, ngày ấy tách ra, anh không có lý do để đi gặp cô, trừ việc “Không biết”, anh không biết phải trả lời anh ta thế nào.

Đi qua ngã tư, Du Tùng định dừng xe, Trương Thạc nói, “Anh Du, đừng dừng, em cũng muốn qua thăm.”

Du Tùng liếc anh ta một cái, nhưng không phản đối, anh tiếp tục lái, nhanh chóng đi về phía nhà Dư Nam.

9 giờ, cánh cổng đen nhà cô vẫn chưa đóng.

Bên trên hiên cửa treo một chùm đèn vàng, mấy con côn trùng nhỏ bay vòng xung quanh, hôm nay không có gió, cả sân bao phủ sắc màu ấm áp.

Du Tùng đi vào, bờ tường bên cửa sổ đặt một cái thang, trên thang có một người đang ngồi.

Mấy chậu hoa trước đây đã bị cô di chuyển vào nhà, chỉ còn lại vài cây cỏ khô héo.

Dây thường xuân bò lan ra khắp tường, theo thời gian, hiện ra một màu xanh biếc.

Du Tùng dút hai tay vào trong túi, đứng ngoài cửa nhìn một lát.

Người đó ngồi trên cao, rốt cuộc cũng quay đầu lại, cô sửng sốt: “Muộn như vậy rồi, sao anh lại tới đây?”

Du Tùng đối diện với cặp mắt kia, tựa như ảo giác, cô ngồi một mình trong sân nhỏ trống trải, bóng dáng có vẻ đơn.

Dư Nam thấy anh không nói lời nào, lại hỏi thêm một câu: “Anh tìm em có việc gì không?” Cô nói qua quýt: “Em đang bận, anh phải đợi một lát.”

Du Tùng lạnh tanh: “Em suy nghĩ nhiều, anh tới thăm chú Tưởng.”

“ ... ”

Dư Nam tự mình đa tình, quay đầu lại mặc kệ anh.

Một ngày hè qua đi, dây thường xuân trên tường phát triển xanh um tươi tốt, tuy phiến lá xanh vàng xen kẽ, nhưng lại căng tràn sức sống, cảnh quán quanh, không ngừng leo lên trên.

Một lúc sau, Dư Nam cúi người xuống phía dưới, khoe mắt liếc qua một người, cô quay đầu lại, Du Tùng vẫn đứng tại chỗ nhìn lên trên.

Dư Nam nói: “Anh không tìm ông ấy à? Ông ấy ở bên trong.”

Ánh mắt Du Tùng di chuyển, xụ mặt, bước vào nhà.

Dư Nam nhìn chằm chằm vị trí anh vừa đứng đến ngăn người, lại có người đi vào, loé qua tầm mắt cô, Trương Thạc hấp tấp vội vã, tay xách mấy túi nylon, bên trong có các loại hoa quả.

Trương Thạc nhếch miệng cười, hô lớn một tiếng: “Em gái Tân Tả!”

Cô cạn lời, quay đầu lại: “Tôi là Dư Nam.”

Trương Thạc lập tức sửa miệng, gọi lại một lần: “Em gái Nam!”

Dư Nam run lên, cả người rét run, “Anh đừng làm người khác ghê tởm.”

Từ khi biết thân phận Dư Nam, thái độ của Trương Thạc quay phắt ba trăm độ, trước đây thì sợ cô, tránh cô như tránh tà, bây giờ lại thân thiết, nói chuyện nhẹ nhàng, cố gắng kết thân, động tí lại gọi cô là em gái.

Dư Nam tùy ý nói: “Anh cũng tới thăm ông ấy à? Ông ấy ở bên trong.”

Trương Thạc nghĩ một lát, ngẩng đầu: “Cô đang làm gì thế?”

Dư Nam nói bừa: “Làm cỏ.”

“Trong đây có cỏ à?”

“Có.”

“Cô nhìn thấy không?”

“Thấy.”

“Tôi giúp cô nhé?”

“Không cần đâu.”

“Vậy tôi giữ thang cho cô?”

“...”

Dư Nam không nói lời nào, Trương Thạc hậm hực, xách túi đi vào nhà.

Cô dùng kéo cắt tỉa nhánh cây thường xuân bên khung cửa sổ, cành cây rơi xuống mắc trên dây thừng, nhìn một chút, lại tỉa phần lá vàng khô khốc đi, cuối cùng, thật sự không có việc gì để làm, cô lẳng lặng

nhìn chăm chăm lá cây đến ngây người.

Không lâu sau, Du Tùng đi ra, ánh mắt cô nhìn xuống, Du Tùng nói: “Em xuống đây, anh có chuyện muốn nói.”

“Chuyện gì?”

Du Tùng đứng bên dưới ngược mắt nhìn cô, ánh đèn mờ chiếu lên khuôn mặt anh, mờ nhạt ít ỏi, chợt có cảm giác tang thương.

Anh nhìn cô, nói “Trương Thạc lấy được chìa khoá văn phòng của Trương Mạn và Thiệu Thục Mẫn, sau đó sẽ phải để lại vị trí cũ. Cậu ta am hiểu máy tính, định tìm cơ hội cài theo dõi, em vào xem đi.”

Dư Nam cúi đầu không nói, không biết đang nghĩ gì.

Du Tùng: “Anh đang nói chuyện với em đấy.”

Dư Nam khẽ “Ừ” một tiếng, cô xoay người, dẫm lên cầu thang bước xuống.

Cây thang có tổng cộng mười bậc, xà ngang làm bằng sắt, tứ bằng ngón cái, dùng lâu rồi, lớp thiếc bên trong lộ ra, bóng loáng không có lực cản.

“Thật ra các anh...” Cô mãi nói chuyện, không tập trung, chân dẫm hụt, xuống liền hai bậc, vừa mới đứng vững, Du Tùng lao lên đến nâng hông cô.

“... Không cần phải nhúng tay vào chuyện Lữ Xương Dân, tự em có thể giải quyết được.”

Lời nói bật thốt lên, không thu lại được.

Khi cô nói lời này, một nửa trọng lượng cơ thể còn đang ở trên tay anh, nhất thời không tìm được thăng bằng, cả cơ thể dựa vào anh.

Dưới chân Dư Nam còn chừa một bậc cầu thang, đứng bên trên, đúng lúc cao bằng anh, cô định lấy lại thăng bằng, phía sau chợt truyền đến tiếng cười nhạo.

Sau đó, chỉ cảm thấy hông nhẹ tênh, anh buông tay, cơ thể không còn trọng lực, Dư Nam nện mông xuống mặt đất.

Cô hét lên một tiếng, vị trí không quá cao, ngã xuống dưới cũng không đến mức đau, nhưng lại làm cô giật

mình một chút.

Cô ngẩng đầu lườm anh, Du Tùng từ trên cao nhìn xuống: “Kiểu của em gọi là giả ma giết lừa đúng không?”

Dư Nam cắn chặt môi, hừ một tiếng: “Chính anh thừa nhận mình là lừa, vậy em không có lời nào để nói.”

Du Tùng cúi người, bàn tay to bóp má cô, cổ bị nhấc cao, vừa dài vừa yếu ớt.

Hai người dựa gần nhau, có hơi thở phả lên mặt cô, anh nghiêng răng: “Đúng vậy, anh là lừa, còn là lừa đang sống.”

“Em biết lừa đang sống có gì lợi hại nhất không?” Anh cười một cái, “Chớ chọc ông đây tức giận, đến lúc đó ông sẽ làm chết em, mặc kệ em có bằng lòng hay không.”

Du Tùng ném mặt cô ra, xoay người đi ra ngoài.

Đi được vài bước lại dừng lại. Cửa tối tăm, một nửa cơ thể anh chìm trong bóng tối, nhưng vẫn cao lớn cường tráng như trước, gần như che khuất cánh cửa.

Đêm lạnh như nước, ánh trăng mờ ảo.

Thật lâu sau.

“Chuyện của anh và gã không liên quan đến em, không riêng gã, còn cả Lưu ”seo“, cho dù không phải vì em, thì cũng là vì mười bảy năm.”

“Xong chuyện này...” Anh mở miệng, ngữ điệu trịnh trọng đến lạ.

Một cơn gió khẽ thổi qua, dây thường xuân trên đầu tường lay động, vài chiếc lá khô rụng bay giữa không trung.

Gió thổi đến trong tích tắc, trong sân nhỏ chỉ còn tiếng xào xạc.

Giọng nói thê lương của anh vang lên khe khẽ sau lưng, “Kết thúc chuyện này, anh sẽ về Tế Nam.”

Lá rơi, gió thổi, anh xoay người, không quay đầu lại, biến mất trong bóng đêm.

Hết chương 50

Lời editor: Sang năm mới rồi, tớ xin chúc mọi người và gia đình năm mới vui vẻ, có thêm nhiều niềm vui trong cuộc sống và thành đạt trong sự nghiệp ạ ^^ Happy New Year ^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-choi-tim-kiem-tinh-yeu>